ELIN HILDERBRAND

Gemenele

ELIN HILDERBRAND

GEMENELE

Original: *The Identicals* (2017)

Traducere din limba engleză şi note de:
ANA MARIA HALALAI

virtual-project.eu

2020

Nantucket

Asemenea miilor de eruditți, oameni cu discernământ, te-ai decis să îți petreci vacanța de vară pe o insulă, nu departe de Massachusetts. Vrei plaje spectaculoase. Vrei să înoți, să te plimbi cu o barcă cu pânze și să faci surf în apele albastre ale americanilor din nord. Vrei să mănânci supă-cremă de scoici și rulouri de homar și vrei ca aceste feluri să îți fie servite de cineva care le numește *chowdah* și *lobstah.*

Vrei să te deplasezi într-un jeep decapotabil, golden retrieverul tău, pe care îl cheamă Charles Emerson Winchester III, fiindu-ți copilot. Vrei să-ți trăiești visul. Vrei o vară americană.

Dar stai! Ești cu inima îndoită. Ar trebui să alegi Nantucket sau Martha's Vineyard? Și chiar contează? Nu sunt insulele *aproape la fel*?

Chicotim și zâmbim gândindu-ne la această supoziție împărtășită de atât de mulți.

Este posibil să nu știi despre autocolantul auto (cel mai bine vândut la Hub, pe strada principală, și afișat cu mândrie pe aproape toate mașinile locuitorilor insulei, ca semn distinctiv, inclusiv pe mașina directorului Camerei de Comerț a insulei Nantucket), pe care scrie: *Dumnezeu a creat Vineyard, dar locuiește în Nantucket.*

Dacă nu ești mișcat de acest tip de propagandă nerușinată, atunci ia în calcul statisticile esențiale:

Insula Nantucket
Colonizată: 1659
Băștinași: indieni Wampanoag
Distanță de Hyannis: 48 km
Suprafață: 117 km²
Populație: 11.000 în timpul anului; 50.000 vara
Număr de orașe: 1
Locuitori renumiți: de preferat să nu fie numiți

Martha's Vineyard
Colonizată: 1642 (noi îi spunem „Epoca dinaintea înfloririi")
Băștinași: indieni Wampanoag
Distanță de Woods Hole: 17 km (noi spunem: „Practic, este continent!")
Suprafață: 259 km² (noi spunem: „De două ori mai mare")

Populaţie: 16.535 în timpul anului; 100.000 vara (noi spunem: „De două ori mai mulţi”)

Număr de oraşe: 6 (Noi am rămas fără cuvinte. Ne poate spune cineva ce se întâmplă cu Chappaquiddick?)

Locuitori renumiţi: Meg Ryan, Lady Gaga, Skip Gates, Vernon Jordan, Carly Simon, James Taylor şi John Belushi, decedat şi înmormântat pe South Road (Ei îl au pe Bluto; noi spunem: „Şi ce dacă?”)

Există un loc în Martha’s Vineyard care să poată concura cu străzile noastre pietruite sau cu perfecţiunea grandioasă a Three Bricks, casele pe care negustorul de untură de balenă, Joseph Starbuck, le-a construit pentru cei trei fii ai lui între 1837 şi 1840? Are Vineyard o enclavă de căsuţe acoperite cu trandafiri – la fel de excentrice precum casele de păpuşi –, aşa cum avem noi în pitorescul orăşel Sconset? Are MV o plajă cu nisip de forma unui braţ de aur protector, casă pentru nagâţii ţipători şi o colonie de foci, aşa cum are cel mai nordic punct al nostru, Great Point? Are o panoramă întinsă, precum cea oferită de lacul Sesachacha către farul Sankaty care seamănă cu un bastonaş de acadea aromatizată cu mentă? Are un bar la subsol, la fel de încântător precum Chicken Box, unde poţi asculta Grace Potter într-o săptămână şi Trombone Shorty în următoarea? S-ar putea să nu vă doriţi să începem să vorbim despre superioritatea restaurantelor noastre. Dacă ar fi ultima noastră noapte pe pământ, cine ar putea alege între cheeseburgerul cu cartofi prăjiţi cu usturoi de la Languedoc Bistro şi taco cu scoici uscate şi salată de varză roşie de la Millie’s?

Înţelegem că s-ar putea să ne confundaţi pe noi, cei de aici, cu compatrioţii noştri de acolo – la urma urmei, în regiunea noastră sunt promontoriul şi insulele –, însă suntem două naţiuni diferite, fiecare cu drumurile, posibilităţile şi tradiţiile sale, cu propriile istorii şi secrete şi cu propria reţea de bârfă şi scandal. Gândeşte-te la cele două insule ca la o pereche de gemeni! Privite din exterior, arătăm la fel, însă în interior suntem diferite.

Martha's Vineyard

Există un autocolant – cel mai bine vândut, conform proprietarului Alley's General Store – pe care scrie:

Dumnezeu a făcut Nantucket, însă locuiește în Vineyard.

Unii dintre noi ar fi editat autocolantul, scriind că locuiește în Chilmark – cine vrea să accepte escrocheriile din localurile din centrul insulei?

Oricum, pentru ca acesta să rămână un război străin și nu unul civil, hai să ne mândrim cu motivele pentru care suntem superiori celor din Nantucket! Vineyard are diversitate – de rase, de opinii, de terenuri.

Avem loc de campare pentru metodiști, cu case colorate de turtă dulce, locuri de închinăciune, Ocean Park, plaja Inkwel, Donovan's Reef, locul unde găsești Dirty Banana – și asta doar în Oak Bluffs!

Avem zeci de ferme de familie care recoltează din belșug produse organice, avem podul din filmul *Fălci* și țărmurile stâncoase din Aquinnah; avem zonele rezidențiale East Chop și West Chop, pista de aterizare din Katama și un vecin în Edgartown care ține lame pe gazonul din fața casei. Avem Chappaquiddick, care nu e doar locul unde Teddy Kennedy a condus sau nu mașina în care Mary Jo Kopechne și-a pierdut viața pe Dike Bridge. La urma urmei, este o grădină japoneză pe Chappy! Și dacă scădem presiunea din cauciucurile jeepului și plătim 200 de dolari pentru un autocolant, ne putem bucura de frumusețea sălbatică și bătută de vânt la Cape Poge.

Avem coline, arbori cu frunze căzătoare și ziduri joase din pietre. Avem Menemsha, cel mai bun sat pescăresc din lumea civilizată, de unde poți lua cele mai proaspete fructe de mare, cea mai cremoasă supă de scoici și cele mai crocante scoici prăjite. Nu ai auzit niciodată despre Bite? Larsen's? Home Port? Acestea sunt puncte de atracție emblematice, sunt legende.

Avem cele mai tari sărbători: Noaptea lampioanelor, Târgul agricol, artificiile de august. Nu știm ce ar putea sărbători cineva pe Nantucket în afară de aterizarea cu succes a unui avion pe aeroport, în ciuda ceții dese și gălbui, sau a găsirii nuanței de roz prăfuit pe o pereche de pantaloni evazați.

Însă ceea ce face ca Vineyard să fie specială sunt oamenii. Vineyard se mândrește cu o populație numeroasă și activă din clasa de mijloc și superioară a afroamericanilor. Avem biserici braziliene. Avem, de asemenea, celebrități, dar nu ai putea recunoaște nici jumătate dintre ele, pentru că trebuie să aștepte la rând la Back Door Doughnuts și să stea în trafic la Five Corners în Vineyard Haven, la fel ca toată lumea.

Cei mai mulţi dintre noi au fost în Nantucket pentru un singur motiv: Cupa insulei. Nu vom discuta despre jocul de fotbal în sine, pentru că nimănui nu îi plac lăudăroşii, însă, de fiecare dată când mergem în vizită pentru a ne încuraja jucătorii din liceu, nu putem să nu ne întrebăm cum pot suporta vecinii noştri insulari să trăiască într-un loc atât de plat, arid şi ceţos, atât de departe în largul mării.

Totuşi, există o legătură între noi care este greu de negat. Geologii presupun că în urmă cu 23.000 de ani, Martha's Vineyard, Nantucket şi Cape Cod au fost o singură bucată de pământ. Ar putea fi mai uşor să te gândeşti la noi ca la nişte surori – chiar gemene – născute de aceeaşi mamă. Ne place să credem că Martha's Vineyard este cea favorită.

Dar, mă rog, insulei Nantucket îi place să se considere ea favorită.

Martha’s Vineyard

Reed Zimmer nu este de gardă la ora 19, vineri, 16 iunie, când tatăl lui Harper Frost, Billy, își dă ultima suflare. Doctorul Zimmer este la un picnic în Lambert’s Cove cu familia soţiei lui; se pare că dau aceeași petrecere în fiecare an, la începutul verii – foc de tabără, salată de cartofi, pui rumenit pe grătarul portabil Weber. Fratele lui Sadie Zimmer, Franklin Phelps, este unul dintre chitariștii preferaţi din Vineyard – Harper merge mereu să îl asculte când cântă la Ritz și și-l imaginează pe doctorul Zimmer cu picioarele îngropate în nisipul rece, cântând împreună cu Franklin *Wagon Wheel.*

Harper încă se află la căpătâiul tatălui ei când îi trimite doctorului Zimmer un mesaj: „Billy a murit”. Își imaginează șocul lui, urmat de sentimentul de vinovăţie; i-a promis lui Harper că nu se va întâmpla în noaptea aceasta. I-a spus că Billy mai avea de trăit.

— Ţine-l sub supraveghere, ca de obicei, spusese doctorul Zimmer în acea după-amiază când se ridicase din patul lui Harper, cu cearșafurile albe mototolite după ce făcuseră dragoste. Dar nu uita să te bucuri de weekend! Se uitase pe fereastra ei la tufa de liliac care parcă înflorise peste noapte ca pentru o expoziţie. Nu îmi vine să cred, totul o ia de la capăt! O altă vară.

„Nu uita să te bucuri de weekend?” Ura momentele în care Reed îi vorbea de parcă era doar fiica pacientului său, o străină. Dar într-un fel nu este o străină pentru el? Reed nu o vede pe Harper decât când ea stă lângă patul de spital al tatălui ei sau când fac dragoste în duplexul ei. Nu ies la întâlniri și nu dau niciodată nas în nas la Cronig’s. Reed susţine că nu o observă niciodată conducând camionul de livrări Rooster, nici măcar când ea îi face cu mâna ca o femeie pe punctul de a se îneca. Harper și Reed se culcă împreună doar din octombrie – prin urmare, ea nu este prea sigură ce înseamnă pentru el altă vară. Astăzi i-a oferit primul indiciu: părinţii soţiei lui, bătrânii Phelps, locuiesc acum în casa lor din Katama, recent întorși din Vero Beach. Vor exista obligaţii de familie, cum ar fi acest picnic, în tot acest timp Reed părând a locui pe altă planetă.

Harper așteaptă câteva momente înainte să scrie un mesaj altcuiva. Tatăl ei se află chiar acolo, însă nu mai e. Chipul lui este slăbit. Pare gol, ca o locuinţă unde nu stă nimeni. Billy a murit în timp ce Harper îi povestea despre Dustin Pedroia de la Red Sox; a respirat tremurând, apoi din nou, după care a privit fix în ochii lui Harper, în inima ei, și a spus:

— Îmi pare rău, puștoaico!

Şi asta a fost tot. Harper şi-a apropiat urechea de pieptul lui. Aparatul a ţiuit continuu. Anunţând că s-a terminat.

Reed nu îi dă mesaj înapoi. Harper încearcă să îşi amintească dacă ceremonia de înmormântare este în Lambert's Cove. Întotdeauna îi găseşte scuze, pentru că dintre cei trei bărbaţi care au rămas acum în viaţa ei, el este cel de care este îndrăgostită.

Trimite acelaşi text – „Billy a murit" – sergentului Drew Truman de la Departamentul de Poliţie din Edgartown. Harper şi Drew au fost împreună timp de trei săptămâni. A invitat-o în oraş când se aflau amândoi pe feribotul *Chappy,* iar Harper s-a gândit: „De ce nu?" Drew Truman face parte din una dintre cele mai influente familii de afroamericani din Oak Bluffs. Mama lui, Yvonne Truman, a fost membru al guvernului local timp de mai bine de zece ani. Este una dintre cele cinci surori Synder, toate deţinând căsuţe de turtă dulce viu colorate, impecabil întreţinute, cu faţa spre Ocean Park. Harper şi-a amintit că Drew, pe vremea când era mare sportiv în liceu, apărea săptămânal în paginile de sport ale *Vineyard Gazette.* Apoi s-a dus la facultate şi la Academia de Poliţie, înainte să vină acasă, în Dukes County, să lucreze ca poliţist.

Harper s-a gândit că, dacă iese la întâlnire cu altcineva, ar putea ameliora suferinţa că se vedea cu un om însurat. Ea şi Drew au ieşit împreună de şase ori: au mâncat mâncare mexicană la Sharky's de patru ori – este favorita lui Drew, din motive pe care Harper nu prea le înţelege –, au luat prânzul o dată la restaurantul de pe pista de aterizare Katama, iar cea mai recentă întâlnire a fost o petrecere luxoasă la Seafood Shanty – surf şi curse de cai, vedere spre apă, ospătari care cântă. Harper ştie că Drew se aşteaptă la sex la finalul serii, însă a reuşit să-l evite până acum, avându-l ca pretext pe tatăl ei aflat pe moarte.

Drew este dornic să o prezinte pe Harper mamei sale, fratelui său, soţiei fratelui său, nepoatelor şi nepoţilor, mătuşilor, verişorilor, copiilor verişorilor – întregii familii extinse Snyder-Truman, dar şi acesta este un pas pe care Harper nu e pregătită să îl facă. O parte din ea tânjeşte să fie curtată, vizitată, să se agite fără rost, să i se gătească, să fie admirată şi mângâiată, chiar şi contrazisă şi privită chiorâş pentru că pielea ei este albă. Pe scurt, e atrasă de ideea de a fi oficial împreună cu Drew. Însă realitatea dură nu se schimbă: Harper îl iubeşte pe Reed şi numai pe Reed.

Harper oftează. Drew lucrează diseară. Face tură dublă în weekenduri, însă, cu toate gorilele ieşite la băut peste măsură şi bucurându-se de primele zile ale verii, oare merită? Va merge la 30 de intervenţii – Harper poate să pună pariu –, iar 27 dintre ele vor fi pentru beţivi şi tulburarea liniştii publice şi trei pentru şoferii de taxi care încă nu au învăţat rutele ocolitoare.

Al treilea bărbat rămas în viaţa lui Harper este nepreţuitul şi discreditatul ei prieten Brendan Donegal, care este exilat pe Chappy. Harper vrea să îl anunţe pe Brendan că Billy a murit, însă Brendan nu mai poate scrie mesaje. Asemenea a 26 de viespi otrăvitoare, alfabetul îl înţeapă. Îşi foloseşte telefonul doar pentru a vedea cât este ceasul.

•

Niciun semn de la doctorul Zimmer. Oare va fi Harper forţată să sune? Îl sună pe doctorul Zimmer tot timpul, pentru că întotdeauna a avut o mulţime de întrebări justificate despre starea tatălui ei – cedarea ficatului, cedarea rinichilor, slăbirea inimii. Sfârşitul lui Billy Frost a fost o serie de eşecuri.

Cu siguranţă, nimeni nu o va învinovăţi pe Harper dacă îl sună pe Reed acum, după ce tatăl ei a murit. Dar are o presimţire ciudată. Aşteaptă.

•

Billy Frost a murit la vârsta de 73 de ani.

Harper încearcă să formuleze anunţul mortuar în minte, în timp ce asistentele vin să îl cureţe şi să îl pregătească pentru drumul ridicol până la morgă: „William O'Shaughnessy Frost, electrician-şef şi fan înflăcărat al Red Sox, a murit noaptea trecută la Spitalul Martha's Vineyard din Oak Bluffs. A lăsat-o în urmă pe fiica lui, Harper Frost".

Şi pe fiica lui, Tabitha Frost, şi pe nepoata lui, Ainsley Cruise, şi pe fosta lui soţie, Eleanor Roxie-Frost, toate din Nantucket, Massachusetts. Harper se întreabă ce îi va surprinde cel mai mult pe oameni. Că Billy mai are o fiică geamănă, dar complet diferită de cea drăguţă şi stângace care livrează colete pentru Rooster Express? Sau că Billy a fost căsătorit cu faimosul designer de modă Eleanor Roxie-Frost, cunoscută mai mult ca ERF? Sau şocul va fi că jumătatea cealaltă a familiei lui Billy locuieşte pe insula rivală, acel refugiu luxos şi elegant pentru milionari? Sora geamănă a lui Harper, Tabitha, nu a mai pus piciorul pe Martha's Vineyard de 14 ani, iar mama lui Harper, Eleanor, nu a mai fost aici după luna ei de miere din 1968. Nepoata lui Harper, Ainsley, nu a fost *niciodată* aici. Billy se supărase din această cauză; când a vrut să o vadă pe Ainsley, a trebuit să se ducă în Nantucket, ceea ce a şi făcut, cu regularitate, în fiecare august.

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu mine? obişnuia să o întrebe pe Harper.

— Sunt sigură, spunea Harper. Tabitha nu mă vrea acolo.

— Când veţi înţelege, fetelor? replica Billy, iar Harper îl îngâna. Familia este familie.

Familia este familie, crede Harper. Tocmai asta este problema.

•

Niciun semn de la Reed. Harper şi-l imaginează mâncând plăcintă. Soţia lui Reed, Sadie, este renumită pentru plăcintele ei; mama ei a avut un stand

la şosea, iar Sadie a transformat acea pasiune pentru preparat plăcinte într-o mină de aur. Închiriază o mică bucătărie comercială şi o vitrină în Vineyard Haven – este la o aruncătură de băţ de duplexul lui Harper – şi prepară plăcintele: căpşune cu rubarbă, afine cu piersici, plăcintă cu homar. O plăcintă cu homar costă 42 de dolari. Harper ştie asta pentru că, spre sfârşitul vieţii, Billy Frost a devenit fan. Una dintre admiratoarele lui – şi au fost multe – a adus o plăcintă cu homar caldă şi fragedă umplută cu carne şi cleşti, într-un sos cremos cu vin sub un aluat auriu, iar Billy a declarat că murise şi, în ciuda tuturor aşteptărilor, ajunsese în rai. Când Billy chiar s-a îmbolnăvit, dar încă putea mânca, Harper a simţit că era de datoria ei să îi cumpere o plăcintă cu homar. Intrase în magazin – Upper Crust – agitată, ştiind că probabil va da nas în nas cu soţia iubitului ei pentru prima dată.

Harper era pregătită, însă faptul că a văzut-o pe Sadie a picat ca un trăsnet. Era mult mai scundă decât se aşteptase Harper; capul ei abia dacă se vedea din spatele vitrinei cu plăcinte. Părul ei era tuns scurt, băieţeşte şi ochii erau umflaţi, lăsând impresia unui personaj din desene animate luat prin surprindere.

Sadie nu a părut să aibă idee cine era Harper. Nu s-a arătat deloc îngrijorată, a afişat doar un zâmbet plăcut care a scos la iveală o strungăreaţă între dinţii din faţă. Harper ştia că unii bărbaţi găsesc o strungăreaţă ca aceea sexy, deşi nu a înţeles niciodată de ce. Dacă dinţii ei ar fi arătat aşa, s-ar fi dus glonţ la dentist.

— Vă pot ajuta? a întrebat Sadie.

— Tatăl meu este pe moarte, a izbucnit ea, iar ochii lui Sadie s-au făcut şi mai mari. Vrea o plăcintă cu homar, a spus Harper. Este singurul lucru pe care l-a cerut. Domnul Tobias i-a adus una săptămâna trecută, iar de atunci numai despre ea vorbeşte.

— Domnul Tobias este un client excelent, a spus Sadie. Şi-a înclinat capul. Tatăl dumneavoastră este cumva Billy Frost?

— Da, a spus Harper.

A simţit că se află într-un roller coaster, urcând tot mai sus…

— Domnul Tobias mi-a spus că este bolnav. Ştiţi, mi-a instalat nişte corpuri de iluminat când am deschis prima dată magazinul. A fost singurul electrician care a vrut să o facă. Toţi ceilalţi au spus că trebuie să sun persoana care s-a ocupat de asta când aici se vindeau lumânări parfumate, însă tipul acela era de mult în puşcărie.

— Buttons, a spus Harper aproape involuntar.

Billy preluase mulţi dintre clienţii lui Buttons Jones când acesta fusese condamnat pentru evaziune fiscală.

Sadie a scos o plăcintă fierbinte cu homar din cuptor. Pentru o clipă, Harper a crezut că plăcinta va fi gratis, un cadou pentru un bărbat care cu mult timp în urmă i-a făcut lui Sadie Zimmer un serviciu.

— Costă 42 de dolari, a spus Sadie.

•

Harper nu şi-i poate imagina pe Reed şi Sadie împreună acasă. Ştie în ce casă locuiesc – se află în West Tisbury, lângă Field Gallery –, însă nu a fost niciodată înăuntru. Mai degrabă şi-i poate imagina pe cei doi stând unul lângă celălalt în faţa focului la Lambert's Cove.

Poate că Sadie are o voce frumoasă, spre deosebire de Harper care, deşi adoră să cânte din toţi rărunchii în camionul de livrări Rooster Express, nu scoate nicio notă corect. Nu este o competiţie, Harper ştie asta, nu e precum un tabel cu avantaje şi dezavantaje. Iubirea este un mister.

Una dintre asistentele lui Billy, Dee, îşi vâră capul în cameră.

— Cum te simţi?

Harper încearcă să facă un semn cu capul.

— Bine. Dar nu face altceva decât să privească în gol. Nu reuşesc să dau de doctorul Zimmer, spune ea, apoi se îngrijorează că tocmai s-a dat de gol. Ştiu că nu este de gardă, dar m-am gândit că ar trebui să îl anunţ. Billy a fost pacientul lui favorit.

Dee îi zâmbeşte blând, iar Harper aproape că se aşteaptă să spună că toţi pacienţii doctorului Zimmer sunt favoriţii lui – acesta este minunatul doctor Zimmer. Apoi Harper îşi face griji că Dee aşteaptă să elibereze camera; la urma urmei, nu mai este un client care plăteşte.

În schimb, Dee spune:

— Ai fost bună cu el, Harper. Într-un fel, probabil vei simţi toate acestea ca pe o binecuvântare.

„O binecuvântare?", se întreabă Harper furioasă. Vrea să îi spună lui Dee să meargă să mai mănânce nişte prăjitură, dar apoi se întreabă dacă nu cumva are dreptate. În ultimele zece luni, nu a făcut decât să se îngrijoreze că Billy urma să moară.

Acum, după ce a murit, într-un fel este liberă. Nu mai are pentru ce să se îngrijoreze. Însă a rămas cuprinsă de o durere şi o tristeţe atât de intense şi de apăsătoare, încât ar trebui să poarte alt nume.

De la divorţul părinţilor ei, când avea 17 ani, Billy a fost părintele *ei.* El a fost prietenul, eroul, aliatul ei de nădejde, tovarăşul ei de zi cu zi. Nu şi-ar fi putut imagina vreodată un tată mai bun. Iar acum a murit.

A murit.

Harper îşi şterge lacrimile, respiră adânc şi spune aşa cum o ştia bravul soldat Billy:

— Viața merge mai departe!
— Așa te vreau! spune Dee. Mă duc să strâng lucrurile lui Billy.

•

Viața merge înainte: conform dorințelor lui Billy, corpul lui va fi incinerat, iar ceremonia de comemorare se va ține la Farm Neck Golf Club. De îndată ce Harper va vinde casa lui Billy, va putea să renunțe la slujba ei de la Rooster Express, un job pe care și l-a luat din disperare în urmă cu trei ani, când Jude a concediat-o de la Garden Goddesses după catastrofa cu Joey Bowen. Și apoi ce va face? Teoretic ar putea să își înființeze propria companie de arhitectură peisagistică. Este sigură că o vor contacta clienții, dar nu doar pentru că obișnuia să le tundă gazonul în costum de baie. Este o persoană drăguță și bună, în ciuda faptului că toate circumstanțele arată contrariul.

Dee reapare cu hârtiile ca să le semneze Harper și cu o sacoșă mare cu fermoar cu hainele și lucrurile lui Billy, inclusiv ceasul de aur Omega din 1954, pe care l-a moștenit la rându-i de la tatăl lui, fiind obiectul pe care l-a prețuit cel mai mult. Billy Frost venise în Martha's Vineyard în 1995, lăsat lefter după divorțul de Eleanor, și se zbătuse să rămână pe linia de plutire – Harper știa asta la fel cum făcuse și ea în același an, ca studentă în primul an la Universitatea Tulane. Billy căutase de lucru ca electrician, prinzând doar rămășițele și resturile de la oameni precum Buttons Jones. Se împrietenise cu tipii care tăiau copacii, care mutau lucrurile din casele oamenilor și care izolau spațiile dificil de accesat; se împrietenise cu pescarii și cu ofițerii secunzi, cu fugarii și cu drogații care ieșeau la Wharf Pub și care, când erau băuți, o necăjeau pe Carmen, barmanița de la Coop DeVille.

Dar Billy a purtat întotdeauna ceasul lui auriu Omega, iar asta l-a făcut să fie diferit.

Ce va face Harper cu ceasul? Nu are pe nimeni să îl lase moștenire.

Tabitha o are pe Ainsley, dar ce ar face o fată de 16 ani cu un ceas de aur Omega din 1954? Harper se gândește la tatăl lui Ainsley, Wyatt. Billy îl plăcuse pe Wyatt, dar putea lua Wyatt ceasul? Nu.

Tabitha este o durere de dinți care nu mai poate fi ignorată nicio secundă. Cu șase săptămâni înainte, când starea lui Billy s-a înrăutățit foarte tare, Harper a copiat numărul de telefon al Tabithei din contactele lui Billy și, cu ajutorul a jumătate de bax de bere Amity Island și a trei doze de Jägermeister, i-a lăsat Tabithei un mesaj vocal, informând-o că, dacă dorea să îl vadă pe Billy pentru ultima dată înainte să moară, ar fi fost bine să facă asta curând. Tabitha nu a răspuns, lucru deloc surprinzător.

Harper își dorește să o fi sunat pe Tabitha când era trează, pentru că se teme că a articulat neclar cuvintele, făcând-o să îi fie mult mai ușor să nu ia mesajul în considerare și să îl șteargă.

Moartea lui Billy justifică alt apel, însă Harper este prea furioasă ca să poarte o discuție civilizată. A binevoit Tabitha să asculte mesajul? A venit în vizită? A pus piciorul în Vineyard măcar o dată de la moartea fiului ei, Julian, în urmă cu 14 ani? Nu a făcut-o. Nantucket este la 20 de km distanță, deci cu siguranță problema nu a fost distanța.

Harper îi trimite Tabithei același mesaj: „Billy a murit”. Și apoi, după ce se află în siguranță în Fordul ei Bronco, izbucnește în lacrimi și îl sună pe doctorul Zimmer.

Telefonul sună de șase ori, apoi el răspunde cu vocea lui liniștită. Harper își imaginează că a plecat de lângă focul de tabără și că stă în întuneric.

— Îmi pare rău, Harper! Am crezut că mai durează. Săptămâni.

Ce fel de doctor este? Vrea să îl creadă incompetent ori să îl urască, dar nu poate. Reed își dă sufletul pentru pacienții lui. Rămâne până târziu să facă gărzi, nu se grăbește niciodată, este preocupat, consecvent, blând, calm. În cele zece luni, Harper nu a simțit niciodată că el a vrut sau a trebuit să fie în altă parte; Billy putea să fi fost singurul lui pacient. Doctorul Zimmer apărea ocazional cu o surpriză sau ceva de mâncare pentru Billy – *Sports Illustrated* ediția cu costume de baie, un vârf de săgeată pe care îl descoperise într-o drumeție, o cutie de semipreparate de la Enchanted Chocolates, pe care știa că Billy le adora – și pe care, teoretic, nu avea voie să le consume. Reed Zimmer era precum un doctor de la TV, dar mai bun, pentru că era real. Era și chipeș, și uman. Uneori avea cearcăne sub ochi din cauză că stătea treaz toată noaptea, alteori era murdar pe față sau avea părul ciufulit. Câteodată apărea purtând blugi și un tricou gri pe sub halatul alb. Cum ar fi putut Harper să nu se îndrăgostească de el?

— Vino la mine, spune ea.

— Nu în noaptea asta. Eu...

Vocea se stinse, iar Harper și-o imaginează pe Sadie smulgându-i telefonul din mână. Avusese o presimțire de când se trezise. Se simte precum husky-ul ei siberian, Fish, când își ciulește urechile: câinele acela poate auzi un șoarece care trage vânturi de la cinci km distanță.

— Trebuie să rămân aici cu familia mea.

„Nu este familia ta”, vrea să strige Harper. „Este familia lui Sadie”.

— Familia mea tocmai a murit, spune Harper.

Reed este tăcut ori pentru că se simte vinovat, ori pentru că este distras – Harper nu este sigură.

— Ai sunat-o pe sora ta? întreabă el. Sau pe mama ta?

„Pe mama? Ha!” Dacă Harper ar suna-o pe Eleanor să îi spună că Billy a murit, mama ei ar strănuta sau ar tuşi în loc de răspuns.

Fusese o vreme, în timpul bombardamentului greu al divorţului, când tot ceea ce dorise Eleanor fusese ca Billy să se ducă naibii. Sau, dacă ar fi spus-o elegant: „Îmi pare rău pentru pierderea ta, dragă, dar, după ce a fumat atât, Billy ştia că asta se va întâmpla”.

Eleanor nu simţise întotdeauna aşa, desigur. Pe vremuri, Eleanor Roxie-Frost şi Billy Frost erau un cuplu dinamic, magnetic: Eleanor – un designer de modă promiţător, Billy – proprietarul Frost Electrical Contractors, Inc. Au locuit pe Beacon Hill, într-o casă pe care au moştenit-o de la părinţii lui Eleanor, iar acolo şi-au crescut fetele gemene identice. Au făcut ce se cuvine: au mers la biserică o duminică pe lună, precum şi de Crăciun şi de Paşte, ca nişte buni episcopali. Au trimis gemenele la Winsor, şcoala privată pentru fete, unde fuseseră atât Eleanor, cât şi mama ei. Billy şi Eleanor au participat la petreceri la Park Piaza, Muzeul de Arte Frumoase şi Harvard Club. La evenimentele sociale, au fost fotografiaţi atât de des, încât au dezvoltat o atitudine marcă înregistrată: Eleanor zâmbea fericită la cameră, în timp ce Billy îşi strecura braţul în jurul taliei ei şi o săruta pe obraz. Au fost favoriţii Bostonului. Întregul oraş i-a adorat.

Într-un final, bănuieşte Harper, succesul a fost cel care i-a ruinat. Rochiile lui Eleanor au devenit atât de cunoscute, încât a putut să îşi deschidă un magazin eponim cu trei etaje pe Newbury Street. Timp de aproape doi ani, Eleanor a fost la magazin zi şi noapte, supraveghind renovările şi amenajările. O fotografie cu ea purtând o fustă conică, pantofi stiletto şi o cască de protecţie, afişând în faţa camerei o atitudine de fată muncitoare cu vino-ncoace, a apărut în *Women’s Wear Daily.* Acela a fost primul lucru care l-a enervat pe Billy.

— Mama voastră, a spus Billy, ţinând fotografia în sus pentru a o arăta deasupra mesei, este fericită doar când deţine controlul total.

Adevărata problemă, aflaseră gemenele curând, fusese că Eleanor nu angajase compania lui Billy să se ocupe de partea electrică la magazinul ei. A refuzat să facă asta din principiu; a spus că a simţit că lucratul împreună ar dăuna căsniciei lor.

— Este o mare minciună, a spus Billy. De fapt, mama voastră este o snoabă. Nu vrea ca fotografii mondeni să îi facă o fotografie soţului ei din clasa muncitoare, întotdeauna a considerat că s-a căsătorit cu cineva sub nivelul ei.

Au fost certuri mari în acel an, îşi aminteşte Harper. Billy a acuzat-o pe Eleanor că şi-a abandonat familia pentru magazin, Eleanor s-a simţit jignită

că Billy a acuzat-o. De ce nu a vrut ca ea să reuşească? A ştiut din prima noapte în care s-au cunoscut că ea îşi doreşte o carieră.

Billy a decis că singurul mod de a o face pe Eleanor să stea acasă era ca el să iasă mai des. A început să petreacă trei, patru nopţi pe săptămână la Eire Pub în Dorchester cu un grup de bărbaţi pe care Eleanor i-a caracterizat ca fiind golani. Prietenii lui Billy nu erau cu nimic mai buni faţă de Whitey Bulger şi gaşca lui Winter Hill, a spus ea.

— *Au contraire,* a spus Billy cu accentul lui franţuzesc impecabil, chiar şi după ce băuse şase sau şapte whisky-uri din cauza anilor mulţi petrecuţi cu Eleanor.

Prietenii lui din sud au fost cinstiţi. I-au spus lui Billy să candideze pentru consiliul local.

— Peste cadavrul meu! a spus Eleanor.

— Aş fi tare norocos! a zis Billy.

Billy şi Eleanor au divorţat în vara dinaintea plecării gemenelor la colegiu. Aveau 17 ani, încă erau minore, iar cu Tabitha mergând la Bennington şi cu Harper la Tulane, ar mai fi trecut cel puţin patru ani până când fetele să devină independente financiar. Fusese ideea lui Eleanor să le separe – una să fie responsabilitatea financiară a lui Eleanor şi să stea cu ea în timpul vacanţei de vară, iar cealaltă să meargă cu Billy. Apoi, în vacanţe, fetele să schimbe părinţii. Eleanor nu a putut suporta gândul de a împărţi timpul – ambele fete cu un părinte sau cu altul, călătorind între case cu lucrurile într-o valiză. Ar fi fost scandalos, a spus Eleanor.

Însă Harper înţelege acum că de fapt mamei ei i-a fost teamă să rămână singură. Părinţii lui Eleanor muriseră; sora ei, Flossie, se mutase în Florida. Eleanor nu avea prieteni, ci doar asociaţi în afaceri. Eleanor nu a crezut că ambele fete voiau să stea cu Billy. Când, în sfârşit, acestea au găsit curajul să îi spună asta, Eleanor a râs indiferentă şi a zis:

— Toate fetele îi preferă pe taţi. Acesta este un lucru ştiut. Eu cu siguranţă l-am preferat pe al meu. Însă Billy nu îşi permite să vă crească pe amândouă, aşa că mi-e teamă că una din voi vine cu mine. Nu îmi pasă care din voi vă fi aceea pentru că, spre deosebire de voi, eu nu mă joc de-a favoriţii. Vă iubesc pe amândouă în egală măsură. Rezolvaţi asta singure, vă rog! Până mâine-dimineaţă.

A urmat una dintre cele mai chinuitoare nopţi din viaţa lui Harper – ore întregi de rugăminţi, dezbateri şi tratative tăcute, apoi o luptă absolută cu sora ei.

Harper a argumentat că ea a fost întotdeauna un pic mai apropiată de Billy – ea era cea sportivă şi cea căreia îi plăcea Red Sox! Tabitha a argumentat că ea fusese numită după mama lui Billy, în timp ce Harper

moștenise numele de domnișoară al mamei lui Eleanor, Vivian Harper Roxie, care fusese într-adevăr formidabilă. Prin urmare, Tabitha a spus că Harper ar trebui să meargă cu Eleanor, iar ea ar trebui să stea cu Billy. Au ţinut-o așa până când, într-un final, fetele – care mai aveau puţin și se luau la bătaie – au decis să rezolve disputa așa cum rezolvaseră disputele timp de 17 ani și jumătate: jucând piatră, foarfecă, hârtie.

Era o soluţie învăţată de la Billy. El susţinea că orice ceartă din lume poate fi soluţionată cu piatră, foarfecă, hârtie. Nu era nevoie de pumni, de avocaţi sau de război, după părerea lui Billy, ci aveai nevoie doar de o mână și de înţelegerea regulilor de bază – foarfecă taie hârtia, piatra zdrobește foarfecă, hârtia acoperă piatra.

Și dacă nu îţi place rezultatul, spunea Billy, pur și simplu trebuie să ceri trei încercări și să fii cea mai bună.

Pentru a decide cine va merge cu Billy, Tabithei i-a picat piatră și lui Harper i-a picat hârtie. Harper a câștigat.

Tabitha a acuzat-o că a trișat.

— Să trișez cum? spusese Harper. Citindu-ţi gândurile?

Dar a lăsat-o pe Tabitha să încerce să fie cea mai bună din trei încercări. Tabithei i-a picat din nou piatră, iar lui Harper – hârtie. Harper a câștigat.

Ea urma să meargă cu Billy.

•

Desigur, relaţia lui Harper cu Tabitha nu a mai fost la fel după aceea. Timp de mulţi ani, s-au purtat civilizat, dar nu au mai fost prietene. Billy a părăsit definitiv Bostonul. A cumpărat o casă pe Dagget Avenue în Vineyard Haven, în timp ce Eleanor a rămas să locuiască în casa ei elegantă cu patru etaje de pe Pinckney Street. Apoi, când Eleanor i-a vândut colecţia de pantofi lui Steve Madden – o afacere pe care avocatul ei o sfătuise să o amâne până după divorţ –, și-a cumpărat a doua casă în Nantucket.

Fiecare fată a stat cu părintele ei în fiecare vară și, conform împuternicirii lui Eleanor, amândouă au călătorit să își viziteze celălalt părinte în timpul vacanţelor. Harper obișnuia să își imagineze cum siajele feriboturilor se întrepătrund și cum urmele avioanelor lor se intersectează pe cer.

A existat o singură șansă ca gemenele să se împace, iar aceasta a fost după ce Tabitha a născut al doilea copil – un băiat, Julian – cu trei luni înainte de termen. Tabitha a avut nevoie de ajutor, iar Harper s-a năpustit să salveze situaţia, dar lucrurile s-au terminat catastrofal. Julian a murit, iar Tabitha a considerat că trebuie să dea vina pe Harper nu doar pentru moartea lui Julian, ci și pentru că a câștigat la piatră, foarfecă, hârtie și pentru că i-a cauzat toate necazurile din viaţa ei de adult.

— Tu distrugi totul! spusese Tabitha. Totul este din vina ta!

Asta s-a întâmplat în urmă cu 14 ani, iar gemenele abia dacă şi-au mai vorbit de atunci.

•

Harper îşi dă seama că Reed aşteaptă răspunsul ei. Nu îi face plăcere să se gândească la sora sau la mama ei, pentru că iată ce se întâmplă: este ca şi cum cineva ar fi legat-o la ochi şi i-ar fi pus căluş la gură.

— I-am dat mesaj Tabithei, spune Harper. Presupun că îi va spune mamei.

— Bine, spune Reed. Ascultă, îmi pare rău, dar trebuie să plec.

— Deci nu te vei întâlni cu mine? întreabă Harper. Mă vei face să îl sun pe Drew?

Acesta este un lucru murdar, spus din disperare.

Harper i-a spus lui Reed că a început să se întâlnească cu sergentul Drew Truman de la Departamentul de Poliţie din Edgartown, iar pe Reed îl deranjează. Drew are avantajul tinereţii, un fizic de poliţist, este burlac şi are o familie numeroasă – şi pe deasupra este un tip cumsecade. Sergentul Truman şi doctorul Zimmer se cunosc din cauza supradozelor de heroină. Drew a administrat Narcan de trei ori în ultimul an, după care a dus dependenţii la spital, unde au fost daţi în grija doctorului Zimmer.

— Nu îl suna pe Drew, te rog! spune Reed. Du-te acasă! Cuibăreşte-te lângă Fish!

— Fish este câine, Reed, nu o persoană, spune Harper. Billy tocmai a murit în timp ce citeam statisticile lui Pedroia. Ceea ce îmi ceri nu este corect şi ştii asta.

— Voi veni la tine dimineaţă, spune Reed.

— Diseară, spune Harper.

— Bine, diseară, zice el. Dar târziu. La miezul nopţii. Şi nu la tine acasă... Este prea riscant. Ne întâlnim în parcare pe plaja Lucy Vincent.

— Crezi că este un loc sigur? întreabă Harper.

Înainte, lui Reed îi convenea să vină în duplexul ei. Obişnuiau să se întâlnească în parcarea din spate a patinoarului după program. Cu siguranţă, ar fi fost gol în perioada aceasta a anului, în timp ce plaja...

— Este aproape vară, Reed. Sunt oameni peste tot.

— Îmi dau seama, spune el. Dar nu cobor cu maşina pe insulă. Probabil îşi dă seama cât de inuman sună, pentru că adaugă: Este tot ce pot face dacă trebuie să fie în seara asta.

— Trebuie să fie în seara asta, spune Harper. Lucy Vincent, la miezul nopţii.

— Cinci minute, cât să te sărut şi să îţi spun că totul va fi bine, adaugă el.

— Va fi? spune ea.

— Da, răspunde el.

•

Harper trece pe acasă ca să-l scoată pe Fish afară. Este un câine, nu o persoană, și totuși stă la ușa de la intrare și o așteaptă chiar dacă zilele acestea doarme în patul lui și abia dacă întoarce capul când intră Harper. Dar astăzi este chiar acolo și își pune lăbuțele pe coapsele ei, lingându-i fața și oferindu-i toată dragostea lui. Știe. Lucrul acesta o face pe Harper să plângă. Câinele ei știe că Billy a murit, dar ea simte nevoia să îi dea ea însăși vestea.

Îl prinde pe Fish de bot, se uită în ochii lui albaștri clari și spune:

— Tata s-a dus, dragule!

Schelălăie și se freacă de piciorul lui Harper, iar ea trebuie să îl împingă afară pe ușa dinspre curtea din față, unde își face nevoile la cel mai mare tufiș de hortensie de pe proprietate. Apoi vine repede înapoi în bucătărie, unde Harper îi spune:

— Miel în seara asta, în cinstea tatii.

Însă Fish nu își mai înfulecă lacom mâncarea, cum face de obicei; în schimb, privește în sus la Harper, ca și cum ar cere voie.

— Mănâncă! spune ea.

Cu un fel de demnitate tristă, Fish își apleacă încet capul spre bol.

Când Harper pleacă de acasă, merge până la Our Market să cumpere un bax de șase beri slabe Amity Island și trei doze de Jägermeister. Casiera, Robyn, o cunoaște pe Harper de 20 de ani, dar este prietenă apropiată cu Jude, așa că Harper este mereu precaută și rezervată.

— Doriți o sacoșă? întreabă Robyn.

— Te rog! răspunde Harper.

Poate că Robyn a auzit deja veștile despre Billy, pentru că aruncă gratis în sacoșă un Milk Bone pentru Fish.

•

Este opt și jumătate și soarele tocmai a apus. Harper preferă iarna, când se întunecă la trei și jumătate, iar la ora la care iese ea din tură, afară este întuneric beznă. Soarele verii dezvăluie prea multe.

Harper deschide una dintre beri folosind capătul de metal al centurii de siguranță și soarbe jumătate din ea, apoi bea una dintre dozele de Jäger. Mama ei ar fi înspăimântată.

Ar fi trebuit să meargă pe Middle Road, pentru că State Road o duce chiar pe la casa lui Jude, unde Harper vede mașini și camioane parcate pe fiecare parte a semnului Garden Goddesses. Este petrecerea anuală a lui Jude de începerea verii, pentru angajații ei. Are porc la proțap și face turte de mălai și salată de mere verzi date prin răzătoare și există un rezervor galvanizat umplut cu bere. Partenera lui Jude, Stella, face lichior de cafea într-un

blender, toată lumea ascultă Jack Johnson, iar începătorii își spun: „Uau, ce loc de muncă tare!”

Doar angajații reîntorși știu că aceasta este ultima zi liberă pe care o vor avea până la Ziua Muncii, când Jude dă a doua petrecere, cu homari.

Harper accelerează. Nu poate trece suficient de repede pe lângă proprietatea lui Jude. Sirene. Lumini. Se uită în oglinda retrovizoare.

Poliția. Vorbește printre dinți și se uită la cutia deschisă lângă ea, dar nu mai are timp să o arunce și nici unde să o ascundă. Semnalizează și oprește.

Acesta este ultimul lucru de care are nevoie. Reputația ei a fost deja făcută bucăți, pătată și călcată în picioare.

Cu trei ani în urmă, a fost arestată pentru că i-a făcut un așa-zis favor unui bărbat pe nume Joey Bowen, pe care l-a cunoscut întâmplător; era client fidel la Dahlia, unde Harper a lucrat ca ospătăriță o noapte pe săptămână. Favorul a fost să-i ducă un pachet fiului unuia dintre clienții lui Jude, din familia Monaco. Harper a fost chemată să taie gazonul și să plivească straturile la casa Monaco în ziua următoare. Tot ce trebuia să facă era să ascundă pachetul în roabă, sub îngrășământ, și să-l ducă spre casă. Fiul lui Monaco urma să iasă afară și să îl ia. Harper trebuia să lase roaba afară, la ușa din spate, și să se întoarcă cu spatele – pentru asta, Joey Bowen o plătea cu 3.000 de dolari. Harper și-a dat seama că probabil ducea droguri, însă oferta era prea tentantă ca să fie refuzată; avea nevoie de bani. În acel moment, încă locuia în casa lui Billy. Își dorea un loc al ei, însă Vineyard era scump, iar ei îi era prea greu să se descurce.

Harper nu a știut că poliția și FBI urmăriseră săptămâni întregi casă, așteptând această livrare. Când fiul a înșfăcat pachetul, agenții au sărit peste gard dintre copaci și au călcat gazonul. Puștiul a fost încătușat și Harper, la fel. În timpul interogatoriului, a explicat poliției că a fost prima și singura dată când a livrat ceva pentru cineva. Le-a spus că Joey Bowen era client la restaurantul unde lucra ea. Dar ei au informat-o că Joey Bowen era căutat pentru trafic de droguri de la Upper Cape până la New Bedford.

Harper a petrecut 18 ore în arest, până când Billy i-a găsit un avocat. A fost eliberată, primind doar șase luni cu eliberare condiționată, dar și-a pierdut locul de muncă atât de la Garden Goddesses, cât și de la Dahlia. Jude Hogan o urăște pe Harper pentru că i-a stricat afacerea de peisagistică. Ceilalți oameni care o urăsc sunt mai înfricoșători, dar mai puțin vizibili – oamenii care obișnuiau să cumpere droguri de la Joey.

Însă poate cel mai rău lucru a fost faptul că vecina familiei Monaco era o femeie pe nume Ann-Lane Crenshaw, care se întâmpla să fie colega de cameră din facultate a lui Eleanor Roxie-Frost.

Eleanor a aflat imediat de arestarea lui Harper şi, fără îndoială, i-a dat îngrozitoarea veste Tabithei. Cum ar fi putut Harper să nu se simtă oaia neagră?

Oricine altcineva ar fi plecat din Vineyard. Asta dovedeşte cât de patetică este Harper pentru că a rămas.

Nu are unde să meargă în altă parte.

Şi tatăl ei este aici. A fost aici.

Lacrimile au început să curgă pe neaşteptate. Tatăl ei tocmai murise. Pur şi simplu îi va spune asta poliţistului. Va miza pe empatie.

Coboară geamul şi trage pe dreapta cam la 100 de metri în spatele limitei de proprietate a lui Jude; se teme să nu fie văzută de *cineva* de la petrecerea ei.

— Bună, iubito!

Priveşte în sus. Este Drew.

— Ce? spune ea. Se uită în oglinda retrovizoare. Este o maşină de poliţie din Edgartown, nu o maşină din West Tisbury. Se cufundă în scaunul ei, simţindu-se uşurată. Chiar trebuia să mă tragi pe dreapta?

— Eşti ilegal de frumoasă, spune el. Se apleacă pe geam să o sărute. Şi, în plus, aveai viteză.

— Aveam? zice ea.

— Ce cauţi tocmai aici? întreabă el. Te urmăresc de când te-am văzut plecând de la Our Market.

— Serios? spune ea. Drew este puţin cam hărţuitor. Probabil suspectează că are un secret. Nu eşti la muncă?

— Sunt în pauză până la nouă, răspunde Drew. Eram în drum spre spital, ca să mă întâlnesc cu tine, când ţi-am văzut maşina. Zăreşte berea. Ar trebui să fii atentă cu asta.

— Conduc spre Aquinnah, să îmi limpezesc gândurile, spune ea. Este drăguţ din partea ta că îţi faci griji pentru mine, dar, aşa cum am spus la telefon, vreau să fiu singură.

Drew aprobă din cap. Poate fi uşor păcălită de uniforma lui. Este atât de chipeş, atât de integru, un binefăcător implacabil. De ce nu poate să fie îndrăgostită de Drew?

— Mătuşile îţi fac o tocăniţă cu homar, spune el. Ţi-o aduc mâine.

— Le-ai spus deja despre Billy? întreabă Harper.

— Am sunat-o pe mama să o anunţ, spune Drew. Wanda şi Mavis erau acolo ca să o ajute să termine fasolea, aşa că au auzit. Wanda a plecat numaidecât să facă tocăniţa. Este răspunsul lor automat în faţa morţii – un castron cu ceva cald şi bun, ca să nu uiţi să mănânci şi să nu rămâi numai piele şi os.

— Nu trebuie să se deranjeze, zice Harper. Nici măcar nu mă cunosc.

— Ştiu că eu te plac, spune Drew. Se apleacă pentru încă un sărut. Acesta este singurul lucru care contează.

Harper zâmbeşte şi ridică geamul.

•

La miezul nopţii, Harper este aproape adormită pe scaunul din faţă al Broncoului ei, cu cinci beri şi două doze consumate. În plus, a oprit la Alley's General Store pentru un borcan de murături cu pâine şi unt – cina ei. Mătuşile au dreptate să fie îngrijorate. Nu a mai fost nimeni în parcare de la ora 9.50, când o gaşcă de puşti de liceu au venit de la plajă. Harper este uşurată – Lucy Vincent încă este în perfectă siguranţă.

Reed ajunge la 12 fix; este foarte punctual. Harper îşi ridică scaunul şi coboară. El a spus cinci minute, iar ea ştie că este tot ce va primi – nici mai mult, nici mai puţin. Opreşte motorul Lexusului, coboară şi înaintează încet spre ea. Întinde braţele, iar ea se prăbuşeşte pe el.

— A murit, spune ea. Nu îl voi mai vedea niciodată. Nu pot accepta asta.

Reed o îmbrăţişează mai tare. Este doctor. Să aibă de-a face cu moartea e parte din jobul lui – nu în fiecare zi, dar destul de des. Spune:

— Cu toţii vom muri, Harper. Sfârşitul lui Billy a fost liniştit. A avut persoana pe care a iubit-o cel mai mult pe lume chiar aici cu el, citindu-i statisticile lui Pedroia. Ce mod de a pleca!

Harper îşi ridică faţa, iar buzele lor se întâlnesc. Buzele lui Reed sunt calde; de fiecare dată când îl sărută, simte că ia foc, însă în noaptea asta, pentru că este tulburată de plâns, dorinţa pe care o simte este brută şi copleşitoare. El îi răspunde, deschizând gura şi căutându-i limba, apăsându-şi corpul pe al ei. Îşi mişcă gura chiar lângă urechea ei. Mâinile lui sunt pe tot corpul ei. Vor face sex. Lui Harper nu îi vine să creadă. Probabil că a băut câteva beri la picnicul de familie şi poate un whisky când a ajuns acasă, având în vedere că nu este de gardă în weekend. Este mai dezlănţuit decât de obicei, aproape nechibzuit.

Mâinile lui pătrund sub bluza ei; îi desface prima clemă a sutienului. Se joacă cu sfârcurile ei, apoi îşi apleacă capul şi îi suge sfârcul stâng până când ea geme. Nu poate rezista. Îi mângâie partea din faţă a blugilor.

El îşi scoate o mână pentru a-şi deschide fermoarul, iar Harper caută portiera maşinii.

— Nu, spune el. Afară.

— Afară? repetă ea.

Acesta este Reed? Reed Zimmer? Nici măcar nu îl interesează protecţia, lucru de care era obsedat până acum; pur şi simplu o penetrează. Spatele lui Harper este apăsat pe portiera Broncoului. În acea secundă, ea vede nişte

faruri. Sunt în trecere, se gândeşte ea. Nu, o maşină întoarce în parcare. Se apropie. Harper se forţează să se desprindă de el, însă Reed nu observă luminile sau sunetul motorului. Este prea concentrat la ritm şi ochii lui sunt închişi. Termină cu un geamăt şi un tremur, un ţipăt uşor pe gâtul ei.

Harper îl împinge, dar este prea târziu. Portiera unei maşini se izbeşte, iar o femeie ţipă, urlă, strigă:

— Reed! Reed! Reed!

Este Sadie.

Nantucket: Tabitha

A fost invitată la un cocktail pe Belle, un iaht de lemn cu motor, lung de 23 de metri, construit în 1929, care acum este folosit pentru petreceri de membrii Westmoor Club.

Serata de astăzi este organizată de oameni pe care Tabitha abia dacă îi cunoaşte. Încă este răcoare să iasă în port, dar, de când s-a despărţit de Ramsay, a fost disperată să iasă din casă.

Ramsay va sta la bar, la Straight Wharf, aşteptând-o pe Caylee să iasă din tură. Tabitha a fost cea care a pus punct relaţiei, dar Ramsay şi-a refăcut viaţa mult mai repede – imediat, de fapt. Timp de trei ani cât Tabitha şi Ramsay s-au tot întâlnit, ea l-a tachinat că el îşi dorea să fie cu cineva mai tânăr, însă el a negat. Şi totuşi Caylee – un nume potrivit pentru o jucărie de cauciuc după părerea Tabithei – are doar 22 de ani.

Când avea 22 de ani, Tabitha era însărcinată.

Nu a avut niciodată ocazia să petreacă o vară ca ospătăriţă sau să îşi facă un tatuaj; nu a avut niciodată ocazia să evadeze din imperiul de modă al mamei ei şi să îşi urmeze propriile pasiuni – imobiliare, arhitectură, design interior. Şi apoi, când avea 25 de ani, a avut parte de o tragedie de pe urma căreia încă nu şi-a revenit.

Ramsay a ştiut despre Julian, a ştiut că era un gol care nu va putea fi niciodată umplut – sau cel puţin aşa crezuse Tabitha. Dar, într-o noapte friguroasă în februarie anul trecut, când erau amândoi treji – şi nici măcar nu a fost de vină alcoolul –, Ramsay a spus:

— Singurul mod de a scăpa de tristeţe este să iei totul de la capăt. Hai să facem un copil!

Nu a avut niciun rost să îi răspundă. El nu a înţeles. Nu va înţelege niciodată, şi-a dat seama Tabitha. Ea i-a spus că îşi doreau lucruri diferite, iar doi ani mai târziu el s-a mutat.

•

Petrecerea nu este rea.

Gazdele sunt din Tallahassee, aşa că e firesc să considere New England ca având un aer proaspăt. Prin urmare, au oferit un morman de pături de caşmir în culori vesele de vară – pepene galben, fucsia, turcoaz – pentru a fi împrumutate de femeile invitate pe iaht. Există o provizie nesfârşită de Laurent-Perrier rozé foarte rece, iar în fundal se aud melodii ale lui Sinatra şi Dean Martin, pe care Tabitha pur şi simplu le adoră. Pentru că nu a avut

adolescență, a adoptat gusturile mamei ei. Eleanor este o femeie rafinată, în opinia tuturor, însă are 70 de ani, iar uneori Tabithei îi este teamă că a sărit nu doar peste propria tinerețe, ci și peste vârsta a doua și că a aterizat direct în era protezelor de șolduri și a aparatelor auditive.

În timp ce Ramsay își împacheta lucrurile să plece, a ținut un discurs în care a enumerat fiecare defect al Tabithei.

Este extraordinar de snoabă. Este țâfnoasă. Îi satisface capriciile și dorințele mamei ei; și-a petrecut întreaga viață de adult în umbra acelei femei. A fost o servitoare neobosită pentru Eleanor Roxie-Frost Designs, LLC, dar magazinul din Nantucket pierde bani în fiecare an! Tabitha nu are simțul afacerilor – a ruinat magazinul.

Ramsay însuși i-a împrumutat 40.000 de dolari pentru a putea extinde stocul magazinului cu produse care sunt marca ERF.

— Și nu uita, încă îmi datorezi acei bani, a spus Ramsay.

— Știu, a răspuns Tabitha, deși era aproape sigură că Ramsay a înțeles că, având un copil de trimis la facultate, îi va lua foarte mult timp să-i înapoieze banii.

Ca remarcă usturătoare la despărțire, Ramsay îi spusese:

— Este un lucru bun că nu mai vrei alți copii. Ești o mamă jalnică, Tabitha.

Știa că era supărat, rănit și cu inima frântă, însă cruzimea fără margini a acestei afirmații a forțat-o să răspundă:

— Cum îndrăznești?

— Poate că acum, când eu nu voi mai fi, vei reuși să îți ții fiica sub control.

•

Mâncarea de pe iaht este delicioasă – frigărui de miel, homar pane, pateuri cu brânză, ouă umplute. Tabitha se abține – Ramsay a fost destul de amabil să nu menționeze cele șapte kilograme pe care le-a pus pe ea în ultimii trei ani – în timp ce analizează mulțimea pentru a zări bărbați buni de însurătoare cu care să vorbească. Ramsay avea dreptate în privința lipsei simțului ei în afaceri. Ceea ce îi trebuie, mai mult decât orice, este fie să câștige la loterie, fie să își găsească un iubit mai în vârstă.

Speranțele sunt slabe să găsească printre cei de pe vas. Toți bărbații sunt mai în vârstă și par înstăriți, dar sunt căsătoriți – și majoritatea sunt din Tallahassee, ceea ce îi exclude imediat.

Tabitha îi spune barmanului să îi umple paharul cu șampanie, apoi se îndreaptă către prova vasului. Tocmai ocolesc Brant Point Light, ajungând la o panoramă așa de splendidă, încât îi taie respirația, în ciuda faptului că a văzut-o de sute de ori. Își sprijină coatele pe balustradă și ține șampania cu ambele mâini. Închide ochii.

Nu este un părinte jalnic. Ainsley se află la o vârstă dificilă și este prin natura ei rebelă. Însă, dacă ar fi să o storci pe Tabitha de cele mai sincere gânduri, cele pe care nu ar îndrăzni să le împartă cu alt suflet, ar recunoaște că, în ceea ce o privește pe Ainsley, a creat un monstru. După moartea lui Julian, Tabitha și-a îndreptat toată energia către creșterea lui Ainsley. A fost un părinte exagerat de protector – a doua generație de părinte protector –, controlând fiecare mișcare a lui Ainsley, așa cum Eleanor i le controlase pe ale ei. Însă, când Ainsley a crescut, a făcut-o repede. Era ca un mustang în viteză, iar Tabitha a simțit că o scapă de sub control. Modul în care Tabitha a ales să o țină aproape pe Ainsley a fost să o ajute și să o sprijine pentru a deveni cea mai populară și cea mai sofisticată elevă de la liceul din Nantucket. *Tabitha* a cumpărat machiajul și blugii de 200 de dolari. *Tabitha* a prelungit ora de întoarcere seara acasă. Faptul că Ainsley este acum un butoi cu pulbere e doar vina Tabithei. Când ești departe, în larg, îți vin mereu în minte astfel de gânduri. Tabitha ar fi trebuit să rămână la țărm.

Deodată, un bărbat apare lângă ea. Poartă uniformă.

Îi întinde mâna.

— Sunt Peter, spune el. Căpitanul.

— Tabitha Frost, zice ea. Dacă tu ești căpitanul, atunci cine conduce ambarcațiunea?

Peter râde.

— Secundul meu. L-am rugat să preia controlul câteva secunde, ca eu să pot veni aici și să stau de vorbă cu tine. Ți-ar plăcea să mă ajuți să conduc această frumusețe?

•

Stând unul lângă altul la cârma vasului – de fiecare dată când un membru al echipajului se întâmplă să intre, Peter îl trimite să îi mai aducă șampanie Tabithei ori încă o farfurie de apetitive –, își spune povestea vieții. Pază de coastă la 19 ani, căsătorit la 22, doi băieți (pe nume PJ și Kyle), divorțat la 30 de ani, fosta soție numărul unu locuiește în Houston.

Tabitha se întreabă câte foste soții sunt în total. Muzica s-a schimbat, acum e top 40 – melodiile pe care Ainsley le ascultă când este într-o dispoziție bună. Tabitha își imaginează cum ajunge șampania în capul fiecăruia și cum cei din Tallahassee își contorsionează trupurile în feluri ciudate, jenante, care seamănă a dans.

— Continuă! îi spune căpitanului Peter.

Căsătorit din nou la vârsta de 32 de ani. Fiica din acea căsătorie este precum o stea căzătoare, are 19 ani și este studentă în anul doi la Northwestern; fosta soție numărul doi, mama, are un loc de tabără încântător pe Peninsula Superioară din Michigan.

Apoi, la vârsta de 35 de ani, Peter a avut un fel de criză de vârsta a doua. S-a mutat în Maui, a fost căpitanul unui vas pentru supravegherea balenelor timp de zece ani, a trăit cu o localnică pe nume Lupalai şi a mai făcut doi copii – un băiat şi o fată, de 14 şi 11 ani –, deşi el şi Lupalai nu s-au căsătorit niciodată. Trimite cecuri, spune el, dar nu a văzut copiii de când s-a mutat în est, în urmă cu cinci ani.

A fost căpitan pe Belle timp de cinci sezoane de vară, iar iarna se duce în Bahamas şi conduce un iaht.

— Tocmai am împlinit 50 de ani în aprilie, spune el. Tu?

— Eu am 39, răspunde Tabitha.

Căpitanul Peter râde.

— Bănuiesc că toate femeile spun asta.

— Nu, zice Tabitha. Eu chiar am 39 de ani. Împlinesc 40 în decembrie.

— Oh! se miră căpitanul.

Este luat prin surprindere, iar Tabitha se enervează. Pare mai în vârstă şi se poartă ca atare. Are o rochie albă cu un cordon lat. Este piesa de rezistenţă din colecţia mamei sale – a fost timp de 30 de ani şi se numeşte Roxie. Este creată să transmită ideea că e o piesă clasică şi, chiar dacă face asta, nu e nici tinerească, nici sexy. Tabitha ar fi trebuit să poarte fusta mini cu paiete Haute Hippie cu bluza Milly roz aprins, dar s-a gândit că ar fi făcut-o să arate prea disperată. În schimb, arată de parcă se îndreaptă către o întâlnire matinală înainte să facă un comision.

Căpitanul spune ceva, însă Tabitha nu îl aude.

— Poftim?

— Ai vrea să bem ceva împreună după ce andocăm? Voi întoarce această bătrânică, aşa că va trebui să cobori pe punte.

Tabitha îşi strânge cordonul lat. Se simte dorită şi respinsă, în acelaşi timp. Îşi doreşte să bea ceva în compania căpitanului? Nu este sigură. Este clar că e o persoană dezagreabilă. Probabil că profită de fiecare femeie care arată cât de cât decent şi se îmbarcă pe Belle. Este un bărbat de 50 de ani, nehotărât, care încă se joacă. Fie închiriază o căsuţă undeva pe insulă, fie locuieşte într-o casă de serviciu oferită de Westmoor Club. Cel mai probabil nu are o casă a lui; poate conduce o furgonetă. Genul acesta de viaţă este potrivit până când cineva împlineşte... Tabitha alege la întâmplare vârsta de 28 de ani. După 28 de ani, este timpul să te maturizezi. Şi câţi copii trebuie să susţină căpitanul Peter? Tabitha a pierdut socoteala. Patru? Cinci? Dacă Eleanor era acolo, l-ar fi respins imediat pe căpitanul Peter. Eleanor nu a fost de acord cu Wyatt, pentru că Wyatt era zugrav, iar ea voia ca Tabitha să se căsătorească cu un profesionist – un avocat sau cineva cu capital privat. Acum, când Wyatt deţine o afacere ce oferă servicii de zugrăvit, care îşi

desfăşoară activitatea în Cape şi South Shore, de la Plymouth la Braintree, Eleanor este mai dispusă să îl accepte. Îl adoră pe Ramsay, care se ocupă de afacerea în asigurări a familiei pe Main Street. Ramsay poartă cravată când merge la lucru, iar familia lui face parte din Nantucket Yacht Club.

Tipul acesta, căpitanul Peter, nu este genul de bărbat cu care Tabitha s-ar cupla vreodată. *Harper* este cea care nu are standarde. Limita lui Harper – pentru orice în viaţă – nu este joasă, ci e la pământ.

Tabitha ar trebui să spună „nu, mulţumesc".

— Ai pierdut vreodată pe cineva? întreabă ea.

— Dacă am pierdut pe cineva? repetă Peter.

Pare confuz şi nerăbdător să urce înapoi la cârmă.

— Putem discuta despre asta mai târziu, zice Tabitha. Mi-ar plăcea să ieşim să bem ceva împreună.

•

În timp ce se îndreaptă către Nautilus, Tabitha îşi regretă decizia. Are un mesaj pe telefon de la Ainsley: „Când te întorci acasă?" Ainsley a fost pedepsită timp de o săptămână, după ce i-a luat FJ40-ul Tabithei pentru o plimbare cu maşina la miezul nopţii fără permisiune şi, mai mult decât atât, fără a avea permis. Tabitha a descoperit infracţiunea în duminica următoare, când s-a urcat în maşină pentru a merge la un curs de yoga la răsărit. Rezervorul era gol şi interiorul duhnea a ţigări. A trezit-o din somn pe Ainsley şi i-a cerut să spună adevărul, pe care fata i-a spus fără a protesta.

— Da, am luat maşina. Am condus până la Emma.

„Până la Emma?!"

Tabitha şi Ainsley locuiesc într-o anexă, în spatele casei lui Eleanor de pe Cliff Road, iar prietena lui Ainsley, Emma – a cărei fotografie ar trebui să apară în dicţionar lângă expresia influenţă negativă –, locuieşte în capătul Jonathan Way, în Tom Nevers, adică distanţa maximă dintre două puncte din Nantucket. Tabitha s-a cutremurat la gândul că Ainsley ar fi putut avea un accident cu FJ40 în timp ce conducea fără permis. Dacă ar fi lovit pe cineva? Dacă ar fi omorât pe cineva? Tabitha ar fi fost dată în judecată, iar Eleanor, la fel. Afacerea lor ar fi fost dată în judecată, existenţa lor – distrusă. Şi totuşi, Ainsley nu a arătat niciun semn de vinovăţie. Tabitha i-a înşfăcat telefonul de pe noptieră. Asta i-a atras atenţia lui Ainsley. S-a ridicat şi a sărit din pat imediat, urmărind-o prin toată casa şi încercând să smulgă telefonul din strânsoarea Tabithei. A zgâriat-o pe faţă în criza ei de furie, iar Tabitha a fost atât de surprinsă – lovită, practic, de propriul copil –, încât a scăpat telefonul, iar Ainsley şi l-a recuperat.

— Am nevoie de el! a spus Ainsley. Poate că tu eşti fericită să nu ai o viaţă socială, însă pentru mine lucrurile nu funcţionează la fel.

— Ah, nu?! a spus Tabitha neconvingătoare. Şi-a atins zgârietura de pe faţă şi s-a uitat la pata de sânge de pe deget. Păcat! Eşti pedepsită!

— Ha! a făcut Ainsley. Aş vrea să ştiu cum intenţionezi să mă ţii în casă!

Tabitha s-a înfuriat, însă şi-a recunoscut propria neputinţă. Cum ar opri-o pe Ainsley să iasă pe uşă? Putea să îi taie alocaţia, dar Emma avea o sursă solidă de venit de la tatăl ei, Dutch, care conducea un restaurant la aeroport şi nu era niciodată acasă, fiind părinte doar cu banii. Emma i-ar împrumuta sau i-ar da lui Ainsley bani de ţigări, de marijuana, de bere sau pentru orice şi-ar cumpăra pentru a-şi face serile mai frumoase.

— Dacă ieşi pe uşa asta, îţi suspend abonamentul la telefon, a spus Tabitha. Vei avea telefonul, dar fără semnal – fără mesaje, fără telefoane, fără Snapchat, fără internet. Şi voi schimba parola de Wi-Fi din casă.

Ainsley a făcut ochii mici, sceptică.

— Nu ai face niciodată aşa ceva!

Tabitha şi-a amintit de comentariul lui Ramsay – mamă jalnică.

— Pune-mă la încercare! a spus ea.

Ainsley a propus un târg: va sta în casă o săptămână dacă i se permite să păstreze abonamentul la telefon.

În regulă. În seara asta, vineri, este ultima ei noapte de pedeapsă – slavă Domnului! Ainsley a insultat-o şi a fost arogantă toată săptămâna. Mănâncă orice vrea, dar nu îşi pune niciodată farfuria în chiuvetă. Doamne fereşte să îşi facă patul! Tabitha a fost nevoită să îi ceară menajerei, Felipa, să lucreze în anexă trei ore în plus în acea săptămână ca să cureţe după Ainsley, aşteptându-se ca Eleanor să sune şi să o certe pentru că a trebuit să îi dea mai mulţi bani Felipei.

Tabitha îi scrie un mesaj lui Ainsley: „Mă întorc târziu”.

Ainsley îi răspunde imediat: „Ce înseamnă târziu? Miezul nopţii?”

„Da”, îi scrie Tabitha înapoi. Fiica ei crede că nu are viaţă socială? Fia! „Cel mai devreme la miezul nopţii”.

Apoi Tabitha îşi face griji că Ainsley se simte singură. A crescut cu teamă de întuneric. Teama aceasta s-a accentuat după ce a murit Julian. Şi nu i-a făcut un frate sau o soră ca să-i ţină companie.

Tabitha a avut mereu pe cineva lângă care să crească: Harper.

Ciudat, se gândeşte Tabitha. Şi-a amintit de două ori de Harper în ultima oră. Când a fost ultima dată când s-a întâmplat asta?

Şi mai ciudat – ciudăţenie la limita vrăjitoriei – e că telefonul bâzâie, iar Tabitha – deşi ştie că nu este politicos să scrie mesaje când este la un fel de întâlnire, dar se gândeşte că este posibil să fie un răspuns de la Ainsley – îşi verifică telefonul. Este un mesaj din Vineyard Haven, MA. De la Harper.

— Trebuie să fii în altă parte? întreabă căpitanul Peter.

— Nu, răspunde Tabitha. Își pune telefonul în poșeta plic. Va citi mesajul mai târziu.

•

Tabitha a ales Nautilus pentru că este un loc în care nu a mai fost cu Ramsay și are nevoie mai mult decât orice de un nou început. A auzit numai lucruri bune despre restaurant – cocktailuri artizanale, mâncare ingenioasă – și și-a dorit întotdeauna să le încerce. De ce nu în seara aceasta?

Nautilus este aglomerat și plin de tineri. Căpitanul Peter ezită înainte să intre.

— Ești sigură că vrei să mergi aici?

Se simte aproape intimidat, ceea ce nu îl face foarte atractiv. Tabitha simte cum îi scade temperatura de la călduț la rece. Aproape că îi vine să întrebe: „Dar *tu* unde vrei să mergi?” Dar nu vrea să stea afară ezitând și șovăind și nu își dorește să ajungă într-un final la Angler’s Club.

— Da, aici, răspunde ea și îl conduce înăuntru.

Muzica este la volum maxim, iar tinerii de 20 și 30 și ceva de ani țipă, răcnesc și comandă băuturi de la bar. Ea încă are 30 și ceva de ani, își spune. Se apropie de ospătăriță.

— O masă pentru două persoane.

Ospătărița spune:

— 90 de minute de așteptare pentru o masă. Sunteți bine-veniți să vă încercați norocul la bar.

Tabitha își face drum până la bar ținând bărbia sus și căutând locuri. Este doar un loc liber, aproape ascuns printre grămada de oameni. Își face loc și îl ocupă; își pune poșeta plic cu încredere pe bar, ca și cum ar fixa un steag, și se întoarce să vadă dacă a urmat-o căpitanul Peter. A făcut-o, însă arată groaznic, de parcă l-ar fi adus în lesă.

Îi zâmbește barmanului, hotărâtă să se descurce singură.

— Un meniu? întreabă ea.

Apare un meniu. Tabitha îl răsfoiește. De obicei, comandă o votcă sau un pahar de roze, dar, dacă stă să se gândească, acelea sunt băuturi pe care i le-a sugerat Ramsay. Înainte de Ramsay, bea Mount Gay și tonic dacă voia un cocktail sau un vin roșu la cină pentru că asta bea Eleanor.

În seara aceasta va bea ceva numit Nauti Dog. Îi dă meniul lui Peter și îi arată băutura.

— Eu vreau unul din acesta!

El fluieră.

— 15 dolari?

Tabitha închide ochii, trecând de la rece la frig. Nu o deranjează faptul că Peter nu este înstărit, dar nu poate suporta pe cineva care se plânge de preţul unei băuturi.

Peter spune:

— Eu voi lua doar o bere. Un Cisco.

Îi dă meniul Tabithei.

Înseamnă că *ea* trebuie să comande? Este adevărat că se află mai aproape de bar decât Peter, însă el este bărbatul. El a invitat-o să bea ceva. Se întoarce spre Peter. El îşi ridică sprânceana curios, ca şi când nu ar mai fi văzut-o până atunci, apoi spune:

— Ies în faţă la o ţigară. Mă întorc imediat.

O ţigară, se gândeşte Tabitha. Este picătura care umple paharul la această întâlnire. Îi face semn barmanului – un tip drăguţ, cu barbă, zâmbitor – şi comandă băuturile. Când le aduce – Nauti Dog are o culoare roşie pronunţată dată de Campari şi de sucul de grepfrut proaspăt stors –, Peter este încă afară. Aşa că Tabitha este cea care trebuie să le plătească. Scoate din buzunar 25 de dolari. Barmanul îi dă restul, iar ea spune:

— Păstrează-l!

— Mulţumesc, păpuşă! spune el şi îi zâmbeşte din nou, privind-o în ochi.

Păpuşă, nu cucoană. Îl iubeşte pentru asta? Se întreabă dacă ar putea ieşi la întâlnire cu barmanul în timp ce ia o înghiţitură din băutura ei. El ar putea avea 30 de ani. Ar putea. Oare este prea tânăr? Tabitha încearcă să îşi imagineze reacţia lui Eleanor când o anunţă că se întâlneşte cu un barman de 29 de ani din Nautilus. Ar trebui să explice exact ce înseamnă lucrul acesta: o revenire după Ramsay.

Însă, indiferent de circumstanţe, Tabitha nu se culcă cu barmani. Harper, da.

Se gândeşte la mesajul din Vineyard Haven. Abia dacă şi-au mai vorbit după săptămânile oribile care au urmat după moartea lui Julian, cu 14 ani în urmă.

Apoi îşi aminteşte de mesajul vocal din urmă cu cinci sau şase săptămâni, tot din Vineyard Haven. Era Harper, spunând că tatăl lor, Billy, avea probleme cu rinichii şi că a trebuit să meargă la spital. Tabitha şi-a dorit să îl sune pe Billy, însă vestea a venit într-o perioadă în care era ocupată – înlocuia covorul din magazin şi încerca să termine toate cumpărăturile de vară. Apoi nu a mai aflat nimic, aşa că a presupus că problema s-a rezolvat.

Este tentată să scoată telefonul şi să vadă ce doreşte Harper, însă nu este nimic mai patetic, în opinia ei, decât o femeie singură la bar care îşi verifică telefonul.

Ia o duşcă zdravănă din băutura ei, apoi, când barmanul se întoarce, spune:

— Cum te numeşti?

— Zack, răspunde el.

Zack. Probabil că este mai tânăr decât s-ar fi gândit. Zack este un nume devenit popular în anii ’90.

Se întoarce să vadă ce se întâmplă cu căpitanul Peter, însă este aglomeraţie mare şi nu îl poate localiza. Cuplul de lângă ea se ridică, iar Tabitha se întreabă dacă ar trebui să oprească unul din scaune pentru căpitanul Peter, însă, înainte să aibă ocazia să facă asta, alt cuplu se aşază.

Tabitha clipeşte. Sunt Ramsay şi Caylee.

Ramsay rânjeşte.

— Ce noroc!

Caylee se roteşte cu scaunul. Îi zâmbeşte Tabithei.

— Îmi pare rău. Ţineai acest loc pentru cineva?

Este atât de drăguţă cu dinţii ei albi şi drepţi şi cu părul lung şi strălucitor, strâns într-o parte! Însă ce invidiază cu adevărat Tabitha este pielea ei. Dacă s-ar putea întoarce în timp şi ar putea schimba ceva, atunci acela ar fi: s-ar fi dat cu loţiune de plajă. Cu multă loţiune de plajă.

— Da, spune Ramsay. Pentru cine este berea?

Vocea lui este atât de familiară, iar zâmbetul superior atât de uşor de interpretat, încât e ca şi cum Caylee s-a băgat fără să vrea într-un cuplu căsătorit de mult timp. Ramsay este partenerul de viaţă ideal pentru Tabitha în aproape toate sensurile. Însă există motive de despărţire. Nu doar faptul că el vrea un copil. Ci şi că el nu a pierdut niciodată unul şi este incapabil să înţeleagă intensitatea emoţiilor Tabithei. Există lucruri care îi activează neliniştea legată de Julian: ziua de naştere a lui Julian, evident, şi ziua morţii lui, dar şi băieţi care acum sunt la vârsta la care ar fi trebuit să fie Julian. 14 ani. Ramsay nu a avut răbdare cu slăbiciunea emoţională a Tabithei legată de Julian; cu cât ea a încercat să vorbească mai mult despre asta şi să îl facă să înţeleagă, cu atât el a grăbit-o să treacă peste asta şi să meargă mai departe.

Faptul că acum este atât de nefericită fără Ramsay a venit ca o surpriză. Că este al naibii de geloasă pe Caylee – sincer, Tabitha ar dori să o elimine – este un şoc.

— Este al celui cu care am întâlnire, spune ea. Căpitanul Peter.

Vrea ca titlul să sune ca al unei figuri cu autoritate, dar sună stupid. Ar fi putut la fel de bine să spună căpitanul Crunch sau căpitanul Kangaroo.

— Tipul care poartă o uniformă albă ca a lui Merrill Stubing? întreabă Ramsay. Tocmai l-am văzut afară. A plecat.

— A plecat? repetă Tabitha.

„Ai pierdut vreodată pe cineva?” Acum l-a pierdut pe căpitanul Peter, dar simte doar un val de uşurare. Slavă Domnului că a plecat! Dacă această veste nu ar fi fost dată de fostul ei iubit, ar fi fost cu adevărat o femeie fericită.

Ridică berea căpitanului Peter şi o dă pe gât pe toată deodată. S-a transformat, oficial, în sora ei geamănă.

Caylee pare impresionată, Ramsay e surprins. Tabitha îşi ascunde râgâitul sub palma făcută căuş.

— Eu am plecat, spune ea, apucând poşeta plic şi trimiţându-i bezele tânărului Zack. Distracţie plăcută, dragilor!

— Tabitha! spune Ramsay.

Ea se uită la el. O iubeşte, i se citeşte asta pe chip. Însă iubirea nu este de ajuns.

— Noapte bună, rosteşte ea şi se îndreaptă către uşă.

•

Tabitha poate auzi muzica, poate simţi muzica – la naiba, practic poate gusta muzica! – de la două case depărtare. Este rap sau, mă rog, ceea ce copiii numesc rap în ziua de azi, dar sunt mai puţine versuri amăgitoare şi un bas foarte tare. Când parchează pe alee, muzica este atât de tare, încât pereţii casei par să se dilate şi să se contracte. Casa arată de parcă respiră.

Sau poate că acesta este efectul cocktailului Nauti Dog.

Apoi vede maşinile. Una dintre acestea este Range Roverul negru pe care prea răsfăţata şi neglijata Emma îl conduce, iar cealaltă este autocamioneta albă a lui Teddy, iubitul lui Ainsley.

Tabitha coboară din maşină şi se sprijină cu mâna pe capotă. Cum nu a auzit Eleanor muzica? Chiar începe să surzească. Este atât de tare, încât Tabithei nu îi vine să creadă că vecinii nu au anunţat poliţia.

Deschide uşa şi o izbeşte o duhoare de fum.

Aşa ceva pur şi simplu nu este posibil, se gândeşte ea.

Dar bineînţeles că este posibil, Ainsley are 16 ani. Este pedepsită şi, cu siguranţă, va spune că nu a ieşit din casă. Nu a întrebat dacă poate să îşi invite prietenii, pentru că, dacă ar fi făcut-o, Tabitha i-ar fi spus categoric că nu poate. Dar pentru că Ainsley nu a întrebat, iar Tabitha nu a spus că nu poate, Ainsley o va contrazice, spunând că, teoretic, nu a încălcat regulile.

Tabitha îşi aruncă tocurile din picioare. Configuraţia anexei este invers – dormitoarele sunt la parter, livingul e la etaj. Oh, cât i-ar plăcea Tabithei să se strecoare în dormitor, să ia un somnifer şi să se culce! Nu are energia necesară să se confrunte cu asta.

„Eşti o mamă jalnică”, îl aude pe Ramsay spunând.

Apoi aude altceva. Un pocănit adânc.

Nu, se gândeşte Tabitha.

Urcă treptele pe furiş, gândindu-se că ar vrea să evalueze situaţia înainte să îşi dea seama cineva că este acasă. Se ţine strâns de balustradă în timp ce pocănitul continuă, apoi se opreşte, după care porneşte din nou. Melodia se termină. Sunt câteva secunde de linişte, timp în care Tabitha rămâne nemişcată. Apoi Meghan Trainor începe să cânte cântecul acela de vara trecută: „Numele meu este...” Tabitha se felicită că recunoaşte muzica pe care o ascultă fiica ei, apoi se gândeşte: „Numele meu este nu. Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu!”

Se uită atentă printre stâlpii balustradei, în capătul scărilor, şi vede cel puţin 12 puşti fumând ţigări sau iarbă, bând căni de POR şi, da, sursa acelui sunet revoltător: puştii joacă Beer Pong[1] pe masa ei Stephen Swift.

— Nu! spune Tabitha.

Intră în cameră şi se gândeşte spre care regulă încălcată să se îndrepte mai întâi. Vrea să oprească muzica, dar este atrasă de masa frumoasă, piesa ei valoroasă de mobilier. Smulge paleta din mâna tânărului când se pregăteşte să lovească, iar el este atât de surprins, încât cade peste paharele de bere de pe masă. Un lac de chihlimbar se împrăştie de-a lungul suprafeţei de lemn de cireş somptuos, frumos lustruit.

— Uau! face el.

Este BC, prietenul lui Ainsley. Este drăguţ, cu părul negru, şi poartă un tricou de la Young’s Bicycle Shop. Tabithei îi vine să îl bată cu paleta.

Aleargă spre bucătărie după un prosop şi găseşte telefonul lui Ainsley conectat la iPod. Tabitha îl smulge şi muzica se opreşte. Este atât de furioasă, încât aruncă telefonul lui Ainsley în unul dintre paharele cu bere de pe dulapul din bucătărie.

Cineva din living strigă:

— Muzică!

O altă voce spune:

— Mama ei este acasă!

— Da, zice Tabitha. Mama ei *este* acasă.

— Bună, Tabitha, rosteşte Emma când Tabitha se întoarce în living să şteargă berea.

Emma are ochii mici, este beată criţă şi stă pe Gervin – canapeaua fină din stofă turcoaz ţesută artizanal – între doi băieţi.

— Emma, spune Tabitha.

---

[1] Cunoscut şi sub numele de Beirut, este un joc în care jucătorii aruncă o minge de ping-pong în paharele pline de bere. Cel care nimereşte paharul cu mingea îl obligă pe adversar să bea tot din pahar deodată. Câştigă cel care nimereşte toate paharele (n.red.).

Tabitha detestă că Emma o strigă pe nume, dar, când Ainsley era mică, era atât de tânără, încât nu putea suporta să i se spună doamna Frost, iar cum nu s-a căsătorit niciodată cu Wyatt, nu a putut să folosească numele Cruise. Eleanor insistase ca prietenii Tabithei şi ai lui Harper să îi spună doamna Roxie-Frost, acesta fiind alt motiv pentru care Tabitha nu şi-a dorit să o strige cineva doamna Frost. Era o formalitate fără sens! Însă acum Tabitha îşi dă seama că un titlu implică respect. Dacă le-ar fi educat pe Emma şi pe celelalte prietene ale lui Ainsley să i se adreseze cu doamna Frost, poate că s-ar fi gândit de două ori înainte să joace Beer Pong pe masa din livingul ei şi să afume stofa canapelei cu fum de marijuana.

— Emma, spune Tabitha. Unde este Ainsley?

— Hm?! spune Emma.

Apoi Tabitha îşi dă seama: este jos cu Teddy.

Tabitha analizează dezordinea. Ceilalţi puşti sunt în expectativă, aşteptând să vadă cum va reacţiona. Amic sau inamic? Va fi Tabitha mama cool sau îi va suna pe părinţii lor?

Îşi doreşte să le ordone tuturor să plece. Îi vrea pe toţi plecaţi. Însă asta se poate lăsa cu un proces. Emma nu poate conduce în starea în care se află.

— Este vreunul dintre voi treaz? întreabă Tabitha.

Nici măcar ea nu este trează, nici pe departe. A băut patru pahare de şampanie pe Belle, apoi Nauti Dog şi berea căpitanului Peter. Nu se poate oferi să îi ducă pe niciunul dintre aceşti copii acasă. Deci ce înseamnă asta? Că vor rămâne peste noapte? De neconceput. Va trebui să le sune părinţii.

— Eu sunt trează, se aude o voce.

Tabitha se întoarce: este Candace Beasley. Tabitha aproape că zâmbeşte.

Ainsley şi Candace au fost prietene ani la rând – cele mai bune prietene. Până într-o zi – în gimnaziu, dacă îşi aminteşte Tabitha corect – când nu au mai fost. Ainsley crescuse şi a trecut în rândul fetelor sarcastice, nepoliticoase, precum Emma. Mama lui Candace, Stephanie, fusese prietenă bună cu Tabitha, însă s-au distanţat când au făcut-o şi fetele. Pe de o parte, circumstanţele au fost de vină; pe de altă parte, aşa a fost să fie. Tabitha se simţea foarte incomod când dădea peste Steph la magazin sau la spălătorie, iar Steph spunea: „Lui Candace chiar îi este dor de Ainsley”. Cum ar fi trebuit să îi răspundă Tabitha? A încercat: „Sunt fete. Dispoziţia lor se schimbă odată cu vremea. Sunt sigură că vor fi din nou apropiate înainte să îţi dai seama”.

Şi iată! Candace este aici, la petrecere! Şi e trează! Bineînţeles că este trează.

A fost crescută cu iubire, atenţie şi, cel mai important, cu limite. Este ascultătoare prin firea ei. Ea şi mama ei au acel tip de relaţie în care sunt cele mai bune prietene, totuşi Candace ştie cine este şefa.

— Candace, spune Tabitha. Bună! Numai privind-o pe Candace, cu bentiţa ei cu panglică şi rejansă şi picioarele jucăuşe, îşi dă seama cât de mult a eşuat ca părinte şi se simte ca şi cum 10.000 de ace o înţeapă fix în inimă. Poţi să te asiguri că nu pleacă nimeni, te rog? Trebuie să o găsesc pe Ainsley.

Candace încuviinţează din cap aprobator; expresia ei îi spune Tabithei că este obişnuită să fie cea responsabilă dintre colegii ei. Este greşit să o trateze pe Candace ca pe al doilea adult? Probabil, însă nu se poate nelinişti din această cauză acum. Aleargă jos pe scări.

•

Uşa camerei lui Ainsley este deschisă, lăsând la vedere patul nefăcut, care arată ca un adăpost de şobolan, cu grămezi de haine – multe dintre ele originale, marca Eleanor Roxie-Frost – împrăştiate peste tot pe podea. La început, Tabitha crede că Ainsley a fugit şi intră în panică. Apoi vede uşa închisă la propriul dormitor. Încearcă mânerul rotund: încuiat.

„Nu. Nu se poate aşa ceva”.

Bate în uşă cu latul palmei.

— Ainsley! ţipă. Ainsley!

Îşi lipeşte urechea de uşă. Nu îşi poate da seama dacă aude murmure sau dacă zgomotul este doar în capul ei. Nu ar fi suficient de rău dacă Ainsley şi Teddy ar face sex în camera lui *Ainsley?* Trebuie să fie şi spectacolul oribil cu ei făcând asta în camera *Tabithei?* În patul ei, care nu mai fusese folosit pentru scopuri carnale de la Valentine's Day, când s-a culcat ultima dată cu Ramsay?!

Bate din nou, uşa se deschide şi mâna Tabithei aproape că îl loveşte pe Teddy peste faţă.

— Doamnă Frost, spune el, cu accentul de vedetă country din Vest. Arată şocat. Am crezut că sunteţi Emma.

Teddy este la bustul gol, însă are blugii pe el, iar Tabitha poate să îi vadă banda de la boxeri ieşită în partea de sus a blugilor. Este îmbujorat, iar părul lui roşcat e ciufulit. Este clar că şi-a făcut de cap cu fata ei, dar Tabitha nu îl poate urî. Teddy este dulce, politicos – îşi dă seama că el i s-a adresat cu doamna Frost – şi este victima unor circumstanţe destul de complicate. El şi părinţii lui au locuit în Oklahoma, dar a avut loc un incendiu la fabrica Nestlé Purina, iar tatăl lui Teddy, şef de echipă la pompieri cu certificat OCFD, a murit.

De aceea îl place Tabitha: Teddy a pierdut pe cineva.

Mama lui Teddy a fost distrusă apoi şi a încercat să se sinucidă. Acum se află într-un spital de psihiatrie din Tulsa, iar Teddy a fost trimis la singura rudă în viaţă – fratele tatălui –, Graham Elquot, care adună scoici aici, în Nantucket. Vara, când sezonul de scoici este suspendat, Graham lucrează ca ajutor de barman la toate cocktailurile de lux. Tabitha l-a văzut în acţiune într-un weekend, de Ziua Eroilor, la cortul Figawi, dar nu a avut curajul să se prezinte ca fiind mama lui Ainsley.

În spatele lui Teddy, camera este obscură.

— Îmbracă-te, Teddy, spune Tabitha. Eşti treaz?

— Da, doamnă, spune Teddy, iar Tabitha îl crede.

— Vreau să duci nişte puşti acasă. Tu iei jumătate şi

Candace duce jumătate.

Teddy încuviinţează din cap.

— Trimite-o pe Ainsley afară, te rog, spune Tabitha.

•

Fiica ei iese 30 de secunde mai târziu, purtând rochia de vară vintage Janet Russo a Tabithei. Făcuse sex în patul ei, dăduse iama în dulapul ei şi transformase livingul într-o sală de jocuri de noroc. Tabitha este îngrijorată că Ainsley va fi sfidătoare, însă pare ruşinată. De fapt, exagerează. Pare mai degrabă chinuită de remuşcări.

— Ai spus cel mai devreme la miezul nopţii, spune Ainsley. Plănuisem să scot pe toată lumea şi să curăţ totul până atunci.

— Ca şi când asta ar fi reparat totul, spune Tabitha.

— Te rog, zice Ainsley. Te rog, nu strica toată distracţia!

*

Candace duce jumătate dintre puşti – inclusiv pe Emma – în Range Roverul Emmei, iar Teddy duce restul puştilor acasă în camioneta unchiului său. Tabitha îi spune lui Ainsley că nu se va duce la culcare până când livingul nu este curat ca lacrima. Sunt urme pe masa Stephen Swift care nu vor ieşi niciodată.

— Ai idee cât m-a costat această masă? întreabă Tabitha. Apoi, înainte ca Ainsley să aibă timp să răspundă, adaugă: 2.000 de dolari.

— Tu te auzi vreodată vorbind, Tabitha? zice Ainsley. Eşti atât de materialistă!

„Dar tu te auzi vreodată vorbind? Vorbeşti exact ca o tânără obraznică, cu drepturi şi privilegii."

— Să nu mă strigi aşa!

— De ce nu? spune Ainsley. Emma îl strigă pe tatăl ei pe numele mic.

— Nu ar trebui să îţi doreşti să ajungi ca Emma, spune Tabitha. Fata aceea este o pacoste. A fost şi va rămâne pentru totdeauna.

— A fost şi va rămâne pentru totdeauna, spune Ainsley pe un ton înalt, imitând-o. Eşti atât de critică!

Tabithei îi vine să spună că aşa trebuie să fie, critică, atunci când vine vorba de Ainsley, pentru că altfel cum îşi va da seama Ainsley ce este bine şi ce nu? Dar asta cu siguranţă va duce la răspunsuri furioase, unul după altul, ca un şir nesfârşit de pocnitori.

Tabitha o lasă baltă.

•

Pun amândouă masa înapoi la locul ei obişnuit, mutând-o împreună, ceea ce este destul de bine – 30 de secunde pentru un scop comun. Tabitha goleşte scrumierele şi aruncă mucurile de ţigară. Ea şi Ainsley aruncă dozele de bere în coşul pentru reciclare.

— Aşadar, spune Ainsley, ai venit acasă devreme. Cum a fost seara ta?

Oh, cât şi-ar dori Tabitha să schimbe cursul întâmplărilor din această seară, cufundându-se în Gervin şi povestindu-i fiicei ei despre noaptea aceea – petrecerea pe Belle, întâlnirea cu căpitanul, mersul la Nautilus, întâlnirea neaşteptată cu Ramsay. Dar Tabitha îşi dă seama că vorbele lui Ainsley nu reprezintă altceva decât o strategie. Ainsley nu a întrebat-o nici măcar o dată cum şi-a petrecut seara. Ainsley este dureros de cufundată în propriile gânduri. Ainsley care întreabă acum este Ainsley care vrea să o linguşească pe Tabitha, pentru ca Tabitha să uite că trebuie să o pedepsească pe Ainsley.

Nu contează cum înţelege Tabitha întrebarea, pentru că în acel moment Ainsley găseşte în bucătărie cana în care se află telefonul scufundat. Ţipătul ar putea sparge paharul.

Tabitha are un sentiment copilăresc de victorie. „Ţi-am făcut-o!"

•

Mai târziu, când Tabitha este întinsă în patul lui Ainsley – nu va dormi în patul ei după tot ce s-a întâmplat – şi se întreabă ale cui gene proaste le-a moştenit fiica ei, îşi aminteşte de mesajul de la Harper. Îşi verifică telefonul. Acum este 0.15, ora la care era aşteptată acasă.

Apasă pe Vineyard Haven, MA.

Mesajul spune: „Billy a murit".

Ainsley

Merg amândouă la Martha's Vineyard.

Billy a murit. Billy este singurul bunic pe care Ainsley l-a cunoscut vreodată, pentru că tatăl tatălui ei, Wyatt senior, a murit înainte ca Ainsley să se nască.

Ainsley, Tabitha şi bunica lui Ainsley, Eleanor, iau feribotul rapid din Nantucket către Oak Bluffs[2]. În timp ce stau la rând, Ainsley spune din greşeală *Oaks Bluff* şi este mustrată de o femeie chiar mai bătrână decât bunica, care stă lângă ea. Femeia îşi pune mâna pe umărul lui Ainsley şi spune:

— Un copac, mai multe stânci. Sau, mai bine spus, un anumit tip de copac, mai multe stânci.

— Mă rog, zice Ainsley.

Eleanor începe să vorbească:

— O persoană trebuie să ştie anumite lucruri.

Ainsley aproape că îşi dă ochii peste cap în direcţia mamei ei până când îşi aminteşte că îşi urăşte mama. Tabitha i-a distrus intenţionat telefonul şi, prin urmare, Ainsley nu poate lua legătura cu nimeni – nici cu Emma, nici cu Teddy. Mama ei a ţinut-o în casă tot weekendul, chiar dacă a fost vreme frumoasă. Mama ei nu s-a dus la cursul de yoga şi, de-a dreptul şocant, nu s-a dus să vadă cum stau treburile la magazin.

Ainsley spusese:

— Poţi merge la magazin câteva ore, Tabitha. Nu mă voi duce nicăieri.

Aceasta era o minciună sfruntată. De îndată ce Tabitha ieşea pe uşă, Ainsley avea de gând să meargă cu bicicleta acasă la Teddy.

Tabitha a spus:

— Merge bunica în locul meu.

— Bunica? a întrebat Ainsley. Eleanor este *designer.* Este un artist şi un geniu, însă, din câte ştiu, nu a fost niciodată la magazin să-l administreze sau să-l supravegheze. Aceasta a fost dintotdeauna treaba Tabithei.

— Da, a spus Tabitha. I-a oferit lui Ainsley cel mai fals zâmbet. Rămân aici, cu tine.

Să petreacă două zile închisă în casă fără telefon a fost un adevărat iad. Pentru că Billy murise, Tabitha şi-a petrecut majoritatea timpului ca o

---

[2] În limba engleză, *oak* înseamnă stejar, iar *bluff (bluffs* la plural) înseamnă mal abrupt, stâncos (n.red.).

somnambulă. A scos albumele vechi – toate albumele cu fotografii erau vechi, Ainsley știa asta, însă acestea chiar erau vechi –, în care erau fotografii cu mama și mătușa Harper când erau mici. Tabitha a încurajat-o pe Ainsley să i se alăture pe canapea, care mirosea a fum de marijuana și probabil va mirosi întotdeauna, lucru ce o mulțumea în secret pe Ainsley.

Tabitha a spus:

— Ar trebui să vezi astea. Sunt fotografii cu toată familia. Bunicii tăi s-au căsătorit, iar eu și Harper am purtat ținute asortate.

Ainsley nu a catadicsit să răspundă. Mama ei o putea pedepsi, îi putea scufunda telefonul, însă nu putea să o facă să vorbească.

Și-a petrecut majoritatea timpului închisă în casă și făcându-și griji. Ea și Teddy plănuiseră să ia cina la Jetties, unde se zvonea că G. Love urma să țină un program-surpriză. Au auzit asta la unchiul lui Teddy, Graham, care descojea stridii și scoici la bar. Cu Ainsley pedepsită, Teddy se putea oferi să o ducă pe Emma la Jetties. Cât timp Ainsley stă în pat urmărind redifuzări ale serialului *Chopped* la televizor, Emma și Teddy s-ar putea îmbăta și dansa împreună în îmbulzeala de oameni excitați de apariția magică a lui G. Love. S-ar putea săruta. Emma este o aventurieră fără scrupule. Nu ar sta pe gânduri dacă ar vrea să îi fure iubitul lui Ainsley. Ainsley vrea să o urască pe Emma, dar nu poate, așa că o urăște pe Tabitha.

Tabitha a început să bea vin la ora 17.00 – costisitorul Nicolas-Jay Pinot Noir de la Williamette din Oregon, pe care obișnuia să îl bea înainte ca Ramsay să o obișnuiască să bea roze. Tabitha a întrebat-o atunci pe Ainsley dacă nu dorește și *ea* un pahar.

Ainsley i-a aruncat mamei o privire sfidătoare. Ce mesaj confuz trimitea! Singurul motiv pentru care Ainsley era în arest la domiciliu fusese pentru că băuse – și fumase marijuana, și transformase livingul într-un bordel. Și Tabitha ce făcea? Îi oferea lui Ainsley un pahar de vin. Ainsley era atât de agitată de scenariul cu Emma și Teddy din mintea ei, încât i-ar fi făcut bine ceva de băut. Dar în urmă cu trei ani, când a luat contact pentru prima dată cu alcoolul, a consumat o sticlă și jumătate de Nicolas-Jay Pinot Noir. A fost delicios, s-a gândit ea la început, ca un suc proaspăt de prune. Însă la puțin timp după aceea a început să vomite mov. Nu va mai bea niciodată vin roșu.

Tabitha a adormit la ora 21.00, iar Ainsley s-ar fi furișat în acel moment, însă Eleanor fusese avertizată de escapadele nepoatei sale și activase o alarmă care suna când cineva trecea pragul casei, indiferent de direcție. Nu aveau să fie veniri sau plecări în acea noapte.

Ainsley a răsfoit singură albumele cu fotografii, recunoscând faptul că erau fascinante. Erau decupaje cu Billy și Eleanor din paginile cu știri sociale ale *Boston Globe* – în fiecare fotografie, Billy se apleca să o sărute pe Eleanor

pe obraz, în timp ce ea zâmbea fermecător la cameră. Lui Ainsley i s-au părut destul de îndrăgostiţi. În album mai era o fotografie cu Eleanor enorm de însărcinată – cam de mărimea unui hipopotam –, îmbrăcată într-o rochie galbenă care ar fi putut fi, de asemenea, un cort. Billy purta ochelari pătraţi, cu ramă subţire, pantaloni albi evazaţi şi o curea albă de piele şi ţinea două degete ridicate peste umărul lui Eleanor. Aşadar, aceea a fost ziua în care au aflat că vor avea gemeni. Datele erau marcate pe toate fotografiile, iar pe aceasta era scris: 10 octombrie 1977. Ainsley a avut o presimţire că bunica a descoperit foarte târziu în timpul sarcinii că are gemeni, iar acum vede că s-a întâmplat doar cu şase sau opt săptămâni înainte ca gemenele să se nască.

De aceea Ainsley este consternată de vremurile de altă dată, înainte de apariţia tehnologiei: oamenii nu ştiau nimic. Nu existau ecografii care să îi spună bunicii că va avea doi copii în loc de unul. Nu exista internet. Cum aflau oamenii ceva fără internet? Ainsley chiar nu poate răspunde la aceste întrebări. Şi nu existau telefoane mobile. Cum a putut să trăiască cineva fără un telefon mobil? Ainsley trăia acum fără telefon şi era foarte stresant. Ar fi putut să se conecteze pe laptop ca să verifice dacă Emma a postat ceva pe Facebook sau pe Instagram despre ieşirea cu Teddy la Jetties, dar Tabitha schimbase parola de Wi-Fi, exact aşa cum promisese că va face.

Restul fotografiilor erau cu mama ei şi cu mătuşa Harper. Arătau identic: nu exista nicio posibilitate să le diferenţiezi. Ainsley s-a întrebat dacă, atunci când erau mici au fost confundate, apoi confundate din nou – poate confundate de un infinit de ori, până când au crescut suficient de mult încât să îşi rostească numele tare şi clar. Astfel, oricare din ele ar fi fost în acel moment, aşa au rămas. Eleanor le-a îmbrăcat mereu la fel, în ţinute create chiar de ea, folosind maşina Singer de cusut – pe care încă o are şi pe care mereu spune că o va dona la Smithsonian.

Au avut bluze verzi cu pătrăţele cu girafe aplicate pe partea din faţă; au avut rochii roz de petrecere cu paiete mov în partea de jos; au avut rochii negre de catifea la Crăciun. Cine îmbrăca fete de doi ani în negru?

Numai Eleanor. Se ştia foarte bine că Eleanor Roxie-Frost a dat lovitura în modă când Diana Vreeland s-a întâlnit întâmplător cu gemenele care purtau rochii drepte galbene în timp ce se jucau în Boston Common în 1980. Acele rochii au fost variantele în miniatură ale celor care urmau să devină Roxie. S-a întâmplat în era emancipării femeii, iar Eleanor-Roxie Frost a devenit un model. A trecut de la mama casnică de gemeni care crea haine pentru fiicele ei şi pentru ea la senzaţia în designul vestimentar care apărea în *Vogue* în fiecare lună. Când gemenele erau în liceu, Eleanor a găsit un spaţiu comercial pe Newbury Street şi şi-a deschis propriul magazin acolo. Magazinul a fost un lucru bun, dar şi unul rău, pentru că Eleanor a devenit

atât de preocupată să devină un designer vestimentar renumit încât a trebuit să renunţe la ceva din viaţa ei. Acel ceva a fost Billy. Bunicii lui Ainsley au divorţat, un lucru pe care Ainsley l-a considerat întotdeauna ruşinos. Majoritatea părinţilor prietenilor ei sunt divorţaţi, însă bunicii sunt făcuţi să rămână împreună până când se duc de bătrâneţe.

Chiar şi mai ciudat neliniştitor a fost că după divorţ mătuşa Harper a plecat cu Billy, iar Tabitha a rămas cu Eleanor, un acord de custodie care părea să fi fost împrumutat din filmul *Capcană pentru părinţi.* Familia Frost s-a despicat fix de la mijloc, ca una dintre acele fotografii rupte în două – Billy ţinând-o pe una din gemene, Eleanor, pe cealaltă.

•

Când Ainsley s-a dus să ia alt album cu fotografii, a dat peste un plic vechi, fixat între celelalte două cărţi de pe raft. Plicul avea un aspect important, secret, aşa că Ainsley l-a desfăcut. Înăuntru era o brăţară de plastic de la spital, cu inscripţia *Iulian Wyatt* C*ruise 5-28-03.* Era brăţara frăţiorului ei. În plic se mai aflau trei fotografii: una era a mititelului Julian la spital, înconjurat de ceva care semăna cu o cutie de plastic, cu tuburi şi fire ieşindu-i din gură, nas, piept şi picioare. A doua era o fotografie cu Tabitha care îl ţinea pe Julian în palme. Nu era mai mare decât un sandviş submarin; a cântărit doar 500 de grame când s-a născut. A treia fotografie era cu Tabitha, Wyatt, Ainsley şi Julian împreună într-o casă pe care Ainsley nu a recunoscut-o, deşi stăteau pe canapeaua de piele maro-închis, care a precedat-o pe cea de stofă turcoaz Gervin. Julian nu mai avea firele şi era puţin mai mare, poate de mărimea unei pungi cu făină. Ainsley era un copilaş durduliu cu păr cât să îşi facă o coadă împletită. Însă adevăratul şoc a fost cât de tineri păreau părinţii ei. Existau elevi în ultimul an la liceul din Nantucket care arătau mai bătrâni decât Tabitha şi Wyatt în fotografie. Amândoi zâmbeau – râdeau chiar – ca şi când fotograful tocmai spusese ceva amuzant. Cine a făcut fotografia? Cu siguranţă nu Eleanor; ei nu îi plăcea să se prostească.

Ainsley a mai analizat fotografia preţ de o clipă. Era singura fotografie a familiei ei complete pe care o văzuse vreodată. Ştia de ce era ascunsă: Tabitha a considerat pierderea lui Julian şi poate şi pierderea lui Wyatt prea dureroase. Ainsley era recunoscătoare că Tabitha nu păstrase certificatul de deces al lui Julian sau altceva la fel de morbid. Brăţara de la spital era destul de iritantă. Ainsley a pus totul înapoi în plic, apoi plicul înapoi în locul ascuns dintre cele două cărţi de pe raft. S-a întors să vadă ce face mama ei, care încă sforăia uşor pe canapea. A rezistat tentaţiei de a-şi săruta mama pe frunte, deşi i-a dat un ghiont uşor să o trezească.

— Hei! a spus Ainsley. Este timpul să mergi la culcare, mamă!

Şi, ca un copil ascultător, Tabitha s-a ridicat şi a urmat-o pe Ainsley jos pe scări.

•

Este luni, iar Ainsley ar trebui să fie la şcoală, unde ar putea afla, în sfârşit, ce s-a întâmplat în weekend.

Poate că nu a fost singura pedepsită; poate că inimaginabilul s-a produs, iar Emma a fost, de asemenea, pedepsită –, deşi Ainsley nu crede asta, pentru că tatăl Emmei, Dutch, făcuse rost de marijuana şi de bere pentru petrecere. De fapt, el o întrebase pe Emma dacă nu vrea şi nişte coca – nu de băut, zisese el, făcând cu ochiul –, dar Emma a apelat la judecata sănătoasă şi a răspuns „nu, mulţumesc”. Lui Ainsley chiar îi plăcuse de Dutch până să audă asta; acum pune la îndoială moralitatea lui. Să faci rost de bere şi marijuana pentru fiica ta de 16 ani nu te transformă doar într-un părinte cool, ci şi într-un fel de criminal. Să oferi cocaină te transformă doar în criminal.

Ainsley se întreabă dacă Teddy a intrat în belele şi decide din nou că răspunsul este nu. Graham este unchi. E obligat să fie părinte pentru că fratele lui a murit luptând într-un incendiu, iar cumnata lui, mama lui Teddy, este o depresivă anorexică şi sinucigaşă care s-a întors în Oklahoma. Acum Graham nu face decât să se ocupe de traiul necesar: să fie mâncare pe masă de trei ori pe zi, să se asigure că Teddy ajunge la şcoală şi la activităţile sportive la timp – este renumit la baseball, un sport important în Oklahoma, aşa cum lacrosse este important în Nantucket –, să se asigure că îşi face temele, să îl ducă la şcoala de şoferi pentru a lua permisul, să îi dea sarcini pentru a se învăţa cu responsabilităţile. În această vară, Teddy va lucra la hotelul 21 Broad. Teddy îi este atât de recunoscător lui Graham pentru prezenţa constantă în viaţa lui, încât nu vrea să facă nimic care i-ar putea aduce necazuri. A împrumutat camioneta lui Graham şi a spus că se duce la întâlnire cu Ainsley, iar Graham i-a dat 40 de dolari, pe care Teddy i-a dat lui BC ca să cumpere pahare şi votcă. Însă Teddy nu a băut şi nu a fumat nimic. A venit la petrecere doar pentru a fi cu Ainsley.

Candace Beasley probabil a avut probleme. Anul trecut pe vremea asta, Ainsley nu ar fi invitat-o pe Candace la o petrecere. Candace şi Ainsley au fost cele mai bune prietene când erau mici. Au avut aceiaşi profesori, au participat la aceleaşi activităţi; în clasa a patra, când Tabitha a dus-o pe Ainsley în Los Angeles în vacanţa de primăvară, a venit şi Candace. S-au dat împreună în roata mare din Santa Monica Pier; au comandat la room-service în apartamentul de la Shutters de pe plajă, în timp ce Tabitha s-a dus la bar pentru o întâlnire de afaceri. Au fost la spa şi şi-au făcut manichiura cu aceeaşi culoare.

Obişnuiau să spună că sunt surori. Obişnuiau să pretindă, la insistenţele lui Ainsley, că nu sunt doar surori, ci gemene.

Însă a existat o diferenţă esenţială între Ainsley şi Candace – modul în care au fost crescute. Ainsley – pentru că a petrecut atât de mult timp cu mama şi bunica ei – a fost întotdeauna încurajată să fie mai matură decât era. Le-a însoţit pe Tabitha şi Eleanor la Galley pentru prânz şi, când erau în Boston, la ceai la Four Seasons. Lui Ainsley i s-a permis să rămână singură acasă în timpul zilei de la vârsta de opt ani. Putea folosi cuptorul cu microunde ca să facă popcorn şi apoi să topească untul rămas; avea voie să se uite la *Gossip Girl.* Avea o trusă roz, din aluminiu, cu trei compartimente, plină cu machiaje pe care i le cumpărase Tabitha. Odată, când Candace a rămas după-amiaza la ele – era ceea ce mama lui Candace, Stephanie, încă numea o întâlnire de joacă –, s-a dus jos, s-a dat cu fond de ten, pudră, blush, dermatograf, fard, rimel şi ruj, iar Stephanie a ţipat de parcă lui Candace i-ar fi lipsit o mână sau un picior. A îmbrâncit-o în toaletă şi i-a şters faţa chiar acolo cu unul dintre săpunurile albastre în formă de scoică, pe care nimeni nu le folosise vreodată.

Tabitha a râs şi a spus:

— Nu crezi că exagerezi? Sunt doar nişte fetiţe care se gătesc în joacă.

Stephanie a replicat:

— Tu, dacă vrei, poţi să îţi laşi fata să umble ca o prostituată, însă eu nu o voi face.

Tabitha nu a băgat în seamă comentariul, însă pe Ainsley a deranjat-o. A ştiut că Stephanie credea că era ceva greşit în modul în care era educată.

Candace, tot singură la părinţi, a fost crescută ca un copil. A avut 10.000 de reguli pe care a trebuit să le respecte: patru guri din tot ce mânca – inclusiv broccoli şi fasole boabe –, doar PBS Kids şi Disney Channel – fără Nickelodeon sau altele asemenea –, ora de culcare 20.00, chiar şi în weekenduri, spălat pe dinţi şi clătit şi un program de treburi casnice care îi aduceau lui Candace un dolar pe săptămână, depozitaţi în fondul pentru colegiu.

Ainsley a găsit multe de admirat în casa lui Candace: mesele, mereu pregătite în casă, erau delicioase; Stephanie şi soţul ei, Stu, spuneau o mică rugăciune de mulţumire înainte de masă şi apoi se sărutau; prosoapele din baie erau pufoase; cearşafurile din patul lui Candace erau mereu apretate şi călcate; şi întotdeauna Stephanie le citea înainte de culcare.

Tabitha, pe de altă parte, era atentă la fiecare bucată pe care Ainsley o ducea la gură, interzicându-i gogoşile, clătitele şi cartofii copţi. Ainsley a învăţat termenul de calorie goală în clasa a treia. Tabitha a îmbrăcat-o în versiunile mai mici ale modelelor create de bunica ei, rochii care s-ar fi dat

cu 500 de dolari pe eBay. A învăţat-o cum să meargă pe tocuri înalte şi să arunce fraze franţuzeşti în conversaţiile de zi cu zi. *À tout à l'heure*! Probabil cele mai dragi amintiri din perioada copilăriei erau din zilele în care Ainsley se întorcea acasă de la şcoală, bea coca-cola zero calorii pe canapea şi răsfoia noul număr din *Vogue* cu Tabitha, care acoperea titlurile cu mâna şi o punea pe Ainsley să ghicească designerii.

Când Ainsley a ajuns la gimnaziu, a putut să folosească modul neortodox în care fusese crescută în avantajul ei. A fost cea mai cool elevă din clasa a şasea: cea mai frumoasă, cea mai dezvoltată şi, de departe, cel mai bine îmbrăcată. Candace a plâns în prima zi pentru că s-a pierdut mergând de la un curs la altul şi l-a ratat pe profesorul din clasa a cincea, domnul Bonaventura. Ca alte nenumărate fete de gimnaziu dinaintea ei, Ainsley şi-a asigurat poziţia de regină călcând în picioare oamenii inferiori ei, iar prima vizată era Candace.

Stephanie a lăsat-o mai moale în acel an. A sunat-o pe Tabitha încontinuu, sperând ca fetele să se întâlnească.

— Nu sunt prea sigură ce s-a întâmplat, a spus Stephanie. Cred că au avut un fel de ceartă. Dar sunt convinsă că îşi vor rezolva problemele, nu-i aşa?

În timpul gimnaziului şi în liceu, Candace a căutat atenţie şi aprobare din partea lui Ainsley, dar fără succes. Ainsley nu a salutat-o, nu a băgat-o în seamă pe holuri, la cantină, în clasă. S-a împrietenit cu Emma Marlowe şi aveau discipolii lor – BC, Maggie, Anna şi... Teddy.

Dar, chiar în primăvara trecută, ceva s-a întâmplat cu Candace. Afacerea cu rezervări online de hoteluri a tatălui ei a fost cumpărată de Orbitz şi brusc familia a devenit foarte înstărită. Stephanie şi Stu au dus-o pe Candace în Aspen la schi în februarie şi în Saint Barts în aprilie, iar cât timp au fost plecaţi, fata a deprins o serie de obiceiuri sofisticate. Se pare că s-a culcat cu fiul unui şeic în Aspen, a băut Dom Pérignon la prânz cu părinţii ei într-un loc numit Nikki Beach din Saint Barts şi a început să fumeze ţigări din cuişoare. În numai câteva luni, a devenit cool, aşa că Ainsley – mai mult de teamă să nu fie detronată – a invitat-o la ea acasă la petrecere.

Candace poate că a exagerat cu isprăvile ei din vacanţă, pentru că la petrecere a fost singura persoană în afară de Teddy care a putut să conducă atunci când Tabitha s-a întors acasă. Tabitha i-a dat lui Candace cheile de la Range Roverul Emmei. Este posibil ca Emma să fie furioasă din acest motiv – şi nimeni nu te intimidează mai tare decât Emma când este furioasă. Ainsley nu poate afla nimic din ce se întâmplă în lumea ei fără telefon.

•

Feribotul se apropie de pământ, iar Tabitha se duce să stea la fereastră. Ainsley refuză să o însoţească, dar îşi lungeşte gâtul. Este un parc verde mare în partea stângă, cu un foişor alb în centru.

Ainsley o atinge pe bunica ei pe braţ.

— Ai fost vreodată în Vineyard?

— De la luna de miere, nu, răspunde Eleanor. Eu şi bunicul tău am călătorit atât în Nantucket, cât şi în Martha's Vineyard pe un iaht cu motor pe care tatăl meu l-a închiriat pentru noi. Sunt sigură că îţi dai seama că eu am preferat o insulă, iar Billy, pe cealaltă. Acesta a fost locul lui Billy.

Ainsley analizează cele spuse. Eleanor şi Billy nu şi-au împărţit numai bunurile, banii şi gemenele, ci şi insulele – Nantucket pentru Eleanor şi Vineyard pentru Billy.

— Mama a fost vreodată aici? întreabă Ainsley.

— Oh, desigur, spune Eleanor. Înainte să...

— Înainte să ce? întreabă Ainsley.

— Înainte să se întâmple totul, răspunde Eleanor. Cred că ultima dată când a venit să îl viziteze pe Billy era însărcinată.

— Cu mine? vrea să ştie Ainsley. Sau cu Julian?

— Cine îşi mai aduce aminte? spune Eleanor.

Flutură o mână încărcată de inele. Eleanor are 71 de ani şi este cea mai elegantă femeie pe care o cunoaşte Ainsley. A călătorit la Paris, Milano, Shanghai, Bombay, Marrakech, Sidney, Roma şi Tokyo. Are magazine în Nantucket şi Palm Beach. Magazinul din Nantucket se închide iarna; magazinul din Palm Beach se închide vara. Magazinul principal al lui Eleanor, cel de pe Newbury Street, s-a închis definitiv anul trecut din cauză că au scăzut vânzările. Ainsley bănuieşte că modelele bunicii sale sunt învechite.

Ainsley este şocată că mama şi bunica ei participă la ceremonia în memoria lui Billy. Nu este o înmormântare. Billy a fost incinerat, iar cenuşa lui va fi păstrată într-o urnă funerară. Ainsley a văzut fotografiile lui Eleanor şi Billy împreună în album, dar, din câte îşi aminteşte, a existat o zâzanie ca între Hatfield şi McCoy între cele două jumătăţi de familie. Tabitha o urăşte pe Harper din motive pe care Ainsley nu le cunoaşte şi presupune că şi Eleanor l-a urât la fel pe Billy. Ar întreba-o pe bunica ei, însă nu are curaj.

Tabitha se întoarce către Ainsley.

— Oak Bluffs are un loc numit camping pentru metodişti, spune ea. Sunt case de turtă dulce colorate diferit şi în centru se află tabernacul, care este un fel de biserică cu o uşă mare.

— Pare ca şi cum ar fi vorba de un cult, spune Eleanor.

— Oh, Dumnezeule! zice Tabitha, privind oamenii îmbulziţi pe punte pentru a aştepta sosirea feribotului. Iat-o!

Ainsley o vede pe dublura mamei ei stând în mulţime. Priveliştea este atât de ireală, încât Ainsley se întoarce să se uite la mama ei pentru a se asigura că se află chiar acolo, apoi priveşte înapoi în mulţime spre mătuşa Harper. Are părul exact ca al mamei ei – lung, des şi închis la culoare însă hainele sunt diferite. Tabitha poartă rochia Roxie neagră şi dreaptă din pânză de in cu cordon lat şi o pereche de pantofi uşori negri din piele marca Manolo Blahnik, pe care de obicei îi păstrează pentru ieşirile în oraş. Mătuşa Harper are o pereche de pantaloni pe care i-ar putea purta o ospătăriţă de la Red Lobster şi un fel de bluză neagră din dantelă pe care Ainsley – care are un ochi destul de critic când vine vorba de alegerile vestimentare neinspirate ale altora – bănuieşte că şi-a luat-o de la reduceri de la Banana Republic. Bluza şi pantalonii nu se potrivesc – pantalonii casual, bluza elegantă –, iar dantela neagră, conform lui Eleanor, are legătură întotdeauna cu lenjeria, ceea ce o face total nepotrivită pentru o ceremonie de înmormântare. În ciuda ţinutei jalnice a mătuşii Harper – sau poate datorită ei –, lui Ainsley i se strânge inima. Mătuşa Harper este cea defavorizată, prima cu care Ainsley simte că are ceva în comun în cei 16 ani şi jumătate.

•

Harper pare foarte agitată pe măsură ce Eleanor, Tabitha şi Ainsley – în această ordine – coboară de la bord.

— Bună, mami, spune Harper.

Eleanor o priveşte pe fiica ei, analizând-o.

— Bună, dragă, răspunde Eleanor. Se apleacă să o sărute pe Harper pe obraz, apoi prinde cu degetele dantela bluzei lui Harper. De unde ai luat asta?

— Nu ştiu, răspunde Harper. De la magazin. Mor de cald în ea.

Când îşi trage bluza, Ainsley observă că mătuşa ei poartă ceasul de aur al bunicului ei.

Evident că şi Eleanor observă, pentru că spune:

— Nu-mi vine să cred că tatăl tău a reuşit să nu-l amaneteze. Ţi l-a lăsat ţie?

— Da, zice Harper.

— Ai grijă să îi urmezi exemplul şi să îl păstrezi indiferent de situaţia în care te afli, rosteşte Eleanor. Ceasul acela este valoros. A aparţinut tatălui lui, dr. Richard Frost. A fost cel mai de preţ bun al lui Billy.

— Ştiu asta, mami, spune Harper. Îl păstrez pentru fiul lui Ainsley. Se uită peste Tabitha la ea. Bună, Ainsley!

Ainsley nu a mai văzut-o de trei ani pe mătuşa ei. Cumva, i s-a permis să meargă cu Billy la Fenway, iar mătuşa Harper fusese acolo. Cu patru ani înainte de această întâmplare, când Ainsley avea 9 ani, s-a dus cu Billy la Cape şi s-au întâlnit cu Harper la prânz la Woods Hole. Prin urmare, aceasta este a treia oară când Ainsley îşi aminteşte să o fi văzut pe mătuşa ei, dar se simte confortabil să i se arunce în braţe şi, inexplicabil, începe să plângă.

— L-am iubit pe bunicul, spune ea.

— Şi el te-a iubit, zice Harper.

Îi oferă lui Ainsley o îmbrăţişare mult mai părintească decât orice îmbrăţişare primită vreodată de la Tabitha.

Când Ainsley se retrage, se uită la mama şi la mătuşa ei cum se privesc. Momentul este atât de ciudat, atât de *groaznic,* încât i se întoarce stomacul pe dos. „Să se îmbrăţişeze”, se gândeşte ea. Mama ei o urăşte pe Harper, dar oare este valabil şi invers?

— Tabitha, spune Harper.

— Harper, spune Tabitha.

Nu se duc una spre cealaltă – parcă aerul dintre ele este încărcat de energie negativă. E ca şi când ar fi doi magneţi cu aceiaşi poli, care se resping.

— Bine atunci, spune Eleanor, evident plictisită de revedere. Mergem?

•

Ainsley este încântată să vadă că Harper conduce un Bronco vintage albastru marin recondiţionat impecabil. De când se întâlneşte cu Teddy, a petrecut multe ore urmărind *Barrett-Jackson Live.*

— E din ’68? întreabă Ainsley.

— Da, răspunde Harper. Ai ochi.

— Credeam că închiriezi o maşină, intervine Eleanor.

— Martha’s Vineyard Executive Transport era rezervat, spune Harper. Te asigur că i-am sunat. Îmi pare rău, mami, dar va trebui să te mulţumeşti cu atât.

— Stai în faţă, mamă, spune Tabitha. Eu şi Ainsley ne vom înghesui în spate.

Ainsley nu vrea să se înghesuie nicăieri cu Tabitha, dar este obligată, pentru că bunica ei e un cetăţean bătrân şi locul ei este în faţă.

Spatele maşinii este practic un tomberon pentru ceşti de cafea, numere vechi din *Vineyard Gazette,* pungi unsuroase de hârtie care arată şi miros de parcă ar conţine sandvişuri cu ton vechi de câteva zile, jucării de cauciuc şi sticle goale mici de Jägermeister. Tabitha încearcă să împăturească tot gunoiul într-o hârtie de ziar, pentru a găsi un loc unde să îşi aşeze picioarele

cu pantofii ei de 800 de dolari. Bancheta din spate are o husă, însă pe jos este plin de păr de câine.

— Ai câine? întreabă Ainsley.

Îi ceruse Tabithei un câine de când învățase să vorbească.

— Fish, spune Harper.

— Ai un pește? spune Ainsley.

— Un câine pe nume Fish, zice Harper. Este husky siberian.

— Ăsta clar e un nume ciudat, spune Eleanor. Pare a fi ales de tatăl tău. Ai fost întotdeauna exact ca Billy.

— Mi-ar plăcea să vă duc într-un tur al insulei... spune Harper.

— Vreau un tur! sare Ainsley.

I-a fost cumva teamă de ziua aceasta, însă răsplata a fost enormă. Nefericirea mamei și bunicii ei a înveselit-o.

— ...însă chiar nu avem timp, continuă Harper. Ceremonia începe la prânz, iar feribotul vostru pleacă înapoi la...

— Nu destul de repede, spune Tabitha.

— Ora 16.00, intervine Eleanor. Dar cred că trebuie să fim înapoi pe punte nu mai târziu de ora 15.15, nu-i așa, Pony?

— Poate chiar mai devreme, zice Tabitha.

Harper râde zgomotos.

— Ea încă îți spune Pony?

— Cine este *ea*? întreabă Eleanor. Fiica ploii?

Harper surprinde privirea lui Ainsley în oglinda retrovizoare.

— Știi povestea din spatele poreclei, nu-i așa?

— Te rog, nu! spune Tabitha.

— Mama și-a dorit un ponei, spune Ainsley.

— Mama ta nu doar că și-a dorit un ponei, chiar a devenit unul, zice Harper. Prin clasa a treia. Coadă de cal, pulover maro din lână de Shetland, pantaloni de catifea maro. Necheza și făcea ca un cal. Mergea la trap și la galop. A mâncat inclusiv nutreț. Singurul mod prin care oamenii ne-au diferențiat în acel an a fost că mama ta se purta ca un cal, iar eu, nu.

— Eu îmi amintesc altceva, spune Tabitha.

— Trebuie să plecăm de la ceremonie fix la ora 15.00, rostește Eleanor. Nu trebuie să ne duci tu. Voi plăti bucuroasă un taxi.

•

Ainsley privește afară pe fereastră, încercând să asimileze tot. Vede un lac, un pod, o câmpie. Arată ca Nantucket, dar nu este Nantucket.

— Șase orașe, spune Harper. 17.000 de locuitori în timpul anului, cea mai mare înghețată din lume la Mad Martha's.

— Nu ai gustat niciodată îngheţata de la Juice Bar, spune Ainsley. Sau ai gustat-o? Ai fost vreodată în Nantucket, mătuşă Harper?

— Am fost, răspunde Harper. Dar cu mult, cu foarte mult timp în urmă.

— Cine va fi la ceremonie? întreabă Tabitha.

— Nu ştiu sigur, răspunde Harper. Tati şi-a dorit asta, nu eu. Însă am făcut un anunţ la *Islanders Talk* şi pe pagina mea de Facebook, aşa că...

— Aşa că vin majoritatea prietenilor lui Billy sau ai tăi? întreabă Tabitha.

— Ai lui tati.

— Tu ai prieteni? întreabă Tabitha.

— Mamă! intervine Ainsley, uitând că nu vorbeşte cu Tabitha.

— Am prieteni, spune Harper.

— Nu mă refer la bărbaţii cu care ţi-o tragi, comentează Tabitha.

— Tabitha! spune Ainsley mai mult pentru a-i atrage atenţia mamei decât să nu fie politicoasă.

— Sunt surprinsă că mai vorbeşte cineva cu tine după acea... percheziţie de droguri, spune Eleanor. Încă nu pot trece peste faptul că una din fiicele mele a fost arestată! Bunicii tăi se răsucesc în mormânt, poţi fi sigură.

— Ce ştii despre asta, mami? spune Harper. Sincer acum, ce ştii despre subiectul acesta?

— Ann-Lane mi-a povestit totul, continuă Eleanor. Eşti conştientă că locuieşte lângă familia al cărei copil l-ai corupt, da? A spus că au fost acolo şi poliţia de stat, şi FBI-ul.

„FBI?”, se gândeşte Ainsley. Mătuşa ei este mult mai interesantă decât s-ar fi aşteptat.

— Nu am corupt niciun copil, spune Harper. Copilul în cauză era deja destul de corupt când l-am întâlnit. Ann-Lane poate să-şi bage în fund o Pop-Tart. Şi te pot asigura că nu va fi prezentă la ceremonie. Doar dacă ai invitat-o tu. Ai invitat-o?

— Nu, răspunde Eleanor.

— Cine este Ann-Lane? întreabă Ainsley.

— O băgăreaţă, zice Harper.

— Colega mea de cameră, rosteşte Eleanor. De la Pine Manor.

Urmează o tăcere apăsătoare, timp în care Harper începe să conducă mai agresiv. Claxonează şi le face semne obscene oamenilor. Ca să îşi explice gesturile, spune:

— Sezonul abia a început, iar şoferii de taxi nu ştiu pe unde să o ia. Pot avea loc multe accidente.

— Deci, spune Tabitha, aplecându-se în faţă. Ai vreun iubit?

— Nu mi-ai dat niciun semn în 14 ani, spune Harper, iar acum vrei să-ţi răspund la întrebări personale? Semnalizează şi face stânga pe o alee

mărginită pe ambele părţi de un gard alb. Pe indicator scrie *Clubul de golf Farm Neck. Privat.* Am ajuns, spune Harper. Caută din nou privirea lui Ainsley în oglindă. Acesta a fost locul favorit de pe insulă al bunicului tău. Farm Neck.

— Este privat? întreabă Eleanor.

— Da, mami.

— Cum a reuşit tatăl tău să aibă permis de intrare?

— A cunoscut mulţi oameni. Din păcate, cardul de membru nu se transmite. A murit odată cu Billy, dar îl vom putea folosi pentru ultima dată.

— Nici măcar nu am ştiut că bunicul a jucat golf, spune Ainsley.

— A fost un jucător de golf îngrozitor, comentează Eleanor. S-a făcut de râs la clubul de la ţară cu tatăl meu, în 1968, în vara în care ne-am căsătorit.

— A fost un băutor mai bun decât un jucător de golf, spune Harper. Aici sunt de acord cu tine. A devenit popular într-un cvartet. Oricine putea să îl învingă, dar spunea poveşti bune la club.

— Te rog, nu ridica în slăvi consumul de alcool în faţa fiicei mele! spune Tabitha.

Ainsley îşi dă ochii peste cap.

Harper parchează Broncoul, apoi se grăbeşte să o ajute pe Eleanor. Când sunt toate în parcare, Harper îşi pune mâinile în şold. Pare că nu are echilibru, ca şi când s-ar putea prăbuşi.

— Bine aţi venit la Farm Neck, rosteşte ea.

Terenurile clubului sunt frumoase. Există un rând de carturi de golf, unele cu saci de crose în spate, şi un gazon verde la intrarea principală. Aerul miroase a iarbă proaspăt tăiată şi a cartofi prăjiţi. Ainsley se minunează că Billy a reuşit să facă parte dintr-un club privat, ştiind că atât Eleanor, cât şi Tabitha sunt pe lista de aşteptare a clubului de iahting din Nantucket de mai bine de zece ani.

— Obama a jucat aici, spune Harper. Şi Clinton.

— Nu aş face reclamă la aşa ceva, zice Eleanor.

•

Ceremonia se ţine într-un cort în partea laterală a clubului şi, deşi este un eveniment mult mai mic decât a anticipat Ainsley, este foarte drăguţ. Cortul este decorat cu felinare albe şi plante în ghiveci; există mese înalte peste tot, iar o chelneriţă care ţine o tavă cu pahare de şampanie pline ochi întâmpină oamenii pe măsură ce intră. Pe un şevalet se află o fotografie a bunicului lui Ainsley în ultimii ani de viaţă, după ce şi-a pierdut ochelarii cu rame de sârmă şi cureaua albă de piele. În această fotografie, se află pe o barcă. Poartă o şapcă, faţa este bronzată şi bătută de vreme şi ţine ridicat un morun vărgat. Deasupra fotografiei scrie *În memoria lui William*

O'Shaughnessy Frost, 13 aprilie 1944-16 iunie 2017. Este o masă sub şevalet, pe care se află ecusoane albe goale pentru nume şi un marker Sharpie.

— Ne trecem numele? o întreabă Ainsley pe mama ei.

— Dumnezeule, nu! spune Tabitha. Ridică o cupă de şampanie de pe tavă. Bună, frumoaso! Chelneriţă pare să creadă că Tabitha vorbeşte cu ea, nu cu şampania.

— Harper? întreabă ea. Nu cred că te-am văzut vreodată purtând tocuri.

— Nu sunt Harper, zice Tabitha. Sunt sora ei geamănă, Tabitha.

— Serios? spune chelneriţa.

Ainsley ridică un ecuson şi scrie *Nepoata lui Billy,* dar scrie înghesuit *nepoată,* aşa că trebuie să-l mototolească şi să o ia de la capăt. Îşi prinde ecusonul cu numele în partea din faţă a rochiei ei Milly cu mâneci largi. În cort este foarte cald; se va topi. Îşi doreşte să fi purtat ceva în culori de vară, dar Tabitha şi Eleanor au insistat să poarte negru. Sunt singurele persoane elegante. Toţi ceilalţi poartă haine obişnuite de zi. Acolo se află un grup de oameni în tricouri de golf, două femei de vârsta a doua în salopete şi pantofi confortabili şi o femeie cu păr blond-argintiu de o anumită vârstă, care poartă ochelari de soare Lilly Pulitzer şi sandale.

Harper se află în celălalt capăt al cortului şi stă de vorbă cu un poliţist. Preţ de o secundă, Ainsley se întreabă dacă mătuşa ei are probleme. Dar apoi Ainsley observă gesturi tandre. Mai întâi poliţistul o atinge pe Harper pe obraz, apoi cei doi încep să se sărute. Dacă îi vede Eleanor, va face o criză de isterie; nu suportă afişarea dovezilor de afecţiune în public – deşi nu este o rasistă arogantă, e de modă veche. Îi numeşte pe oamenii de culoare negri, indiferent de câte ori a fost informată şi de Ainsley, şi de Tabitha că termenul nu este acceptat. Îi va păsa lui Eleanor că Harper se sărută cu un poliţist de culoare în faţa oaspeţilor? Acesta a fost motivul pentru care Harper nu a răspuns la întrebarea Tabithei dacă se întâlneşte cu cineva?

Eleanor şi Tabitha sunt ocupate să semneze în cartea de oaspeţi, fiecare cu un pahar de şampanie în mână, şi nu observă că Harper şi poliţistul îşi fac de cap în colţ.

Lui Ainsley îi este dor de Teddy. Simte o durere mocnită – ca şi când inima ei are junghiuri – când se gândeşte la Teddy împreună cu Emma.

În sfârşit, Harper se retrage. Poliţistul străbate cortul şi trece pe lângă Ainsley, suficient de aproape încât să audă semnalul de la walkie-talkie şi să îi simtă aftershave-ul. Este drăguţ. Este tânăr, posibil mai apropiat de vârsta lui Ainsley decât de cea a mătuşii. „Bravo, mătuşă Harper!" Tabitha s-a despărţit de Ramsay, acesta fiind alt motiv pentru care Ainsley îşi urăşte mama. L-a adus pe Ramsay în viaţa ei, a încurajat-o să îl iubească – şi Ainsley

l-a iubit foarte mult pe Ramsay apoi i-a dat cu piciorul. Acum Tabitha glumeşte şi spune că îşi va căuta un iubit mai tânăr. Glumeşte despre tipul care predă lecţii de surf la Cisco Beach şi despre domnul Bly, profesorul de chimie al lui Ainsley. De fiecare dată când Tabitha deschide subiectul, Ainsley e dezgustată, însă gândul că mătuşa ei se întâlneşte cu un poliţist nu o dezgustă la fel de mult.

Tabitha nu ar putea pune mâna niciodată pe un tip atât de tânăr şi de atrăgător, se gândeşte Ainsley, în ciuda faptului că ea şi Harper sunt surori gemene identice. Tabitha este îngâmfată şi nu e deloc amuzantă.

Harper vorbeşte cu domnii în tricouri de golf. Spune ceva care îi face să râdă, apoi se apropie de Ainsley.

— Vrei un pahar de şampanie? întreabă ea. Am comandat una de calitate. Taittinger. Ar trebui să fie sandvişuri mici şi grătar. Sunt uscate, aşa cum îi plac bunicii tale. Fără pacheţele de primăvară, fără quesadillas.

— Nimic care să aibă vreun gust, spune Ainsley. Îi zâmbeşte conspirativ lui Harper. Este atât de ciudat să vadă chipul mamei ei la o persoană mult mai drăguţă şi mai cool! Aşadar, tipul acela, poliţistul, e iubitul tău?

Expresia lui Harper se schimbă. Pare agitată, ca şi când ar fi fost prinsă.

— Iubit? Te referi la Drew?

— Îmi pare rău, spune Ainsley. Nu este treaba mea.

Harper o priveşte lung pe Ainsley, ca şi când ar vrea să îi vadă cumva interiorul.

— Mi-aş dori să am iarăşi vârsta ta, spune ea. Să o iau de la capăt. Aş face lucrurile diferit.

Ainsley încuviinţează din cap.

— Mi-ar plăcea nişte şampanie, spune ea. Şi voi mânca chiar şi un sandviş triunghiular fără gust. Sunt lihnită. Nu am luat micul dejun.

Harper spune:

— Ia o cupă de şampanie, iar dacă îţi face probleme cineva, spune-i că bunicul tău a scris în testament nu doar că ai voie să bei şampanie la ceremonia ţinută în memoria lui, ci că trebuie să faci asta.

Ainsley încuviinţează din cap, ştiind prea bine că această explicaţie nu va funcţiona cu mama sau cu bunica ei.

— Merg să văd cum stau treburile la bucătărie, spune Harper. Să ajut şi eu dacă trebuie.

Harper iese din cort, iar Ainsley se simte abandonată. Le vede pe bunica şi pe mama ei stând într-o parte, ţinând cupele de şampanie de parcă ar ţine crose în prezenţa vampirilor. Nu vorbesc una cu cealaltă, nici cu alte persoane. Cum să stea de vorbă cu prietenii lui Billy? De ce s-au mai deranjat să vină?

Ainsley înşfacă o cupă de şampanie de pe tava chelneriţei şi se îndreaptă către bărbaţii în tricouri de golf.

— Bună, spune ea. Sunt Ainsley, nepoata lui Billy.

•

Ainsley bea cupa de şampanie, apoi Smitty, şeful găştii de prieteni ai lui Billy, îi mai aduce una. Băută pe stomacul gol, şampania i se urcă direct la cap, dar nu-i pasă; ba chiar îi place. Este o celebritate aici, cel puţin printre aceşti bărbaţi şi toţi oamenii pe care Smitty i-i prezintă, cum ar fi femeia în ţinută Lilly Pulitzer, care îi este prezentată – cu un ghiont şi un clipit din ochi care o fac pe Ainsley să se gândească la faptul că trebuie să îi acorde atenţie specială – ca fiind doamna Tobias.

— L-am iubit pe bunicul tău, spune doamna Tobias. A fost bărbatul ideal.

Doamna Tobias este foarte bronzată. Are în jur de 50 de ani, destul de bătrână să poarte acea rochie de plajă – se potriveşte mai bine pentru cineva de vârsta lui Ainsley iar părul ei blond-argintiu seamănă cu al lui Rachel din serialul *Friends.* Dar este drăguţă. Este mult mai tânără şi mai atractivă decât Eleanor, deşi îi lipsesc eleganţa şi graţia lui Eleanor.

Bărbatul ideal? A fost iubita bunicului ei? Sau poate doar amanta lui? Şi ce înseamnă numele Tobias? Există domnul Tobias?

Însă înainte ca Ainsley să poată formula genul de întrebări de investigaţie, atenţia ei este atrasă de ceva ce se întâmplă la intrare. Cortul s-a umplut de oameni, chelnerii servesc platouri cu apetitive – creveţi, sandvişuri cu ridichi, cârnaţi în foitaj, aşa că este greu să vadă. În plus, vederea lui Ainsley este înceţoşată din cauza şampaniei. Aude în schimb o femeie ţipând.

— Unde este ea? Unde este?

Vocea acoperă pălăvrăgeala politicoasă şi în curând capetele se întorc şi vocile tac. Ainsley vede un cuplu intrând în cort – o femeie minionă, cu un păr foarte scurt şi privirea bulbucată şi un bărbat în costum şi cravată, care o urmează, prinzând-o de braţ şi încercând să o calmeze.

Ainsley se întreabă cine sunt şi, în acelaşi timp, doamna Tobias murmură:

— Oh, la naiba! Începe.

Ce începe? Ainsley face ochii mari, apoi e şocată când femeia cu privirea bulbucată se apropie de Tabitha şi Eleanor.

— Tu! spune ea, persoana căreia pare să i se adreseze fiind Tabitha.

„Ce...”, se gândeşte Ainsley.

O vede pe mătuşa Harper intrând în cort chiar când femeia cu privirea bulbucată aruncă o cupă plină de şampanie peste rochia neagră Roxie a Tabithei şi apoi, cu o mişcare rapidă de şold, o plesneşte peste faţă.

Sunetul palmei se aude cu ecou în întreg cortul. Mulţimea rămâne cu gura căscată, apoi tace.

Harper

Ea înţelege că nu e momentul potrivit: ceremonia de comemorare a tatălui ei se ţine la doar trei zile după ce Sadie îi prinsese pe ea şi pe Reed împreună în parcarea de la Lucy Vincent. Trei zile înseamnă o perioadă destul de lungă pentru ca zvonul să se răspândească, dar nu suficient de lungă ca oamenii să uite.

S-a gândit să anuleze ceremonia de comemorare, însă Billy şi-a dorit un singur lucru: o petrecere de rămas-bun la Farm Neck. În plus, într-un mesaj trimis duminică noapte – când Harper zăcea în pat cu faţa în jos, hotărâtă să nu se mai ridice niciodată –, Reed a spus că a reuşit să o calmeze pe Sadie. I-a spus că ceea ce a văzut nu a fost o scenă de sex între el şi Harper, ci mai degrabă una cu el îmbrăţişând-o pe Harper în încercarea de a o consola după moartea tatălui ei. Într-adevăr, a părut ciudat şi probabil lipsit de profesionalism să se întâlnească cu un membru al familiei pacientului la miezul nopţii în parcarea de la Lucy Vincent Beach, însă de aceea le place Vineyard, nu? Pentru că e o comunitate apropiată, în care oamenii ţin sincer unii la alţii. În plus, se ştie că Reed trece de limita datoriei pentru pacienţii lui. Sadie ar trebui, de asemenea, să îşi amintească faptul că a băut mult la grătarul din Lambert's Cove – mult – şi de aceea nu poate avea încredere în tot ce a crezut că a văzut.

A avut noroc că nu a fost trasă pe dreapta de poliţie.

•

Cu aceste asigurări din partea lui Reed că Sadie a fost îmblânzită, Harper şi-a continuat planul. Dar se pare că faptul că Sadie i-a verificat contactele telefonice lui Reed şi a luat-o la întrebări pe Dee, asistenta lui Billy de la spital, care i-a spus că a avut suspiciuni legate de această relaţie, l-a surprins pe Reed, însă nu şi pe Harper.

Răbufnirea lui Sadie la ceremonie a funcţionat iniţial în favoarea ei. A fost complet nepotrivit să dea buzna la înmormântarea unui insular îndrăgit, să arunce băutura pe fiica lui şi apoi să o lovească.

După ce Sadie a plesnit-o pe Tabitha – pe Tabitha, nu pe Harper, o greşeală pe care Harper a regretat-o profund –, Drew a apărut de nicăieri pentru a o îmblânzi pe doamna Zimmer. I-a luat cupa de şampanie din mână – nimeni nu dorea să vadă pahare sparte – şi a stăpânit-o uşor, cuprinzând-o de încheieturi.

Sadie a scuipat în direcţia Tabithei.

— Femeia aceea este o căţea nenorocită!

— Femeia aceea, a spus Drew, este iubita mea.

— Nu, a ripostat Tabitha. Nu eu. Sora mea geamănă. I-a întins mâna lui Drew. Eu sunt Tabitha.

Harper a fost uimită că Pony a putut să îşi revină atât de repede după ce a fost plesnită.

Obrazul îi era fierbinte, de un roşu aprins. Acesta era unul dintre avantajele de a fi petrecut atât de mulţi ani cu Eleanor, s-a gândit Harper. Tabitha ştia cum să încaseze o lovitură.

În ciuda umilirii lui Harper, ea a avut puterea necesară să se gândească la cei din jurul ei. Prietenii şi vecinii adunaţi să plângă moartea lui Billy Frost păreau înspăimântaţi – nu de Harper sau de faptul că Tabitha a fost confundată cu Harper –, ci mai degrabă de Sadie Zimmer. Fata de pe insulă care a avut succes cu afacerea cu plăcinte a mamei sale s-a dovedit a fi o psihopată turbată! A plesnit-o pe una dintre fiicele lui Billy Frost – pe fiica greşită, după cum a reieşit, pe cea care locuia în Nantucket. Pe cât de nefericită fusese situaţia cu 30 de secunde înainte, acum că doamna Zimmer fusese temperată, pe atât de tare erau stârniţi cei din jur, în loc să fie alarmaţi.

Smitty, prietenul lui Billy, s-a întors spre Roger Door, care stătea lângă el, şi i-a spus:

— Aceasta este probabil cea mai tare poveste auzită vreodată la o ceremonie de înmormântare!

Roger Door a ridicat un pahar:

— Tipic pentru Billy, a spus el.

Însă Eleanor a fost cea care a avut ultimul cuvânt. Oh, cât de antipatică îi era lui Harper uneori, dar nu putea contesta faptul că Eleanor avea alura unei regine, un aer regal, o autoritate incontestabilă. A fost crescută drept o Brahmin şi a rămas una până în măduva oaselor. Eleanor s-a apropiat de Sadie şi a spus:

— Nu ştiu cine sunteţi, dar să apăreţi astfel la un eveniment ca acesta pentru a vă expune nemulţumirile personale este absolut scandalos. Un om a murit şi merită să fie comemorat cu dragoste şi cu bucurie, aşa că vă rog să vă expuneţi dramele în altă parte.

Ochii bulbucaţi ai lui Sadie s-au făcut mici la auzul acestei mustrări severe.

— Fiica dumitale este o târfă! a spus ea.

— Nu îmi pasă, a ripostat Eleanor. Vă rog să plecaţi!

Sadie a acceptat să fie însoţită afară din cort de către Reed şi Drew. Un chelner i-a adus Tabithei o pungă cu gheaţă pentru faţă. Un om din club

inspirat s-a gândit să pună muzică şi imediat Mozart a readus atmosfera civilizată. Harper, pentru o secundă, crezând că a supravieţuit nevătămată celui mai urât scenariu, s-a servit cu altă cupă de şampanie.

•

Palma trebuie să o fi şocat pe Tabitha, dar imediat după ce şi-a pus punga cu gheaţă pe unul dintre pometi, şi-a revenit. A privit-o plină de dispreţ pe Harper.

— Ce naiba a fost asta?

Harper s-a uitat la sora ei.

— Îmi plăcea mai mult de tine când erai ponei, a zis ea. Îţi aminteşti cum obişnuiam să călăresc pe spatele tău?

— Cine era femeia aceea, Harper?

Harper s-a gândit: minciună sau adevăr? Eleanor şi Ainsley aşteptau şi ele un răspuns. Ar putea Harper să scape dacă ar spune că habar nu are?

La un moment dat, s-a apropiat Ken Doll, directorul general al Farm Neck.

— Îmi pare rău pentru scena cu doamna Zimmer, a spus el. Niciunul dintre noi nu ştie de ce era atât de agitată. Doctorul Zimmer este un membru cu reputaţie. Nu am avut niciun motiv să ne aşteptăm la probleme.

— Sigur că nu, a spus Harper. Nu e vina dumneavoastră.

— Este sora dumneavoastră? a întrebat Ken Doll. A întins mâna către Tabitha. Sunt foarte încântat să vă cunosc. Vă rog să acceptaţi condoleanţele mele pentru tatăl dumneavoastră. Întreg personalul de aici, de la Farm Neck, a fost un mare fan al lui Billy Frost.

Tabitha i-a zâmbit calm lui Ken Doll.

— Tatăl meu a fost unic în felul său.

— A fost un nemernic, a murmurat Eleanor. Un huligan incorigibil.

— Mami, a spus Harper, apoi şi-a amintit că Eleanor era întotdeauna un dezastru când bea şampanie.

— În orice caz, este o plăcere să vă cunosc...

— Tabitha, a spus ea.

Ken Doll a făcut o mică plecăciune de gheişă, iar Harper s-a gândit că poate flirta cu Tabitha. Ar fi o pereche atât de nepotrivită? Ken Doll – de fapt, Kenneth Dawe – a divorţat recent de Penny Dawe, care a lucrat la Tribunalul comitatului Dukes, în Edgartown. Ken Doll era chipeş precum tizul lui, însă atât de delicat, încât mulţi locuitori din Vineyard au crezut că Penny şi Ken au divorţat pentru că el era homosexual – însă nu era homosexual, ci mai degrabă foarte atent la felul în care se îmbrăca şi la imaginea lui, lucru normal pentru un director general al unui club de golf exclusivist. De asemenea, asta îl făcea o posibilă partidă pentru Tabitha.

Însă nu au mai schimbat alte cuvinte. Ken Doll s-a dus să vorbească cu Smitty, iar Tabitha a început să o atace pe Harper.

— Doamna Zimmer? Doctorul Zimmer? Te culcai cu *doctorul* lui Billy? Cu doctorul lui *căsătorit*?

Harper a spus:

— Cred că ar fi mai bine să plecaţi.

— Da, a zis Eleanor. Pentru prima dată, Pony, sunt de acord cu sora ta.

•

La ora 18.00 în acea seară, când Harper îşi parchează Broncoul în faţa duplexului şi scoate cutiile de la magazin pline cu sandvişurile rămase, îşi dă seama că va avea parte de o reacţie violentă.

Drew stă pe trepte, îmbrăcat în civil – blugi, un tricou albastru cambrat şi espadrile albastru-închis, pe care le poartă în ciuda tachinărilor celorlalţi poliţişti şi ale lui Harper. Poartă însă şi o faţă tristă.

— Te culcai cu doctorul Zimmer? întreabă el.

— Nu, răspunde Harper automat.

— Doctorul Zimmer este un tip atât de tare! Îl iubesc pe tipul ăla. Îl admir. Este unul dintre eroii mei. A vrut să lucreze cu mine la o campanie antidrog pentru gimnaziu, pentru că a fost de acord că informaţiile trebuie să ajungă la copii cât încă pot fi impresionaţi.

— Drew, spune Harper.

Merge pe lângă el, deschide uşa de la intrare şi duce cutiile cu alimente în bucătărie, cu Fish ţinându-se scai de ea. Fish nu a văzut nicio cutie cu mâncare care să nu-i fi plăcut. Billy obişnuia să cumpere 12 gogoşi şi îi dădea patru dintre ele câinelui. Sortimentul cu zahăr pudră este preferatul lui.

— Astea sunt sandvişuri, spune Harper. Îi azvârle lui Fish unul cu salată de ou şi măcriş, pe care câinele îl devorează, apoi un sandviş cu ridiche şi brânză, pe care îl adulmecă, apoi îl lasă pe podea. Da, nu te învinovăţesc.

Drew stă pe verandă.

„Nu”, se gândeşte Harper. „Orice se va întâmpla aici nu se va petrece în văzul tuturor”.

— Intră, te rog! spune ea.

— Am încercat să te sun pe telefonul mobil, spune el. Am sunat de 17 ori şi am lăsat mesaje, pentru că am vrut să aflu dacă acuzaţiile doamnei Zimmer la adresa doctorului Zimmer sunt adevărate.

Gândurile lui Harper rătăcesc, aşa cum se întâmplă atunci când aude ceva neplăcut. Spune pe un ton fals:

— Am zărit-o astăzi la ceremonie, cu un pahar de vin în mână...

Drew continuă:

— A spus că ai o aventură cu doctorul Zimmer. A zis că are dovezi.

Harper este paralizată de frică. Dovezi? Il trage pe Drew de braţ spre uşa de la intrare. Nu vede nicio maşină pe stradă.

— Cum ai ajuns aici? întreabă ea.

— L-am rugat pe şeful meu să mă aducă.

— Şef? întreabă Harper. Ofiţerul Oberg?

Drew încuviinţează din cap.

— Când am început să ieşim împreună, a încercat să mă avertizeze în legătură cu tine. Mi-a spus că obişnuiai să faci trafic de droguri.

Harper scutură din cap.

— Nici pe departe!

— Dar ai făcut *ceva* greşit.

— Dacă aş fi făcut, Drew, ai fi ultima persoană în faţa căreia aş recunoaşte.

— Vreau să recunoşti că ai avut o aventură cu doctorul Zimmer.

— Nu, ripostează Harper. A fost o neînţelegere.

— E o porcărie!

— Te rog să nu vorbeşti cu nimeni despre ce s-a întâmplat la ceremonia de comemorare a tatălui meu, zice Harper. Oamenilor le place să bârfească pe insula asta, Drew. Chiar şi celor buni, bine intenţionaţi, precum ofiţerul Oberg.

— De ce s-ar fi comportat Sadie Zimmer în felul acesta dacă nu ar avea dovezi? spune Drew. Aveai o aventură cu doctorul Zimmer. M-ai minţit, Harper! Am crezut că avem o legătură specială. Mătuşile mele au făcut tocăniţă de homar pentru tine!

— Te rog! spune Harper. Te rog, Drew, nu vorbi despre ce s-a întâmplat cu familia ta!

Închide ochii şi îşi imaginează cum cele patru mătuşi ale lui Drew şi mama lui, Yvonne – întotdeauna favorita în consiliul de administraţie al Oak Bluffs –, adunate la masa din bucătărie, cu cafele şi cu rulouri cu scorţişoară preparate în casă, spun: „Nu e drăguţ că tânărul şi chipeşul Drew a găsit o femeie pe care o place, chiar dacă locuieşte în Vineyard Haven?” Şi în următorul minut află că femeia este o trădătoare care se culcă cu amabilul şi bunul doctor Zimmer, care le prescrie medicamentele pentru tensiune, iar femeia nu este doar o trădătoare, ci şi o fostă criminală, despre care nu au aflat înainte, pentru că Joey Bowen le-a vândut droguri doar albilor. Când mătuşile şi surorile vor afla această poveste, se va răspândi cu repeziciunea unui incendiu de pădure prin campingul pentru metodişti, la biserică, la primăria oraşului, la biblioteca publică, în salonul de coafură, la terminalul Autorităţii Navale şi, la final, în Lookout, unde fiecărui localnic pe care îl

cunoaşte Harper îi place să bea ceva vara. Influenţa pe care o au surorile Snyder nu cunoaşte limite.

— Oamenii vor afla indiferent cui îi spun eu, zice Drew. Eu sunt un om al legii. Nu mă pot întâlni cu o femeie care are reputaţia ta. Va trebui să ne despărţim.

Decizia aceasta vine ca o uşurare neaşteptată.

— În regulă, rosteşte Harper.

— În regulă?! spune Drew. Mă vei lăsa să plec pur şi simplu?

— Nu ai încredere în mine, spune Harper. Crezi în zvonuri. Nu sunt şanse ca o relaţie să funcţioneze fără încredere, Drew.

— Dar... începe Drew.

— Sunt prea bătrână pentru tine, spune Harper. Găseşte-ţi pe cineva mai tânăr! Căsătoreşte-te! Fă un copil!

— Nu vreau un copil, spune Drew. Te vreau pe tine!

— Nu te răzgândi, spune Harper. Faci ceea ce trebuie.

— Dar s-ar putea să fiu îndrăgostit de tine, adaugă Drew.

— Îţi voi chema un taxi, spune Harper.

•

Harper şi Fish mănâncă restul de sandvişuri la cină, iar ea dă pe gât şase sticle de Amity Island. Berea o face curajoasă, cel puţin pentru o perioadă. Întoarce telefonul cu faţa în sus.

Vede 11 mesaje vocale de la Drew. Mai are un mesaj de la şeful ei, Rooster, şi un mesaj vocal de la număr local din Vineyard, despre care Harper suspectează că ar fi telefonul mobil al lui Sadie Zimmer. Sunt şapte mesaje de la Drew şi unul de la Reed. Ultimul mesaj este singurul care o interesează: „Sadie este turbată, le spune tuturor despre cum ne-a prins la Lucy Vincent. Tocmai am primit un telefon de la Greenie. Te rog să nu mă contactezi o perioadă. Îmi pare rău”.

Harper ţine ochii închişi strâns. S-a terminat cu Drew, iar acum s-a terminat cu Reed. Greenie, Adam Greenfield, este preşedintele consiliului de administraţie al spitalului. Se anunţă grozăvii şi umilinţe. De ce nu a înţeles Harper asta în urmă cu trei ani?

Telefonul sună, iar ea se gândeşte că e Reed. O iubeşte, de asta este sigură. A simţit asta mai ales în parcare. A fost mai mult decât sex. A fost iubire. Ar fi naivă dacă ar crede că Reed ar putea să o părăsească pe Sadie pentru ea? Reed şi Sadie nu au copii – nu au nici măcar un câine –, deci ce motiv ar avea Reed să rămână?

Însă, când Harper priveşte ecranul, vede că persoana care sună este Tabitha. Oftează. Nu a auzit nimic de ea în 14 ani, iar acum o bombardează. Care sunt şansele ca Pony să o sune pentru a vedea ce face, pentru a întreba

dacă poate face ceva pentru a o ajuta? Care sunt şansele ca Tabitha să sune din orice alt motiv în afară de a-i mulţumi pentru că şi-a murdărit existenţa atât de tare încât Tabitha a devenit victimă?

Zero şanse, decide Harper. Lasă apelul să treacă pe mesaj vocal.

Tabitha

Speră ca lucrurile să se îndrepte după ce pleacă de la clubul de golf şi sunt în drum spre casă, însă nu fac decât să se înrăutăţească. După ce şoferul de taxi – care nu ştie unde se îndreaptă şi aproape că face accident de trei ori – le lasă la feribot, Tabitha şi Ainsley merg la ghişeu să schimbe biletele pentru a putea lua un feribot care pleacă mai devreme, iar Eleanor se îndepărtează asemenea unei persoane cu Alzheimer.

O găsesc pe Eleanor intrând cu paşi şovăielnici în bar, la Coop DeVille, unde şi-a comandat un pahar cu şampanie – Tabitha presupune că în acest loc este prosecco – şi îi spune tinerei barmaniţe durdulii, Carmen, că ea este văduva lui Billy Frost.

— L-am cunoscut bine pe Billy, spune Carmen. Venea mereu aici. Scaunul pe care stătea de obicei era acela.

Arată spre un scaun gol în capătul celălalt al barului, cel mai departe de doc şi cel mai aproape de televizor.

— Bun atunci. Acolo mă voi aşeza.

Ainsley o înghionteşte pe Tabitha.

— Bunica e beată.

„Se pare că da”, se gândeşte Tabitha. Mama ei rezistă când bea lichior mai bine decât orice altă persoană pe care o cunoaşte Tabitha, însă şampania a fost întotdeauna precum călcâiul lui Ahile pentru ea. O adoră, dar se face praf. Tabitha a văzut-o bând doar un pahar, poate două la ceremonie, dar Eleanor este şireată şi e posibil să fi consumat patru sau cinci pahare, acesta fiind al şaselea.

— Mamă, trebuie să mergem, spune Tabitha. Pleacă feribotul.

— Aveţi 12 minute, intervine Carmen. Dar, chiar şi aşa, scrie nota de plată. Cinci dolari.

„Prosecco ieftin”, se gândeşte Tabitha.

•

Eleanor continuă să bea pe vas. Clasa întâi şi-a îmbunătăţit meniul de mâncare şi de băutură în ultimii doi ani. Toate supele şi sandvişurile sunt improvizate şi poţi primi un platou de brânzeturi şi fructe care arată decent, precum şi un pahar sau o sticlă de vin bun.

— Servesc Veuve Clicquot! anunţă Eleanor din locul ei din rând.

— Mamă, te rog, nu! spune Tabitha. O înghionteşte pe Ainsley. O poţi încuraja pe bunica ta să bea apă?

— Nu fac treburile murdare în locul tău, Tabitha, zice Ainsley. Te urăsc!

— Mă *urăşti*? Serios?

— Ai impresia că, dacă bunica ţi-a distrus viaţa, acum e datoria ta să o distrugi pe a mea, spune Ainsley. Mătuşa Harper a fost deşteaptă. Mă gândesc să merg să locuiesc cu tata pe perioada verii.

Tabitha aproape că spune: „El nu te doreşte”. Însă este un lucru crud, mai ales că e adevărat. Wyatt s-a recăsătorit, a făcut trei copii, care au 10, 7 şi 4 ani, şi locuieşte cu soţia lui, Becky, într-o casă elegantă cu vedere la Craigville Beach, în Cape. Becky are o problemă cu Ainsley. O urăşte din niciun motiv clar, ci doar din gelozie. Nu o vrea în preajma băieţilor, iar Wyatt face prea puţin pentru a lupta pentru fiica lui. Când are de pictat ceva în Nantucket, o ia pe Ainsley la prânz sau la cină. Însă nu o invită niciodată în Cape, nici măcar pentru un weekend.

— În regulă, spune Tabitha indiferentă.

Eleanor se aşază lângă Tabitha, soarbe din şampania ei, apoi începe să plângă.

— Tatăl tău s-a dus, spune ea. A murit.

Ainsley se apleacă spre ea.

— L-ai iubit, bunico? întreabă ea cu sinceritate.

— Din toată inima mea, răspunde Eleanor. L-am cunoscut pe bunicul tău pe 22 decembrie 1967. Era băiatul cu care trebuia să se întâlnească verişoara mea, Rhonda, la petrecerea anuală de Crăciun a părinţilor mei la clubul de la ţară. Rhonda a apărut beată, iar părinţii mei au făcut-o să plece. Eleanor închide ochii, şi Ainsley poate simţi cum se întoarce în timp, când oamenii mergeau la petreceri în trăsuri trase de cai. Bunicul tău a rămas şi am dansat toată noaptea.

— Pare atât de romantic! spune Ainsley.

— Şi ştii pe cine mai iubesc? spune Eleanor. Pe mătuşa ta, Harper. Mi-a fost un dor nebun de ea.

— Serios? zice Ainsley încântată.

— Nu, intervine Tabitha. Vorbeşte şampania în locul ei.

Eleanor se apleacă peste Tabitha pentru a pune o mână pe genunchiul lui Ainsley.

— Iată secretul tuturor relaţiilor umane, spune ea. Noi, oamenii, ne dorim ceea ce nu avem. Harper a plecat cu Billy, iar de atunci tânjesc după ea.

— Mamă! spune Tabitha. Pur şi simplu nu este adevărat.

— Nu ai de unde să ştii secretele mele cele mai intime, rosteşte Eleanor.

— Mătuşa Harper este atât de cool! spune Ainsley. Şi, evident, nu mă refer la felul în care se îmbracă.

Eleanor încuviinţează din cap.

— Ţinuta ei de astăzi a fost o batjocură. Mâine îi voi trimite nişte haine din depozit. Se întoarce către Tabitha. Ce mărime porţi, draga mea?

— Port mărimea patru, mamă, spune Tabitha. Ştii că port mărimea patru.

— Îi voi trimite lui Harper mărimea doi, spune Eleanor. Mi s-a părut mai slabă decât tine.

— Se poartă atât de cool! continuă Ainsley. Este relaxată. Nu e deloc încordată.

Tabithei nu îi vine să creadă că aude asta. Lui Eleanor i-a fost dor de Harper de când a plecat cu Billy? Aceasta este o informaţie foarte interesantă. Tabitha ştie sigur că Harper obişnuia să o viziteze pe Eleanor regulat în Boston, deşi probabil nu a mai făcut-o după scandalul cu drogurile. Dar se simte de parcă abia au fost despărţite. Şampania o transformă pe Eleanor într-un personaj din *Lady Sings the Blues.* Iar Ainsley crede că Harper este relaxată? Harper este *cool*? Oare Ainsley a ratat partea din ceremonie când soţia amantului ei – care din întâmplare a fost doctorul lui Billy – a plesnit-o pe Tabitha peste faţă, crezând că era Harper? Este cool să fii numită târfă? Este posibil ca Ainsley să nu îşi dea seama în ce bucluc s-a băgat Harper în urmă cu trei ani, livrând un *kilogram şi jumătate* de cocaină unui client? Harper ar fi trebuit să meargă direct la puşcărie. Ar fi trebuit să o viziteze la Framingham, nu în Martha's Vineyard. Şi *asta* ar fi relaxant? Ainsley poate că nu îşi dă seama că mătuşa ei livrează şi acum colete pentru a trăi. Nu a fost angajată la UPS sau la FedEx pentru că nu a avut referinţe decente, aşa că acum lucrează pentru o afacere locală numită Rooster Express. Billy i-a arătat Tabithei o fotografie cu Harper pe telefonul lui: avea un tricou roşu cu guler şi o şapcă de baseball, decorată cu un cocoş care rânjea ofensiv. Jobul nu este relaxant. Nu este cool. Viaţa lui Harper este un spectacol de rahat. Dar Tabitha este singura care poate observa acest lucru.

Tabitha merge să se aşeze la fereastră şi priveşte apa, ceea ce probabil este o greşeală, pentru că o cuprinde nostalgia. Billy a murit. Toată lumea presupune că Harper este singura care resimte această pierdere, însă ea este la fel de îndurerată. A fost şi tatăl ei. Tabitha nu a stat lângă el când a fost bolnav; nu a fost lângă patul lui, ca Harper, dar suferă. Încă o persoană care avea legătură cu Julian a murit. În timpul vizitei lui anuale în Nantucket, Billy o însoţea pe Tabitha la cimitir să pună flori la mormântul lui Julian, de fiecare dată pe 15 august, ziua în care a murit Julian. Îşi plecau capetele, iar Billy spunea o rugăciune simplă şi o strângea de mână până când ea simţea că i-o rupe.

— Este în rai, cu mama mea, spunea Billy. Are grijă de el. Poţi fi sigură de asta!

Tabitha nu a fost niciodată o femeie credincioasă, însă ritualul de a merge la cimitir cu Billy o liniştea mai mult decât orice.

„Ai pierdut vreodată pe cineva?" Acum Tabitha şi-a pierdut tatăl.

Şi pe Harper, recunoaşte în sinea ei. Să o revadă pe sora ei a fost un test. Ani întregi de furie au învăluit adevărul care zăcea ca un sediment aproape tăinuit. Tabitha şi-a pierdut cea mai bună prietenă, şi-a pierdut sora, şi-a pierdut sora geamănă.

Şi-a amintit felul în care Harper obişnuia să o călărească atunci când era un ponei? Desigur. Îşi aminteşte mai mult decât atât. Îşi aminteşte cum schimbau cursurile la Winsor – Tabitha mergea de două ori la arte, Harper se ducea la engleză. Îşi aminteşte cum erau amândouă voluntare la Brigham, derutând-o pe senila doamnă Lawton – Tabitha ieşea pe o uşă şi în acelaşi timp Harper intra pe alta – şi cum le durea burta de la atâta râs. Îşi aminteşte de taberele de vară de la Wyonegonic şi cum celelalte fete credeau că Tabitha şi Harper se urăsc, la fel ca gemenele din *Capcană pentru părinţi,* dar ele fuseseră cele mai bune prietene, inseparabile. Au aşteptat împreună, cu căştile de baie, la capătul docului înainte să înoate în lacul Moose, rece ca gheaţa, în tandem perfect. Au vâslit împreună la canoe, Tabitha la pupă, Harper la proră. Tabitha conducea, Harper mărea viteza. S-au aliniat una lângă alta la tras cu arcul, săgeţile lor ducându-se în aceeaşi direcţie.

Îşi aminteşte piatră, foarfecă, hârtie şi pe Harper plecând cu Billy, lăsând-o în urmă să sufere pentru a se ridica la standardele imposibil de ridicate ale lui Eleanor. Tabitha a făcut un semn de rămas-bun, stând pe trotuarul de cărămidă în faţa casei de pe Pinckney Street, dar Harper nu s-a deranjat să facă şi ea semn; a fost prea ocupată să se joace cu radioul.

Tabitha şi-o aminteşte pe Harper apărând în Nantucket pentru a o ajuta să aibă grijă de Julian.

Gândurile Tabithei se opresc acolo.

•

Când ajung acasă, pe veranda din faţă a casei lor se află o cutie maro. Este noul telefon al lui Ainsley, care a costat-o pe Tabitha 700 de dolari, fiind o pedeapsă mai mare pentru Tabitha decât pentru Ainsley.

— Telefonul meu! ţipă Ainsley şi iese în grabă din FJ40 – care tot miroase a ţigară – în timp ce maşina încă se mişcă.

Tabitha frânează brusc. Încearcă să îi amintească lui Ainsley că nu are voie să folosească telefonul până vineri. Dar nu există nicio şansă să i-l ia. Sau, mai degrabă, Tabitha i-l poate lua, însă cu siguranţă asta va duce la o luptă fizică în care Tabitha ar putea fi lovită a doua oară. Nu este pregătită pentru asta.

„Ai dreptate, Ramsay. Sunt un părinte jalnic. Mă fărâmiţez de fiecare dată ca o prăjitură veche”.

O vede pe Ainsley dispărând în casă cu cutia. Tabitha continuă să conducă pe aleea lungă, cu scoici albe, până la casa mamei ei – o clădire de 400 de metri pătraţi, cu trei etaje, şase dormitoare, şase băi şi jumătate şi o verandă închisă care dă spre capătul falezei, oferind o panoramă completă a Nantucket Sound. Tabitha a presupus mereu că într-o zi această casă va fi a ei – precum casa din oraş de pe Pinckney Street –, deşi în ultima vreme Eleanor a fost cam instabilă financiar. Magazinul ERF de pe Newbury Street a dat faliment cu un an înainte, iar Eleanor trebuie să fi primit o lovitură în finanţele şi în egoul ei, deşi a fost, după cum era de aşteptat, indiferentă în ambele privinţe. Tabitha a presupus întotdeauna că Eleanor doarme pe o saltea confortabilă de bani, dar este clar că nu au fost suficienţi cât să salveze magazinul principal. Magazinul din Nantucket va fi următorul care se va închide – poate fi salvat doar de un miracol –, în ciuda eforturilor Tabithei de a diversifica stocul. Magazinul din Palm Beach este în siguranţă pentru că... Ei bine, deoarece clientela din Palm Beach este bătrână. Mai bătrână.

— Ai nevoie de ajutor ca să intri în casă, mamă? întreabă Tabitha.

Eleanor răsuflă greu.

— Habar nu ai cât de chinuitoare a fost această zi pentru mine.

— A fost chinuitoare pentru toţi, spune Tabitha. „Am fost plesnită! Şi stropită!” Rochia ei arată destul de bine având în vedere tot ce s-a întâmplat – o altă reclamă bună pentru Roxie. Poate să absoarbă un pahar plin de şampanie fără a avea o pată sau o cută. A fost tatăl meu!

— A fost soţul meu, adaugă Eleanor.

— Fostul tău soţ, spune Tabitha. Perioada care a trecut de când ai divorţat de Billy e mai lungă decât perioada în care ai fost căsătorită cu el.

— *Nu* mă aştept să înţelegi, zice Eleanor.

— Nu înţeleg, spune Tabitha. Consider această jelire bruscă şi această inimă frântă un pic false şi mai mult decât făţarnice. Billy a locuit la 20 km depărtare. Te-ai dus vreodată să îl vezi? Când a fost aici, în Nantucket, te-ai oferit vreodată să ieşiţi la masă? Sau să îl inviţi în această casă? Nu! Când îi auzeai numele, îl insultai. Ai depăşit cu mult timp în urmă etapa Billy. Ai divorţat, apoi ai uitat de el, mamă! Nu îmi vine să cred că acum îi spui fiicei mele că l-ai iubit din toată inima.

— Nu ai fost niciodată căsătorită, Pony, spune Eleanor.

Caută în geantă şi scoate un articol decupat din ziar. I-l întinde Tabithei.

— Ce este? întreabă Tabitha. Desface articolul – este foarte vechi, şters şi pătat.

E o fotografie cu Billy și Eleanor – ea zâmbind ca și când ar fi câștigat 50 de milioane de dolari la loterie, el sărutând-o pe obraz. Sub poză scrie:

> *Boston Royalty – designerul vestimentar Eleanor Roxie-Frost și soțul, Billy Frost, au petrecut o seară la Locke-Ober pentru strângerea de fonduri pentru Biblioteca Publică din Boston. Doamna Roxie-Frost poartă o ținută creație proprie.*

Tabitha a văzut o mulțime de astfel de fotografii cu Billy și Eleanor împreună și mereu s-a gândit că exprimau același lucru: „Acelea au fost zilele despre care am crezut că nu se vor sfârși, dar s-au sfârșit". Totuși, această fotografie o face pe Tabitha să conștientizeze tristețea mamei ei. Eleanor s-a gândit să aducă acest articol la ceremonia de comemorare a lui Billy; înseamnă ceva pentru ea. Chiar și după toți acei ani de dispreț și desconsiderare, este posibil să îl mai fi iubit.

Tabitha nu poate face față emoției; este prea obosită. Așa că spune:

— Nu cred că am văzut vreodată acea rochie.

Este o rochie lungă, fără bretele, din mătase neagră, cu partea de sus plisată asemenea unui evantai japonez.

— Încă o am, spune Eleanor. Într-o zi va ajunge la Smithsonian.

— Sunt sigură de asta, spune Tabitha. Este foarte... Aproape că spune *drăguță,* dar *drăguță* nu a însemnat niciodată nimic pentru Eleanor. Puternică. Are impact. Poate că ar trebui să o aduci înapoi. Îi întinde articolul lui Eleanor.

— Poate că ar trebui, repetă Eleanor.

Pune articolul înapoi în geantă înainte de a coborî cu greu din mașină. Are mai puțin echilibru pe picioare în ultimul timp, mai ales când poartă tocuri – pantofi cu baretă – și când a băut cel puțin șase pahare de șampanie. Tabitha ar trebui să o conducă până la ușă, să o ajute să se așeze, să îi facă o cană cu ceai, să îi pregătească o gustare, să îi aducă o cămașă de noapte.

Dar nu. Tabitha nu va face asta. Nu în seara asta. Este prea furioasă, iar lucrurile spuse de Eleanor în acea zi sunt prea dureroase. Eleanor tânjește după Harper. Foarte bine. De acum înainte, când Eleanor vrea ceva, îi poate cere lui Harper. Se poate ocupa de magazinul din Nantucket, poate să vândă metamfetamină sau heroină pe lângă creațiile Eleanor Roxie-Frost. Cel puțin acest lucru ar pune capăt problemelor lor financiare.

— Noapte bună, mamă, spune Tabitha.

Eleanor merge împleticindu-se pe aleea cu dale de piatră către treptele verandei de la intrare. Tabitha analizează grandoarea casei și se hotărăște să dea o petrecere acolo în câteva săptămâni, când Eleanor va pleca la New

York pentru a se întâlni cu croitorii şi producătorii ERF. Ha! Tabitha nu este cu nimic mai presus decât Ainsley! Dar casa lui Eleanor este ideală pentru distracţie – cocktailuri pe verandă, cină tip bufet în salon, dans în living. Poate că îl va invita pe căpitanul Peter. Poate că îl va invita pe tânărul Zack, barmanul de la Nautilus. Cu siguranţă o va invita pe Stephanie Beasley pentru că acum Ainsley şi Candace sunt prietene din nou. Şi poate pe unchiul lui Teddy, Graham, dacă tot se află la capitolul acesta.

Are nevoie de mai mulţi prieteni, se gândeşte ea. Ainsley are dreptate. Mama ei i-a distrus viaţa.

Eleanor urcă scările ţinându-se de balustradă. Este ca şi când ar privi cum se usucă vopseaua, se gândeşte Tabitha.

Îi va invita pe cei din Tallahasee!

Harper are o aventură cu doctorul căsătorit al lui Billy. Numai Tabithei i se pare lucrul acesta dezgustător?

Eleanor ajunge la verandă şi se întoarce pentru a flutura din mână – sau poate doar să îi facă semn, pentru că acum plânge. Nu se opreşte şi urcă scările – poate pentru că vrea să îi ceară scuze Tabithei sau doar şi-a uitat ochelarii de citit în maşina ei însă nu se uită pe unde calcă şi alunecă pe treptele verandei şi cade în fund.

Ainsley

Este atât de ocupată să își seteze telefonul și să umble pe el, încât nu știe că s-a întâmplat ceva până când nu aude sirena ambulanței. La început sunt departe, abia se aude, dar apoi se apropie și apoi sunt deasupra ei. Privește pe fereastră și vede luminile albastre și roșii oprind pe alee. Observă figura îndepărtată a mamei ei făcând semn ambulanței în direcția casei bunicii.

Ainsley iese pe ușa din față când paramedicii o pun pe bunica pe o targă și apoi o duc în ambulanță. Tabitha urcă în mașină, întoarce pe alee și urmează ambulanța. Când o vede pe Ainsley, coboară geamul.

— Bunica a căzut. Merg cu ea la spital. Vrei să vii cu mine sau rămâi aici?

— Rămân aici, spune Ainsley.

Îi pare rău pentru această alegere, însă mama ei pare chiar ușurată.

— Îți funcționează telefonul?

— Da.

— Te voi suna, spune Tabitha și pleacă.

•

Ainsley se întoarce singură în casă. Asta a așteptat de vineri noapte – să fie lăsată singură, să aibă telefon pentru a comunica –, dar regretă răspunsul pe care i l-a dat mamei sale. Ar fi trebuit să meargă la spital. Dacă bunica ei moare? Dacă își pierde ambii bunici în aceeași săptămână?

Deschide telefonul. Se așteaptă la o mulțime de mesaje și apeluri pierdute, însă primește numai unul de la Emma, trimis duminică la prânz: „Mă doare capul. Sună-mă!"

Asta e tot? Nimic de la Teddy? Nu știe că telefonul ei a fost scufundat, dar poate că a ghicit. Nu știe că bunicul ei a murit și că a fost la înmormântare în Vineyard.

A fost ruptă de realitate. A presupus că el va încerca să o sune, dar telefonul ei nu arată nimic. S-a dus la Jetties să-l vadă pe G. Love cu Emma? Emma s-a plâns de o durere de cap duminică la prânz, dar asta nu înseamnă că nu și-a revenit până la distracția de duminică noapte.

Poate că și lui Teddy i-a fost confiscat telefonul. Poate că unchiul Graham s-a dus, în sfârșit, la bibliotecă și a citit manualul pentru părinți. Însă Ainsley nu crede asta. Teddy nu a făcut nimic rău, cu excepția faptului că și-a cheltuit banii de întâlnire pe votcă. Poate că a apărut mama lui Teddy, proaspăt externată din spitalul Brookhaven din Tusla și l-a luat pe Teddy înapoi cu ea

în Oklahoma. Asta s-ar întâmpla în romanul lui Charles Dickens. Ainsley a fost prea atentă la orele de engleză dacă știe atât de multe.

Îl sună pe Teddy. Când răspunde, pare obosit.

— Bună, Ainsley.

— Teddy? zice ea. Mama mi-a scufundat telefonul sâmbătă noaptea, de aceea nu am mai sunat. Și duminică dimineață am aflat că bunicul meu a murit, dar tot nu aveam cum să iau legătura cu tine. Azi nu am fost la școală pentru că am fost la ceremonia de comemorare în Vineyard. Tocmai m-am întors și am primit noul telefon, așa că asta este o veste bună, însă vestea proastă este că bunica mea s-a îmbătat la ceremonie și a căzut. A venit o ambulanță, iar acum ea și mama sunt la spital. Sunt singură. Își stăpânește emoția. Poți veni la mine? Întreabă nu pentru că vrea să facă sex, ci mai degrabă pentru că i-ar prinde bine să aibă companie, un prieten. Mama ei nu o vrea la spital. Poate Ainsley să o învinovățească? Pe feribot, i-a spus Tabithei că o urăște. Te rog, Teddy!

— Ainsley, spune Teddy. Am ceva să îți spun.

•

Ainsley își dă seama cum s-a simțit mama ei mai devreme în acea zi: lovită din senin, fără un motiv real.

— Vreau să ne despărțim, continuă Teddy.

— Ce? spune Ainsley. De ce?

— De ce? repetă Teddy.

— De ce? întreabă Ainsley. Este vorba despre Emma? Ai luat-o cu tine să-l vadă pe G. Love la Jetties?

— Nu am fost la Jetties, iar G. Love oricum nu a mai apărut, spune Teddy. Și nu are legătură cu Emma. Îmi place de altcineva.

Ainsley își ține respirația.

— De altcineva? spune ea. De cine?

— Candace, spune Teddy. Îmi place de Candace.

„Candace? Candace Beasley? Measley Beasley?” Ainsley se gândește că Teddy probabil glumește, dar apoi el începe un monolog despre faptul că are nevoie de o influență pozitivă în viața lui. Nu poate fi prins cu cei care beau și care fumează. Dacă intră în belele și Graham îl alungă, ajunge la orfelinat sau la părinți adoptivi. Candace și Teddy au fost singurii de la petrecerea lui Ainsley care nu s-au îmbătat. Teddy a sunat-o duminică și s-au întâlnit pentru o plimbare pe plajă. Au stat de vorbă. A încercat să o sărute, însă ea nu îl lasă până când nu se desparte de Ainsley.

— Nu vrea să te rănească, spune Teddy. Nu vrea ca tu să poți spune că ți-a furat iubitul, pentru că nu este așa.

Ainsley a rămas fără cuvinte. Se gândește doar la fraza despre influența pozitivă. Ea nu reprezintă o influență pozitivă? Nu s-a împrietenit ea cu Teddy când el a sosit pentru prima dată în Nantucket? Putea fi un paria, un ciudat singuratic din Oklahoma, însă Ainsley l-a prezentat tuturor prietenilor ei. L-a inclus și pe el. Și apoi, la puțin timp după ce au început să iasă împreună, i-a oferit virginitatea ei. Înțelege că el nu vrea să strice lucrurile și să intre în necazuri. Nu trebuie să bea sau să fumeze; nu l-a obligat niciodată să facă asta.

Poate că Ainsley nu este fată cuminte. Poate că nu este o fată de altar la Saint Mary – mama ei nu a botezat-o niciodată, deci nici vorbă să fi fost confirmată –, dar are o inimă, iar inima ei îl iubește pe Teddy.

Candace Beasley! Lovește pe la spate, se gândește Ainsley. O va distruge pe Candace Beasley. Îi va distruge pe Candace și Teddy. Poate că sunt oameni buni, dar nu vor rămâne împreună.

Ainsley recunoaște că aceste ultime gânduri sunt cele ale unei persoane malefice, răzbunătoare – adică exact genul de persoană de care s-a îndepărtat Teddy. Ainsley respiră adânc.

— Sunt convinsă că nu vrea să mă rănească. Eu și Candace am fost cele mai bune prietene, apoi ne-am distanțat. Am invitat-o la mine sâmbătă pentru că am vrut să mă apropii din nou de ea.

— Același lucru mi-a spus și ea, zice Teddy. Mi-a mai spus că tu și Emma ați fost destul de rele cu ea.

— Am fost, recunoaște Ainsley. „Și acum se răzbună”. Sunt convinsă că voi doi veți fi fericiți împreună. Mai fericiți decât am fost noi doi. Vă doresc toate cele bune!

— Ainsley, spune Teddy.

— Rămas-bun, Ted! rostește Ainsley și închide.

•

Ainsley rămâne holbându-se la telefon câteva secunde. Este mândră de ea pentru că nu și-a ieșit din fire; s-a comportat exact așa cum s-ar fi comportat bunica ei.

Dar, Dumnezeule, cât suferă! Lacrimile îi inundă ochii. Este supărată pe Teddy și pe Candace, este îngrijorată pentru bunica ei și este atât de tristă pentru Billy! Singurul lucru bun care s-a întâmplat a fost că a reușit să o vadă pe mătușa Harper, dar chiar și acea vizită a fost scurtată.

Ainsley ia telefonul să o sune pe Emma. Însă Emma nu știe să compătimească, nu știe să încurajeze și să aline. Nici BC, Maggie sau Anna. Și-a ales prieteni care sunt prea cool pentru orice tip de emoție sinceră.

Oare să-l sune pe tatăl ei? Să îl întrebe dacă poate să-și petreacă vara în Cape? Ar putea lucra ca bonă pentru frații ei vitregi. În momentul de față

trebuie să lucreze 40 de ore pe săptămână la magazinul ERF, însă i-ar plăcea să îi spună mamei ei că şi-a găsit o slujbă mai bună. Tabitha probabil că oricum nu doreşte ca Ainsley să lucreze la magazin. Dacă se duce în Cape, mama ei va putea angaja pe cineva de nădejde şi competent, pe cineva în care să poată avea încredere şi de care să nu se îndoiască.

Ce mai este de spus când propria mamă nu are încredere în tine?

Ainsley formează numărul tatălui ei, dar, după ce sună de şase ori, intră căsuţa vocală. Ainsley închide. Nu este sigură că Tabitha i-a spus lui Wyatt că i-a furat maşina şi a dat o petrecere, dar, dacă a făcut-o, atunci o vacanţă în Cape iese din discuţie. Becky, mama vitregă – sau, mai bine zis, soţia lui Wyatt –, o urăşte pe Ainsley. Nu îi permite să se apropie la mai puţin de doi metri de băieţi.

Telefonul lui Ainsley sună. Este mama ei.

— Bunica şi-a fracturat şoldul, spune Tabitha.

Ainsley expiră.

— Dar în rest este în regulă? Trăieşte?

— Trăieşte, însă fractura este urâtă şi o transportă în Boston cu elicopterul MedFlight. Trebuie să zbor şi eu la Boston. Te-aş lua cu mine, însă nu mai vreau să lipseşti de la şcoală. Ce părere ai? Poţi rămâne singură acasă la noapte? Ai bani numerar în cutia de ceai dacă vrei să comanzi pizza la cină sau ai o bucată de Gouda slabă în sertarul cu delicatese. Dar nu ai biscuiţi cu orez. I-am terminat seara trecută.

— Te întorci mâine? întreabă Ainsley.

— Nu sunt sigură, draga mea, dar trebuie să plec cu bunica ta. Nu mai are pe nimeni. Te rog, te implor să fii cuminte până când mă întorc! Fă-ţi temele şi ia autobuzul spre şcoală. Fără fumat, fără băutură, fără petreceri. În regulă?

— În regulă, spune Ainsley. Îţi promit!

•

Închide. Şold fracturat – nu e cea mai proastă veste, dar este ceva serios. Ainsley înţelege lucrul acesta. De ce oamenii bătrâni îşi fracturează întotdeauna şoldul? E ceva tipic.

Aşadar, acum are toată casa la dispoziţie – peste noapte şi poate mai mult. În urmă cu trei ore, era exact ceea ce visase, însă acum... Ei bine, acum se simte mai nefericită decât s-a simţit toată viaţa ei.

Harper

Când se trezeşte în dimineaţa de după ceremonia în memoria lui Billy, răspunsul este clar: trebuie să plece din Vineyard.

Telefonul lui Harper a continuat să sune în noaptea aceea, până când şi-a dorit ca telefonul să explodeze. Erau mesaje de la Drew şi de la un număr necunoscut, care s-a dovedit a fi numărul vărului lui Drew – Jethro, fiul Wandei, mătuşa care a făcut tocăniţa. Harper şterge acele mesaje fără să le citească. Simte încă o dată ruşinea de acum trei ani. Ce învăţase atunci? Vineyard este un loc minunat în care să locuieşti, până când o dai în bară. Să faci parte dintr-o comunitate înseamnă să ai responsabilitatea de a te comporta corespunzător, de a respecta legile, de a acţiona ca o fiinţă umană decentă. Şi când nu faci asta, dezamăgeşti pe toată lumea din comunitate.

Era un mesaj de la cealaltă şoferiţă de la Rooster Express, o fostă dependentă, pe nume Adele: „Este adevărat?" Mai înfricoşător era că primise mesaj de la Jude, fosta angajatoare a lui Harper. Nu era sigură de ce a mai ţinut datele de contact ale lui Jude în telefon; stabiliseră să nu mai comunice niciodată. Harper a fost naivă să creadă că poate Jude auzise despre moartea lui Billy şi s-a decis să o caute. Însă mesajul era altul: „Scursură".

După aceea, Harper a fost hotărâtă să arunce telefonul în toaletă, dar apoi a primit un mesaj de la Rooster, şeful ei, şi s-a gândit că poate era vorba de o modificare în programul de lucru. Mesajul spunea: „Ascultă căsuţa vocală, Harper, te rog! Sau sună-mă înapoi!"

Harper a oftat, apoi a pornit mesajul vocal.

— Bună, Harper. Sunt Rooster. Îmi pare rău că am ratat ceremonia lui Billy. Am ţinut doliu alături de tine şi mi-am luat liber. Am auzit că s-au întâmplat nişte porcării destul de ciudate la clubul de golf şi se pare că ai unele probleme personale pe care trebuie să le rezolvi. În fine, te eliberez de responsabilităţile tale de livrare în viitorul apropiat. Îmi pare rău pentru asta, Harper.

A ascultat din nou mesajul pentru că nu a înţeles ce a încercat să îi spună. O eliberează de responsabilităţile ei de livrare în viitorul apropiat? O concedia? Da, se pare că da.

Mai era un mesaj vocal de la Tabitha. Îl primise la ora 2.30. Harper nu l-a ascultat pentru că, serios acum, cât mai putea suporta?

Reed nu mai este.

Drew nu mai este.

Slujba ei nu mai este.

Trebuie să plece. Unde anume va pleca o interesează mai puţin decât faptul că trebuie să încheie socotelile cu viaţa de aici.

Trebuie să meargă la Chappy să îl vadă pe Brendan, însă lucrul acesta va trebui să aştepte.

Trebuie să îi plătească lui Ken Doll la clubul de golf, pentru că ceremonia nu a fost gratuită, însă va discuta cu Ken Doll prin e-mail, pentru că probabil a aflat motivul comportamentului scandalos al lui Sadie Zimmer, de altfel justificat: Harper se culcase cu soţul ei, cetăţeanul minunat şi cu reputaţie bună, doctorul favorit al insulei, un bărbat la fel de curat ca doctorul Marcus Welby – dr. Reed Zimmer.

Nu, se gândeşte Harper. Comportamentul lui Sadie nu a fost justificat. Să apari la înmormântarea lui Billy ca să o plesneşti de faţă cu toţi invitaţii adunaţi acolo e inacceptabil. Şi de ce *Harper* este singura vinovată pentru infidelitate? *Ea* nu este căsătorită. Ea nu trădează pe nimeni acasă. Bine, îl trăda pe Drew. El crede că au stabilit să fie împreună, dar se întâlneau doar de *trei săptămâni.* Nu s-au culcat împreună şi Harper ştie că nu a rostit niciodată cuvântul *împreună.* Dar de ce nu îl calomniază nimeni pe *Reed?* De ce este *Harper* trasă la răspundere ca fiind seducătoarea malefică? Totul este ca în cărţile lui Nathaniel Hawthorne? Da, se pare că da.

Casa. Trebuie să vândă casa lui Billy – şi repede. Are nevoie de un agent imobiliar. A mai rămas cineva în Vineyard care să vorbească cu ea?

Pocneşte din degete. Polly.

•

Polly Childs a trecut prin asta. Când era asociată în vânzări la Agenţia Imobiliară Shipshape, s-a culcat cu şeful ei, Brock, în timp ce amândoi erau căsătoriţi cu alte persoane.

Ambele căsnicii s-au destrămat, iar Polly a plecat într-o excursie în Etiopia, pe urmele strămoşilor ei până la familia regală – cel puţin aşa s-a zvonit – şi s-a implicat în nişte acţiuni umanitare.

Când s-a întors în Vineyard, s-a reinventat suficient cât să îşi ia un job la Agenţia Imobiliară Up-Island, unde prinţesa africană din ea a făcut avere. A vândut imediat o casă cu faţa la port în Edgartown faimosului prezentator de talk-show Sundae Stewart. Aceasta fusese marea ştire în Vineyard! A fost şi mai mare când Polly şi Stewart au fost prinşi făcându-şi de cap în dormitorul matrimonial de către iubita lui Sundae, actriţa Cassandra K. Fusese nebunie la nivel naţional – în tabloidele din supermarketuri, pe TMZ. Într-o serie completă de bârfe despre vedete – de nouă zile numele lui Polly Child era menţionat oriunde te uitai.

Harper s-ar fi încuiat într-o maşină şi ar fi plecat din Dike Bridge, însă Polly a înfruntat situaţia. Harper o văzuse în Cronig se în acea săptămână şi, încercând să nu pară tulburată, a întrebat-o care este cel mai bun mod de a afla dacă un ananas este copt. Polly i-a spus lui Harper cu o voce normală, voioasă că, dacă întreg ananasul emană o aromă dulce, atunci este gata să fie mâncat.

Harper o sună pe Polly şi spune:

— Polly, sunt Harper Frost. Vreau să vând casa tatălui meu. Trebuie să plec de pe această insulă.

Urmează o tăcere din partea lui Polly, iar Harper se gândește că poate nici Polly Childs nu doreşte să facă afaceri cu ea, pentru că este sigură că a aflat deja zvonurile. Agenţii imobiliari sunt focare de bârfă. Dacă nici Polly nu o poate ajuta, atunci chiar că nu mai are nicio speranţă.

Într-un final, Polly spune:

— Ştiu casa. Pe Daggett Avenue? Ne întâlnim acolo în 15 minute.

•

Polly ajunge prima, pentru că mai întâi Harper trebuie să îl hrănească pe Fish şi să îl lase afară, apoi să îşi schimbe hainele – a adormit în ţinuta neagră pe care a purtat-o la ceremonie – şi să se spele pe dinţi şi pe faţă, încercând să arate respectabil. Harper poartă pantaloni scurţi de blugi albi, un tricou de golf albastru-deschis, care i-a aparţinut lui Billy înainte ca ea să îl folosească la grădinărit, o şapcă Red Sox şi ceasul tatălui ei. Este amanta cea mai puţin impresionantă din lume.

Polly, prin comparaţie, poartă... Ei bine, Harper clipeşte. Poartă una dintre creaţiile mamei lui Harper – Roxie – de un mov ametist, o culoare care îi face pielea să arate ca bronzul lucios. Harper nu ştie nimic despre modă, dar ar recunoaşte rochia mamei ei oriunde – este rochia dreaptă de in cu cordon lat. Curelele late erau atractive, devenite populare datorită gheişelor din Japonia. Întregul imperiu al lui Eleanor se bazează pe adaptarea unui simbol al supunerii femeii şi transformarea lui în ceva emancipat.

— Îmi place rochia ta, spune Harper.

— Îmi place ceasul tău, zice Polly. Este elegant. Iese în evidenţă. Ar trebui să îmi iau un ceas bărbătesc.

— A fost al tatălui meu, spune Harper.

— Condoleanţele mele, zice Polly. Am aflat că am ratat întâlnirea cu mama ta ieri cu un minut sau două. Am fost la Farm Neck pentru un prânz întârziat.

— Nu ai ratat doar atât, spune Harper.

Polly zâmbeşte într-un mod misterios. Acum ar fi momentul să spună ceva încurajator, poate povestea despre bătrânul castan, în care un bărbat

își vede prietenul într-o groapă și sare cu el, pentru că a mai fost acolo și știe drumul spre ieșire. Polly cu siguranță și-a găsit drumul spre ieșire – arată fantastic! Harper se întreabă dacă încă se întâlnește cu Sundae Stewart. Sundae și Cassandra K. s-au despărțit – subiectul acesta a fost foarte dezbătut, fiind momentul în care Polly a dispărut din poveste. Poate că Harper nu trebuie să plece; probabil că poate trece peste asta. Dar apoi se gândește la mesajul lui Jude: „Scursură". Precum cea pe care o găsești în chiuveta de la baie sau ca untul de arahide care s-a adunat pe capacul borcanului. Harper trebuie să plece.

— În fine, iat-o! spune Harper, arătând spre casă.

Abia acum se gândește să se îngrijoreze pentru starea lucrurilor din interior. Harper a fost periodic aici ca să adune lucrurile lui Billy, dar nu a fost nimeni să facă curățenie. În plus, vremea s-a încălzit, însă Harper nu s-a gândit să deschidă vreo fereastră. Așa că, în momentul în care descuie ușa, iar ea și Polly pășesc înăuntru, sunt asaltate de un val de aer stătut, cald, urât mirositor.

Polly își păstrează expresia încrezătoare. Cu siguranță nu este cea mai rea casă pe care a văzut-o pe insulă, nu?

— Tatăl tău a fost fumător? întreabă Polly.

— Un pachet pe zi, răspunde ea. Așa se explică atacul de cord la 73 de ani.

— A avut câine? întreabă Polly.

— Nu, spune Harper, niciun câine.

Teoretic vorbind, este adevărat, dar Fish a fost aici tot timpul, iar Billy nu avea reguli, așa că Fish obișnuia să se întindă pe canapea ca un pașă gras. Polly probabil îl poate mirosi și, deși se spune că rasa husky nu năpârlește, Fish încă lasă păr pe oriunde merge.

Harper știe că Polly nu va fi de acord cu mocheta, însă Billy a fost de neclintit, pentru că i-a plăcut să o simtă sub picioare. „E mult mai prietenoasă decât pardoselile de lemn", spunea el. Harper este convinsă că Polly nu va aproba nici fotoliul rabatabil, nici măsuța de cafea veche, adusă din magazie, nici posterul cu *Fălci* atârnând pe peretele din toaletă. Billy a fost peste măsură de mândru că filmul a fost turnat în Vineyard. Dacă Harper închide ochii, îi poate auzi vocea clară ca lumina zilei: „Vei avea nevoie de o barcă mai mare".

Harper spune:

— Hai să facem un tur!

O conduce pe Polly prin living în salon, unde masa este plină cu lămpi vechi, garnituri stricate, fire, cabluri, carcase de prize, becuri de diferite forme și mărimi și un morman de facturi neplătite.

Harper va trebui să achite datoriile către clienţii actuali ai lui Billy şi să închidă afacerea. Poate că este un lucru bun că a fost concediată.

Salonul are patru ferestre înalte, înguste, care dau în curtea din spate, un loc drăguţ, dar complet neîngrijit – copaci şi iarbă neîngrijită în mijlocul cărora se află un petic de grădină cu legume năpădite de buruieni. Billy i-a dat voie lui Harper să le cultive în spate când încă lucra pentru Jude, iar în primul sezon au cules zucchini, castraveţi, roşii cherry şi un dovleac enorm, fără formă, care a câştigat menţiunea la Târgul Agricol.

— Ferestre! spune Polly, ca un copil care învaţă cuvinte noi. Curte!

Se îndreaptă spre bucătărie, despre care Harper ştie că este punctul slab. Are linoleumul rupt, blatul pătat şi dulapuri din plăci aglomerate, care au balamalele slăbite. Cu o persoană străină lângă ea, Harper îşi dă seama cât de oribil arată casă, însă nu s-a gândit niciodată la asta pentru că mereu a văzut-o doar ca pe casa lui Billy. Frigiderul este vechi de 100 de ani, însă i-a ţinut lui Billy berea rece. Billy ar fi preferat să mănânce mâncare la pachet de la Home Port în fiecare seară decât să cheltuiască bani ca să-şi renoveze bucătăria. Bucătăria însă arată atât de rău, încât Harper simte că trebuie să se scuze.

— Are nevoie de îmbunătăţiri, spune Polly, ridicând sprânceana perfect pensată. Restul casei?

Cutreieră cele trei dormitoare de la etaj, inclusiv dormitorul de culoarea lavandei care a fost al lui Harper înainte să se mute, în sfârşit, după ce a sărbătorit cei 37 de ani. Se uită în cele două băi neinteresante – plăcile de gresie sunt în regulă, însă chiuvetele, căzile şi vasele de toaletă sunt demodate. Una dintre băi încă este a lui Billy – are pe chiuvetă spuma de bărbierit şi pieptănul lui verde. Pieptănul verde a fost al lui Billy de când lumea. Probabil că l-a costat vreo cinci cenţi la drogheria de pe Charles Street din Boston în 1978, însă este atât de tare imprimat în mintea lui Harper ca pieptănul lui Billy, încât este ca şi cum inima lui bătând se află pe dulapul din baie. Harper se străduieşte să nu îşi piardă cumpătul în faţa lui Polly Childs.

Se uită în dulapul mic cu lenjerii, apoi în cel mare, în care se află maşina de spălat şi uscătorul.

— Spălătorie, spune Polly. Bun!

— Ei bine, da, zice Harper.

Casa arată urât, înţelege asta, dar măcar nu se duc la spălătoria automată în fiecare sâmbătă.

Polly se întoarce către Harper şi spune:

— Ascultă! Nu am de gând să te aburesc.

Harper aprobă din cap.

— Bun!

Deşi, la drept vorbind, bar prinde bine nişte dulcegării, nişte visuri.

— Ai două opţiuni, spune Polly. Vindem această casă demolată, deci doar terenul. Cotele din Vineyard Haven au scăzut dramatic în ultimul timp. Acest oraş nu se poate decide ce vrea să fie. Iar Daggett Avenue este... În fine. Aşa că va fi cotat la şase, aproape o jumătate de milion.

— Oh! spune Harper. Este mult mai puţin faţă de cât a anticipat ea. Cealaltă opţiune?

— O renovezi. Bucătărie nouă, evident băi noi. Toată casa trebuie văruită. Scoţi mocheta, refaci pardoseala de lemn, cumperi mobilă nouă, înlocuieşti fiecare scândură şi angajezi un decorator. Dacă investeşti 125 – 150.000 în locul acesta, o cotez la 1,1 şi pleci cu un milion de dolari garantat.

Harper se uită la picioarele lui Polly. Poartă sandale Jack Rogers, aceeaşi culoare mov ca rochia ei Roxie, iar pedichiura se asortează. Cum reuşeşte? Cum reuşeşte să se descurce după ce a trecut prin ce a trecut?

— Mă pot baza pe asta? întreabă ea.

— Absolut, spune Polly. Sună-mă mâine!

•

Harper conduce încet spre casă, şi tot drumul îi bâzâie telefonul. Cel care sună este Drew. Ce nu a înţeles din ultima lor conversaţie? Au ieşit la şase întâlniri, iar acum relaţia s-a terminat. Telefonul sună din nou. „Până aici!” Va arunca telefonul pe fereastră apoi va face back-up. Verifică ecranul: Nantucket, MA. Nu este numărul Tabithei, dar poate că este linia interurbană. Poate că este numărul de acasă al mamei ei. În ciuda emoţiilor contradictorii, Harper simte nevoia să vorbească despre casa lui Billy cu cineva care se pricepe la afaceri. Răspunde.

— Alo?

— Mătuşă Harper? Sunt Ainsley. Bunica a căzut şi şi-a rupt şoldul. Mama este cu ea în Boston la spital, iar eu sunt singură în Nantucket. Mă întrebam... Ei bine, există vreo posibilitate să vii aici?

— Să vin acolo? întreabă Harper. Nu este sigură ce vrea să spună Ainsley. În Nantucket?

— Da, spune Ainsley. Poţi, te rog?

Harper se simte prizonieră în această situaţie nouă: cineva caută compania ei. Dar apoi intervine realitatea.

— Mama ta ce crede despre asta? întreabă ea.

— Zice că este în regulă, spune Ainsley. Ar aprecia ajutorul tău.

Acest lucru nu are cum să fie adevărat. Tabitha ar putea sângera într-o mare plină de rechini albi şi tot nu ar aprecia ajutorul lui Harper. Dar apoi îşi

amintește de mesajul vocal primit la 2.30. Nu s-a obosit să îl asculte, însă poate Tabitha chiar îi cere ajutorul.

— Serios? întreabă Harper.

— Serios! răspunde Ainsley.

Tabitha

Fractura este urâtă, iar după ce Eleanor este examinată de doctorul Karabinis, ortopedul de la Mass General, specialist în fracturi geriatrice de şold, se decide că va trebui operată. Nu este nimeni care poate opera diseară, aşa că au stabilizat piciorul, i-au alinat durerea lui Eleanor şi o vor opera dimineaţă. Recuperarea durează între şase şi opt săptămâni şi implică odihnă în pat şi terapie fizică. Din fericire, Eleanor este adormită şi nu poate contrazice planul de tratament, deşi, până la urmă, o va face.

Tabitha acceptă vestea cu stoicism, deşi în sinea ei se dă o luptă de disperare, îngrijorare şi revoltă. Eleanor este practic nefuncţională – şi nu doar atât, va avea nevoie de ajutor. Se gândeşte să angajeze o infirmieră, deşi Eleanor este greu de mulţumit când vine vorba de străini şi, fără îndoială, va dori ca Tabitha să fie infirmiera ei. O infirmieră care să locuiască împreună cu ea este de asemenea scumpă, probabil mai mult de 1.000 de dolari pe zi, 7.000 de dolari pe săptămână, 30.000 de dolari pe lună, ajungându-se la un total de 45-60.000 de dolari, în funcţie de cât de repede se vindecă. Este posibil ca Eleanor să aibă această sumă cash economisită, însă, chiar dacă o are, nu va dori să o cheltuiască – până la urmă, nu există nimeni mai cumpătat decât o *yankee WASP.* Iar dacă nu o are, este chiar mai rău.

Tabitha va trebui să locuiască în Boston vara aceasta, cu mama ei. Dar, dacă face asta, cine se va ocupa de magazinul din Nantucket în sezonul de vârf? Nu poate închide magazinul; datorează 8.000 de dolari pe chirie. Ar fi managerul, Meghan, care este perfect capabilă, însă ea este însărcinată în opt luni. Primii copii se nasc întotdeauna mai târziu, aşa ca Tabitha a sperat să reziste până în weekendul cu 4 iulie, timp în care Meghan să o înveţe pe Ainsley tot ce ştie că să-i poată lua locul, cu Tabitha lângă ea, supraveghind-o.

Ainsley. Dacă Tabitha se mută în Boston pentru şase sau opt săptămâni, ce se va întâmpla cu Ainsley? Este prea tânără ca să rămână singură; ar da foc casei lor, iar casa lui Eleanor ar transforma-o în depozit de narcotice. Tabitha se înfioară imaginându-şi fotografii pe Snapchat: Ainsley şi Emma în bikini cu şnur, distrugând dozele de Coors Light, fumând marijuana din tub, probând întreaga garderobă a Tabithei. Ar putea fi chiar mai rău – fotografii nud, cocaină, bărbaţi mai în vârstă. Nu, Ainsley nu poate rămâne singură.

Dar Ainsley va refuza să vină în Boston – Tabitha este sigură de lucrul acesta. Ar fi Wyatt de acord să o ia să stea cu el în Cape? Asta ar putea funcţiona, doar că Tabitha chiar *are* nevoie ca Ainsley să lucreze la magazin.

Dacă încă ar fi cu Ramsay, nu ar mai avea nicio problemă. Ramsay ar fi rămas cu Ainsley şi ar fi ţinut-o pe linia de plutire. Ar fi pus-o să citească Ayn Rand; ar fi învăţat-o să îşi facă patul ca la spital. Ar fi dus-o şi ar fi adus-o de la muncă, iar când vremea ar fi fost blândă, ar fi pus-o să meargă pe bicicletă. Ar fi dus-o la cină la clubul de iaht vineri seara şi s-ar fi asigurat că va comanda Shirley Temple.

Însă Ramsay nu mai este. Ramsay este cu Caylee. Şi probabil până şi cineva aşa de tânăr şi liber precum Caylee nu ar fi de acord ca iubitul ei să aibă grijă de fiica adolescentă a fostei iubite.

Tabitha încă nu se poate gândi la perioada verii. Acum trebuie să o ştie pe Eleanor în siguranţă. Va rămâne în Boston în această noapte şi poate miercuri noapte. Are nevoie de cineva care să stea cu Ainsley. Pe cine poate să întrebe? Ramsay iese din discuţie, aşa că nu îi rămâne decât...

Ei bine, fata are un tată. Tabitha îl sună pe Wyatt.

•

— Tabitha? spune el. Pare surprins, îngrijorat, fiindcă ea îl sună foarte rar. Majoritatea discuţiilor lor despre Ainsley au loc prin e-mail. Este totul în regulă?

— Nu chiar, răspunde Tabitha şi îşi muşcă buza de sus.

La fel ca mama ei, crede că nu are rost să trăiască în trecut sau să se gândească la ce putea fi, dar, la auzul vocii lui Wyatt, se întoarce în trecut. Are 22 de ani, iar el este cu un an mai mare şi stă pe o scară, pictând bordura casei vecinului de alături. Tabitha a cutreierat curtea familiei Coleman să îl caute pe Blaise Pascal, câinele lui Eleanor, care a fugit. Wyatt poartă ochelari Oakleys şi o şapcă de la Universitatea Cornell. Părul lui şaten are picături de vopsea în el.

— Studiezi la Cornell? întreabă Tabitha.

— Nu, spune el. Este a colegului meu de cameră.

Tabitha a ştiut de atunci ce trebuie să facă: să îi ceară acestui tip să îi dea numărul colegului de cameră. Însă Wyatt este drăguţ, iar Tabitha nu vrea să îl jignească.

Wyatt zâmbeşte.

— Locuieşti alături, aşa-i? Te-am observat plimbându-ţi câinele. Dacă nu eşti ocupată mai târziu, cântă cei de la Radiators în Muse. Am un bilet în plus.

— Mi-ar plăcea să merg, spune Tabitha.

Asta se întâmplă cu relaţiile, se gândeşte Tabitha. Încep inocent, se bazează pe interese comune, pe hormoni şi pe distracţie. Ea şi Wyatt merg să îi vadă pe Radiators la Muse. Dansează şi beau bere ieftină la draft; se sărută pe scaunul din faţă al jeepului lui Wyatt, în faţă la Steamboat Pizza. Fac sex pentru prima dată trei zile mai târziu, pe plaja mică din portul din faţă de la Sayle's Seafood, în vârful unui caiac întors. Wyatt nu a învăţat la Ivy League sau la alt colegiu. Pictatul caselor, fumatul ierbii şi mersul la concerte sunt modurile lui de a-şi petrece timpul. Nu are niciun fel de ambiţii, însă Tabitha se convinge că nu contează. Indiferent unde duce această relaţie, se va termina de Ziua Muncii.

Devin iubiţi şi merg să vadă apusul în Madaket, fac un foc de tabără cu băieţii cu care pictează Wyatt şi se duc la cinematograful Dreamland, să vadă *Armagedon* în singura zi în care plouă. Când Tabitha pleacă în Boston să lucreze pentru mama ei, stă la balustrada feribotului, flutură din mână în semn de rămas-bun şi se minunează de povestea de iubire de o vară de care s-a bucurat.

O săptămână mai târziu, va afla că este însărcinată. Când Tabitha îi spune lui Eleanor, ea se aşteaptă ca mama ei să insiste ca ea şi Wyatt să se căsătorească, dar face fix contrariul. Nu consideră că Wyatt este suficient de bun pentru a se căsători cu Tabitha. Îi spune: „Nu face...” Dar apoi tace, lăsând-o pe Tabitha să îi termine ideea: „Nu face aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu!” Tabitha este înfuriată; s-a săturat de superioritatea înnăscută a lui Eleanor doar pentru că tatăl ei a fost director de bancă, iar mama – o matroană nefericită la Beacon Hill. Tabitha este pe cale să se căsătorească cu Wyatt ca să îi facă în ciudă. Însă în sufletul ei ştie că nu îl iubeşte suficient de mult ca să rămână căsătorită pentru totdeauna şi că nu va divorţa, aşa cum au făcut Eleanor şi Billy. Niciodată.

— Este vorba despre Ainsley? întreabă Wyatt. Este în puşcărie? A plecat şi a fugit cu iubitul? S-a drogat?

Tabitha râde, deşi, din păcate, niciuna dintre aceste variante nu iese din discuţie.

— Ainsley este bine. Sau... oarecum. Ar fi trebuit să îţi spun mai întâi că tatăl meu a murit.

— Şi eu ar fi trebuit să te sun mai devreme, spune Wyatt. Pentru că am văzut postarea surorii tale pe Facebook.

— Eşti prieten cu sora mea pe Facebook? întreabă Tabitha. Spune-mi că glumeşti!

— Tabitha, încetează!

Încă are multă durere în suflet, iar acest bărbat ştie cum să răsucească cuţitul în rană.

— Ai dreptate, spune ea. Ar fi trebuit să suni. Este bunicul fiicei tale.

— Tu ar fi trebuit să îmi spui, ripostează Wyatt. Nu ar fi trebuit să aflu de pe reţelele de socializare. Pufneşte. Ascultă, îmi pare rău pentru Billy. A fost un tip minunat. De câte ori am avut joburi în Vineyard, m-am întâlnit cu el ca să luăm prânzul.

— V-aţi întâlnit să luaţi prânzul? repetă ea. Sunt sigură că ai văzut-o şi pe Harper, dacă tot erai acolo.

— Tabitha, încetează!

„Încetează", se gândeşte ea. Continuarea acestei conversaţii obositoare nu va duce la nimic bun. Tabitha respiră adânc.

— Nici nu poţi să îţi imaginezi ce s-a întâmplat la ceremonia de comemorare, aşa că tot ce îţi voi spune este că mama s-a îmbătat prea tare, iar când am ajuns acasă în Nantucket, a căzut pe treptele din faţa casei ei şi şi-a fracturat şoldul.

— Oh, Dumnezeule! spune Wyatt.

— Aşa că acum sunt în Boston. Va fi operată mâine şi nu voi putea ajunge acasă până miercuri noapte cel mai devreme. Mă întrebam dacă ai putea să mergi pe insulă şi să o supraveghezi pe Ainsley.

— Oh! spune Wyatt.

Tabitha îşi dă seama imediat ce va urmă: „Mi-aş dori să pot".

— Mi-aş dori să pot, spune el. Dar am un proiect în Orleans care are termen-limită, iar Carpenter are conjunctivită. Prin urmare, casa noastră este un fel de închisoare.

— Nu îţi sugeram să vină Ainsley acolo, spune Tabitha. Ştiu că Becky nu o place.

— Becky o place, rosteşte Wyatt pe un ton combativ. Dar am trei copii, Tabitha.

— Ai *patru* copii! spune Tabitha. „Tu ai avut *cinci* copii". Se întreabă cât de des se gândeşte Wyatt la Julian. Şi unul dintre ei are nevoie de tine!

— Nu te purta aşa, Tabitha, te rog!

— Eşti tatăl ei, spune Tabitha. Comportă-te ca atare măcar o dată!

— La revedere, Tabitha, zice Wyatt şi închide, lăsând-o să se uite cum numele lui dispare de pe ecranul telefonului.

Presupune că este exclus să îi ceară lui Wyatt să o ia pe Ainsley pe timpul verii.

•

Pe cine altcineva poate suna Tabitha? Următoarea persoană care îi vine în minte este Stephanie Beasley. Candace a fost la acea petrecere, ceea ce este şi o veste bună, şi una proastă. Este o veste bună pentru că aparent Ainsley şi Candace sunt prietene din nou şi este o veste proastă pentru că, dacă

Stephanie a aflat despre detaliile petrecerii, nu o va lăsa niciodată pe Ainsley să stea acolo. Tabitha trebuie să întrebe. Nu o va lăsa pe Ainsley să stea cu Emma Marlowe și cu tatăl ei. Își imaginează mai multe fotografii pe Snapchat: Ainsley, Emma și Dutch bând shoturi de Jack Daniel's și trăgând cocaină de pe blatul de granit din bucătărie, Ainsley în lenjerie, stând în brațele lui Dutch. Nu!

Tabitha este prea epuizată emoțional pentru a avea o conversație telefonică cu Stephanie, așa că îi trimite un mesaj: „Bună! Mama și-a fracturat șoldul. Sunt în Boston la MGH și Ainsley este acasă, în Nantucket. Există VREO șansă ca tu și Stu să o țineți pe Ainsley 2-3 nopți la voi? Știu că vă cer o favoare enormă, dar sunt disperată. Mă voi revanșa față de voi. Mulțumesc mult! Pupici".

Este o lașă pentru că trimite mesaj. Este vorba despre starea de bine a unicului ei copil. Ar fi trebuit să sune. Da, ar fi fost ciudat – sunt cel puțin patru ani de când Tabitha și Steph au avut vreo conversație semnificativă –, dar să trimită un mesaj a fost ceva prea superficial.

Ca și cum ar fi vrut să o pedepsească pe Tabitha pentru modul nepăsător de a rezolva situația, telefonul ei primește un răspuns: „Am întrebat-o pe Candace. Nu crede că este o idee bună să vină Ainsley aici. Îmi pare rău că nu ți-am putut fi de ajutor mai mult. Pupici".

„Oh, desigur. Dă vina pe o fată de 16 ani!"

În sufletul ei, știe că acesta este răspunsul pe care îl merită.

Tabitha va trebui să o sune pe Meghan și să o roage să stea în casa ei. Pur și simplu nu mai este altcineva. Meghan e mare cât casă, iar sarcina ei a fost o încercare – a făcut sindrom de tunel carpian și diabet gestațional. Gleznele ei sunt atât de umflate, încât nu poate purta pantofi, ci doar șlapi; trebuie să facă pipi la fiecare zece minute, iar când o lasă pe cealaltă asociată, Mary Jo, responsabilă de magazin cât timp ea se duce la baie, ceva dispare din magazin fără a fi plătit. Mary Jo are 78 de ani și este mioapă.

Tabitha trebuie să o concedieze, dar îi e teamă că se va trezi cu un proces pentru discriminarea bătrânilor.

Meghan o va supraveghea pe Ainsley. Îi este datoare Tabithei pentru că o plătește pe durata concediului de maternitate în ciuda faptului că este angajată sezonieră. Dar Meghan nu va dori să o facă. Tot ce vrea Meghan când ajunge acasă este să mănânce gustări cu puțin zahăr pe care are voie să le consume și să se uite la Ellen. Pe de o parte, Tabitha crede că ar fi bine pentru Meghan să prindă experiență ca părinte, chiar dacă la extrema cealaltă. Așa va fi copilul tău la 16 ani dacă ești foarte ghinionistă! Pe de altă parte, Tabitha știe că ar trebui să o lase pe Meghan să se bucure de ultimele

două sau trei săptămâni de sarcină şi să petreacă timp în linişte cu soţul ei, Jonathan.

Dar, dacă nu poate Meghan, atunci cine?

•

Ziua următoare o găseşte pe Tabitha într-o cameră de aşteptare, răsfoind paginile numerelor trecute din Town&Country şi moţăind cu capul sprijinit de peretele de beton. Eleanor este în operaţie de câteva ore, dar Tabithei îi este teamă că, dacă pleacă din spital, se va întâmpla ceva îngrozitor. Dacă stă acolo şi suferă, Eleanor va fi bine.

La ora 12.30, telefonul Tabithei sună. Se uită la ecran: Este Ainsley. 12.30 înseamnă că Ainsley ia prânzul. Cu siguranţă, se întreabă cât timp va mai fi lăsată singură.

— Bună, scumpo, spune Tabitha. Încerc să găsesc pe cineva să stea cu tine.

— Am sunat-o pe mătuşa Harper, spune Ainsley. Poate veni aici mâine-seară şi poate sta cât timp ai nevoie, dar vrea să fie sigură că nu ai nimic împotrivă.

— Nu, spune Tabitha. Nu Harper.

— Las-o să vină, Tabitha! Mamă, am vrut să spun, îmi pare rău. Te rog! Te rog, te rog, te rog! În felul acesta poţi avea grijă de bunica şi nu trebuie să îţi faci griji pentru mine. Mătuşa Harper poate sta cât ai nevoie. Şi-a dat demisia.

„Şi-a dat demisia? Mai degrabă a fost concediată”.

Tabitha nu vrea ca Harper să fie cea care repară lucrurile, pentru că niciodată nu repară lucruri. Ea doar le înrăutăţeşte. Viaţa ei, de exemplu. Soţia doctorului i-a aruncat şampania în faţă! Şi totuşi, venirea lui Harper să stea cu Ainsley este oarecum o soluţie. I-ar permite Tabithei să se întoarcă la casa din oraş de pe Pinckney Street când Eleanor iese din operaţie în siguranţă, pentru a-şi lua porţia mult aşteptată de somn. Dar amintirile o asaltează: Harper intrând în casa închiriată de pe Prospect Street cu un buchet de flori sălbatice. Harper cântând un cântec în urechea micuţă a lui Julian în timp ce îl legăna. Cântecul *If I Had $ 1.000.000*[3] al celor de la Barenaked Ladies l-a calmat imediat pe Julian. A fost singurul lucru care a reuşit să facă asta. Harper făcând cioppino cu scoici şi midii, supă cu mult bulion, prima mâncare reală pe care Tabitha a mâncat-o de la naşterea lui Julian. Harper pieptănând-o şi călcându-i rochia. O sticlă de şampanie şi ele cu picioarele goale, la capătul Old South Wharf, cina la 21 Federal, toţi ochii aţintiţi asupra amândurora. Dansul în primul rând la Chicken Box, o

[3] Dacă aş avea un milion de dolari.

formaţie care a cântat cântecele celor de la U2. Braţul lui Harper îndoit în jurul gâtului Tabithei când fredonau versurile piesei *With or Without You.*

Tabitha nu se poate gândi mai departe. Este pur şi simplu prea îngrozitor.

— Nu, spune Tabitha. Îmi pare rău, dar nu. Nu mătuşa Harper.

— Dar, mami... începe Ainsley.

— Nu, refuză Tabitha şi închide.

Harper

Tabitha trebuie să fie cu adevărat disperată dacă, așa cum a spus Ainsley, a fost de acord ca Harper să stea cu Ainsley pe perioada verii. Așa că Harper împachetează doar ce îi trebuie pentru acest sezon – haine, pantofi, articole de toaletă, cărți, computer, un cuțit bun de bucătărie, robotul de bucătărie, tigaia ei de fontă, lesele, jucăriile de cauciuc. Ce altceva? Are aproape 40 de ani, dar a adunat foarte puține lucruri materiale. Va avea nevoie de undiță sau de bicicletă? Puțin probabil.

Fish o urmează pe Harper în timp ce pune lucrurile în cutii.

— Du-te, șezi, spune Harper, arătând către patul Orvis, dar el nu o face. Nu te voi abandona, spune Harper, îl pupă pe bot și îl scarpină pe spate, pe blana lui neagră care acum e aproape toată argintie.

Aruncă totul din frigider și aproape tot ce este în dulapuri. Ce poate face cu cenușa lui Billy? Nu vrea să o lase aici, în duplexul aproape gol, dar nu i se pare o idee bună să o ia în Vineyard. Se hotărăște să o ducă acasă la Billy, unde pune cutia pe poliță. Hainele lui le va dona, dar mai târziu. Când? Când se întoarce? Da, se decide. Se va întoarce în câteva săptămâni, o lună sau două, până la sfârșitul verii.

Pentru moment, ia facturile lui Billy și sumele care trebuie plătite; poate lucra la hârtiile lui cât timp Ainsley este la școală săptămâna aceasta.

Înainte să plece de acasă, face câteva fotografii în fiecare cameră și în curte pentru a le păstra ca amintire. A decis să vândă casa ca teren, lucru care o îndurerează. Indiferent cât de neîngrijită ar fi fost, a fost a lui Billy. Dar ideea unei renovări de la zero – să găsească oameni pricepuți, disponibili, plătiți rezonabil, apoi să îi supravegheze – pur și simplu nu reprezintă o soluție.

Harper a fost concediată; nu are niciun venit. Nu are bani pentru renovare. Billy are cam 90.000 în contul de economii, însă, după spusele lui Polly Childs, va costa aproape dublu să facă lucrările necesare. Harper va trebui să vândă casa în starea în care se află, să plătească ipoteca și să împartă diferența cu Tabitha. Partea aceasta nu poate fi evitată. Harper l-a dus pe Billy la avocatul lui din Edgartown și au stabilit termenii testamentului: totul trebuia împărțit egal cu Tabitha. Doamna Tobias a fost martoră. Dacă ele vând casa în starea în care se află, va primi fiecare 100.000, poate mai mult. Ar fi bine să o vândă cu un milion și să tripleze acea sumă? Desigur. Însă Harper nu poate face față provocării.

•

Vrea să îl vadă pe Reed, însă nu îl poate suna şi nu îi poate trimite mesaj.

Nu se poate duce la spital să îl confrunte personal, ceea ce a vrut să facă de când a plecat de la ceremonie.

Însă Harper conduce prin parcarea spitalului; Lexusul lui Reed este acolo. Arată la fel – nimic din el nu anunţă o revoluţie în viaţa lui. Cum este pentru el acasă? Harper îşi imaginează că aerul trosneşte de lucruri nespuse. Cum i-a explicat lui Sadie aventura lor? I-a spus că a fost o greşeală, o lipsă de judecată? A învinovăţit-o pe Harper, a făcut-o vulpoaică, ispită? I-a spus lui Sadie că o iubeşte pe Harper? A recunoscut că este chinuit şi confuz? Şi ce i-a zis lui Greenie? Reed nu este un om care să îşi arate sentimentele. Este serios şi discret, e medic. Să fie prins aşa, să se vorbească despre el, să devină obiectul bârfelor şi zvonurilor trebuie să îi frângă sufletul.

Harper consideră că toată vina pentru acea aventură este a magazinului Morning Glory Farm.

În săptămânile dinainte de vizita la fermă, Harper a stat multe ore cu Billy la spital, pe vremea când problemele lui se puteau trata. Doctorul Zimmer s-a ocupat de îngrijirea lui Billy. I-a explicat ce se întâmplă cu rinichii lui Billy, cu ficatul şi cu inima lui. I-a dat toate detaliile lui Harper. De asemenea, i-a vorbit despre dieta şi exerciţiile lui Billy, i-a spus ce avea şi ce nu avea voie să facă. A avut un comportament profesional. O singură dată a pus mâna pe braţul lui Harper şi i-a spus:

— Este norocos să aibă o fată ca tine.

Harper a răspuns:

— A fost un tată excelent toată viaţa mea. Eu sunt cea norocoasă.

Când Harper a dat peste doctorul Zimmer la casă în magazinul Morning Glory Farm, a ştiut că îl cunoaşte, însă nu ştia de unde. Purta un costum strâns, colorat de biciclist, o cască şi ochelari de protecţie. Harper stătea la casă, unde urma să comande o brioşă Morning Glory proaspăt scoasă din cuptor. Magazinul era învăluit în aromă de scorţişoară, stafide, portocale şi arahide prăjite.

— Harper! a spus doctorul Zimmer.

I-a zâmbit, iar ea s-a gândit: „Stai puţin! Cine e tipul ăsta?” Apoi, o clipă mai târziu, şi-a dat seama.

— Doctore Zimmer! S-a uitat la pantalonii lui mulaţi – arăta de parcă purta steagul Ugandei. Nu am ştiut că mergeţi cu bicicleta.

Doctorul Zimmer a făcut un semn din cap, arătând spre Fujiul care se sprijinea de un copac.

— E un hobby împotriva stresului, a spus el. Ai timp pentru o cafea: Fac cinste.

— Desigur, a răspuns Harper. Mulţumesc!

Rareori ieşea în zona Morning Glory, pentru că existau şanse mari să dea nas în nas cu Jude sau cu partenera ei, Stella, ori cu cineva care lucra pentru Jude. Şi, din păcate, Harper nu avea prieteni cu care să se poată întâlni la fermă, la o cafea şi o brioşă. Ocazional, îl lua pe Fish cu ea să îi ţină companie, dar Fish atrăgea întotdeauna atenţia pentru că era tare arătos, iar Harper exact asta voia să evite.

Totuşi, să stea cu doctorul Zimmer era un lucru bun, s-a gândit ea. Doctorul Zimmer era un membru respectabil al comunităţii şi astfel, prin asociere, şi ea era respectată.

S-au aşezat la mesele de picnic sub stejari, unde au stat aproape o oră. Au început să vorbească despre Billy – Harper a mărturisit că Billy încă fuma o ţigară pe zi în ciuda regulii privind fumatul –, apoi au trecut la alt subiect, pentru a testa terenul.

Doctorul Zimmer a întrebat:

— Ai fraţi sau surori? O altă familie?

Harper a sorbit din cafeaua ei cu aromă de dovleac; pentru prima dată de toamna trecută, era disponibilă. Era o întrebare normală, a presupus ea, însă plăcerea întâlnirii era ameninţată.

— Am o soră geamănă identică. Ea şi mama locuiesc în Nantucket.

Doctorul Zimmer a pocnit cu mâna lemnul verde al mesei de picnic. Ca majoritatea doctorilor, avea mâini frumoase; nu purta verighetă, dar Harper ştia că este căsătorit cu femeia care deţine magazinul de plăcinte din Vineyard Haven. Măcar atât aflase şi ea.

— O soră geamănă identică în Nantucket?

Harper a luat o gură mare de brioşă, apoi a deschis unul din cele trei pacheţele de unt. În mod normal, trăgea brioşa prin unt, întinzând untul cu degetele, dar în acea zi, în compania rafinată a doctorului Zimmer, a folosit un cuţit de plastic. Brioşa era deja plină şi însiropată, iar să adauge unt era ca şi cum ar fi pus jeleu în îngheţată.

— Nu ai putea să ne deosebeşti.

— Fii serioasă!

— Vorbesc serios. Semănăm ca două picături de apă. Profesorii de la şcoală nu ne-au deosebit niciodată. La fel îndrumătorii din tabere sau prietenii noştri. Sau părinţii noştri. Şi mulţi alţi oameni.

— Şi locuieşte în Nantucket cu mama ta. E o nebunie, nu? Tu şi tatăl tău locuiţi aici, iar sora ta geamănă şi mama ta locuiesc pe cealaltă insulă?

— O nebunie, confirmă Harper.

— Sunteţi apropiate?

— Nu, răspunde Harper. Divorţul părinţilor a dus la o separare între noi, apoi eu şi sora mea am avut un conflict serios în urmă cu 14 ani.

— Mare păcat, a spus doctorul Zimmer.

Harper a ridicat din umeri.

— Vorbesc periodic cu mama, deşi este rece. Numele ei este Eleanor Roxie-Frost. Ai auzit vreodată de ea?

— Nu, a spus Reed. Ar fi trebuit?

— Cred că nu, a zis Harper. Creează rochii. Este un nume în lumea modei. Sau a fost.

— Ești singură, nu? a întrebat doctorul Zimmer. Te vezi cu cineva?

Din nou, Harper a ridicat din umeri.

— Ocazional. Nu am fost niciodată căsătorită, nu am copii. Tu ai copii?

— Nu, nu am copii, a răspuns doctorul Zimmer. Îmi doresc copii; soţia mea, nu. Şi, ca să fiu sincer, când ne-am căsătorit, nici eu nu mi-am dorit. Se pare că nu e în regulă să îţi schimbi părerea despre a avea copii... A coborât glasul. Cu ce te ocupi?

Schimba subiectul. Să nu aibă copii cu doamna Zimmer era un subiect sensibil.

Harper a zâmbit. Cu siguranţă nu a auzit de încurcătura cu Joey Bowen.

— Livrez pachete pentru Rooster Express.

•

Data următoare când Harper l-a văzut pe doctorul Zimmer, erau la spital.

Era seara târziu, iar Billy urinase sânge. Doctorul Zimmer l-a internat şi i-a spus lui Harper că se poate duce acasă în acea noapte. Pleca şi el de la spital şi a condus-o la maşina ei. A fost o noapte tipică de toamnă, răcoroasă, dar nu friguroasă, cu aerul mirosind a fum de la lemne şi a frunze.

— Ţi-ar plăcea să mergem să bem ceva? a întrebat doctorul Zimmer.

•

Au mers la Brick Cellar în Atria, un loc care îi plăcea lui Harper, dar unde nu s-ar duce niciodată singură. Reed a comandat un pahar cu vin, iar Harper a făcut la fel, deşi prefera o bere şi un shot. Reed – de îndată ce au coborât din maşinile lor pentru a intra în local, a insistat ca Harper să îl strige pe nume, nu doctor Zimmer – a spus că îi este foame şi, cum Harper putea mânca oricând, au comandat o salată Caesar cu grătar, tacos cu homar şi o tartă cu piersici şi afine şi au împărţit totul. Când Harper a gemut după ce a gustat tarta – ceea ce a fost mai degrabă un geamăt orgasmic, pentru că tarta a fost atât de bună –, Reed s-a întors către ea şi i-a spus:

— Ştii că este excitant ce ai făcut, nu?

Acela a fost începutul, a presupus Harper. Geamătul ei necugetat l-a provocat pe Reed să spună cuvântul excitant, ceea ce automat a dus prietenia lor către un prag sexual.

Reed a fost cel care s-a aventurat prima dată în asta, nu Harper.

A băut fiecare încă un pahar cu vin, apoi un pahar cu un apetitiv din curmale japoneze, recomandat de barman, ea a primit o sticlă de vin din partea casei şi a fost nerăbdătoare să scape de ea, iar următorul lucru pe care şi-l aminteşte este cum ea şi doctorul Zimmer se sărutau ca doi adolescenţi pe bancheta din spate a Lexusului său. Detaliile nu erau clare, însă ştie că nu s-a invitat singură în maşina lui, aşa că el trebuie să o fi ispitit.

Au continuat aşa, cu întâlniri clandestine de câte ori Reed lucra târziu. Se întâlneau la East Chop Beach Club sau în parcarea din spatele patinoarului. Şi apoi, în primăvară, Reed a fost de acord, în sfârşit, că ar fi mai în siguranţă să se întâlnească în duplexul ei. Cu trei săptămâni în urmă, când Harper i-a spus lui Reed că va ieşi la o întâlnire – „Cu sergentul Andrew Truman de la EPD – îl cunoşti, nu-i aşa?” –, Reed a plecat de la spital să se vadă în duplex în miezul zilei.

A fost gelos, a spus el. Ştia că nu este drept, dar nu a vrut ca Harper să înceapă să se întâlnească cu Drew.

Ea a râs. „Nu îmi poţi cere să fac asta. Tu nu îmi poţi cere să fac nimic. Eşti căsătorit”.

•

Harper se uită lung la Lexus câteva clipe. Este o maşină neagră, care atrage soarele.

„La revedere, Reed!” Simte un nod în stomac şi un gust amar. Vrea să îi lase un bilet sau un semn – o inimă desenată pe polenul galben de pe lunetă –, însă nu poate.

Pleacă din parcare şi se gândeşte să treacă pe Upper Crust, să vadă dacă este deschis şi dacă Sadie este acolo. Harper ar prefera ca Sadie să fie la muncă, nu să vadă atârnat un semn pe uşă pe care să scrie: *Închis: soţul m-a înşelat.* Lui Harper îi este teamă să conducă pe la magazin; îi este teamă că Sadie o va vedea. Îi este teamă să conducă pe insulă. Ar putea da peste Dee, asistenta lui Billy, care i-a compromis pe ea şi pe Reed, sau ar putea da peste Franklin Phelps, fratele lui Sadie, pe care Harper l-a considerat întotdeauna o cunoştinţă apropiată. I-a plăcut să îl asculte pe Franklin cântând la Ritz – acum nu mai poate apărea în public. Ar putea da peste Drew, sau peste ofiţerul Oberg, sau peste una dintre surorile Snyder, toţi ştiind până în acest moment că Harper este o catastrofă.

Însă trebuie să conducă prin Edgartown – chiar pe Main Street – pentru a ajunge la feribotul *Chappy.* Pur şi simplu nu există un drum ocolitor.

Înainte de această săptămână, Harper a iubit Edgartown. Sunt anumite locuri pe Martha's Vineyard pe care nu poţi să nu le iubeşti – zidurile joase de piatră, fermele, stâncile din Aquinnah, frumuseţea sălbatică a rezervaţiei Great Rock Bight, vremea rece din Menemsha, tabăra metodistă şi casa de rugăciuni din Oak Bluffs –, însă Edgartown rămâne principala bijuterie din Vineyard în mintea lui Harper. Sau poate că asta se întâmplă din cauza preferinţelor snoabe moştenite de la Eleanor. Edgartown este precum Nantucket: are o integritate arhitecturală şi o eleganţă pe care Harper le găseşte puternice. Old Whaling Church şi casa lui Daniel Fisher sunt cumva bunicii oraşului – vechi, albe şi solemne. Harper adoră toate casele de şindrilă cu ferestre mari de pe North Water Street. Main Street are cele mai bune magazine şi restaurante, cu cea mai delicioasă mâncare. Edgartown are cel mai frumos port şi cel mai pitoresc far.

Edgartown ar fi un loc bun în care Eleanor să deschidă un magazin. Harper s-a gândit mult la asta şi chiar i-a sugerat o dată, însă mama ei doar a râs.

„Nu pe insula lui Billy. Acela ar fi ultimul loc pe care l-aş alege”.

•

Harper se aşază la rând pentru feribotul *Chappy.* Trebuie să îşi ia la revedere de la Brendan nu doar pentru liniştea ei, ci şi pentru că nu suportă să se gândească la faptul că el se întreabă unde a dispărut.

Cum poate să explice ce există între ea şi Brendan Donegal?

Harper l-a cunoscut pe Brendan când era mai tânără, avea vreo 20 de ani, şi şi-a petrecut timpul liber în South Beach. Asta s-a întâmplat înainte să lucreze pentru Jude. În primele ei zile pe Vineyard, punea îngheţata în cupe la Mad Martha's şi vindea bilete la caruselul Flying Horses. Zilele libere şi le petrecea într-un grup de prieteni în South Beach – surferi şi fete care îi iubeau. În acest grup, Brendan Donegal era o legendă, cel mai bun surfer pe care Vineyard îl văzuse în ultimii 50 de ani. Fusese sponsorizat de Rip Curl încă de când era în liceu şi, deşi călătorise în toată lumea – Oahu, Maui, Tahiti, Sydney, Perth, Africa de Sud –, întotdeauna petrecea luna august acasă, în South Beach.

Bea şi fuma marijuana la focurile de tabără. Toată lumea făcea asta.

Harper pierduse legătura cu Brendan câţiva ani. Nu au fost niciodată apropiaţi, nu s-au cuplat niciodată. Dar Harper a fost de-a dreptul încântată când, într-o zi, Brendan a intrat la Mad Martha's, a comandat o îngheţată dublă „atacul rechinului” – îngheţată de vanilie colorată în albastru, cu bucăţi de ciocolată albă şi topping de zmeură, o combinaţie foarte populară – şi a strigat-o pe Harper pe nume.

Se întorsese în Vineyard pentru totdeauna, spuneau oamenii, ca să înfiinţeze o şcoală de surf. Însă, la puţin timp după aceea, a avut un accident.

A fumat ceva mai puternic decât marijuana şi s-a aventurat în valurile dinainte de uragan. Valurile erau adevăraţi monştri, deşi se părea că nu exista nimic căruia Brendan Donegal să nu îi poată face faţă. Însă combinaţia de droguri şi valuri l-a distrus. Oamenii care priveau au crezut că a dispărut. A stat la fund o veşnicie, a spus prietenul lui, Spyder. Dar apoi i-au văzut placa ridicându-se şi, la puţin timp după aceea, Brendan s-a zărit printre valuri. Spyder l-a târât la mal şi i-a acordat primul ajutor; Departamentul de Pompieri din Edgartown a apărut câteva secunde mai târziu şi l-a readus la viaţă.

A fost o întâmplare înspăimântătoare, dar după aceea Brendan nu a mai fost acelaşi. Nu putea duce la bun sfârşit sarcini simple. Se putea uita la televizor, dar nu putea citi. Putea merge cu bicicleta, dar nu putea să îşi lege şireturile de la pantofi. Nu putea să facă surf, nici să aibă propria şcoală de surf. Visul acela se terminase.

Slavă Domnului că mama lui Brendan, o femeie căreia lumea i se adresa întotdeauna cu doamna Donegal, era suficient de bogată şi avea o casă pe plaja de est pe Chappy, care avea o anexă pentru invitaţi, unde Brendan putea locui; a mers la terapie ocupaţională o dată pe săptămână în Falmouth, pentru a încerca să se recupereze măcar parţial.

•

După ce a fost concediată de Jude, Harper nu avea ce să facă în timpul zilei. Era toamnă şi voia să meargă cu bicicleta, însă se temea că unul dintre camioanele lui Jude ar putea-o alerga pe drum. Nu putea să îl ia pe Fish la Great Rock Bight sau să facă yoga – era prea în văzul lumii –, nici nu putea să bea toată ziua la Wharf sau la Ritz, pentru că Joey Bowen încă avea prieteni acolo.

Aşa că, în acel moment derutant şi dureros al vieţii ei, Harper s-a dus în locul în care mulţi locuitori din Vineyard merg când vor să evadeze: Chappaquiddick. A început mai întâi să împacheteze coletele pentru ziua respectivă cu Fish lângă ea, apoi s-a îndreptat cu undiţa către Cape Poge, însă curând vremea s-a răcit prea tare, moment în care Harper a căutat să se adăpostească la Mytoi.

Mytoi, loc deţinut de administratorii rezervaţiilor, este o grădină japoneză complet acoperită, foarte frumos întreţinută, cu un iaz cu peşti koi, peste care trece un pod de lemn arcuit, cu o grădină sculptată în piatră şi bănci bine amplasate pentru meditaţie chiar şi când e toamnă târzie ori când ninge în decembrie.

Ningea cu fulgi mari, ce pluteau frumos pe cerul plumburiu când Harper l-a văzut pentru prima dată pe Brendan acolo. Ea se dusese să se așeze pe ceea ce crezuse a fi banca ei – lungă, roșie, de lemn, cu un spătar curbat, care dădea spre iazul de pești și spre pod –, însă altcineva stătea pe ea. Atunci a fost prima dată când Harper a întâlnit alt suflet în grădină. Deși era un loc magic și, se gândea ea, care te marca, era complet ignorat în afara sezonului. Cine era? Primul instinct al lui Harper a fost să plece – la Mytoi, pentru ea importantă era solitudinea –, dar s-a apropiat. Și apoi a văzut că era Brendan Donegal.

— Bună, a spus ea.

Era mai puțin intimidant după accident. Nu chiar demn de milă – cel puțin nu pentru Harper. Mai degrabă un zeu mai accesibil. Purta o căciulă împletită și o jachetă de la Carhartt peste o bluză din flanel; în picioare avea bocanci rezistenți. Se întreba dacă își încheiase singur șireturile sau dacă a trebuit să o roage pe mama lui să o facă.

— Brendan? a întrebat Harper. Bună, sunt Harper. Harper Frost.

Un zâmbet înăbușit s-a așternut pe chipul lui Brendan. Încă era atrăgător – superb chiar – cu ochii de un albastru-deschis și părul blond auriu, lung și neîngrijit.

— Harper, a repetat el. Bună! a zis, apoi a bătut ușor locul de lângă el de pe plajă.

A știut cumva să nu îl bombardeze cu întrebări și au stat în liniște un timp îndelungat, în timp ce zăpada și vântul se unduiau pe suprafața iazului. Într-un final, Brendan s-a întors către ea.

— De ce vii aici?

— Ca să evadez, a răspuns ea. Am luat o decizie proastă și mi-am pierdut slujba și majoritatea prietenilor.

— Serios? a zis Brendan. Și eu la fel.

•

Când Harper s-a întors a doua zi la Mytoi, Brendan era acolo; și a stat din nou cu el. A treia zi a fost foarte frig, iar Harper era cât pe ce să nu se mai ducă pe *Chappy*, însă devenise un fel de ritual, așa că s-a îmbrăcat bine și a plecat. Brendan era din nou acolo, dar, după câteva minute de stat și tremurat unul lângă altul pe bancă, el s-a ridicat și i-a întins mâna.

— Mergem, a spus el.

— În regulă, a spus Harper. Unde?

— La mine acasă, a zis el. Îți voi face un irish coffee.

Harper ezitase din cauza doamnei Donegal. Era bogată și avea foarte multe relații. Harper se temea că auzise despre căderea ei în dizgrație. Putea

fi prietenă cu Jude sau cu unul dintre clienţii lui Jude; era imposibil să înţeleagă cum se răspândeau bârfele pe insulă.

Însă a fost în regulă. Irish coffee-ul făcut de Brendan era puternic şi fierbinte, iar Harper a băut două ceşti. Când a terminat-o pe a doua, Brendan a luat ceaşca şi a pus-o în chiuvetă.

— Nu sunt acelaşi, a spus el. Nu mai sunt cel care am fost.

— Este în regulă, a zis Harper. Nu avea habar dacă era în regulă sau ce fel de mesaje încâlcite putea transmite mintea lui. Îmi place de tine aşa cum eşti acum.

— Serios? a întrebat el.

— Serios, a răspuns ea.

Şi el a sărutat-o pe obraz.

•

Petreceau timp împreună miercurea seara şi duminica dimineaţa, întâlnindu-se întotdeauna la Mytoi, apoi mergând acasă la Brendan pentru irish coffee. După câteva luni, Harper i l-a prezentat pe Brendan lui Fish – câinii nu aveau voie la Mytoi, aşa că Fish s-a culcat pe bancheta din spate a Broncoului, în parcare – şi a fost dragoste la prima vedere. Fish s-a cuibărit imediat lângă Brendan, dând din coadă de parcă regăsise un prieten demult pierdut.

•

Harper a mers să îl vadă pe Brendan de două ori pe săptămână timp de aproape trei ani. Relaţia lor e complicată – e profundă, dar nu are un viitor. Harper nu va sugera ca ea şi Brendan să iasă la cină sau la o cafea ori să petreacă o vară pe plaja Lobsterville. Rămân doar Mytoi, cafeaua şi sărutul pe obraz când ea pleacă.

Feribotul *Chappy* este o ambarcaţiune cu platformă, care susţine trei maşini şi parcurge distanţa de 160 de metri, care separă Chappaquiddick de restul insulei Vineyard, în nouăzeci de secunde. Harper preferă *On Time II* în loc de *On Time III,* pentru că pe II lucrează căpitanul ei preferat, o femeie în jur de 70 de ani pe nume Indira Mayhew. Indira este o femeie tristă, însă după trei ani de vizite regulate ale lui Harper pe Chappy – vara şi iarna, primăvara şi toamna –, o ştie pe Harper şi chiar îi zâmbeşte o dată sau de două ori.

— Ţi-am simţit lipsa săptămâna trecută, spune Indira.

Harper simte un val de tandreţe. Poate că Indira nu a auzit zvonuri despre ea şi doctorul Zimmer sau poate că a auzit, dar nu face legătura între numele Harper Frost şi bruneta din Broncoul albastru din ’68.

— Şi eu ţi-am simţit lipsa, spune Harper.

Apoi se simte vinovată. A ratat o vizită pentru prima dată. Va trebui să îi explice lui Brendan sau măcar să încerce.

•

Câteva minute mai târziu, Harper coboară pe Chappy. Inima îi bate cu putere. Dacă Brendan nu este la Mytoi, va trebui să se ducă acasă la el neinvitată, ceea ce înseamnă să se întâlnească cu doamna Donegal – ceva ce Harper a reuşit să evite până acum, exceptând câteva fluturări de mână de departe –, o reală îngrijorare. Harper trage în parcare; singura maşină este a ei, dar asta nu înseamnă nimic. Brendan merge pe jos de acasă.

„Gata. Acum e-acum!”

Grădinile sunt un alt loc acum, la începutul verii. Cireşii sunt roz, iar florile şi parfumul lor seducător sunt aproape indecente. Ferigile s-au desfăcut şi văile plantate cu camelii sunt în plină glorie. Iazul este plin până în buză şi aproape că se revarsă de peşti koi graşi. Peştii înoată cu energie renăscută, fluturându-şi solzii argintii şi portocalii. Sunt fluturi care zboară şi un concert de triluri de păsări.

Harper rătăceşte pe urma nouă de pământ din jurul locului ei, al locului lor, şi îl vede pe Brendan stând pe banca lor... cu altă femeie.

„Cum?” Nu a fost aici de o săptămână, este adevărat, însă nu s-a gândit niciodată că va fi înlocuită.

Pe măsură ce se apropie, observă că femeia este mai bătrână. E mama lui Brendan. Harper se gândeşte să se întoarcă şi să meargă înapoi la maşină, dar apoi Brendan o vede şi îi face cu mâna.

Nu există scăpare.

Este în regulă, se gândeşte Harper. Poate să facă asta. Poate că doamna Donegal ştie cine este şi ce a făcut sau poate că nu ştie. „Zâmbeşte şi lumea va zâmbi odată de tine!” Acesta a fost unul dintre citatele preferate ale lui Billy.

Harper zâmbeşte.

— Bună, spune ea.

Atât Brendan, cât şi doamna Donegal se ridică.

— Mama mea, spune Brendan.

Harper întinde mâna.

— Doamnă Donegal, este o încântare să vă cunosc în sfârşit.

— Plăcerea este de partea mea, spune doamna Donegal. Şi, te rog, spune-mi Edie. Brendan mi-a povestit atât de multe despre tine! Ai fost o prietenă atât de bună pentru el într-o perioadă dificilă.

— Oh! spune Harper. Nu se aştepta la asta. Se aştepta ca doamna Donegal, Edie, să fie protectoare şi posesivă. Oare Edie crede că Harper şi Brendan s-au culcat împreună? Speră că nu. Nu vrea ca Edie să o vadă ca pe o femeie

care profită de Brendan, ci mai degrabă aşa cum este – cineva atras de liniştea din mintea lui Brendan şi de natura blândă a sufletului său. Îl cunosc pe Brendan de aproape 20 de ani. Obişnuiam să ieşim împreună la South Beach. Gesticulează o clipă. Ea şi Brendan nu discută despre zilele în care el obişnuia să facă surf. Probabil că nu trebuia să aducă asta în discuţie. Am fost bucuroasă să reiau legătura cu el.

Edie încuviinţează din cap şi îi zâmbeşte blând.

— Mi-ai lăsat o impresie foarte bună.

Auzind, Brendan începe să reacţioneze. Îi ia mâna lui Harper.

— Am crezut că te-ai pierdut. Că te-am pierdut.

Inima lui Harper tresaltă.

— Că m-ai pierdut? întreabă ea. Îl priveşte fix în ochii precum un caleidoscop de albastru şi gri. Niciodată. OK? Niciodată!

— OK, spune el.

Îi susţine privirea o clipă, apoi se uită jos la picioare. Poartă şlapi. Picioarele lui sunt palide; unghiile degetelor de la picioare trebuie tăiate.

— Ne aşezăm? întreabă Harper. Este în regulă?

Brendan şi Edie se aşază pe bancă, iar Harper se aşază lângă Brendan, mai aproape decât ar fi stat dacă ar fi fost singuri. Încă se ţin de mână, ceea ce este alt lucru care nu s-a mai întâmplat niciodată până atunci.

— Tatăl meu a murit săptămâna trecută, spune Harper. Se uită la Edie. A fost electrician aici pe insulă, Billy Frost.

— Nu l-am cunoscut personal, spune Edie. Dar am auzit de el. Se vorbea foarte frumos despre el.

— Mulţumesc, spune Harper.

Era adevărat? Billy a fost cunoscut mai mult pentru prezenţa lui la bar, deşi răspundea la telefon pentru servicii la ora 21.00 duminica, asta făcându-l popular şi foarte iubit de clienţii lui. Harper oftează.

— Pe lângă moartea tatălui meu, mama şi-a fracturat şoldul, aşa că mâine plec în Nantucket. Încearcă să surprindă privirea lui Brendan. S-ar putea să fiu plecată o vreme.

— O săptămână? spune el.

— Probabil mai mult, zice Harper.

Preconizează că se va afla în Nantucket o săptămână sau două, şi apoi, după ce Tabitha îşi va rezolva treburile, va pleca mai departe, probabil în Vermont sau Maine. Va trebui să se întoarcă la un moment dat ca să verifice casa tatălui ei.

— Îmi place Nantucket, spune Edie. Am închiriat o casă pe plajă în Cisco pentru trei sau patru veri în copilăria lui Brendan. Îţi aminteşti, Brendan? Acolo aţi învăţat tu şi Sophie să faceţi surf. În Nantucket, la Cisco Beach.

Brendan aprobă uşor din cap.

Edie continuă:

— Ţi-am cumpărat o placă albă de surf cu o dungă verde pe mijloc.

— De la Indian Summer, adaugă Brendan. Proprietarul avea un câine. Un dog german.

Edie îi zâmbeşte lui Harper.

— Da.

— Am băut lichior cu cafea la Atlantic Café, spune Brendan.

— E bine, spune Edie. Îţi aminteşti de Nantucket.

Brendan se întoarce spre Harper. O priveşte fix. Harper observă o licărire.

— Întoarce-te, spune el. Te rog!

Ainsley

Este o tânără de 16 ani lăsată să își poarte singură de grijă.

Fără doar și poate, Tabitha este departe de casă. Ea și Ainsley comandă mâncare sau merg la restaurant aproape în fiecare seară, iar când stau acasă, mănâncă cereale sau brânză cu biscuiți la cină. Tabitha nu gătește niciodată, iar Eleanor e și mai rău – nu a pregătit în viața ei o mâncare.

Tabitha nici nu face curățenie; pentru curățenie există Felipa. Timp de patru zile pe săptămână, este menajeră în casă la Eleanor, însă miercurea curăță casa de oaspeți de la un capăt la altul. Schimbă așternuturile, spală rufele, curăță bucătăria – inclusiv, o dată pe lună, interiorul frigiderului aproape gol –, șterge praful, dă cu aspiratorul, bate și îndreaptă pernele și pune flori proaspete în vază.

Așa că miercurea, când Ainsley vine de la școală, casa de oaspeți este curată și liniștită, patul ei este făcut cu cearșafuri proaspete, iar toate hainele împrăștiate prin cameră sunt împăturite și puse în dulapuri.

În dulapul de sus este o pungă cu iarbă și suluri de hârtie. Ainsley are de făcut o lucrare de zece pagini despre Zora Neale Hurston, care trebuie predată dimineață, însă nu i se poate cere să se concentreze la teme când are de-a face cu urgențe în familie și cu o despărțire.

Răsucește un joint, fumează jumătate din el, apoi ia cheile de la casa lui Eleanor din cuiul din bucătărie și merge pe aleea cu scoici albe către Seamless. Este ora 15.30, ceea ce înseamnă că Felipa e în camera ei, uitându-se la Gran Hotel, telenovela spaniolă de care este dependentă. Ainsley deschide ușor ușa de la intrare și merge pe vârfuri până în living. Casa miroase a lăcrămioare și a spray de mobilă; singurul sunet este ticăitul ceasurilor lui Eleanor. Are ceasul bunicului, ceasul bunicii, două ceasuri banjo, un ceas în formă de stup și un ceas cu mâner pe poliță. La fiecare 15 minute, aceste ceasuri oferă un miniconcert de bătăi, pe care Ainsley obișnuia să le considere fascinante, dar acum, când vine în casa bunicii pe furiș, să fure alcool, țigări – bunica ei ține o cutie de porțelan albastru plină cu țigări desfăcute pe masa de cafea, de parcă este în 1955 – sau bani – câteva sute îndoite într-un plic în birou –, orologiul muzical îi dă aproape întotdeauna palpitații, iar ticăitul o face să se simtă de parcă merge în interiorul unei bombe cu ceas.

Într-o zi, presupune ea, va fi prinsă.

Marijuana nu o ajută. Ar trebui să plece. În schimb, se îndreaptă către măsuţa cu băuturi din colţ. Bagă o sticlă de votcă Grey Goose la un subraţ şi o sticlă de Bombay Sapphire la celălalt subraţ şi pleacă din casă, respirând doar după ce ajunge înapoi pe alee.

Îşi prepară o băutură: votcă, tonic, gheaţă, o bucată mare de lămâie.

Până la ora 17.00, Ainsley este beată şi foarte-foarte drogată. A tras şi a doua jumătate din joint şi nici măcar nu s-a obosit să deschidă fereastra. Mama ei pur şi simplu a abandonat-o, aşa că acel comportament este vina Tabithei.

Acum Ainsley este pregătită să acţioneze. În ziua aceea la şcoală, Emma se ţinuse scai de ea, întrebând-o dacă totul este în regulă. Se pare că circulase un zvon prin liceul din Nantucket că Ainsley a fost încuiată într-un dulap la ea acasă timp de două zile drept pedeapsă că a dat o petrecere.

„De unde au oamenii astfel de idei?”, s-a întrebat Ainsley.

— Nu, a spus ea. Am fost pedepsită sâmbătă şi duminică. Apoi a murit bunicul meu, aşa că luni a trebuit să mergem la înmormântarea lui în Vineyard.

— Oh! a spus Emma. Părea dezamăgită. Am crezut că Tabitha a devenit violentă. Am crezut că a scos banda adezivă şi funia.

— Nu, zice Ainsley. Mama mea e enervantă, dar nu e psihopată. Bunicul meu a murit.

Emma ridică din umeri.

— Asta fac bunicii, a spus ea. Mor.

Ainsley se gândise să îi spună Emmei despre femeia care a venit la ceremonia de comemorare şi a plesnit-o pe mama ei, însă Emma nu este o persoană de încredere când vine vorba de astfel de poveşti. Fie nu i-ar păsa, fie i-ar păsa prea mult.

— Ce se întâmplă cu tine şi cu Teddy? a întrebat-o Emma la prânz. V-aţi certat?

Pentru prima dată, Teddy stătea cu echipa de baseball la prânz în loc să stea cu Ainsley şi Emma.

— Îţi povestesc mai târziu, a spus Ainsley. Nu am dispoziţia necesară să vorbesc despre asta.

S-a uitat în partea cealaltă a cantinei, la Candace, care purta o bluză descheiată roz, din mătase, o pereche de pantaloni albi AG pe picior şi pantofi nude cu talpă joasă Tony Burch. Mama ei, Stephanie, obişnuia să îi împletească mereu părul sau să îi facă două cozi de cal, însă acum Candace purta părul drept şi strălucitor. Hainele ei erau elegante şi uşoare. Pielea ei era luminoasă. Ochii emanau puritatea sufletului.

Cu excepţia faptului că îi furase iubitul lui Ainsley.

•

Acum, beată, drogată şi singură, Ainsley o sună pe Emma.

— Eşti pregătită să afli ce s-a întâmplat? întreabă ea.

Emma nu este bună să ofere susţinere sau alinare. Dar răzbunare? La răzbunări, Emma excelează.

•

Ainsley a ajuns cu materia la engleză la a treia perioadă. Lucrarea ei despre cartea *Ochii lor îl priveau pe Dumnezeu,* de Zora Neale Hurston, are şase pagini şi jumătate în loc de zece. Este scrisă slab, cu repetiţii şi fără legătură cu subiectul, pentru că Ainsley nu a citit nicio pagină din carte. A încercat în noaptea dinainte, dar dialogul este scris în dialect sudic, putând fi considerat o limbă străină.

Candace şi Teddy sunt la cursul de engleză cu Ainsley. Este sigură că ei au făcut cele zece pagini folosind citate corespunzătoare din carte pentru a-şi susţine afirmaţiile şi probabil şi-au susţinut argumentele cu citate din Alice Walker, Toni Morrison şi Angela Davis, aşa cum a sugerat domnul Duncombe. Candace şi Teddy nu îşi vorbesc, nici măcar nu se uită unul la celălalt, însă Ainsley poate observa valul sidefat de iubire pură care pluteşte între ei. Oricum, nu va fi nevoită să suporte acest iad decât câteva clipe. Înainte ca domnul Duncombe să înceapă măcar să vorbească despre cât de importante sunt vocile literare ale celor marginalizaţi, sistemul de comunicaţie bâzâie. Ainsley respiră adânc. Doamna Kerr cere să fie trimisă Candace Beasley în biroul ei.

*

Până la prânz, se află în toată şcoala: o sticlă aproape plină de Bombay Sapphire şi o pungă ce conţine ceva ce seamănă cu resturi de cocaină s-au găsit în dulapul lui Candace Beasley.

— Uau! spune Maggie, iar Ainsley merge de-a lungul vitrinei cu salată. Îmi amintesc când Candace era o mironosiţă. Tu, nu?

Ainsley ridică din umeri.

— Ba da. Dar oamenii se schimbă.

— De cele mai multe ori, trebuie să te fereşti de copiii cuminţi, spune Emma. Sunt atât de cuminţi, încât într-o zi pur şi simplu pocnesc şi devin foarte-foarte răi.

— Este pasibilă de o suspendare de trei zile, spune Maggie. Au venit până şi părinţii ei.

O suspendare de trei zile, se gândeşte Ainsley. Are la dispoziţie trei zile pentru a-l recupera pe Teddy.

— Sunt surprinsă că nu este pedepsită legal, spune Emma. Alcoolul e una, dar cocaina?

— Zice că nu este a ei, comentează Maggie. I-a zis doctorului Bentz că i-a pus-o cineva în dulap.

— Şi eu aş spune asta dacă aş fi în locul ei, zice Emma. N-am fost eu; cineva a pus-o acolo. Nu m-a întrebat pe mine, dar, dacă m-ar fi întrebat, aceasta ar fi fost sugestia mea.

— Totuşi, cum ar putea să o pună altcineva în dulapul ei? întreabă Ainsley. Doar dacă i-a dat altcuiva codul. Ultima persoană care a avut dulapul acela a absolvit cu doi ani în urmă. Şi e imposibil de spart.

— Imposibil, e de acord Maggie.

•

Ainsley este în culmea fericirii şi în acelaşi timp înspăimântată de restul zilei la şcoală. Vestea despre Candace circulă peste tot: a stârnit toată şcoala. Candace Beasley, o elevă cu calificative excelente şi o fată de altar la Saint Mary, a adus o sticlă de gin şi, poate, cocaină la şcoală. Este ceva atât de neobişnuit, încât Ainsley se aşteaptă să fie scoasă afară din clasă în orice moment. Însă Emma îi promisese că planul era lipsit de orice pericol. În noiembrie, Emma întârziase la şcoală pentru a cincea oară, fapt ce a necesitat o întrevedere cu directorul, doctorul Bentz. I s-a cerut să aştepte singură în camera din afara biroului, până când doctorul Bentz s-a întors de la micul dejun de la Rotary Club. A avut loc un exerciţiu de evacuare în caz de incendiu; şcoala a fost evacuată, dar Emma a rămas acolo. Acela a fost momentul în care a început să îşi bage nasul peste tot. A găsit evaluările profesorilor – plictisitor –, rezultatele de la clasa a noua MCAS – plictisitor – şi combinaţiile pentru fiecare dulap din şcoală. Lista de combinaţii a păstrat-o.

Prin urmare, să deschidă dulapul lui Candace a fost uşor. Ainsley a fost cea care i-a lăsat o scrisoare anonimă asistentei şcolii, în care scria că era un zvon conform căruia Candace Beasley aducea droguri tari la şcoală şi spunea că sunt în scopuri medicale. Infirmiera şcolii, doamna Pineda, era obsedată de instruirea elevilor pentru a nu consuma alcool şi droguri. A urmat imediat o verificare a dulapului lui Candace Beasley. Bum!

•

Când Ainsley pleacă de la şcoală, cineva o prinde de braţ. Este Teddy.

— Ainsley! spune el. Am nevoie de tine.

Ainsley aproape că îi pică în braţe. Cu siguranţă este îndrăgostită de el. Altfel cum ar putea explica durerea mistuitoare din suflet, tânjirea, dorinţa arzătoare de simplă afecţiune – un sărut pe obraz, o strângere de mână? Ainsley iubeşte ochii lui albaştri, pistruii lui, felul în care părul lui roşcat se ondulează sub şapca de baseball, adâncitura de la baza gâtului.

„Am nevoie de tine”. Asta este ceea ce Ainsley dorește să audă, nu? Şi totuși, se simte foarte vinovată pentru ceea ce ea și Emma i-au făcut lui Candace. Ainsley ar fi trebuit să îl recâștige pe Teddy renunțând la droguri și arătându-i că poate fi bună. Dar a urmat-o pe Emma pe calea întunecată, ca întotdeauna. I-au stricat imaginea lui Candace. Era ca și cum ar fi prins-o pe Candace într-o capcană în loc să alerge pur și simplu mai repede.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Ainsley.

La ora de istorie, a hotărât că modul cel mai bun de a-l atrage pe Teddy este să facă pe proasta. Sau, dacă nu pe proasta – el nu ar crede că Ainsley nu a auzit despre Candace –, măcar să fie calmă și rece. Ce treabă are ea cu faptul că Candace Beasley a fost prinsă cu băutură și droguri?

— Poți veni la căsuță? întreabă Teddy. Ai timp?

Căsuța este un loc îngust retras în spatele școlii. Este protejată de terenurile de sport, de autobuzele școlii parcate și de tomberoanele folosite de atelierul de tâmplărie. Nu este romantic, dar e intim, iar cuplurile care nu au mașini frecventează căsuța înainte de ore, după ore și în timpul orelor de școală. S-a presupus că, în urmă cu câțiva ani, Allegra Pancik și Brick Llewellyn au făcut sex în căsuță în timpul anunțurilor de dimineață – lucruri de legendă pentru liceu.

Ainsley îl urmează pe Teddy pe holuri și afară pe ușa din spatele cantinei. Jasmine Miyagi, regina bobocilor, încearcă să o oprească pe Ainsley. Probabil vrea să bârfească despre Candace, însă Ainsley îi face semn să se dea la o parte. Nimeni nu spune nimic despre faptul că Ainsley și Teddy sunt împreună pentru că nimeni în afară de Ainsley, Teddy, Candace și Emma nu știe că s-au despărțit.

Teddy este cu trei pași înaintea lui Ainsley. Se gândise că poate va merge lângă ea și o va ține de mână.

Ajung la căsuță și o găsesc goală. Teddy se uită în toate părțile, pentru a fi sigur că nu mai este nimeni, ceea ce este procedura standard când se folosește căsuța pentru scopuri intime. Ainsley abia aștepta să îl sărute.

Însă brusc el o izbește de zidul clădirii. Capul ei se lovește. Mâinile lui Teddy sunt în jurul gâtului ei. Ochii lui albaștri sunt în flăcări și, înfuriat, coboară vocea, șoptind:

— Tu ai fost!

— Nu! izbucnește ea.

— Tu ai fost! Știu că ai fost tu. Şi târâtura de Emma. A luat pachetul cu cocaină din buzunarul de la blugii tatălui ei când a venit acasă de la serviciu, iar tu ai furat gin din barul bunicii tale.

Ainsley clipește. Are perfectă dreptate.

— Te cunosc, Ainsley! spune Teddy. Îţi cunosc trucurile şi cunosc trucurile Emmei. Am petrecut tot anul cu tine. Am aşteptat afară cât timp ai luat băutură din casa bunicii tale. Am fost în casa ei. Am văzut Bombay Sapphire. Ideea cu cocaina a fost a Emmei. Probabil te-ai împotrivit la început, dar apoi te-a convins să faci asta, aşa cum te convinge să faci orice.

Fiecare propoziţie pe care o spune este mai adevărată decât cea anterioară, dar Ainsley nu se poate da de gol. Îşi fixează degetele precum brăţările în jurul încheieturilor mâinilor lui.

— Ia-ţi mâna de pe gâtul meu! spune ea. Mă sperii.

Mama lui Teddy este într-un spital de psihiatrie. Starea ei a fost afectată de moartea tatălui lui la fabrica cu mâncare pentru pisici, dar dacă boala psihică este ceva ereditar şi Teddy nu este de fapt cel mai tare tip pe care l-a cunoscut Ainsley vreodată, ci mai degrabă un fel de maniac care o va strangula chiar aici, în spatele liceului?

— Ţi-e teamă? spune Teddy. N-ai văzut nimic! Îi dă drumul la gât, însă ea este şi mai intimidată. Mă duc la doctorul Bentz mâine-dimineaţă. Îţi las timp să te predai în această după-amiază.

O parte din Ainsley vrea să se predea. Va plânge în faţa doctorului Bentz, va recunoaşte că a greşit, îi va spune că ginul a fost al ei, dar nu şi cocaina. Îi va spune despre sufletul ei rănit, despre moartea bunicului, despre fractura de şold a bunicii, despre abandonul mamei de ani întregi. Dacă va trebui, se va întoarce în timp până în momentul pierderii fratelui ei mai mic. Avea doar doi ani, nu îşi aminteşte de el, dar asta nu înseamnă că nu a fost afectată când a murit. Pe mama ei a schimbat-o pentru totdeauna: când Tabitha o priveşte pe Ainsley, chiar şi acum vede fantoma lui Julian. Poate că sună ca o exagerare, dar de unde ştie Ainsley că nu este adevărat? Viaţa ei sigur ar fi fost diferită dacă Julian ar fi trăit. Doctorul Bentz este renumit în şcoală pentru că se implică în rezolvarea problemelor emoţionale ale adolescenţilor. Se ştie că e tolerant cu elevii care îşi recunosc greşelile, dar ceea ce nu poate suporta este... minciuna.

Să recunoască adevărul înseamnă să o predea pe Emma. Îşi poate trăda cea mai bună prietenă? Nu, nu poate. Emma a furat punguţa goală de cocaină a tatălui ei pentru a o ajuta să se răzbune pe Candace. Emma a fost cea care a riscat să pună dovada incriminatorie în dulapul lui Candace; cineva ar fi putut să o vadă.

Ainsley îşi dă seama că lucrul pe care şi-l doreşte cel mai mult – o şansă să recâştige afecţiunea lui Teddy – este pierdut. Încercând să o distrugă pe Candace, a transformat-o într-o eroină.

Aşa că acum alegerea este între rău şi mai rău. Alege răul şi îl minte pe Teddy cu neruşinare.

— Vorbeşti de parcă eşti un provincial venit din est care s-a uitat prea mult la *Gossip Girl,* spune Ainsley. Aici suntem în Nantucket. Oamenii nu pun alcool şi droguri în dulapurile altor oameni în speranţa că aceştia din urmă vor fi suspendaţi, Teddy! Poţi să îi spui domnului Bentz teoria conspiraţiei tale, dar va suna precum ceva ce ai văzut pe Netflix. Ţi-am spus deja: îmi place Candace. Formaţi un cuplu drăguţ. Vă doresc numai bine!

Ainsley încearcă să forţeze sinceritatea cu aceste ultime două propoziţii, dar tot par slabe.

Teddy ezită totuşi. Poate că o cunoaşte, dar şi ea îl cunoaşte. Este nesigur acum.

— Fie, zice el.

Ainsley nu are habar ce înseamnă *fie:* se duce sau nu se duce la domnul Bentz? Oricum, să îl întrebe asta ca să clarifice lucrurile pare periculos.

— Fie, repetă Ainsley şi pleacă asemenea unei fete care nu are de ce să se teamă.

•

Emma a plecat deja de la şcoală şi, deşi Ainsley ştie că probabil este prin apropiere, la Cumberland Farms, stând de vorbă cu BC şi Maggie, fumând marijuana şi devorând trei bucăţi de pizza pepperoni la cutie, Ainsley se hotărăşte să plece acasă. Trebuie să se gândească.

Nu şi-a dorit niciodată să fie un copil rău; tot ce şi-a dorit a fost să fie un copil cool. Când se gândeşte sincer la asta, nu îi vine să creadă ce a făcut Emma. Este ruşinos şi periculos. Vor fi prinse. Bineînţeles că vor fi prinse. Ele vor fi cele suspendate – sau mai rău. Şi cel mai probabil va intra şi Dutch în belele pentru că era cocaina lui.

Mersul la facultate ar putea fi în pericol. Ce va crede mama ei? Ce va crede tatăl ei? Se va dovedi că mama ei vitregă, Becky, a avut dreptate: Ainsley este sământă rea, un exemplu groaznic de urmat. Nu i se va permite să stea în preajma fraţilor ei vitregi.

Ainsley se întoarce la fiecare maşină care trece în timp ce merge, sperând că este Emma în Range Rover. Sau că e Teddy în camioneta unchiului lui. Aici sunt turiştii, nu o recunoaşte nimeni.

Pe aleea casei lor, Ainsley vede un Bronco bleumarin. Clipeşte. Maşina mătuşii Harper.

„A venit!” Ainsley simte o stare de bine şi o uşurare. „Mătuşa Harper a venit!” Însă bucuria ei este urmată de panică. I-a spus mătuşii Harper că Tabitha a fost de acord să vină, însă a fost o mare minciună.

Tabitha încă se află în Boston cu Eleanor. Când Ainsley a vorbit la telefon cu mama ei, la prânz, Tabitha nu a spus când sau dacă va veni acasă. A spus că o trimite pe Meghan. Ainsley va trebui pur şi simplu să îi spună mătuşii

Harper adevărul: Tabitha nu o vrea acolo. Poate că mătușii Harper nu îi va păsa. Poate că mătușa Harper va rămâne oricum.

Ainsley deschide ușa și este întâmpinată imediat de un husky siberian cu privirea glacială. Un câine – câinele mătușii Harper – se află în casă! Din nou Ainsley este și încântată, și extrem de neliniștită. Ainsley și-a dorit un câine de când se știe, însă Tabitha a spus întotdeauna nu. Eleanor a avut cândva un dog german, dar rodea pantofii și a trebuit să îl dea.

— Bună! Ainsley, tu ești?

Mătușa Harper privește peste balustrada scărilor. Casa miroase delicios – a sote de ceapă și șuncă. Ainsley nu își aduce aminte să fi mirosit casa vreodată atât de bine.

— Bună, spune ea timidă. Încă pare ireal să o vadă pe mama ei uitându-se la ea, doar că acum zâmbește prietenoasă, fericită să o vadă. Doar că nu este mama ei. Ai adus câinele? Gătești?

— El este Fish, spune Harper. Unde merg eu, merge și el. Este un băiat foarte bun. Și pentru cină gătesc faimoasele mele paste carbonara. Bunicul tău le adora. Și salată și pâine cu usturoi. Vom mânca în jur de ora 19.00. Este în regulă pentru tine? M-am gândit să îți las timp să-ți faci niște teme. Și am pregătit niște ceai rece. Se pare că tu și mama ta beți foarte multă Coca-Cola 0, însă știi că te va ucide chestia aia, da?

— Da, răspunde Ainsley.

Stomacul ei chiorăie. Când a mâncat ultima dată? Câteva ridichi și fasole verde din vitrina cu salate la prânz. Dar înainte de asta? Cina cu o seară înainte fusese o jumătate de pungă de SunChips cu cheddar. Urcă scările și o găsește pe mătușa ei umplând un pahar cu gheață, apoi cu ceai, apoi storcând o bucată de lămâie în el; băutura ar putea apărea pe coperta unei reviste. Ainsley soarbe tot și Harper râde.

— Însetată?

— Am venit pe jos de la școală, spune Ainsley. Nu am avut mașină.

Harper toarnă încă un pahar de ceai, apoi scoate un borcan cu nuci combinate și o cutie cu mozzarella marinată.

— O gustare?

Ochii lui Ainsley se umplu cu lacrimi. Cineva este aici, având grijă de ea. Cineva o iubește. Ainsley caută o nucă pecan clipind, apoi își șterge repede lacrima care cade. Harper a văzut-o cu siguranță, pentru că ține brațele deschise.

— Îmbrățișează-mă! spune ea. Mă bucur să te văd.

•

Ainsley coboară în camera ei. Nu are teme de făcut, însă examenele încep în câteva zile. Ar fi înțelept să se apuce serios de învățat, să ia niște note

bune pentru a termina anul, însă nu se poate gândi decât la Candace. Dacă a fost suspendată, va mai putea să-şi susţină examenele? Ainsley verifică telefonul, speriată de ce ar putea găsi, însă nu vede nimic. Este tentată să o sune pe Emma şi să îi spună ce a zis Teddy. Poate că o convinge pe Emma că lucrul cel mai bun pe care îl pot face este să se predea amândouă.

Emma nu va fi niciodată de acord. Se vor certa. Se va termina urât, iar Ainsley este prea extenuată pentru altă scenă. Se întinde înapoi în pat. De nicăieri, un zâmbet îi luminează chipul. Mătuşa Harper este aici.

Harper

Nu poate scăpa de starea de euforie care o cuprinde când coboară cu Broncoul ei de pe feribot în Nantucket. Nu a mai fost aici de 14 ani, dar, chiar şi aşa, totul este practic la fel: Young's Bicycle Shop, Juice Bar, Steamboat Pizza.

Însă de departe cel mai bun lucru în Nantucket este că aici nu o cunoaşte nimeni! Nu trebuie să evite pe nimeni, nu trebuie să se teamă de nimeni.

Conduce către casă din amintire, cotind greşit o dată înainte să o ia pe aleea cu scoici albe din 776 Cliff Road. Este la fel de uimitoare ca întotdeauna. Sunt copaci vechi de sute de ani şi un gazon proaspăt, hortensii pe punctul de a înflori, garduri vii tăiate frumos şi ghivece cu flori la geamurile ambelor case. Ghivecele au *mandevilla trellis* în spate, care urcă în spirală. Între spirale sunt boboci de *gaura* groşi, lavandă argintie de Provence şi tufe de trandafiri. Fântâni cu *dichondra* şi milioane de clopoţei de un roz aprins se revarsă pe margini, iar îndesate în crăpături sunt frunzele închise la culoare de zorele şi crenguţe de euforbie. Este o combinaţie extravagantă, nu diferită de cea de la reşedinţa pe care Jude obişnuia să o numească bordelul cu flori, pentru care a încasat 750 de dolari pe container de plantat şi întreţinut.

Harper parchează la anexă şi, găsind-o descuiată, intră.

Casa miroase a Evening în Paris, parfumul pe care Eleanor l-a folosit toată copilăria lor. Probabil că acum Tabitha îl foloseşte, pentru că se transformă încet, dar sigur în Eleanor. Casa de oaspeţi este compartimentată invers – trei dormitoare şi două băi la parter, apoi scările duc spre living. Fish este înnebunit de abundenţa noilor mirosuri; intră şi iese din fiecare dormitor, cu coada lovindu-se de tocul uşilor.

Harper găseşte dormitorul Tabithei – pat complet alb, milioane de perne de diferite dimensiuni şi o pernă cilindrică de mărimea unui copac căzut. Probabil că încă doarme peste cuverturi, pentru că, dacă intră sub ele, şifonează cearşafurile şi undeva în mintea ei este mai bine să ai aşternuturi curate şi apretate decât să te poţi bucura de somn în ele.

În fine.

Camera lui Ainsley este cea care miroase a băutură şi are un pahar înalt umplut cu – Harper ia o înghiţitură – votcă în dulap. OK! Harper varsă băutura în chiuveta de la baie şi îşi aruncă sacul de marinar în al treilea dormitor, care pare a fi o cameră cu de toate. Are un pat cu o saltea mare şi o

cuvertură pe care Harper și-o amintește de la... cabana de pe Prospect Street. Este albă, matlasată, acum îngălbenită.

Este un birou acoperit cu reviste periodice – *Domino, Casa frumoasă, Casa tradiţională, Ghid de arhitectură.* Cineva îşi doreşte să devină arhitect. Ainsley? *Tabitha*? Este un scaun Windsor la birou, dar în afară de acestea, nimic altceva. Suficient spaţiu pentru patul câinelui.

Etajul este mult mai oficial – o masă superbă de cireş cu șase scaune cu braţe joase în jurul ei și un buchet înalt de nemţişor în centru; o canapea din stofă artizanală turcoaz, cu linii la modă în 1960, deasupra căreia atârnă o oglindă dreptunghiulară; un televizor pe o consolă de sticlă și un manechin în colţ cu o rochie Roxie de un verde lime, care o sperie pe Harper. Se gândeşte o clipă că este Tabitha.

Bucătăria este frumos decorată și bine utilată, dar e prea curată – curăţenie de spaţiu nefolosit.

Păcat, se gândeşte ea. Câte ar fi putut să facă ea în ultimii 14 ani cu o astfel de bucătărie!

Fish vine să îşi bage botul între picioarele ei, semn că este de acord.

— Păi, bine, spune Harper scărpinându-se la ureche. Numai să nu te obişnuieşti aici. Şase zile. Cel mult șapte.

•

Harper găseşte băcănia. Este un Stop&Shop, dar ea tânjeşte după Cronig's și după Reliable Market, un magazin de încredere – de încredere însemnând doar că este scump.

Când Harper coboară din Bronco, simte o mână pe braţ.

— Tabitha?

Harper priveşte în sus și zăreşte un bărbat foarte chipeş, bine făcut, purtând cămașă, cravată și ochelari cu ramă de baga. Arată ca Superman înainte să fie Superman. Arată precum Clark Kent.

— Nu sunt...

— Ţi-ai cumpărat o *maşină* nouă? întreabă Clark Kent. Rămâne uimit când îl vede pe Fish dormind alungit pe bancheta din spate. Ţi-ai luat *câine*?

Privirea șocată a lui Clark Kent este suficientă pentru a o face pe Harper să râdă. Aproape că intră în joc. De câte ori una din ele a pretins a fi cealaltă? Îl numeau *twister,* prescurtarea de la *twin sister*[4]. Nimeni nu le putea deosebi.

Nimeni.

Harper aproape că spune: „Da, am schimbat-o pentru acest hârb. Poţi să crezi asta?” Ce conduce Tabitha? Un Mercedes roşu decapotabil, lustruit ca

---

[4] În engleză, *twin sister* înseamnă soră geamănă (n.red.).

pantofii unei femei? „Şi mi-am luat un câine. M-am gândit că aveam nevoie de încă o responsabilitate”.

Dar nu îi poate face asta acestui om. Zâmbeşte ştrengăreşte.

— Nu sunt Tabitha.

— Tabitha, spune Clark Kent. Ştiu că seara trecută a fost jenantă şi îmi pare rău.

Evident că Harper moare de curiozitate să audă despre noaptea jenantă a Tabithei, dar îl întrerupe pentru că i se pare o cruzime să îl lase să continue doar pentru a-şi satisface curiozitatea. Este pe Nantucket, este un nou început şi se va comporta frumos.

— Sunt Harper Frost, sora geamănă a Tabithei.

— Sora ei... repetă Clark Kent în timp ce îşi caută cuvintele.

— Sora ei geamănă. Locuiesc pe Martha’s Vineyard.

Clark Kent încuviinţează din cap.

— Mi-a povestit despre tine.

— Ei bine, asta e ceva, spune Harper. Nu am comunicat mult în ultimul deceniu şi jumătate, dar săptămâna trecută tatăl nostru a murit...

Clark Kent face ochii mari.

— Iar luni seară mama noastră a căzut şi şi-a fracturat şoldul.

Acum Clark Kent rămâne fără grai.

— Eleanor?

Harper clatină din cap.

— De unde o ştii pe sora mea?

Clark Kent se îndreaptă şi întinde mâna către Harper.

— Sunt complet nepoliticos. Îmi pare rău. Numele meu este Ramsay Striker. Sunt sau am fost... În fine, am trăit cu sora ta... Am ieşit cu Tabitha timp de patru ani şi am locuit cu ea trei. Ne-am despărţit în februarie.

— Ah, spune Harper.

Îl studiază: înalt, alură de om de succes, bine îmbrăcat. Genul Tabithei sau ceea ce şi-a imaginat Harper că ar fi genul Tabithei, deşi singurul iubit real pe care l-a întâlnit Harper vreodată este Wyatt, care nu era genul Tabithei. Acesta e un motiv – dintre multe altele, presupune ea – pentru care relaţia lor nu a funcţionat.

Harper ar dori să îl prindă pe Ramsay Striker de un panou, ca pe un specimen de fluture, şi să îi pună mii de întrebări.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Ramsay Striker se uită la ceas.

— Vrei să mergem să luăm ceva de băut? întreabă el.

•

Este ora prânzului şi va fi aglomerat, spune el, aşa că sugerează berăria, pentru că acolo Harper îşi poate lua câinele.

Minunat, se gândeşte Harper. Ramsay este atent. Şi, după cum se pare, berăria – Cisco Brewers scrie pe panou – este locul perfect pentru a merge să te îmbeţi într-o după-amiază frumoasă şi însorită.

Harper deja iubeşte Nantucket!

Berăria are o cărare lată de cărămidă, înconjurată de case rustice. Una vinde bere, alta vinde vin şi alta vinde băuturi spirtoase. Aşezat pe un scaun, cu un golden retriever la picioare, se află un tip cu părul lung care cântă la chitară. Sunt câteva zeci de oameni aşezaţi la mese de picnic, care beau şi mănâncă guacamole şi chipsuri sau stridii din rulote cu alimente.

Ramsay şi Harper aleg o masă goală de picnic, iar el spune:

— Cum îţi sună o bere şi un rulou cu homar?

Harper adoră bărbatul care ştie instinctiv de ce este nevoie într-un anumit moment.

— Sună ca în rai, răspunde ea.

•

Harper se limitează la două beri şi doar o înghiţitură din a treia, pentru că încă trebuie să se ducă la magazin şi să se întoarcă acasă înainte ca Ainsley să vină de la şcoală. I-a povestit lui Ramsay cum au crescut ea şi Tabitha – până la divorţ şi despre familia împărţită între cele două insule.

Ramsay spune:

— Aşadar, de ce a avut loc ruptura asta între tine şi Tabitha?

De ce a avut loc ruptura? Sunt atât de multe motive, începând cu acel joc fatal, piatră, foarfece, hârtie! Harper încearcă pentru a zecea mia oară să îşi imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă Tabitha ar fi ales foarfecă în loc de piatră. Ar fi fost infernal să o vadă plecând cu Billy, în timp ce ea ar fi rămas blocată cu Eleanor în mausoleul de pe Pinckney Street. Mobila din acea casă era veche de 200 de ani – grea, întunecoasă şi decorată cu tapiţerie de brocart şi draperii de catifea; biblioteca era plină cu cărţi prăfuite, iar portrete în ulei ale strămoşilor siniştri ai lui Roxie atârnau pe pereţi. Ar fi urât-o pe Tabitha? Da, probabil că da. Însă nu ar fi devenit discipolul lui Eleanor. Aceasta a fost alegerea voluntară a Tabithei.

Alte lucruri i s-au întâmplat Tabithei care au fost peste puterea ei de control.

Julian.

Harper *nu* deschide acest subiect.

Îşi dă seama că informaţiile au curs într-un singur sens la această masă de prânz. Ramsay nu a divulgat nimic despre relaţia lui cu Tabitha şi nu mai au timp. Este deja ora 14.00.

— Cum poţi să faci asta? întreabă Harper.

— Asta?

— Să iei prânzul două ore la berărie.

— Oh! Ramsay râde și își împinge ochelarii pe nas. Numele meu se află pe ușă. Afacerea familiei e pe Main Street. Asigurări.

— De ce te-a părăsit sora mea? întreabă ea.

— Uau! spune Ramsay. Frumoasă schimbare.

— Mulțumesc, îi zâmbește Harper. Nu știu de ce presupun că ea a fost cea care s-a despărțit de tine. Poate că ai fost tu...

— Nu, a fost Tabitha, zice Ramsay.

Dar nu pare să adauge mai mult, iar Harper înțelege aluzia.

— A fost distractiv. Îți mulțumesc pentru prânz, dar trebuie să plec. Sunt aproape sigură că Ainsley se întoarce de la școală între 15 – 15.30.

— Așa e, spune Ramsay. Presupunând că nu rămâne pentru detenție.

— Detenție? întreabă Harper. Ainsley este un copil rău?

— Este un copil extraordinar, răspunde Ramsay. Dar nu i s-au impus niciun fel de limite, așa că face aproape ce vrea.

— Nicio limită? repetă Harper.

— Niciuna, spune Ramsay. Întinde palmele într-un gest de predare. Ar fi bine să aibă o figură autoritară.

— Rămân doar șase zile, spune Harper. Cel mult șapte.

— Oferă-i toată dragostea pe care i-o poți oferi, spune Ramsay. Și o parte de la mine, de asemenea. Spune-i că îmi este dor de ea.

•

La ora 19.00, Harper o cheamă pe Ainsley la masă, iar fata se apropie cu ochii mari.

— Oh, spune ea. Este pentru prima dată când văd masa folosită în acest fel.

— În ce fel? întreabă Harper.

— Adică... pentru mâncare, rostește Ainsley.

Harper încearcă să-și ascundă surprinderea de pe chip.

— Serios?

— Mâncăm în oraș, spune Ainsley. Sau mâncăm mâncare thailandeză stând la bufet. Sau cereale în fața televizorului.

— Oh! se miră Harper.

— Mama este foarte ocupată, spune Ainsley.

Harper aprinde lumânările și umple pocalele Waterford cu apă rece.

— Noroc! spune ea.

Ainsley ridică paharul. Mâna ei tremură.

— Ești bine? întreabă Harper.

Ainsley încuviințează din cap, însă nu-i întâlnește privirea lui Harper. „Este drogată? A adus iar shoturi de votcă în dormitorul ei?”

— Ainsley?

— Este frumos, spune Ainsley, arătând către lumânări, faţa de masă şi vasele de porţelan, vesela de argint, bolurile umplute cu paste şi salată, coşul cu pâine. Îţi mulţumesc!

Este pe punctul de a-i da lacrimile, iar Harper simte un nod în gât. Dar Harper a simţit asta şi la ceremonia de comemorare a lui Billy. Până la urmă, de aceea a fost de acord să vină. Tabitha o tratează pe Ainsley ca pe un adult, la fel cum a făcut Eleanor cu ele două. Nu li s-a permis niciodată să plângă sau să se smiorcăie; nu au fost alintate sau consolate; nu li s-a permis să fie copii. Nu au simţit iubirea de mamă. Tabitha s-a revoltat în anul în care s-a transformat în ponei, iar Harper... Ei bine, ea crede că s-a revoltat mai târziu.

Iar acum Tabitha face exact acelaşi lucru cu Ainsley. Nu-i găteşte şi Harper ar putea paria că nici nu o sărută de noapte bună. Nu o alintă, deşi chiar şi cel mai rău copil are nevoie să fie alintat.

Harper îi pune lui Ainsley o farfurie cu mâncare, apoi una pentru ea.

— Mănâncă! spune ea. Mănâncă!

•

După ce a curăţat farfuria, ştergând şi ultima picătură de sos cu o bucată de pâine, Ainsley se lasă pe spate în scaun.

— A fost cu adevărat delicios!

— Mă bucur că ţi-a plăcut, spune Harper. Îşi pune cotul pe masă, sprijinindu-şi bărbia în palmă. Am fost atât de ocupate să mâncăm, încât am uitat să întreb despre tine. Cum merge şcoala? Ai un iubit?

Din senin, lacrimile curg, iar povestea începe:

— Am avut un iubit, Teddy, un băiat nou-venit anul acesta din Oklahoma. Totul a fost bine până la petrecerea pe care am dat-o weekendul trecut. A decis că nu mă vrea, că o vrea pe Candace Beasley. Candace a fost prietena mea, apoi nu a mai fost prietena mea, apoi aproape că a fost din nou prietena mea până când l-a furat pe Teddy.

— Oh, draga mea! spune Harper.

Îi întinde o mână, iar Ainsley o ia şi o strânge. „Este o poveste de când lumea. Eu te iubesc pe tine, tu iubeşti pe altcineva”. Pentru prima dată de când a ajuns în Nantucket, se gândeşte la Sadie Zimmer şi la Drew, oamenii cărora le-a greşit. Apoi se gândeşte la Reed. Este aerul care o înconjoară. Iubirea lui Harper pentru el este atmosfera ei; mereu se gândeşte la el, chiar şi când încearcă să nu se gândească.

— Însă asta nu e partea cea mai rea, spune Ainsley.

Îi curge nasul, aşa că Harper se ridică să aducă nişte şerveţele. Biata ei nepoată e cuprinsă de o suferinţă sufletească adolescentină, încercând să înţeleagă o lume nedreaptă. Oh, cât de mult şi-a dorit Harper să nu crească!

Indiferent prin ce a trecut în ultima vreme, suferinţa i-a fost diminuată de faptul că, indiferent cât de tare se înrăutăţesc lucrurile, va supravieţui.

— Care este partea cea mai rea? întreabă Harper.

Îi întinde lui Ainsley o cutie de şerveţele şi se aşază, trăgându-şi scaunul mai aproape. Fish, simţind anxietatea oamenilor, se trânteşte la picioarele lui Harper.

— Cea mai bună prietenă? spune Ainsley. Numele ei este Emma...

Se aude un zgomot. O uşă care se trânteşte. O voce amplificată de furie.

— Ainsley?

Ainsley face ochii mari şi sare în picioare, dând peste pocalul ei Waterford, care se sparge în locul unde cupa se uneşte cu piciorul – o decapitare clară. Harper înjură în sinea ei – Tabitha o va învinovăţi pentru asta, fără îndoială –, dar Ainsley nici nu pare să observe.

— Mamă? spune ea înspăimântată.

Tabitha urcă pe scări bombănind. Harper îi poate auzi pantofii stiletto pe pardoseala de lemn. Se întreabă dacă s-a întâmplat neimaginabilul, iar Eleanor a murit, însă îşi dă seama rapid după grimasa Tabithei şi fumul ieşindu-i din urechi că problema nu este Eleanor. Problema este Harper.

— Ce *naiba* cauţi aici? întreabă Tabitha.

Tabitha

Ce o deranjează cel mai tare este cât de confortabil arată totul. Masa Stephen Swift este decorată cu vasele de porţelan, vesela de argint şi pocalele Waterford care au fost cadoul de nuntă de la Eleanor şi Billy. Lumânările sunt aprinse, picurând ceara pe sfeşnicul Georg Jensen.

Harper a pregătit masa. În aer încă se simte miros de pâine, usturoi, ceapă, şuncă. Tabithei îi chiorăie stomacul.

La spital a luat cafea şi biscuiţi de la tonomat, iar la hotel a consumat vin şi popcorn făcut la microunde.

Două scaune sunt trase aproape unul de celălalt. Tabitha îşi imaginează că fiica şi sora ei şi-au făcut destăinuiri. Preferă să vadă masa folosită pentru Beer Pong.

— Ţi-am spus clar că *ea* nu are ce căuta aici, Ainsley, spune Tabitha.

— *Ea*? întreabă Harper. Cine e ea! Fiica ploii?

— Tu, spune Tabitha.

— Ainsley m-a rugat să vin, zice Harper. M-a asigurat că a primit acordul tău.

— A minţit, spune Tabitha.

Îşi întoarce privirea către fiica ei. Ainsley pare mai tânără decât vârsta pe care o are. Chipul ei nu este machiat, părul ei deschis la culoare este strâns la spate într-o coadă de cal.

— Din nou, adaugă Tabitha.

— Ei, hai, spune Harper. Calmează-te!

— Să mă calmez? întreabă Tabitha. Aceasta este casa mea. Nu îndrăzni să-mi spui să mă calmez!

— Îmi pare rău că te-am minţit, spune Ainsley. Am vrut ca mătuşa Harper să vină. Aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de mine. Aveam nevoie de familie.

— *Familie?* întreabă Tabitha.

— M-ai abandonat! spune Ainsley. Am 16 ani, nu 18, nu 25. Nu mă poţi lăsa pur şi simplu singură atâtea zile.

— Dar iată! spune Tabitha. Ai supravieţuit.

— Mătuşa Harper a gătit pentru mine. A cumpărat alimente. Mi-a fiert ceai, pentru că o cola 0 este otravă.

— Nu este otravă, zice Tabitha.

— De fapt, este, intervine Harper.

Când Tabitha se uită către Harper, observă un ghem de blană la picioarele ei. Abia se abţine să nu ţipe.

— Este câinele tău? Câinele tău se află în *casa mea?*

Câinele îşi ridică încet capul, ca şi cum i-ar fi răspuns. Tabitha vede faţa inteligentă şi ochii albaştri precum cerul ai unui husky.

— Acesta este Fish, spune Harper. Fish, fă cunoştinţă cu sora mea, Pony.

Fish o studiază pe Tabitha agitat, ca şi când ar fi om. Câinele se întoarce să se uite la Harper, apoi înapoi la Tabitha.

Observă asemănarea dintre ele, se gândeşte Tabitha. Aproape că zâmbeşte, dar se abţine. Nu îşi doreşte un câine în casa ei. Nici măcar un câine frumos ca acesta.

— Vreau să pleci dimineaţă, îi zice Tabitha lui Harper. Ţi-am spus să nu te mai întorci niciodată aici.

— Credeam că am trecut peste asta, spune Harper.

— M-am purtat civilizat cu tine în Vineyard, adaugă Tabitha. Civilizat, în ciuda faptului că am fost udată şi umilită. Asta, mulţumită deciziilor tale proaste. Pot fi civilizată o după-amiază cu tine, Harper, dar este cu totul altceva să îţi permit să locuieşti în casa mea şi să ai grijă de copilul meu.

— Deci te-ai întors? întreabă Ainsley.

— Da, răspunde Tabitha, însă obrajii ei ard de la minciună.

S-a întors doar ca să îşi ia lucrurile şi să vadă ce face fiica ei; dimineaţă are rezervare la feribot către continent. Eleanor are nevoie de ea; nu mai este altcineva disponibil. Tabitha a sunat-o pe sora mai mică a lui Eleanor, Flossie, în Palm Beach, dar a fost informată că Flossie este într-o croazieră în insulele greceşti. Tabitha va fi cu ea cel puţin în timpul weekendului, dacă nu mai mult. A sunat-o pe Meghan să vadă dacă poate veni să stea cu Ainsley, însă Meghan, având o durere neobişnuită de coloană, a spus că ar prefera să nu facă asta. Tabitha l-a sunat din nou pe Wyatt, care nu i-a răspuns, apoi a sunat şi i-a lăsat un mesaj lui Stephanie Beasley.

O parte din Tabitha se gândeşte să o lase pur şi simplu pe Harper să stea.

— M-am întâlnit cu un prieten de-ai tăi astăzi, spune Harper. Am luat prânzul împreună. Ramsay Striker.

Tabitha a rămas cu gura căscată.

— Ai luat prânzul cu Ramsay?

— La berărie, spune Harper. El crede că este o idee bună să stau cu Ainsley.

Ramsay crede că este o idee bună. „Eşti un părinte jalnic, Tabitha”.

Împotriva voinţei ei, Tabitha îşi aminteşte buchetul de flori sălbatice; îşi aminteşte atingerea apei reci din port cu vârful picioarelor. Şi-o aminteşte pe Harper ameţită în timp ce cânta *With or Without You.*

— Uită de plecarea de mâine, spune Tabitha. Vreau să pleci în seara asta. Fă-ţi bagajele!

— Mamă! rosteşte Ainsley.

— Este în regulă, spune Harper şi ridică bolul cu salată de pe masă.

— Nu te... începe Tabitha. Nu te atinge de lucrurile mele!

— Vreau ca *tu* să pleci, spune Ainsley. Mi-aş dori ca mătuşa Harper să fie mama mea în locul tău!

— Ainsley! spune Harper.

Tabitha ştie că se poartă îngrozitor. Îşi doreşte să aibă capacitatea de a o ierta pe sora ei şi să sărbătorească reînnoirea legăturii dintre sora şi fiica ei. Însă Tabitha nu poate trece peste cei 22 de ani de istorie sumbră – Harper a scăpat atât de uşor locuind cu Billy – sau peste ce s-a întâmplat în noaptea în care a murit Julian.

Tabithei îi sună telefonul. Este Stephanie Beasley.

Tabitha revine la realitate; simte un val rece de uşurare. Stephanie va avea grijă de Ainsley. Aceasta este soluţia la care spera.

— Alo? spune Tabitha în timp ce se îndreaptă spre living. Deşi pare de necrezut, câinele se ridică şi aleargă după ea. Stephanie?

— Tabitha? spune Stephanie. Fiica ta...

— Ce e? întreabă Tabitha. Stă pe canapea şi, involuntar, se apleacă să mângâie blana albă de pe gâtul lui Fish.

— Fiica ta este un monstru! spune Stephanie.

•

Tabitha continuă să mângâie blana lui Fish, chiar dacă Stephanie aruncă acuzaţii urâte:

— O sticlă de Bombay Sapphire şi o punguţă cu resturi de cocaină puse în dulapul lui Candace. Puse de Ainsley Cruise şi Emma Marlowe. Fetele s-au răzbunat pentru ce s-a întâmplat între Teddy şi Candace.

— Poftim? întreabă Tabitha. Am senzaţia că fiica ta încearcă să dea vina pe altcineva. Este posibil să fie implicată până peste cap, Stephanie! Ainsley nu poate fi ţapul ispăşitor. Cu siguranţă îţi dai seama că e absurd.

— Absurd? întreabă Stephanie. Ai fost plecată, iar fiica ta a rămas nesupravegheată de un adult. Sunt sigură că s-a dus direct în casa mamei tale şi a furat ginul. Apoi ea şi prietena ei diabolică l-au pus în dulapul lui Candace.

Tabitha închide ochii. Dacă se duce în casa lui Eleanor şi verifică măsuţa cu băuturi, va descoperi că Bombay Sapphire lipseşte?

Bineînţeles că da.

Rememorează ce a spus Stephanie în urmă cu câteva secunde. Fetele s-au răzbunat pentru ce s-a întâmplat între Teddy şi Candace. Teddy şi Candace

sunt împreună acum, atât de curând după ce Tabitha i-a găsit pe Ainsley şi Teddy împreună în dormitorul ei?

Stephanie continuă:

— Vei fi contactată mâine de doctorul Bentz.

Tabitha nu răspunde. Pur şi simplu închide telefonul.

•

Când intră înapoi în bucătărie, le vede pe Ainsley şi Harper curăţând masa. Tabitha le priveşte pe cele două mişcându-se în acelaşi ritm. Este ca şi când s-ar privi pe ea – mama care şi-a dorit întotdeauna să fie, mama care ar fi fost dacă Julian ar fi trăit – cu minunata ei fiică adolescentă.

— Stai! spune Tabitha. Vocea ei este aspră, iar Fish, care venise după ea, stă cuminte şi priveşte în sus. Uitându-se la Harper, Tabitha spune: Trebuie să mă întorc în Boston mâine-dimineaţă. Eleanor are nevoie de mine.

— Ce-ar fi să merg eu să am grijă de Eleanor? întreabă Harper. Rămâi tu cu Ainsley.

Tabitha ia acest lucru în calcul. Şi-o aminteşte pe Eleanor plângând după Harper după ceremonia de comemorare a lui Billy. Eleanor, asemenea lui Ainsley, este sătulă de Tabitha. Numai că Tabitha nu a depus atâta efort cu Eleanor şi cu afacerea ani întregi doar ca să fie înlocuită de Harper la sfârşit. Va exista o recompensă: va moşteni imperiul. Şi, chiar dacă imperiul este diminuat, Eleanor încă deţine o avere considerabilă în imobiliare: casa de aici, casa din Pinckney Street. Tabitha nu va renunţa la ele.

— Eleanor este responsabilitatea mea, spune Tabitha. Amândouă ştim lucrul acesta.

— Nu fi atât de restrictivă! spune Harper. Am petrecut ultimele zece luni îngrijindu-l pe Billy.

Tabitha râde sfidător.

— Culcându-te cu doctorul lui.

— Îngrijindu-l pe Billy, spune Harper. Hrănindu-l, spălându-l, plimbându-l, ducându-l şi aducându-l de la doctor, asigurându-mă că nu fumează prea multe ţigări şi că nu bea Jamo pe furiş. Şi acum trebuie să vând casa lui Billy, iar după ce fac asta, tu şi eu împărţim banii, conform testamentului lui Will.

Aceasta este o noutate pentru Tabitha. Rotiţele ei încep să se învârtă. Apare o sursă neaşteptată de venit, adierea de care are atâta nevoie.

— Stai puţin, spune ea. Care-i treaba mai exact cu casa? Despre ce sumă vorbim?

— Am chemat un agent imobiliar să o evalueze. A spus că fie o renovăm, fie o vindem ca teren. Eu nu o voi renova. Costă prea mult, ia prea mult timp, iar antreprenorii din Vineyard obişnuiesc să facă pe indisponibilii. Dacă o

vindem ca teren, spune că o poate evalua la 600.000 şi o vinde la jumătate de milion.

— Teren? întreabă Tabitha. Arată chiar atât de rău?

— Arată chiar atât de rău, spune Harper. Ai fi ştiut asta dacă ai fi venit vreodată în vizită.

Tabitha acceptă în tăcere această înţepătură. Îşi drege glasul.

— Există o ipotecă?

— O ipotecă de 269, spune Harper. Şase procente din preţul vânzării merg la agentul imobiliar şi vor şi alte costuri. Dacă nu renovăm nimic, poate lua fiecare cam 100.000 de dolari.

100.000 de dolari. Harper face ca suma să pară o groază de bani. Poate că pentru ea chiar aşa este; probabil nu făcea mai mult de 20 de dolari pe oră la jobul ei de livrări. Însă pentru Tabitha 100.000 de dolari nu înseamnă mare lucru. După ce îi plăteşte lui Ramsay datoria de 40.000 de dolari, îi mai rămân 60, care se vor duce pe primul an de facultate al lui Ainsley.

Harper preferă să o vândă ca teren pentru că aceasta este cea mai rapidă metodă.

— Cât face dacă o renovăm? întreabă Tabitha.

— Irelevant, spune Harper. Nu renovăm.

— Spune-mi, te rog!

Harper oftează.

— A spus că o va lista la 1,1 dacă este ceva de calitate, însă locul trebuie golit. Îmi pare rău, dar asta nu se va întâmpla. Nu am economii. Billy are 90.000 în bancă, însă probabil rămân mai puţini pentru că mai am de plătit clubul de golf pentru blestemata de ceremonie. Polly a spus că o renovare ar costa 150. Asta înseamnă că ar trebui să merg la bancă pentru un împrumut ori să iau bani de la mama, dar nu fac asta.

— Mama nu are, spune Tabitha.

— Chiar dacă ar avea, nu i-ar fi împrumutat pentru casa lui Billy. Nu contează, spune Harper. O vindem ca teren, Pony.

Tabitha rămâne indiferentă la folosirea poreclei odioase, pentru că este ocupată să facă calcule. Dacă investesc 150.000 în casa lui Billy şi o vând pentru un milion, va lua fiecare mai mult de 300.000.

— Mătuşa Harper ar trebui să stea aici şi tu ar trebui să te duci la Vineyard, mamă. Nu ai spus tu întotdeauna că este visul tău să renovezi o casă?

— Casa bunicii, ripostează Tabitha. A tânjit mult timp să i se acorde permisiunea şi o sumă nelimitată ca să renoveze casa lui Eleanor de pe Pinckney Street, dar niciuna din ele nu i-a fost acordată. M-am referit la casa de pe Beacon Hill, completează ea.

— Fă casa bunicului în schimb, spune Ainsley. Te-ai pricepe la asta.
Harper se întoarce spre Ainsley.
— Nu. Nu renovăm. De partea cui ești tu, de fapt?
Ainsley se încruntă.
— Vreau ca tu să rămâi.
Sugestia lui Ainsley este complet scandaloasă, și totuși sună tentant. Dacă Tabitha o poate găsi pe Flossie sau o convinge pe Eleanor să plătească o asistentă privată, ea ar putea fi liberă să lucreze la casa lui Billy, un lucru care i-ar plăcea foarte mult. Cu ochiul ei format și puțină curățenie, vor câștiga de trei ori mai mult. Cum se poate opune Harper?
În timp ce ea se ocupă de renovare, Harper poate sta aici să se ocupe de efectele negative ale comportamentului lui Ainsley și să lucreze la magazin. Magazinul va da faliment la sfârșitul verii – Tabitha a făcut tot ce i-a stat în putere să îl readucă la viață –, așa că de ce să nu o lase pe Harper să își asume vina pentru faliment?
Este prea crud să o lase pe Harper să preia vasul care se scufundă, care este de fapt viața ei?
Își amintește de usturimea șampaniei reci pe fața ei, apoi de palma peste față.
Florile sălbatice. Restaurantul Chicken Box. *With or Without You.*
Julian mort.
— După ce rezolv cu mama... Dacă rezolv cu mama, mă voi duce în Vineyard să arunc o privire, spune Tabitha. Mă ocup eu de agentul imobiliar și de vânzare, iar tu poți rămâne aici cu Ainsley. Însă există condiții.
— Cum ar fi? întreabă Harper.
— Prima ta responsabilitate este fiica mea, spune Tabitha. O voi suna pe secretara de la școală dimineață și îi voi spune că tu ești responsabilă până la sfârșitul anului școlar. Mai sunt câteva zile, dar, dacă apar probleme, te vor suna pe tine.
Harper încuviințează din cap.
— Vor fi probleme? o întreabă Tabitha pe Ainsley.
Ainsley privește în jos.
— Nu.
— Ainsley?
— Nu, repetă Ainsley.
Tabitha închide ochii o clipă. Este atât de obosită, atât de epuizată, încât ar putea adormi în picioare. „Ești un părinte jalnic, Tabitha”. Se întreabă dacă adevărata motivație pentru a fi de acord cu acest plan este doar lipsa dorinței de a se ocupa de porcăriile lui Ainsley.

Poate că da. Şi sentimentul, aparent, e reciproc. Ochii lui Ainsley sunt plini de speranţă. O vrea pe mătuşa ei.

„Ai grijă ce îţi doreşti!”, se gândeşte Tabitha.

— A doua responsabilitate este magazinul ERF de pe Candle Street, spune Tabitha. Meghan va naşte în curând. Mâine îţi va spune cum stau treburile şi amândouă trebuie să munciţi foarte mult. Eu pot face achiziţiile de la distanţă, însă voi veţi fi responsabile de urmărirea comenzilor, de prezentarea lor, de contabilitate şi inventar, de anunţarea reducerilor şi de mersul la bancă în fiecare dimineaţă cu depozitele bancare. Toate acestea pe lângă vânzările din magazin, desigur. O veţi avea pe Mary Jo să vă ajute.

— Este oarbă, spune Ainsley.

— Mioapă, o corectează Tabitha.

— Mă descurc, spune Harper.

— Da, zice Tabitha, iar partea din ea care şi-a dorit răzbunare pe sora ei este împăcată. Sora ei nu are cum să se descurce. Sunt convinsă că poţi.

Harper

Alarma sună la ora 6.30 în dimineața următoare și Harper se ridică în picioare având un scop. Fish așteaptă deja la ușa dormitorului, dând din coadă.

În depărtare, Harper aude sirena cornului de ceață al feribotului.

Tabitha se află pe acel feribot cu mașina ei. A plecat. Harper deține controlul.

— Ai grijă de fată! îi spune Harper lui Fish. Apoi fii cu ochii în patru la magazin!

•

După ce Harper îl lasă pe Fish afară, se duce sus și găsește cafeaua aburindă și un set de instrucțiuni scrise, împreună cu un plic care conține facturi în valoare de 1.500 de dolari.

Harper citește instrucțiunile, uimită că Tabitha poate avea la aproape 40 de ani același scris ca atunci când era o fetiță de 10 ani și a câștigat premiul pentru caligrafie în clasa a patra: „Harper, te rog să urmezi aceste instrucțiuni de bază".

Harper se simte recunoscătoare pentru îndrumări. Este și în culmea fericirii, dar și îngrozită de întorsătura evenimentelor din ziua anterioară. Își va petrece următoarele câteva săptămâni – sau mai multe? – în Nantucket, având grijă de nepoata ei de 16 ani, un lucru despre care nu știe absolut nimic.

„1. Ainsley: Fără băutură. Fără droguri. Infracțiune = fără telefon timp de o săptămână. FĂRĂ SCUZE!

2. Felipa vine miercurea să facă curat. Felipa locuiește în subsolul casei lui Eleanor și va ști exact dacă te duci SĂ ÎȚI BAGI NASUL pe acolo".

Cuvintele sunt scrise cu litere mari și subliniate, ca și când Harper are tendința să își bage nasul. Tabitha erede că Harper este o trădătoare, o mincinoasă și o hoață.

De la 3 la 6 sunt instrucțiuni pentru magazin: adresa, codul de siguranță, numărul de telefon al omului de serviciu, al proprietarului, al lui Meghan, al lui Mary Jo, al secției de poliție, al pompierilor.

„7. Îmbracă-te de pe stocul prezent. Alege șase ținute – una TREBUIE să fie Roxie – și schimbă-le. Scrie exact articolele pe care le iei. O singură pereche de pantofi.

Acest magazin este o imagine a brandului Eleanor Roxie-Frost. Nu intra în încurcături”.

Harper își dă seama imediat de înțepături.

Știe că magazinul din Nantucket are alte branduri decât Eleanor Roxie-Frost, însă aceste branduri tot vor fi prea exagerate și feminine pentru Harper și va trebui să poarte blestemata de rochie Roxie cel puțin o dată pe săptămână.

Are o succesiune de amintiri dezgustătoare: confirmarea ei la biserică, dansul din clasa a noua, balul de absolvire. Adolescența. Adolescența ei a fost marcată de evenimente pentru care a trebuit să se costumeze. Tabitha a adorat-o. Tabitha a purtat rochii și fuste de bunăvoie.

Harper își va face griji mai târziu pentru magazin. Momentan se va concentra asupra fetei.

Bate ușor la ușa lui Ainsley. Niciun răspuns. Bate din nou puțin mai tare, fapt ce stârnește un geamăt. Harper întredeschide ușa.

— E timpul să te trezești, spune Harper.

— Mi-e rău, spune Ainsley. Am o migrenă.

Harper aproape că râde. Este foarte surprinzător cum suferințele reale sau închipuite trec din generație în generație. Pentru Eleanor, fiecare durere de cap era o *migrenă* și necesita un dormitor rece și întunecat timp de trei ore, urmat de un espresso dublu și un martini dublu cu gin.

— Ridică-te! strigă Harper.

— Serios, am o migrenă, zice Ainsley. Nu mă pot mișca. Privirea mi-e încețoșată și mi-e greață. Azi stau acasă.

— Azi mergi la școală, spune Harper.

Pocnește de două ori din degete, iar Fish sare în pat și începe să latre.

Ainsley geme din nou și pune un picior pe podea.

În timp ce Ainsley face duș, Harper prepară faimoasa ei omletă – faimoasă pentru Billy, cel puțin. Harper folosește două gălbenușuri și o mână de Cheddar sfărâmată. Gătește ouăle încet, la foc mic, până când devin aurii și moi.

Harper pregătește o farfurie pentru Ainsley, cu o felie de pâine cu secară unsă cu puțin unt, însă Ainsley dă farfuria deoparte.

— Eu nu iau micul dejun.

— Astăzi mănânci, spune Harper.

— Credeam că ești cool, ripostează Ainsley.

Vocea ei are un ton aspru și obraznic, iar Harper vrea să mârâie, așa cum face Fish de câte ori vede peria.

— Sunt cool, spune Harper. Însă, dacă ai impresia că te las să faci ce vrei tu vara asta, te înșeli amarnic.

— Mama mă lasă să fac aproape orice, spune Ainsley.

— Ei bine, fără supărare, strategia aceasta nu pare să funcţioneze, Ainsley. Ieri am găsit votcă la tine în dormitor şi sunt sigură că, dacă mai caut, găsesc şi marijuana.

Ainsley surâde batjocoritor.

— Te scutesc eu de deranjul acesta. Este în dulapul de sus.

Harper o priveşte lung.

— Mănâncă ouăle.

Ezitând, Ainsley ia o înghiţitură. Încuviinţează din cap.

— Sunt bune. Câte calorii au, vreo 10.000 pe înghiţitură?

— Aproape, spune Harper, iar adolescenta zâmbeşte.

•

Un început greu, se gândeşte Harper, însă, conform ceasului lui Billy, ea, Ainsley şi Fish urcă la timp în Bronco. Harper o lasă pe Ainsley în faţa uşii de la şcoală înainte să sune clopoţelul.

— Să ai o zi bună, spune Harper.

— Slabe şanse, zice Ainsley.

— Vrei să vin să te iau? întreabă Harper. Termini orele la 14.30?

— De obicei, mă aduce prietena mea, Emma, cu maşina. Îţi scriu un mesaj dacă am nevoie să vii după mine.

Coboară din maşină, îşi aşază părul şi merge încet către uşa principală. Este atât de frumoasă şi de încrezătoare! Cum poate fi posibil acest lucru la 16 ani? Poartă blugi mulaţi, balerini şi o tunică albă de bumbac brodată cu violete. Părul ei este strâns într-o parte, într-o coadă împletită lejer, ceea ce conferă un aer relaxat unei atitudini rigide. Umerii ei sunt drepţi, de parcă aşteaptă un atac.

Abia când porneşte maşina, Harper îşi aminteşte de conversaţia lor de la cină. Iubitul lui Ainsley, Teddy, i-a fost furat de o prietenă, dar nu de Emma. De altcineva. Ainsley a menţionat-o pe Emma, dar nu îşi aminteşte în ce context.

Fish urcă în faţă, reluându-şi locul lui obişnuit de copilot.

— Păi, primele zile sunt întotdeauna cele mai grele, nu-ţi mai face griji, spune Harper pe un ton fals.

Întinde mâna să îl scarpine pe Fish pe spate, întrebându-se cât va mai dura până când va afla toate secretele dramelor personale ale lui Ainsley. Măcar şi-a amintit că numele iubitului e Teddy. Şi acum ştie că Emma o aduce acasă cu maşina.

Telefonul lui Harper sună în consolă. Nu răspunde pentru că presupune că este Tabitha, care o sună ca să se asigure că a dus-o la timp pe Ainsley la

școală. Însă, când se întoarce acasă și verifică telefonul, vede că are un apel pierdut de la Rooster.

Harper oftează. Pentru o clipă, a crezut că a scăpat cu succes de viața din Vineyard. Îi dă drumul lui Fish să coboare din mașină.

— Du-te, spune ea. Dar să fii cuminte!

Fish aleargă să cerceteze gazonul din curtea principală a lui Eleanor.

Ea rămâne în mașină, uitându-se la telefonul din poală. Și-l imaginează pe Rooster, poreclit așa din cauza părului roșcat aranjat într-o creastă de cocoș, prăbușit peste biroul lui, purtând ochelari Ray-Ban în interior din cauza mahmurelii.

De ce o sună Rooster? Poate că vrea să se întoarcă la muncă. Poate că nu a găsit pe altcineva să o înlocuiască. Durează foarte mult până ce înveți toate drumurile murdare din toate orașele. Nu are sens să angajeze un puști de colegiu, pentru că, până când el sau ea își dă seama cum să facă treaba eficient, se termină vara.

De asemenea, este nevoie de cineva cu un permis curat – să găsești oameni fără amenzi pentru viteză, fără accidente și fără condus sub influența alcoolului sau drogurilor este mai greu decât își poate imagina cineva.

Da, decide Harper, Rooster cu siguranță o sună ca să-i redea slujba. Probabil crede că este disperată după ea, dar se înșală. Să îl refuze va fi un mod satisfăcător de a-și începe ziua. Îl sună înapoi.

— Harper, spune el.

Accentuează ambele silabe într-un fel care le face să sune ca țepii. Lui Harper i-a plăcut întotdeauna numele ei pentru androginia lui iritabilă, însă nu este dulce sau feminin. Numele acela s-a dus la sora ei.

— Wally, spune Harper, încercând să facă lumină. Adevăratul nume al lui Rooster este Wallace. Ce s-a întâmplat?

— Zvonurile continuă, răspunde Rooster. Am auzit o mulțime ieri. Stai jos?

Încă este în Bronco, încă are centura pusă, ceea ce pare potrivit.

„Nu o pot răni, se gândește ea, toți acei locuitori din Vineyard care sunt atât de plictisiți de propriile vieți încât trebuie să își caute de lucru analizând deciziile îndoielnice ale lui Harper Frost.

— Nu vreau să știu, spune Harper, vrând să întrebe cum o va ajuta dacă află ce spun oamenii.

Când a apărut știrea despre asocierea lui Harper cu Joey Bowen, căutase fără încetare să afle cine și cui ce a spus. Notase totul pe o bucată de carton și făcuse legăturile între oameni până când a arătat totul precum o pânză de păianjen. Harper a început să controleze problema, sunându-le pe

principalele persoane care duseseră vorba, pentru a le explica partea ei de poveste, fapt ce a dus la alte zvonuri care au aprins curiozitatea oamenilor şi au continuat bârfa. A fost un miracol că nu a ajuns la închisoare alături de Joey Bowen.

La distanţă de trei ani, îşi poate da seama ce ar fi trebuit să facă atunci când a apărut vestea... Nimic.

Ar fi trebuit să lase lumea să vorbească, apoi să îşi piardă interesul.

Fusese un singur incident. Ceea ce făcuse fusese greşit – foarte-foarte greşit din perspectiva lui Jude –, însă fusese o foarte mică roată zimţată din maşinăria vastă, bine unsă a vânzării de droguri. A fost vinovată numai pentru că a livrat un pachet. În final, s-au dovedit a fi un kilogram şi jumătate de cocaină, însă, din cunoştinţele lui Harper, erau un kilogram şi jumătate de cartofi.

— Doar ascultă-mă! spune Rooster. Cred că vei protesta.

— Nu voi protesta, spune Harper. E viaţa mea, Rooster.

— Toată lumea ştie că aveai o aventură cu doctorul Zimmer, spune Rooster. Aceasta a fost ştirea de săptămâna trecută. Ştirea de săptămâna aceasta este că te culci cu surferul problematic din Chappy.

Harper oftează.

— Cu Brendan Donegal? Îmi este prieten, Rooster. Încă am voie să am prieteni, nu?

— Eu sunt prietenul tău, spune Rooster. De aceea îţi spun asta.

— Tu nu eşti prietenul meu, Rooster. Eşti şeful meu. Şi nu eşti şeful meu, eşti fostul meu şef.

— Atunci ghiceşte ce am auzit! Am auzit că Sadie Zimmer l-a părăsit pe doctor.

Harper îşi muşcă limba. „Sadie a plecat?” Acesta este un lucru pe care nu l-a luat în calcul: în loc să o părăsească Reed pe Sadie, este posibil ca Sadie să îl părăsească pe Reed.

— Dar apoi am aflat că nu a plecat ea, ci el a plecat. Doctorul Zimmer şi-a luat concediu fără plată de la spital.

„Concediu fără plată de la spital?” Harper închide ochii.

— Apoi am aflat că şi tu ai plecat, nimeni nu ştia unde e doctorul Zimmer, aşa că oamenii se gândesc că aţi evadat pe undeva, ca în *Născuţi asasini,* cu excepţia faptului că nu aţi omorât pe nimeni. Sau poate că lăsaţi cadavre în urma voastră. Nimic nu m-ar mai surprinde în acest moment, Harper, pentru că poveştile se adună asemenea unui accident pe autostradă. Aşa că mă bucur că ai răspuns la telefon.

Ea nu spune nimic. Nu are nici cea mai mică îndoială că acest concediu fără plată al lui Reed a fost forţat de Adam Greenfield; este imposibil ca Reed

să își abandoneze de bunăvoie pacienții. Dar a plecat din Vineyard? Unde este? A plecat prin America să o caute pe ea?

— Harper? spune Rooster.

— Sunt aici, zice ea.

— Aici unde? întreabă Rooster. Unde vrei să îți trimit cecul?

Urăște faptul că acum oamenii vorbesc despre ea și Brendan. Se cutremură la gândul că zvonul ajunge cumva la doamna Donegal.

— Harper? repetă Rooster.

Nu vrea să îi spună lui Rooster unde se află. Cecul este în valoare de 632 de dolari sau pe aproape, prea mult ca să fie ignorat, dar nu vrea să afle nimeni că este în Nantucket. Nu vrea să afle Sadie, sau Drew, sau mătușile lui Drew, sau oricine altcineva. Nantucket este, din atât de multe motive, locul perfect să se ascundă la vedere.

— Trimite-mi-l la căsuța mea poștală, spune Harper. Numărul 1888, Vineyard Haven.

— Înseamnă că ești aici? întreabă Rooster. Ești pe insulă?

Înainte să poată confirma sau nega, aude un bip. Este un apel în așteptare. Numărul nu este cunoscut, dar sub el scrie Nantucket, M.A. Harper îi închide lui Rooster fără explicație, fără a-și lua la revedere. Îl lasă să creadă că se află într-un loc cu semnal slab – Munții Anzi, Yukon. Este singura cale.

— Alo? spune Harper.

— Doamnă Frost? întreabă o voce de bărbat. Aici doctorul Bentz. Sunt director la Liceul Nantucket. E nevoie să veniți aici imediat.

Ainsley

Doamna Kerr nu contactează sala de clasă prin sistemul de comunicaţie. În schimb, ea şi doctorul Bentz apar personal la ora de istorie americană a lui Ainsley.

— Ainsley, spune doamna Kerr. Vino cu noi, te rog! Clasa murmură şi doctorul Bentz zâmbeşte în glumă.

— Nu lăsaţi lucrul acesta să afecteze lecţia despre prohibiţie, spune el. A fost introdusă în carte cu un motiv.

Ainsley îşi ia rucsacul şi se strecoară pe lângă doctorul Bentz pe coridor.

•

În biroul doctorului Bentz s-au adunat Emma şi Dutch, tatăl ei, Candace, Stephanie şi Stu Beasley şi Tabitha. Nu, nu Tabitha, ci mătuşa Harper. Ainsley râgâie şi simte gustul ouălor pe care Harper i le-a pregătit la micul dejun.

Încearcă să-i atragă atenţia Emmei. Sunt suficient de apropiate ca să cadă de acord asupra unei strategii fără să vorbească. Însă Emma priveşte în jos, spre masă. Dutch pare furios. Capul ras este roşu de nervi, iar braţele tatuate sunt încrucişate la piept. Candace pare rănită, părinţii ei sunt serioşi. Numai mătuşa Harper pare optimistă. Când îi întâlneşte privirea lui Ainsley, ridică din umeri – habar nu are de ce se află aici – şi îi zâmbeşte încurajator.

Zâmbetul o face pe Ainsley să lăcrimeze.

Doctorul Bentz se aşază pe ultimul loc rămas liber la masă. Lasă impresia că este prezent şi implicat, însă e foarte supărat. Îi place să rezolve conflictele, Ainsley ştie lucrul acesta. În biroul lui atârnă un poster cu Jimmy Carter.

— Emma, Ainsley, spune doctorul Bentz. V-am chemat aici, împreună cu părinţii sau tutorii voştri pentru a vedea ce ştie fiecare dintre voi despre sticla de gin Bombay Sapphire şi despre punga cu resturi de cocaină puse în dulapul lui Candace Beasley.

Ainsley spune:

— Eu nu ştiu nimic despre ele. Am auzit că s-au găsit alcool şi droguri în dulapul lui Candace, însă asta e tot.

Doctorul Bentz o analizează pe Ainsley de parcă încearcă să îi picteze portretul din amintire.

— Eşti sigură, Ainsley?

Îl analizează şi ea atentă pe doctorul Bentz. Are un cap supradimensionat, o mustaţă pleoştită şi ochelari care îi fac ochii să pară mari şi gelatinoşi. Doctorului Bentz i se potriveşte atât de bine funcţia de director, încât lui Ainsley îi vine foarte greu să şi-l imagineze în altă parte. Ştie că locuieşte în Sconset, într-o casă a părinţilor soţiei lui, şi că vara, când socrii sunt acolo, pleacă la pescuit de somon pe râul Copper, în Alaska. Ainsley îl compătimeşte că nu apucă să se bucure de verile din Nantucket; probabil că îi place foarte mult ce face, altfel de ce ar accepta o afacere atât de proastă?

Înainte ca Ainsley să răspundă calm, calculat „Da, sunt foarte sigură" – Ainsley şi-a petrecut ultimul an făcând minciunile să sune atât de real –, Emma se apără.

— A fost ideea lui Ainsley, spune Emma. Candace i l-a furat pe Teddy, iar Ainsley şi-a dorit răzbunare. Emma ridică din umeri. Nu *există furie mai mare decât cea a unei femei care se simte dispreţuită* – citez din William Shakespeare.

Doctorul Bentz îşi drege glasul.

— De fapt, este celălalt William. William Congreve. Şi citatul, domnişoară Marlowe, sună cam aşa:

> *Nu este nimic mai cumplit decât iubirea transformată în ură şi nu există furie mai mare decât cea a unei femei care se simte dispreţuită...*

Emma îi zâmbeşte blând, deşi Ainsley ştie că i-ar plăcea să îi spună să se ducă naibii.

— Nicio diferenţă! spune ea, apoi face o pauză pentru a produce impresie. Revenind la povestea mea... Ainsley a furat ginul din casa bunicii ei, iar punguţa de cocaină a luat-o de la iubitul Felipei. Felipa este menajera din Mexic. Apoi Ainsley m-a implorat să le strecor în dulapul lui Candace.

Ainsley simte o înţepătură, ca şi când ar fi fost plesnită peste faţă de la mică distanţă de un elastic.

— Poftim?

Doctorul Bentz îi face semn cu mâna lui Ainsley să tacă.

— Emma, şi cum ai avut tu acces la dulapul lui Candace?

— Mi-a dat codul în urmă cu câteva săptămâni, răspunde ea. Mi-am uitat acasă manualul de chimie, iar Candace mi l-a împrumutat pe al ei, ca să pot termina tema din ziua respectivă. Am notat codul.

Doctorul Bentz se întoarce către Candace.

— E adevărat? I-ai dat domnişoarei Marlowe combinaţia?

Candace aprobă, iar Ainsley este atât de indignată că Emma şi Candace conspiră, încât izbucneşte:

— Nu, Emma! Tu ai furat codurile din birou, de la toate dulapurile, în timpul simulării de incendiu din toamnă.

— Eu i-am dat codul meu Emmei, confirmă Candace.

Ainsley este redusă la tăcere. Simte mâna mătuşii ei pe spate. Harper se apleacă.

— Nu trebuie decât să spui adevărul, şopteşte Harper. Este în regulă, indiferent care este acela.

— Am furat ginul din casa bunicii mele, spune Ainsley. Însă a fost ideea Emmei să îl pună în dulapul lui Candace. Emma a furat codurile de la dulapurile tuturor elevilor din şcoală din acest birou în noiembrie. Ea este cea care a adus punguţa cu cocaină. Menajera mea nu are iubit. Emma a luat cocaina din blugii tatălui ei.

La auzul acestor cuvinte, Dutch Marlowe se ridică şi rosteşte răspicat:

— Ai grijă pe cine acuzi, domnişoară!

Toţi cei de la masă, inclusiv doctorul Bentz şi Stu Beasley, bat în retragere. În aceste tratative de pace, Dutch este trădătorul.

— Ai grijă cum vorbeşti tu cu Ainsley! spune mătuşa Harper. Acum şi ea se ridică în picioare. Atitudinea ta defensivă îmi spune că probabil eşti vinovat şi că acesta este comportamentul tipic al unei persoane care consumă cocaină.

— Tacă-ţi gura, Tabitha, târfă arogantă! strigă Dutch. De ce nu o pui pe mami să îşi sune avocatul?

— Hei, domnule Marlowe! intervine doctorul Bentz. Nimeni nu sună pe nimeni.

— A fost ideea lui Ainsley, spune Emma. Am greşit că am fost de acord cu un plan atât de crud, însă eu şi Ainsley suntem prietene de mult timp... Emma începe să plângă, iar Ainsley face ochii mari de uimire. În cei cinci ani în care au ieşit împreună, Emma nu s-a smiorcăit niciodată, cu atât mai puţin să verse o lacrimă – nici măcar când se certa cu mama ei, care s-a mutat în Florida când Emma era la grădiniţă şi nu s-a mai întors. Aşa că am continuat, chiar dacă am ştiut că este greşit.

— A fost ideea *ta*! spune Ainsley. Tu ai scos punguţa cu cocaină din buzunarul din faţă al blugilor ieri, înainte de şcoală!

— Am auzit destul, spune Dutch. O priveşte sfidător pe Harper. Spune-i fiicei tale să nu mai acuze oamenii de lucruri pe care nu le-au făcut!

Doctorul Bentz îşi atinge nodul de la cravată.

— Ceea ce am stabilit până acum este că nici alcoolul, nici punguţa cu cocaină nu îi aparţin domnişoarei Beasley.

— Corect, spune Stephanie Beasley. Părul ei este prins într-un coc lejer şi poartă o rochie subţire de vară, arătând frumos şi natural, iar fiecare părticică din ea demonstrează că este un părinte exemplar. Stephanie o priveşte mâhnită pe Ainsley. Nu ştiu cu ce ţi-a greşit Candace. Însă ţi-ai irosit anii făcându-i viaţa nefericită şi culminând cu această ispravă nesăbuită. Însă ce mă uimeşte este că ai crezut că poţi scăpa. Pentru că nu ai fost niciodată trasă la răspundere pentru niciunul dintre lucrurile mizerabile pe care le-ai făcut sau spus oamenilor. Şi asta – acum priveşte către Tabitha – este vina ta, Tabitha!

— Eu nu sunt... începe Harper, dar apoi, gândindu-se mai bine, tace.

— Este mătuşa mea, spune Ainsley. Nu mama.

Toată lumea de la masă se uită la Ainsley de parcă ar avea două capete.

— Această scrisoare lăsată în biroul asistentei, spune doctorul Bentz, scoţând-o şi arătându-i-o lui Ainsley, a fost scrisă de tine? În care spui că ai auzit că în dulapul lui Candace Beasley se află droguri şi alcool?

Ainsley priveşte hârtia scrisă pe calculator. A scris greşit cuvântul alcool pentru a părea că a fost scrisă de cineva nu foarte deştept. Notele ei nu sunt excelente, dar măcar ştie să scrie corect. Nu ştie dacă trebuie să recunoască. Oare îi pot verifica amprentele sau tipul de tuş de la computerul de acasă?

— Da, răspunde ea.

Dutch se uită la ceas.

— Putem pleca? întreabă el. Am un restaurant de administrat.

— Da, spune doctorul Bentz. Poate pleca toată lumea în afară de Ainsley şi de tutorele ei. Mă descurc eu de aici. Vă mulţumesc că aţi venit.

•

Este mai rău decât la procesele vrăjitoarelor din Salem, se gândeşte Ainsley. Mai rău decât Galileo sau Ioana D'Arc. Ea, Ainsley Cruise, a fost acuzată pe nedrept. Este atât de nervoasă că doctorul Bentz nu a văzut dincolo de porcăriile Emmei şi de tacticile de intimidare ale lui Dutch, încât nu îşi poate găsi cuvintele ca să-şi construiască propria apărare.

— Te suspend trei zile, îi spune doctorul Bentz lui Ainsley. Oricum, vei ispăşi pedeapsa în şcoală şi îţi vei da examenele. Îţi fac o favoare. Am tot dreptul să îţi dau o suspendare în afara şcolii şi să nu te las să dai niciun examen. Înţelegi?

Ainsley deschide gura să vorbească. „A fost ideea Emmei, nu a mea. Plicul cu cocaină a fost contribuţia Emmei. Ea m-a încurajat să fur ginul. Ea a spus că este singura cale de a-i da o lecţie lui Candace – nu doar pentru că l-a furat pe Teddy, ci şi pentru că încearcă să fie populară, la fel ca noi. Emma a furat codurile de la dulapuri chiar din sertarele cu dosare ale doamnei Kerr, în timpul simulării de incendiu".

Însă nu are niciun rost, pentru că a început cu o minciună. Şi-a pierdut toată credibilitatea şi nu mai există cale de întoarcere.

Încuviinţează din cap. Mâna mătuşii Harper încă este pe spatele ei, liniştind-o.

— Îmi pare rău pentru asta, spune Harper.

— Lui Ainsley ar trebui să îi pară rău, spune doctorul Bentz. În timp ce îţi ispăşeşti pedeapsa, mă aştept să scrii o scrisoare prin care să le ceri scuze lui Candace şi părinţilor ei şi alta pentru Emma, pentru că ai atras-o pe un drum greşit.

Ainsley înghite în sec.

— În regulă, spune ea.

•

Trebuie să înceapă să îşi ispăşească pedeapsa imediat. Este dusă într-o cameră din şcoală despre care nici măcar nu ştia că există. Este însoţită de o profesoară, doamna Brudie, al cărei sex a rămas un mister pentru majoritatea celor din clasa a zecea. *Doamnă* indica femininul, însă aspectul ei – tunsă scurt, tricouri polo bărbăteşti, pantaloni la dungă – lăsa altă impresie. Nu fusese clar nici care era jobul ei în şcoală. Acum Ainsley înţelege că doamna Brudie se ocupă de problemele de disciplină – probleme serioase de disciplină.

Doamna Brudie îi ia telefonul lui Ainsley şi îi dă un teanc de foi goale.

— Scrisori de scuze, spune. Vocea ei este surprinzător de delicată şi de feminină. Apoi poţi să te apuci de învăţat.

— Şi prânzul? întreabă Ainsley. Şi toaleta?

— Vei putea merge să îţi iei mâncare pentru prânz şi să o mănânci aici, spune doamna Brudie. Ai o pauză de cinci minute pentru a merge la toaletă.

*

Camera de suspendare nu are nicio fereastră cu excepţia celei de la uşă, care e de dimensiunea unei broşuri de avion. Are un pupitru şi un scaun; pereţii din cărămidă sunt vopsiţi cu un bej ca la ospiciu.

Este la închisoare. Imediat ce doamna Brudie închide uşa – şi stă chiar la intrare Ainsley începe să plângă. Pe teancul de foi goale de pe masa din faţa ei picură lacrimi murdare de rimel, asemenea unei ploi cu stropi de funingine.

•

Când i se permite să meargă la cantină – doar cât să stea la rând şi să îşi ia de mâncare, însoţită de doamna Brudie –, Ainsley refuză. Nu poate suporta gândul ca oamenii să vorbească urât cu ea sau despre ea. Până în acest moment, vestea că soarta s-a întors împotriva ei ajunsese peste tot. Este posibil – chiar plauzibil – ca prietenii ei să o fi apărat şi chiar să fi vorbit cu

profesorii ori să fi protestat la conducerea şcolii. Nu ajută la nimic, însă gândul acesta o face să se simtă puţin mai bine.

Toaleta, în schimb, nu poate fi evitată. Ainsley aşteaptă până în ultimul moment, însă trebuie să meargă. Se ridică şi bate uşor în uşă. Nu are ceas în cameră, aşa că habar nu are ce oră este; tot ce ştie este că e trecut de prânz.

Doamna Brudie lasă cartea jos – citeşte Dostoievski, lucru care pare a fi o glumă – şi îi scrie lui Ainsley un bilet pentru a putea merge la toaletă.

— Ai cinci minute înainte să vin după tine, spune doamna Brudie. Foloseşte baia de lângă sala 107. Este cea mai apropiată.

Când se află singură pe coridor, lui Ainsley îi vine să o ia la fugă. Pe uşa şcolii, în drum spre casă, să nu se mai întoarcă. Va fi o elevă de clasa a zecea care renunţă la şcoală. Se îndreaptă spre ieşirea de pe coridoarele slab luminate, către partea din faţă a şcolii şi găseşte un ceas. Este abia 12.50; mai are de stat o oră şi jumătate. Ainsley se grăbeşte la toaletă fetelor care se află faţă în faţă cu sala 107, apoi îşi dă seama că sala 107 este cea unde are ora de chimie. Se uită prin uşa deschisă a clasei – toţi sunt în laborator – şi întâlneşte privirea Emmei. Ainsley nu ştie la ce să se aştepte. O scuză, un semn de regret sau de disperare. Poate că Dutch a forţat-o să spună ce a spus; poate că a ameninţat-o că o trimite la mănăstire sau chiar că îi va face rău. Însă Emma face un gest neaşteptat.

Îi arată lui Ainsley degetul mijlociu.

Tabitha

Eleanor este o pacientă dificilă şi mofturoasă. După ce este externată din spital, ea şi Tabitha se întorc la casa de pe Pinckney Street, un loc în care Tabithei i-a plăcut la nebunie să crească, însă acum pare învechit şi întunecat. Casa este toată acoperită de praf; în nişa de la intrare se află un buchet mare de flori – o livrare săptămânală de la Winston, din câte îşi aminteşte Tabitha – care s-a ofilit de mult.

— Mamă, spune Tabitha, trebuie să o aducem pe Felipa aici cu noi. Eu nu voi fi şi infirmiera, şi menajera ta.

Eleanor pufneşte.

— Sau putem angaja pe cineva nou, adaugă Tabitha.

— Dumnezeule, nu! spune Eleanor. Nu se poate ca o persoană complet străină să mă vadă astfel.

Acesta este, de asemenea, pretextul lui Eleanor pentru a nu angaja o infirmieră.

— O voi suna pe Felipa, zice Tabitha. Va fi aici mâine.

Eleanor are un clopot adevărat – un obiect antic pe care l-a moştenit de la străbunica ei, care a fost membră a societăţii mondene din Boston şi prietenă cu Isabella Stewart Gardner –, din care sună când vrea ca Tabitha să îi aşeze pernele sau să îi caute *Lege şi ordine* la TV. Eleanor adoră *Lege şi ordine,* ceea ce este convenabil, pentru că serialul rulează aproape 24 de ore pe zi.

Tabitha îi aduce lui Eleanor apă rece proaspătă, îi împarte calmantele şi face trei drumuri pe zi la Paramount pe Charles Street – mic dejun, prânz şi cină. Tabitha s-ar plânge, însă astfel are ocazia să iasă. Este iunie, luna în care oraşul se bucură de cele mai frumoase zile din an. În restul anului, este luxuriant şi înfrunzit. Proaspetele mămici ies cu bebeluşii în cărucioare, sunt skateboarderi, biciclişti, alergători musculoşi; fetele de liceu cu ochelari Ray-Ban şi părul prins în coadă de cal vorbind la telefon: „Gen, gen, gen”. Relaxate. Când Tabitha iese să îi cumpere prânzul lui Eleanor, se plimbă agale prin Grădina Publică din Boston; ar putea da vina pentru întârziere pe coada permanentă de la Paramount. Grădina este plină de flori – irişi, bujori, trandafiri. Lacul e limpede şi curat, iar bărcile în formă de lebădă plutesc pe el abia făcând câteva valuri mici.

Copilăria Tabithei aici a fost în multe privinţe ca o carte de poveşti. Eleanor le ducea pe Tabitha şi pe Harper la Baletul din Boston să vadă

Spărgătorul de nuci, la Muzeul de Arte Plastice să vadă expoziţia lui Renoir, iar Billy lua abonamente la Fenway. Ca familie, aveau o masă permanentă la Marliave vinerea seara, pentru că Eleanor adora iepurele galez. Duminica, luau brunch-ul la Harvest, în Cambridge. Tabitha s-a îmbătat pentru prima dată la o petrecere în Grays Hall, iar în acea noapte a vomitat la picioarele statuii lui John Harvard.

Educaţia ei din Boston este impecabilă, însă, după atâţia ani petrecuţi în Nantucket, acum se simte ca o turistă – şi, în situaţia de faţă, ca o ostatică.

Însă nu are de ales. Trebuie să aibă grijă de Eleanor.

Însă, când Harper o sună să îi spună despre suspendarea lui Ainsley, Tabitha o anunţă că se întoarce acasă.

— Te rog nu face asta! spune Harper. Nu vei schimba nimic. Ainsley are parte de o atitudine ostilă din partea prietenilor de la şcoală şi, din păcate, aceasta este specialitatea mea. Să fiu proscrisă.

Tabitha este jenată de cât de uşurată se simte pentru că e scutită de această corvoadă. Este neagră de furie din cauza lui Ainsley – nu suportă gândul că fiica ei este capabilă de ceva atât de ridicol şi crud –, însă nu suportă nici gândul ca Ainsley să sufere din cauza batjocurii celorlalţi copii. Îi trimite un mesaj lui Ainsley.

„Tabitha: Eşti bine?

Ainsley: Ce-ţi pasă?!

Tabitha: Sunt încă mama ta.

Ainsley: Aşa, şi?!

Tabitha: Şi te iubesc.

Ainsley: Cum spui tu, Tabitha”.

Tabitha citeşte de mai multe ori schimbul de mesaje până când lacrimile îi înceţoşează privirea. Îşi doreşte să se întoarcă în Nantucket şi să o scuture bine pe fiica ei – sau să o îmbrăţişeze. Dar îşi spune că, dacă vrea să fie cel mai bun părinte, acum trebuie să stea deoparte. Dacă Tabitha s-ar duce acasă şi ar prelua din nou controlul, Ainsley ar face ceva chiar mai rău decât a făcut deja. Tabitha este sigură de lucrul acesta.

•

Salvarea vine la scurt timp de la mătuşa Tabithei, Flossie, sora lui Eleanor din Palm Beach.

Flossie este demenţială. Este cu opt ani mai tânără decât Eleanor, însă arată şi se poartă de parcă ar fi de vârsta Tabithei. S-a autoproclamat soţie-trofeu, căsătorită cu un urmaş al lui Henry Flager în vârstă de 85 de ani. Joacă tenis, face shopping, ia masa în oraş, iar iarna lucrează trei zile pe săptămână la magazinul Eleanor Roxie-Frost de pe Worth Avenue.

Când Flossie ajunge la locuinţa urbană de pe Pinckney Street, le cere scuze pentru că nu a ajuns mai repede.

— Eram într-o croazieră când ai sunat, apoi am ajuns acasă, dar încă nu am vrut să vin. Bostonul este deprimant, iar sora mea este o ticăloasă în cele mai bune momente ale ei. Dar apoi m-am gândit la tine. Nimeni nu ar trebui să fie înrobit astfel de Eleanor. Ai făcut destule, Pony! Îi face semn să plece. De aceea te eliberez.

Tabitha urcă în camera ei să îşi împacheteze lucrurile ca să plece acasă, dar apoi îşi aminteşte că ea şi Harper au o înţelegere.

Gândul acesta o atrage: se va duce în Vineyard.

Harper

Meghan e cea mai năpăstuită femeie însărcinată pe care a întâlnit-o Harper vreodată. În plus, pe insulă s-au înregistrat temperaturi foarte mari, iar Meghan a depăşit cu patru zile data la care trebuia să nască. Şi totuşi, biata de ea vine să lucreze la magazin – pentru că magazinul are aer condiţionat, iar acasă nu are. Şi vrea să se asigure că Harper şi Ainsley învaţă totul despre magazin înainte să înceapă contracţiile. Lui Harper îi lasă impresia că îşi ia rămas-bun pentru totdeauna; are euforia specifică evadării. Dar poate că doar hormonii sunt de vină.

Magazinul din Nantucket este diferit de cel din Palm Beach pentru că, în afară de produsele marca Eleanor Roxie-Frost, vinde şi produse Milly, Tibi, DVF, Nanette Lepore, Parker, Alice & Olivia şi Rebecca Taylor.

— A fost ideea Tabithei şi chiar a trebuit să o forţeze pe mama ta să facă asta, îi mărturiseşte Meghan. Cred că Tabitha se săturase de ERF peste tot.

— Povesteşte-mi mai multe despre asta, îi cere Harper.

Ştie că este parte din înţelegere să lucreze la magazin, însă probabil este femeia cel mai puţin potrivită din America să facă lucrul acesta. În cei 20 de ani cât a trăit în Vineyard, şi-a petrecut în total în jur de două sau trei minute gândindu-se cu ce să se îmbrace. Acum, căutând printre umeraşele şi rafturile cu rochii şi fuste, pantaloni, bluze, pulovere subţiri, maiouri, pantaloni scurţi, blazere, sandale, curele, eşarfe şi raftul cu lenjerie din dantelă şi sutiene cu autoadeziv, pe care, văzându-le, te decizi pe moment să le cumperi, îşi dă seama că poate a ratat ocazia. Imprimeurile, mătasea, paietele, penele, toate sunt atât de seducătoare, de sexy, de şic!

— Voi fi sinceră cu tine, spune Meghan. Părul blond spălăcit al lui Meghan este prins la spate într-un coc transpirat, iar faţa ei palidă este pufoasă ca o bezea. Degetele şi gleznele sunt umflate. Poartă o rochie elastică de gravidă, verde, care o face să arate ca o legumă – mazăre sau varză-de-Bruxelles. Magazinul acesta are o reputaţie proastă.

— Cum adică? întreabă Harper.

— Oamenii cred că suntem snobi, spune Meghan. Pentru că suntem snobi. Mama şi sora ta ne instruiesc să ne dăm seama cine cumpără mult şi cine nu, iar în funcţie de asta tratăm clienţii. Tabithei nu-i plac cei care se uită la fiecare articol de îmbrăcăminte şi evident că îi urăşte pe cei care probează.

Ainsley aprobă din cap.

— Se plânge mereu de ei. De oamenii care probează opt sau nouă ţinute şi nu cumpără niciuna.

— Pe câţiva i-a dat afară din magazin, spune Meghan.

Harper râde.

— Este legal să faci asta?

— Nu, spun Meghan şi Ainsley la unison.

Apoi Meghan continuă:

— Nu lasă bărbaţii să intre în cabinele de probă pentru că o dată un cuplu a făcut sex oral acolo.

— Fata ţipa. Toată lumea a auzit, comentează Ainsley.

— Dumnezeule mare! spune Harper.

— Bărbaţii trebuie să stea în partea aceasta a magazinului, zice Meghan. Arată către două fotolii îmbrăcate în piele de lângă oglinda triplă. Acestea sunt scaunele elegante.

— Sau pot sta în picioare, adaugă Ainsley. Dar la distanţă, pentru a nu putea trage cu ochiul la cabinele de probă.

— Se ascultă doar muzică clasică, spune Meghan. Am încercat să pun Billie Holiday într-o zi...

— Mama a explodat de furie, intervine Ainsley.

— Există *şi* o veste bună, spune Meghan. Apoi îşi pune mâinile sub burta imensă şi geme. Contracţii.

— Of, draga mea, spune Harper.

Are un presentiment ciudat despre Meghan. Este ca un dop de şampanie gata să explodeze.

— Vestea bună este că fiul lui Mary Jo şi nora ei, în sfârşit, s-au implicat. O mută într-o comunitate de pensionari din Maryland, aproape de ei.

— Slavă Domnului! spune Ainsley.

— Aşa că va trebui să angajaţi pe altcineva, e de părere Meghan.

— Sau ne putem ocupa doar noi, spune Harper.

Meghan geme din nou.

— Este imposibil să vă descurcaţi singure, spune ea. Veţi înnebuni, vă garantez. Daţi un anunţ şi găsiţi pe cineva cu experienţă în vânzări. Nu trebuie să fie în domeniul modei. Cineva responsabil, dar relaxat, ferm, dar prietenos. De asta are nevoie magazinul – să devină un loc relaxant şi prietenos. Un loc în care oamenii sunt bine-veniţi şi unde li se vorbeşte frumos, chiar dacă vin îmbrăcaţi în pantaloni culotte şi încălţaţi în Skechers. Depinde de voi, fetelor, să schimbaţi reputaţia magazinului Eleanor Roxie-Frost din Nantucket. Înainte să dea faliment.

— Faliment?

— Vânzările au scăzut, spune Meghan. Se pare că tot Tabitha este vinovată. Acest magazin pierde bani de ani întregi.

Pentru prima dată de când se știe, Harper le compătimește pe mama și pe sora ei. În multe privințe, ele sunt propriii dușmani. Se pare că depinde de Ainsley să salveze magazinul. Și le imaginează pe Tabitha și Eleanor înfiorându-se la gândul acesta.

— Voi încerca, spune ea.

*

Sfârșitul anului școlar se apropie. Ainsley mai are o zi și jumătate și deja face presiuni asupra lui Harper să o lase să lipsească.

— Nu îți place ultima zi? întreabă Harper. Nu vă semnați unul celuilalt oracolele?

Ainsley își privește picioarele. Poartă o pereche de șlapi eleganți, decorați cu bijuterii false – roșu, turcoaz, galben. Par a fi de cauciuc. Harper a fost încântată să vadă că Tabitha are mai multe perechi de șlapi ca aceștia – sandale mistice – în magazin. Își va lua o pereche de saboți și îi va purta toată vara.

— Ainsley?

— Ce e? întreabă fata. În fiecare zi, după ore, a fost mai posomorâtă și mai retrasă decât în ziua precedentă. Nu a venit acasă cu Emma sau cu alți prieteni. De la întâlnirea din biroul directorului, abia acum, la magazin, a fost mai veselă. O zi și jumătate este inutilă. Nimeni nu vine să predea. Prefer să stau la magazin.

— Lasă-mă să mă gândesc, îi cere Harper.

La ieșirea din magazinul rece și înmiresmat în strada însorită și aglomerată, privește cu ochii pe jumătate închiși. Îi este dor de Edgartown și de Vineyard în general, îi este dor de Reed.

Reed a plecat? Harper și-a testat în fiecare zi hotărârea de când i-a spus Rooster. Dacă Reed a plecat din Vineyard, unde s-a dus? O caută pe ea? Dacă ar căuta-o, unde s-ar duce? Unde ar crede că a plecat?

Cercul acesta vicios o tulbură.

Nu s-ar gândi niciodată la Nantucket. Știe că Tabitha locuiește acolo și că ele nu își vorbesc. Mai mult decât atât, locuitorii din Vineyard nu merg în Nantucket și invers. Este un fel de lege ciudată: îți alegi ori o insulă, ori pe cealaltă.

Lui Harper îi place să îi poarte de grijă lui Ainsley pentru că în felul acesta are mai puțin timp să se gândească la astfel de lucruri.

— Hai să luăm înghețată!

— De la Pharmacy, spune Ainsley. Nu de la Juice Bar. Copiii de la școală vor fi la Juice Bar.

— Pharmacy să fie atunci, spune Harper.

•

Un clopoţel sună la intrarea în Nantucket Pharmacy. Este genul acela de loc vintage, încântător. Are un bufet cu blat unde poţi lua prânzul şi scaune de vinii şi crom.

Ainsley şi Harper se aşază. Un bărbat cu cămaşă şi cravată stă la capătul bufetului şi mănâncă un sandviş de pâine de secară cu ton şi salată.

— Hei, tu! strigă Ainsley.

— Hei, Bucluc!

Bărbatul se ridică de pe scaun, iar Harper îşi dă seama că este Ramsay, cel cu care a luat prânzul cu o săptămână înainte. O ridică pe Ainsley şi o îmbrăţişează tare. Fata îşi pune capul pe pieptul lui Ramsay şi îl cuprinde în braţe.

Se despart greu, iar când o fac, Harper observă privirea înlăcrimată a lui Ainsley. Este sinceră şi îi mărturiseşte:

— Am fost suspendată.

Apoi începe să plângă.

Ramsay o cuprinde iar, o linişteşte, o sărută pe cap.

— Observ că te-ai maturizat, spune el. Pentru că în urmă cu şase luni nu ai fi considerat o tragedie suspendarea, ba dimpotrivă, ceva onorabil. Acum măcar înţelegi mai bine cum stau lucrurile.

— Bună, Ramsay, spune Harper.

Ramsay se desprinde de Ainsley şi întinde mâna spre Harper.

— Încă e ciudat pentru mine, spune el. Sunteţi identice.

Ainsley îşi şterge faţa cu un şerveţel de hârtie, se reazemă pe bufet şi comandă un frappé cu ciocolată.

— Ţie ce îţi iau? o întreabă Ainsley pe Harper.

Harper vede farfuria lui Ramsay.

— O porţie de chipsuri, spune ea. Prefer sărat în loc de dulce.

— Asta te-ar fi dat de gol, spune Ramsay. Tabitha adoră dulciurile.

— Când mănâncă, adaugă Ainsley.

— Când mănâncă, aprobă Ramsay.

O pungă galbenă de Lay's apare în mâinile lui Harper.

— Nu îţi abandona prânzul din cauza noastră, spune ea. Se uită la ceas. Este ora 16.30. Sau cina.

— Prânzul, spune Ramsay. Am lucrat prea mult.

— Eu şi mătuşa Harper vom începe să lucrăm la magazin, spune Ainsley. Mary Jo se mută în Maryland, aşa că va trebui să angajăm pe altcineva.

— Uau! se miră Ramsay. Puteam să jur că Mary Jo îşi va găsi sfârşitul reîmpăturind puloverele împăturite.

— Cunoşti pe cineva care caută de lucru? întreabă Harper.

— Da, chiar ştiu pe cineva, răspunde Ramsay. Îşi pune ochelarii. Dă-mi numărul tău de telefon!

— OK, spune Harper.

Îi dă numărul, pe care el îl salvează în telefon, apoi se întreabă dacă a făcut bine că i-a dat numărul ei de telefon fostului iubit al Tabithei.

— De cine ar trebui să întreb?

Ramsay îşi drege glasul.

— O cheamă Caylee, spune el. Caylee Keohane. A lucrat ca barmaniţă la Straight Wharf, dar şi-a pierdut slujba săptămâna trecută. Ştiu că este destul de disperată să găsească de lucru în altă parte.

— Şi-a pierdut slujba? De ce? întreabă Harper.

— Un nenorocit a prins-o de fund, iar ea i-a vărsat băutura pe el, spune Ramsay. Şeful a învinovăţit-o pe ea.

— Stai puţin, spune Ainsley. Este vorba de tipa cu care ieşi?

— Ieşeam, spune Ramsay. Ne-am despărţit. Se uită la Harper. Până la urmă, s-a dovedit a fi prea tânără.

— Spune-i să mă sune, zice Harper. Se întreabă dacă ar fi posibil să o angajeze pe fosta iubită a lui Ramsay să lucreze la magazinul Tabithei. Cu cât stă mai mult aici, cu atât intră mai mult în încurcături. Îi face semn lui Ramsay. Nu promit nimic, dar trimite-mi datele ei şi o voi chema la un interviu.

Totuşi, va fi interesant să o cunoască pe femeia cu care Ramsay a ales să o înlocuiască pe Tabitha.

— Poate ieşim într-un weekend, spune Ramsay. Tu, eu şi Ainsley. Putem lua ce avem nevoie pentru un picnic şi să mergem pe plajă la Ram Pasture. Cineva trebuie să îţi arate insula.

— Sună tentant, spune Harper. Dar trebuie să lucrăm.

— Ce-ai zice de duminica viitoare? întreabă Ramsay. Magazinul va fi închis. Este zi de odihnă.

— Nu ştiu ce să zic, spune Harper.

— Te rog? intervine Ainsley. Să mergem!

— Nu vrei să ieşi cu prietenii tăi? întreabă Harper.

Ainsley devine serioasă.

— Nu prea.

— Bine, îi spune Harper lui Ramsay. Sună distractiv. Mulţumesc!

•

Pe drum spre casă, Ainsley îşi savurează în linişte frappé-ul.

— Nu sunt sigură dacă trebuie să o chem la interviu pe fosta iubită a lui Ramsay, spune Harper. Cu atât mai puţin să o angajez.

— Fă-o, spune Ainsley. Mama se va enerva. A fost atât de geloasă când Ramsay a început să iasă cu ea! Este tânără. Cu vreo câţiva ani mai mare decât mine.

— Ce părere ai despre mersul pe plajă cu Ramsay duminica viitoare? întreabă Harper. Îţi doreşti să facem asta? L-am putea lăsa baltă şi să mergem împreună cu Fish doar noi două. Fish e distractiv pe plajă.

— Vreau să vină Ramsay, spune Ainsley. Înainte, eu şi mami mergeam mereu cu Ramsay duminica pe plajă. Simt nevoia de stabilitate în viaţa mea.

Harper râde, deşi tot nu se simte în largul ei pentru că a acceptat să meargă la plajă. În copilăria lui Harper şi a Tabithei, multă lume credea că se înlocuiau între ele. Arătau exact la fel şi, prin urmare, erau exact la fel. Însă cu Ramsay lucrurile nu mai sunt la fel de simple, nu-i aşa? Ramsay îşi dă seama că Harper este complet diferită de Tabitha. Are talente diferite, gusturi diferite, pasiuni diferite şi o filosofie de viaţă diferită. Iar dacă nu îşi dă seama de toate acestea acum, o va face cât de curând.

Harper este atât de absorbită de aceste gânduri când cotesc pe alee şi coboară din maşină, încât nici nu observă faţada casei decât când Ainsley ţipă. Iar când Ainsley ţipă, Fish începe să latre.

Uşa de la intrare, veranda şi pavajul au fost bombardate cu ouă crude, probabil vreo patru sau cinci duzini. În arşiţa de afară, au un miros toxic, de ouă stricate.

Lui Harper îi vine să vomite, dar se abţine în faţa lui Ainsley.

Sadie, se gândeşte ea. Sadie a aflat că este aici. Pe asfalt, cu cretă albastră, este scris: TU SUGI OUĂ.

Ainsley vede şi ţipă.

— Emma, spune ea. Este mâna Emmei! Poate şi a lui Candace.

Harper închide ochii. Sigur că nu a fost Sadie Zimmer. Pentru prima dată în viaţă, Harper înţelege ce înseamnă să fii părinte: şi-ar dori să poată lua totul asupra ei; şi-ar dori să o protejeze pe Ainsley de toate insultele şi jignirile. Ea poate face faţă unor insulte. Însă Ainsley aleargă prin casă suspinând, cu şlapii strălucitori lipăind pe cojile sfărâmate şi alunecând pe mizeria făcută de albuşuri.

Harper închide ochii şi spune o mică rugăciune pentru a o întări. Apoi simte duhoarea şi vomită în tufişuri.

*

La începutul săptămânii, Harper o intervievează singură pe Caylee într-un loc numit Lemon Press, pe Centre Street, loc sugerat de Caylee. La Lemon Press servesc cafea Mocha Joe şi meniu organic. Lui Harper nu-i place mâncarea foarte sănătoasă, însă trebuie să recunoască faptul că arată delicios.

Caylee a comandat un ceai rece de iasomie şi pâine prăjită cu avocado în câteva combinaţii – una cu ridichi, una cu roşii, una cu ouă fierte tari. Din păcate, la vederea ouălor, Harper simte că o apucă greaţa, căldurile şi ameţeala. Comandă un pahar de apă caldă cu lămâie.

Caylee este tânără – mult prea tânără pentru Ramsay – şi oarecum drăguţă: părul lung, ochii mari, albaştri şi un nas cârn, care îi ştirbeşte din frumuseţe. Are un tatuaj cu o fundiţă roz în interiorul încheieturii mâinii., „Oh, un tatuaj!”, se gândeşte Harper, însă, când vede cum se uită la el Caylee, spune:

— Mama a murit de cancer la sân acum trei ani.

Lui Harper îi dau lacrimile.

— Tocmai mi-am pierdut tatăl, spune ea. Este greu.

Caylee întinde mâna peste masă şi o prinde pe Harper de braţ.

— Eşti angajată, spune Harper.

Nu îi pasă dacă Tabitha are ceva de obiectat. Caylee va lucra la magazin. Este plină de viaţă şi arată grozav indiferent ce pune pe ea. Este efervescentă şi amuzantă, are nevoie de un loc de muncă şi poate lucra de câte ori Harper o cheamă – cu cât mai multe ore, cu atât mai bine. Nu are experienţă recentă în vânzări, însă a lucrat toată vara trecută şi prima parte din vara aceasta ca barmaniţă la Straight Wharf, aşa că abilitatea de a lucra cu oamenii e perfectă. De asemenea, şi probabil cel mai important, are prieteni – mulţi prieteni, majoritatea fete din familii bogate, cu venituri nelimitate. Altele lucrează în Nantucket, făcând sute de dolari bacşiş pe noapte şi poate că au nevoie de haine noi pentru zilele libere.

Când Caylee dă o raită prin magazin şi îşi alege cele şase ţinute, una mai frumoasă decât cealaltă, spune:

— Te asigur că prietenii mei habar nu au că aveţi produse de la Milly şi Rebecca Taylor. Ei cred că sunt doar produse marca ERF, pe care le poartă doar mamele noastre. Trebuie să facem reclamă. Trebuie să dăm o petrecere.

•

Planifică petrecerea pentru vineri, în ciuda faptului că Meghan spune:

— Vă avertizez: Tabitha nu ar permite o petrecere aici. Ca să nu mai vorbim de Eleanor.

— Trebuie să ne calmăm, e de părere Harper. Ne trebuie o imagine nouă.

— Ne trebuie *clienţi,* adaugă Ainsley.

Ea a fost vrăjită de Caylee mai mult decât Harper. Caylee este blândă şi preocupată, asemenea unei surori mai mari. Harper înţelege atracţia. Ainsley are nevoie de o prietenă, mai ales după povestea ouălor aruncate, însă Harper este îngrijorată că poate Caylee e puţin prea mare. Are 22 de

ani, iar prietenii ei merg în baruri noaptea – Cru, Nautilus, Boarding House, Chicken Box.

Harper a făcut tot posibilul să o supravegheze pe Ainsley fără a părea tiranică. Întotdeauna lângă patul lui Ainsley este un pahar, iar Harper îl verifică de câte ori are ocazia pentru a se asigura că e umplut cu apă, nu cu votcă. Miroase şi sticlele lui Ainsley de apă cu vitamine. Până acum, totul e în regulă.

Caylee postează noutăţi despre petrecere pe pagina ei de Facebook – când anunţă că are 1.100 de prieteni, lui Harper i se taie răsuflarea – şi trimite ştirea din Nantucket pe site-ul social numit Mahon About Town, dar şi pe un blog numit Nantucket BLACK book.

Când Harper are îndoieli – crede că ar trebui să trimită invitaţii corespunzătoare sau să dea un anunţ în ziar –, Caylee râde.

— În ziua de azi, totul se întâmplă pe reţelele de socializare, spune ea. Trebuie doar să ai încredere în mine.

•

Fac tot ce le stă în putinţă pentru a schimba locul. Reduc luminile de la candelabrul imens de cristal. Harper nu poate înţelege de ce insistă Tabitha să aibă lumină puternică dacă afară este soare; probabil este o înţelegere pentru că Eleanor nu vede foarte bine. Adună puloverele de pe masa cu picior din centrul încăperii – acolo va fi aşezată mâncarea – şi amenajează un bar lângă scaunele elegante.

— Se varsă, spune Meghan. Există un motiv pentru care în niciun magazin decent din America nu sunt permise mâncarea şi băutura. Oamenii varsă pe jos. Nu intenţionat, însă o fac. Tabitha a schimbat covorul în primăvara aceasta. Întâmplător, ştiu că a costat 8.000 de dolari.

Harper se uită la covor. Este un argintiu monoton, de culoarea nichelului.

Monotonia lui se asortează cu pereţii de culoarea scoicilor, însă paleta de argintiu, metal şi gri îi dă de gol vechimea.

— Nu-mi pasă, spune Harper.

•

Petrecerea va include reduceri de la 16.00 la 17.30. Caylee-ospătăriţa prepară un punci Foxy-Roxie – votcă, şampanie, nectar de mango şi coacăze. Coacăzele cu siguranţă pătează, se gândeşte Harper.

Harper a pregătit boluri mari de popcorn, un platou cu crudităţi fastuoase, cu trei feluri de sosuri şi felii de pâine prăjită cu avocado, precum cele de la Lemon Press, dar mai mici. Harper se întreabă dacă nu ar fi trebuit să aibă mai multă mâncare având în vedere că servesc alcool, însă Caylee o lămureşte că nimeni nu vrea să mănânce mult înainte să probeze haine şi că, atunci când sunt ameţiţi, oamenii cheltuiesc întotdeauna mai mulţi bani.

Playlistul selectat de Caylee şi Ainsley include Rihanna, Beyoncé, Adele, Norah Jones, Alison Krauss, Miranda Lambert, Diana Krall, Gwen Stefani, şi, ca simbol masculin, Prince.

Harper intenţionează să îl lase pe Fish în lesă la intrare, în speranţa că va fi cel mai bun ambasador al magazinului. Nu există om care să nu iubească un husky.

La ora 15.45, Harper este atât de agitată încât ameţeşte şi trebuie să se aşeze în partea răcoroasă a magazinului, cu capul între genunchi. Nu îşi aminteşte să mai fi dat o petrecere în ultimul timp, cu excepţia ceremoniei de comemorare a lui Billy – ceremonie care, evident, a fost un dezastru total. Este sigură că nu va veni nimeni. Oamenii vor fi doar în trecere, în drumul lor către locuri încântătoare şi mai distractive, doar pentru a arunca o privire la Harper – care poartă o Roxie doar pentru că se simte obligată să facă asta, cu toate că a ales varianta roşu-cireaşă, care este mult mai atrăgătoare decât celelalte –, Ainsley – arătând tânără şi sobră într-o rochie de vară albă cu capse Nanette Lepore – şi Meghan – într-o rochie tricou largă, violet, pe care nici măcar nu o vând în magazin, însă este singura care îi mai vine. Trecătorii vor simţi o uşoară disperare, o tentativă eşuată de a schimba imaginea ERF, o imagine atât de greu de uitat gravată în piatră.

Însă o vor vedea şi pe Caylee în blugi albi de la AG Stilts, o bluză Rebecca Taylor strălucitoare şi cu umerii goi şi o pereche superbă de sandale cu platformă, cu părul ei lung desfăcut şi cu o şuviţă mică fluturând într-o parte, şi toate vor dori să arate exact ca ea: frumoase, zâmbitoare, fără griji.

Poate că le va salva Caylee.

•

Când Caylee îi dă un pahar de punci, Harper ia o înghiţitură, însă stomacul ei ripostează; probabil este mai bine să rămână trează. Îşi toarnă apă minerală în pahar, la fel ca Ainsley şi Meghan. Cu cinci minute înainte de ora 16.00, Harper îi prinde lui Fish o bandană bleumarin la gât şi scoate baloanele afară. Caylee porneşte muzica.

Meghan îşi prinde capul în palme oftând adânc, iar Harper ştie că se gândeşte la ce ar spune Tabitha dacă ar fi aici.

„Dar Tabitha nu este aici”, se gândeşte Harper sorbind din apă.

A trecut un sfert de oră peste ora patru, iar în magazin sunt 25 de oameni, jumătate dintre ei fie probând haine, fie aşteptând la cabina de probă. Şi oamenii continuă să se adune. Caylee împarte punci în stânga şi-n dreapta, în timp ce Ainsley se ocupă de consiliere.

— Vrei să fii sofisticată precum LBD, dar eşti roşcată, aşa că ar trebui să încerci verde-închis, spune Ainsley.

Îi arată o rochie de mătase, care poartă eticheta ERF, pe care Eleanor a creat-o chiar după divorţ. Meghan i-a spus lui Harper că ea şi Tabitha au poreclit rochia „Criza vârstei de mijloc”. Este apreciată de femeile care au rămas singure sau de cele care tocmai au descoperit infidelitatea soţului.

— Tabitha are nas fin la astfel de femei, a spus Meghan.

— Sunt convinsă, a zis Harper.

Acum Meghan se află în spatele casei de marcat, anunţând reduceri, iar cu fiecare tranzacţie e mai puţin morocănoasă.

— Funcţionează, spune ea. Nu-mi vine să cred!

Oamenii continuă să vină. Unii dintre ei sunt prietenii lui Caylee – ţipă când o văd, o îmbrăţişează şi îi spun cât de tare îi simt lipsa la Straight Wharf.

— Tipul nou este un neisprăvit. Îi trebuie mai mult tupeu!

Îi spun cât de mult le plac bluza, pantalonii, pantofii ei.

— Le avem la vânzare, le spune Caylee.

Oamenii se tot adună; toată lumea vrea să vadă ce se întâmplă. Fish acceptă să fie mângâiat pe cap şi scărpinat pe spate. Coada lui, băgată între picioarele din spate, se mişcă la fiecare client nou. Îi place să fie în centrul atenţiei. Cineva îi dă o mână de popcorn; altcineva îi strecoară o felie de pâine prăjită cu avocado. I se va face rău mai târziu, Harper este sigură de asta, însă acum este, fără îndoială, fermecător.

Joan Osborne cântă *Midnight Train to Georgia,* iar o parte din femei cântă împreună cu ea.

— Superpetrecere, se aude o voce de bărbat.

Harper se întoarce – este Ramsay. E îmbrăcat la patru ace, ca întotdeauna: cămaşă cu dungi albastre, cu mâneci frumos suflecate, cravată albastră imprimată cu mingi de plajă, pantaloni la dungă. Mocasini fără şosete. Zâmbeşte ştrengăreşte.

— Nu am văzut niciodată magazinul atât de aglomerat. Niciodată. Nici măcar pe aproape. Priveşte peste umărul lui Harper, către Meghan.

— Spune tu, Meghan, câţi cumpărători au intrat în acelaşi timp aici, exceptând ziua de astăzi: cinci?

— Patru, spune Meghan. Şi chiar şi aceste ocazii pot fi numărate pe degetele de la o mână.

— Totul i se datorează lui Caylee, spune Harper. Îţi mulţumesc că ai recomandat-o! Această petrecere a fost ideea ei şi, după cum vezi, este atracţia serii.

Harper şi Ramsay privesc grupul de femei frumoase care o înconjoară pe Caylee în semn de admiraţie. Harper simte o undă de gelozie – nu pentru ea, ci pentru Tabitha. Chiar dacă Tabitha a fost cea care l-a părăsit pe Ramsay,

cu siguranţă nu i-a fost uşor să îl vadă că iese cu cineva atât de tânăr şi de atractiv precum Caylee.

— Caylee este o fată bună, spune Ramsay. Şi vocea, şi privirea îi sunt prietenoase. Am crezut că va fi o fantezie să ies cu cineva de 22 de ani. În plus, am vrut să o necăjesc pe sora ta...

— Mda, spune Harper.

— Însă a fost ca şi când aş fi avut grijă de un copil. Plânge când se îmbată.

— Nu asta face toată lumea? spune Harper.

— Şi trebuia să îi explic anumite lucruri, spune Ramsay. Nu ştia cine a fost Van Morrison. Nu ştia cine a fost Bob Dole. Şi de ce ar şti? Era un copil când el a candidat la preşedinţie.

— Exact, spune Harper, gândindu-se la Drew – bietul Drew, care i-a declarat iubirea şi şi-a schimbat statusul pe Facebook: într-o relaţie. Ei bine, magazinul acesta are nevoie de energia ei tinerească, de ideile ei moderne.

— Mă bucur că totul merge bine, spune Ramsay. Am trecut doar să vă încurajez şi să vă aduc aminte că duminică mergem pe plajă. Trec în jurul prânzului să vă iau pe tine şi pe Ainsley.

— Oh! spune Harper. Încă este agitată de întâlnirea pe plajă, însă nu poate găsi o scuză ca să scape. În regulă.

Ramsay îi face bezele lui Ainsley în drum spre ieşire.

— Ne vedem duminică.

•

Ramsay nu este primul bărbat de la petrecere. Până în jurul orei 17.00, în magazin vin tot felul de bărbaţi. Unii sunt ospătari la restaurante, purtând deja tricouri albe şi şorţuri negre înnodate în talie, dar sunt şi tipi care tocmai s-au întors de la pescuit şi de pe terenul de golf. Este şi un puşti bine făcut, îmbrăcat cu cămaşă şi cravată, care arată de parcă ar fi ieşit din biroul lui Ramsay. Toţi acceptă timizi punci de la Caylee, apoi caută cu stângăcie ceva ce ar putea cumpăra pentru iubitele lor. Majoritatea nu au nici cea mai vagă idee. „Ce mărime ar trebui să iau?" Ţin în mână o fustă mărimea 14 şi pantofi mărimea 38. Precum Caylee, Ainsley încearcă să le dea o mână de ajutor – îi ştie pe unii dintre aceşti tipi şi pe partenerele lor iar Meghan încurajează cumpărăturile de moment la casă. Încep cu un bol mare de sticlă plină cu chiloţi tanga din dantelă. Meghan vinde cel puţin câte o pereche fiecărui bărbat care pleacă din magazin.

Prince cântă *Kiss.* Se aude un chiot colectiv şi femeile încep să danseze. Ainsley dă fuga la iPod şi face pe DJ-ul. În curând magazinul arată precum South Beach la ora 3.00. Meghan face ochii mari.

— Devine din ce în ce mai incredibil.

Ainsley pare fericită, iar Harper se simte împlinită. Tabitha şi Eleanor se pot supăra din cauza petrecerii, pot susţine că Harper scade valoarea brandului ERF, luându-l în derâdere şi batjocorindu-l, însă niciuna nu poate contrazice expresia de pe chipul lui Ainsley.

Tocmai când Harper se felicita singură, lui Ainsley îi piere zâmbetul într-o clipită.

Harper priveşte către uşa de la intrare. Două fete tocmai intră la braţ în magazin. Una din ele are părul negru, cealaltă – blond căpşună, iar amândouă, la fel ca Ainsley, par mai în vârstă decât sunt. Cea cu părul negru apucă lacom un pahar de punci, însă Caylee îi ia paharul din mână şi îl ridică pentru ca fata să nu-l ajungă.

— Îmi pare rău, dar trebuie să îmi arătaţi buletinele.

— La o petrecere cu acces liber? spune fata cu părul negru. O petrecere cu acces liber într-un magazin al unei bătrâne demodate?

Harper este cât pe ce să se ducă şi să îi spună vreo două fetei arţăgoase, însă Ainsley i-o ia înainte.

— Emma, spune ea. Candace.

— Bună, Ainsley, spune Emma, prefăcându-se surprinsă.

— Am venit să cumpărăm o rochie pentru Candace. Teddy o scoate la cină diseară.

Ainsley încuviinţează din cap, iar Harper îi observă încleştarea de pe chip.

„Păstrează-ţi calmul! Poţi s-o faci”.

— Unde vă duceţi? întreabă Ainsley.

Candace ridică din umeri.

— Ventuno.

— Drăguţ, spune Ainsley.

— Astăzi i-a trimis flori, zice Emma. Vrea ca ea să îşi prindă una în păr diseară. Nu este cel mai romantic lucru pe care l-ai auzit vreodată?

Ainsley are privirea împietrită, iar Harper simte un fior pe şira spinării. În clipa aceea, Ainsley arată exact ca Tabitha. Harper ştie ce urmează: „Du-te naibii, Emma!” „Haide, spune-o!” Dar înainte ca Ainsley să apuce să vorbească, se aude un ţipăt, suficient de tare încât să acopere Hollaback Girl. Sunetul se opreşte instantaneu. Meghan e cea care a ţipat. Stă cu picioarele arcuite, iar apa ţâşneşte din ea pe luxosul covor gri argintiu din magazinul ERF.

— S-a rupt apa! strigă ea. Vine bebeluşul!

Tabitha

Nu îi vine să creadă cât de liberă se simte când coboară cu mașina de pe feribot, în Oak Bluffs.

Pentru prima dată de foarte mult timp, Tabitha nu trebuie să poarte de grijă nimănui – nici mamei, nici fiicei. Este liberă să facă tot ce își dorește. Poate fi *ea.* Asta chiar este o noutate!

Harper, desigur, a trăit astfel ani întregi. L-a avut pe Billy, însă el a fost complet diferit de Eleanor. Nu a avut pretenții, nu a cerut și nu făcut presupuneri; nu a avut așteptări imposibil de realizat. Lui Harper i-a fost atât de ușor!

Tabitha conduce pe Circuit Avenue în Oak Bluffs, pe lângă un loc numit Ritz, care are o reclamă – *Muzică live diseară* – și emană un miros de burgeri făcuți pe grătar de îți lasă gura apă.

Burgeri. Muzică live. Tabitha își va duce lucrurile acasă la Billy și se va întoarce să ia cina la Ritz. Numai gândul la asta o face să se simtă alt om.

•

Casa lui Billy chiar arată rău. Duhnește a țigări și a câine – pe Tabitha o trec fiorii imaginându-și-l pe Fish făcându-și nevoile și împrăștiindu-le prin toată casa ei – și totul este lăsat în paragină, vechi, demodat și urât. Billy a trăit mereu bine, însă nu a investit niciodată în casa lui. Mobila lui din casă ar fi lemn de foc pentru oamenii străzii. Fotoliul – uh! Bucătăria – dezgustătoare!

Tabitha nu poate face nimic dacă nu se organizează. Merge la primul etaj, scrie pe o listă ce trebuie să facă, dacă Harper este de acord cu ea: să scoată covorul, să lustruiască pardoseala, să golească bucătăria – în ciuda faptului că ea nu gătește, visul Tabithei dintotdeauna a fost să renoveze o bucătărie –, să văruiască tot, să cumpere un vas de toaletă nou, o chiuvetă, corpuri de iluminat – pare că Billy a adus pe insula aceasta doar cele mai urâte corpuri de iluminat din tinerețea lui și le-a instalat în casă – și să comande mobilă nouă de la Houzz, Wayfair, One Kings Lane! Tabitha a accesat aceste site-uri ani întregi, visând la camerele pe care le va amenaja într-o zi.

Sus la etaj, evaluează dormitoarele – camera tatălui ei și camera în culorile lavandei, care a fost a lui Harper; posterul cu Hootie & The Blowfish încă atârnă pe perete. În al treilea dormitor, fosta cameră a Tabithei, mocheta bej îngrozitoare este încă acolo, însă pereții sunt vopsiți cu un albastru-deschis. Atât de mult să fi trecut de când stătea aici? Nu își mai

amintește. Fereastra de deasupra patului mare, îngrijit, dă înspre curtea interioară. În această perioadă a zilei, în cameră pătrund din plin razele de soare auriu. Billy ar fi putut să o folosească pe post de birou în locul mesei de jos. Sau, la fel ca în alte case, camera ar fi putut avea un aparat nefolosit pentru gimnastică sau mobilă veche. În schimb, este curată și goală, exceptând patul, de parcă o aștepta pe ea să se întoarcă.

Închide ochii și lacrimile încep să curgă. „Sunt aici, tati. Acum sunt aici".

Tabitha a făcut câteva investigații: în contul lui Billy sunt 90.000 de dolari. Pentru a face ceea ce își imaginează ea, va trebui să folosească toată această sumă și să apeleze la propriile economii. Fapt care o sperie puțin, având în vedere că Ainsley va merge la colegiu peste doi ani, însă Tabitha îi va recupera după vânzare și, cum ea este cea care va face toată treaba, își va lua și un salariu. Nu trebuie decât ca Harper să fie de acord. Harper nu este de acord cu renovarea pentru că este timidă și lipsită de imaginație. Nu își dă seama de ce este capabilă Tabitha.

•

Înainte să plece la cină, își amintește că trebuie să le sune pe Ainsley și pe Harper și să le spună că se află acolo.

Nici Ainsley, nici Harper nu răspund la telefon. Cumva este de înțeles. Magazinul este deschis până târziu vinerea, așa că probabil lucrează amândouă. Sună la magazin, dar nu răspunde nimeni. Tabitha încearcă să își dea seama ce se întâmplă și are o presimțire rea. Apoi, o clipă mai târziu, Meghan sună de pe telefonul ei. Se află în depozit – Tabitha își dă seama de asta după ecoul vocii ei.

— Tabitha? spune Meghan.

— Pot vorbi cu fiica mea, te rog? întreabă Tabitha. Sau cu sora mea?

— Hm, spune Meghan. Sunt ocupate.

— Ocupate? spune Tabitha.

Își imaginează ce a vrut să spună: „Au plecat de la muncă mai devreme ca să bea un cocktail la Gazebo". Începe să tremure de furie și de frustrare. Nu ar fi trebuit să o lase pe Ainsley în grija lui Harper.

— Ocupate cu clienți, spune Meghan.

— Amândouă? spune Tabitha.

— Amândouă, confirmă Meghan. Suntem ocupate acum.

— Ocupate? repetă Tabitha.

Pare o mare minciună. În toți acești ani de când administrează magazinul, nu l-ar fi descris niciodată ca ocupat. Nu este genul de locație ocupată, în ciuda eforturilor ei de a diversifica stocul de marfă. Magazinul ERF este asemenea galeriei de artă din oraș; e doar pentru cumpărătorii interesați și serioși. Iar Eleanor refuză să facă orice fel de reduceri. În franceză, *reduceri*

înseamnă *murdar,* iar Eleanor exact la asta se duce cu gândul când aude cuvântul. Este murdar. Fiecare articol marca ERF poartă amprenta perioadei clasice, o calitate care nu ar trebui să fie niciodată scontată. Din când în când, un grup de femei înstărite coboară din iahtul imens al cuiva şi se întrec în cumpărături, însă genul acesta de comportament s-a cam rărit odată cu criza financiară din 2008.

— Vrei să îmi spui că amândouă sunt acolo, dar atât de ocupate încât nu pot veni la telefon?

— Exact asta încerc să îţi explic, spune Meghan. Iar eu ajutam pe cineva când ai sunat pe telefonul fix.

Face o pauză, iar Tabithei i se pare că aude muzică şi voci; aude un câine lătrând. Un câine? Cu siguranţă i se pare.

— Ar trebui să închid...

— În regulă, spune Tabitha. Încă are suspiciuni, însă stomacul ei chiorăie şi se gândeşte numai la burgerii şi la muzica live de care va avea parte în curând. Ar trebui să întrebe cum merge sarcina lui Meghan, însă nu vrea ca răspunsul să îi strice seara. Cât timp Meghan deţine controlul, Tabitha nu are de ce să se îngrijoreze dacă în magazin este un câine, dacă marfa a fost redusă sau dacă alt protocol nu a fost respectat. Când Meghan va intra în travaliu, va fi altă poveste. Spune-i uneia din ele să mă sune când se eliberează. Oricare. Sau amândouă.

— În regulă, zice Meghan, nerăbdătoare să termine conversaţia.

Tabitha se holbează la telefon. Ar trebui să se îngrijoreze pentru magazin? Probabil că da, dar nu vrea să facă asta. Pleacă la Ritz.

•

Să iasă singură într-un oraş străin este o experienţă neobişnuită, dar, în loc să se gândească la asta, Tabitha este încântată. A încercat să se îmbrace decent – pantaloni AG Stilts albi şi un top roz cu portocaliu Trina Turk –, şi-a strâns părul într-o coadă de cal şi s-a machiat puţin, încercând să pară că nu pune mare preţ pe această ieşire.

Privită din exterior, Ritz Café pare o tavernă. Îi pasă Tabithei de lucrul acesta? Are de gând să se poarte ca o snoabă? Nu. Intră cu un zâmbet sigur, accesoriul ei cel mai de preţ.

Barul este întunecat, plin de fum şi de oameni. Tabitha se gândeşte să plece – înapoi în FJ40-ul ei confortabil, înapoi la Vineyard Haven, înapoi în casa lui Billy. Iar mâine, înapoi în Nantucket. Însă aude nişte acorduri de chitară, iar când se întoarce, vede un tip în blugi şi tricou Mocha Mott stând pe un scaun cu microfonul în faţă. Pe panoul negru din spatele lui scrie: *Unicul Franklin Phelps din Vineyard.* Unicul Franklin Phelps din Vineyard e aproape de vârsta Tabithei şi este incredibil de atrăgător. Are părul negru,

ciufulit şi ochi căprui mari şi ţine chitara neglijent pe un genunchi. Când *Unicul Franklin Phelps din Vineyard* o zăreşte pe Tabitha, îi face cu mâna, iar ea se gândeşte: Mă cunoaşte!

Dar apoi îşi dă seama.

Franklin începe să cânte *Carolina in My Mind* de James Taylor şi lumea aplaudă.

În ciuda aglomeraţiei, la bar este un scaun liber. Tabitha se aşază şi îi zâmbeşte barmaniţei, o femeie tânără cu ochii limpezi şi un zâmbet prietenos.

— Bună, Harper, spune ea. Nu te-am văzut de mult! Vrei o bere sau un shot?

Tabitha deschide gura să o corecteze pe tânără: „Nu sunt Harper". Dar în bar este gălăgie şi se pare că fata o place pe Harper, aşa că Tabitha nu vede nimic rău în faptul că aprobă. Bere sau shot? Desigur. Tabitha n-a băut în viaţa ei o bere şi un shot. Poate că a ratat asta. A pierdut distracţia.

I se aduc băuturile – un pahar înalt plin cu bere, din care aproape jumătate este spumă, şi un shot cu un lichid maro purpuriu. Tabitha ridică paharul de shot să îl miroase uşor.

Dumnezeule! Jägermeister.

Îl dă pe gât încercând să nu plângă şi apoi ia o gură mare de bere. Simte imediat o arsură în piept. Însuşi Franklin Phelps din Vineyard cântă *Wild World* al lui Cât Stevens, una dintre piesele ei preferate. Tabitha strigă asemenea unei admiratoare. Este atât de ruşinată că a scos un asemenea sunet, încât bea mai mult din bere.

„Deci asta înseamnă să fii ca Harper".

•

Un bărbat stă lângă ea la bar. Este înalt şi arătos. Poartă o cămaşă roşie cu alb cu mâneci suflecate şi o şapcă de golf cu numele unei bănci, chiar dacă afară este întuneric.

Spune:

— Ce faci, frumoaso?

Tabitha îşi dă ochii peste cap.

— Arăţi ca o turistă, spune omul cu şapcă. Îi face semn barmaniţei şi imediat un gin şi un tonic îi apar în faţă. Bea aproape totul dintr-o înghiţitură. Eşti turistă? Nu-mi spune: lasă-mă să ghicesc. Eşti din New Canaan, corect? Sau nu, stai: Greenwich!

Tabitha se simte jignită. Dacă cineva arată ca un turist sau cel puţin nu ca un localnic, atunci el este acela. Poartă un ceas Audemars Piguet cu o curea neagră din piele de reptilă, despre care Tabitha ştie că l-a costat o sumă din

cinci cifre. Are ceva care arată că a dus o viaţă privilegiată, cu şcoli particulare şi mulţi bani.

— Niciuna, spune Tabitha. Locuiesc în Nantucket.

Bărbatul cu şapcă îşi dă capul pe spate şi râde.

— Ce coincidenţă! spune el.

Ea îl priveşte uimită. Coincidenţă? Îl cunoaşte pe tipul ăsta?

— Sunt bărbatul din Nantucket, spune el.

Tabitha închide ochii şi speră ca, atunci când îi va deschide din nou, acest ticălos să fi plecat deja. Dar... e tot acolo. Vede un nou shot de Jägermeister, care a apărut de nicăieri. Îl dă pe gât fără ezitare.

— Ştii, am fost în Nantucket, spune omul cu şapcă. La Chicken Box. Ai fost vreodată acolo? Super bar, muzică live, dar nici urmă de pui. Nici măcar o singură bucată de pui.

Când se opreşte muzica, zgomotul mulţimii se aude mai tare. Tabitha şi-ar dori să scape de tipul ăsta; este beat. Dar măcar are cu cine sta de vorbă, aşa că îi va mai acorda o şansă de 30 de secunde.

— Nu am fost de mult la Chicken Box, spune ea. Cercetează barul cu privirea, căutând bucătăria. Lucrează cineva aici? Ştii cumva dacă mai pot comanda un burger? Sunt lihnită.

Bărbatul cu şapcă este total indiferent la spusele ei.

— Unde este soţul tău?

— Nu sunt căsătorită, spune Tabitha.

— Eşti divorţată? întreabă bărbatul cu şapcă. Ai venit în Vineyard cu pensia ta mare în căutare de aventură?

Până aici, se gândeşte Tabitha. Nu mai suportă. Tipul acesta este atât de ticălos, încât îl întrece pe căpitanul Peter. Unde sunt toţi oamenii amabili, normali? Cei cu joburi interesante, cu un simţ al umorului dezvoltat şi cu inima bună, plină de compasiune? Sunt la casele lor, se gândeşte ea. Cu soţiile lor şi cu copiii educaţi. Cu siguranţă, nu sunt la bar, căutând să agaţe femei ca ea. Trebuie să cunoască pe cineva în timpul zilei. Ar trebui să iasă la o plimbare cu barca sau la golf.

Trebuie să scape urgent de bărbatul cu şapcă, însă barul este aglomerat şi nu are unde să se ducă. Apoi Tabitha simte o mână pe umăr. Se întoarce şi îl vede pe Franklin Phelps ţinând chitara la gât de parcă ar fi fost o gâscă sugrumată.

— Harper! spune el. Credeam că ai plecat pentru totdeauna.

Bărbatul cu şapcă dă pe gât restul băuturii şi se ridică în picioare, legănându-se ca un copac în vânt.

— Hei, stăteam de vorbă cu turista!

— Dă-te la o parte, amice! spune Franklin Phelps. Îl dă deoparte cu cotul pe bărbatul cu şapcă şi se aşază pe scaunul lui. Apoi îi face cu ochiul barmaniţei prietenoase şi îi spune: Caroline, poţi să îmi aduci un Guinness şi un shot de Jameson, te rog?

Bere şi shot, îşi spune Tabitha în sinea ei. Pentru o clipă, simte că începe să pună lucrurile cap la cap.

Bărbatul cu şapcă îşi îndreaptă umerii.

— Aici era locul meu.

— Du-te acasă, prietene, spune Franklin. Eşti beat.

— Tu eşti soţul? întreabă bărbatul cu şapcă. Se uită la Tabitha cu o privire de asasin. Sau doar i-o tragi?

Imediat, Franklin Phelps se ridică. Îl împinge în bar, iar bărbatul cu şapcă se loveşte ameţit de stativul de microfon şi de scaunul lui Franklin. Nici măcar nu încearcă să se ridice.

— Este Tripp Malcolm, spune barmaniţa Caroline. Are casa aia mare de la capătul Tea Lane.

— Nici că... Franklin Phelps ia o înghiţitură de Guinness, îi face cu ochiul Tabithei şi dă pe gât shotul de whisky. Nici că îmi pasă. Eu nu depind de banii câştigaţi vara.

Tripp Malcolm se ridică şi îl atacă pe Franklin ca un taur.

Franklin apucă berea şi se dă abil din calea lui, aşa că Tripp se izbeşte de bar şi sparge un pahar.

— Până aici. Ieşi afară, Tripp! spune Caroline. Face semn din cap către Franklin şi Tabitha. Nici eu nu depind de banii de vară.

Franklin arată înspre Tabitha.

— Trece băuturile lui Harper pe nota mea de plată, Caroline. Plecăm.

*

Tabitha se trezeşte la ora 3.00 într-un dormitor necunoscut... lângă Franklin Phelps.

E adevărat, se gândeşte Tabitha. Îi mângâie bicepşii lui Franklin, iar el se excită, întinde o mână în jurul ei şi o prinde de fund.

Îşi pune picioarele peste ale lui. E adevărat!

El îşi ridică privirea spre ea şi o sărută.

— Nu am dorit pe nimeni aşa până acum.

I-ar plăcea să creadă că este adevărat. Pentru ea cu siguranţă este. Sexul de plăcere cu Wyatt a durat fix opt săptămâni, apoi a rămas însărcinată. După despărţirea de Wyatt, a ieşit cu Monroe, fiul unei prietene de-ale lui Eleanor. Era elegant şi mergea foarte înţepat; făcea sex după ce făceau amândoi duş. Iar asta spune tot.

Şi sexul cu Ramsay a fost în regulă pentru o vreme, dar apoi a devenit obositor atât fizic, cât şi emoţional. Ramsay îşi dorea cu disperare să o satisfacă. Totul era pe fugă, pentru ca apoi să o ia la întrebări. I-a plăcut mai mult deasupra sau dedesubt? Pe burtă? Cu luminile aprinse sau stinse? Ce părere a avut de uleiul pentru masaj? A avut orgasme mai intense sau mai puţin intense faţă de cele de joi? Pentru că lui i s-au părut mai intense cele de joi. De asemenea, lui Ramsay nu îi plăcea să facă sex după ce consumau alcool pentru că, citise el, alcoolul amorţea terminaţiile nervoase ale femeii şi nu îşi dorea ca ea să aibă o experienţă sub medie – sau, ferească Dumnezeu, una de care să nu îşi amintească în totalitate. Serios? Ce rost avea să ieşi să bei ceva dacă apoi nu te puteai bucura de o partidă de sex sălbatic? Consumul de alcool reducea inhibiţiile; acela era momentul să încerci lucruri de care poate te-ai fi ruşinat când erai treaz. Însă Ramsay nu vedea lucrurile la fel.

•

Tabitha mai mult îl savurează pe Franklin decât să îl sărute şi curând după aceea îl devorează. Este plin de viaţă – dulce, fermecător, puternic. Degetele lui îi cuprind braţele, aproape învineţind-o; buzele lui îi sărută o parte a gâtului dureros de excitantă. Când degetele lui îi ating sfârcurile, geme. Niciodată nu s-a mai simţit atât de bine – dorinţa, efortul de a nu ţipa, de a nu înjura, de a nu termina. Îşi încolăceşte picioarele în jurul lui. Pentru prima oară în viaţa ei, Tabitha se lasă în voia instinctului animalic. Ea este femeie, Franklin este bărbat, fac sex, este ceva normal, e firesc. De ce nu a avut sexul un asemenea impact asupra ei înainte? S-a bucurat de el sau l-a suportat, însă nu a fost niciodată o revelaţie.

Până acum. Franklin.

„Chiar se întâmplă”.

Nu îl cunoaşte aproape deloc, dar ce contează?! Se potrivesc. S-au prins unul de celălalt ca două piese de puzzle. Cu mâinile lui încleştate pe talia ei, Tabitha îl călăreşte până când ţipă amândoi. Se prăbuşeşte peste el, epuizată.

El îi spune:

— Eşti cea mai irezistibilă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ea râde.

— Cum rămâne cu sora mea? Arată exact ca mine.

— Eşti atât de diferită de Harper! spune el. Mai elegantă, mult mai cooperantă, mai graţioasă. Este amuzant, însă abia acum îmi dau seama cât de diferite sunteţi.

— Da, sigur, spune Tabitha.

Nu-i mărturisise că ea nu este Harper, ci sora ei geamănă, decât când ieşiseră pe Circuit Avenue.

— Ah, a spus Franklin, am auzit că există o soră geamănă.

— Eu sunt Tabitha Frost, a spus ea. Îmi pare foarte rău să te dezamăgesc.

În acel moment, Franklin a luat-o de mână.

— Glumeşti? a zis el. Este cea mai bună veste din seara asta.

*

Franklin îi cuprinde bărbia în palmă.

— Nu aş fi adus-o niciodată pe Harper acasă. Să ţii minte asta! Am fost prieten cu ea...

— Ai fost? spune Tabitha.

— Am fost? Sunt, presupun. Nu ştiu. A făcut nişte alegeri discutabile.

— Se culca cu doctorul tatălui nostru, spune Tabitha.

— Reed Zimmer, şopteşte Franklin.

— Ştii povestea? întreabă Tabitha. Toţi locuitorii din Vineyard au aflat-o?

— Aproape, răspunde Franklin.

— Eu nu sunt Harper, şopteşte Tabitha.

— Ştiu, spune Franklin. Îmi dau seama de asta.

Începe să fredoneze *Here Comes the Sun* al celor de la Beatles. Vocea lui este atât de curată şi de originală, încât aproape că îi dă curaj Tabithei să cânte împreună cu el. Şi chiar asta face, creând un moment atât de romantic, încât ea chiar crede că vocea ei sună bine. Când termină de cântat, se cuibăreşte la pieptul lui, iar el îi mângâie umărul.

— Ştii ce? spune ea.

— Ce?

— Sunt lihnită.

— Rămâi aici, spune el.

•

Este cea mai bună mâncare pe care a mâncat-o vreodată la ora 4.00, poate chiar cea mai bună pe care a mâncat-o vreodată: un sandviş cu pästramă, caşcaval, murături şi muştar cu hrean în chiflă portugheză, pe care Franklin a pus-o pe grătar până când pâinea s-a făcut maronie-aurie, iar caşcavalul s-a topit, transformând totul într-o nebunie delicioasă.

Îşi mănâncă sandvişurile în pat, iar când Franklin desface două cola reci, prima înghiţitură pe care o bea Tabitha este atât de acidulată şi de rece, încât îi dau lacrimile.

Sandvişul este ridicol de delicios.

— Chiar te pricepi la gătit, spune ea cu gura plină. Se bucură că mama ei nu o poate vedea acum din mai multe motive. Înghite repede o bucată de castravete murat căzută pe aşternut. Deci, cine eşti *tu*?

•

Franklin George Phelps: are o soră, Sadie, cu 18 luni mai tânără. Părinţii lui, Al şi Lydia Phelps, încă sunt împreună. Locuiesc într-o casă în Katama, casă pe care tatăl lui a moştenit-o de la părinţi, care au folosit-o pe post de casă de vacanţă. Al şi Lydia au izolat casa şi i-au crescut acolo pe Franklin şi pe Sadie. Al a fost directorul liceului din Martha's Vineyard timp de 35 de ani şi Lidia a făcut plăcinte. Acum, iarna merg în Vero Beach.

— Este ciudat că nimeni din Vineyard nu are tulburări bipolare, spune Franklin. Insula aceasta este într-un fel vara şi complet diferită iarna.

— La fel se întâmplă în Nantucket, spune Tabitha.

De multe ori se întreabă dacă nu cumva aceasta este cauza problemelor lui Ainsley. Iernile sunt liniştite şi plictisitoare. Este prea frig să ieşi din casă, dar nu ai nimic de făcut în casă. Totul este închis. Toată lumea pleacă. Pe de altă parte, vara sunt prea multe de făcut şi nu îţi ajunge timpul să le faci pe toate. Tabitha lucrează mereu şi are angajamente sociale aproape în fiecare seară. Oamenii care vin în Nantucket sunt înstăriţi şi privilegiaţi, chiar şi copiii. Mai ales copiii! Au acces la iahturile părinţilor; au acces la pastilele părinţilor. Fete precum Ainsley şi Emma se zbat să ţină pasul, iar Tabitha știe lucrul acesta.

Franklin a reuşit să se descurce mai bine decât majoritatea puştilor, spune el. Juca pe post de fundaş în echipa de fotbal şi cânta în garaj cu trei tipi din clasa lui.

— Cred că ai fost un adevărat armăsar, spune Tabitha.

Simte o gelozie pe fetele care cu siguranţă i-au trecut prin aşternut. Probabil fiecare fată atrăgătoare din Vineyard. Tabitha este atât de fermecată, încât nu îşi poate imagina un bărbat mai şarmant decât Franklin Phelps – nici Clooney, nici Pitt, nici Downey junior.

— Am avut o iubită, spune Franklin. Aceeaşi iubită din clasa a şaptea până în primul an de facultate. Patti Prescott.

Oftează adânc, iar Tabitha îşi dă seama că este vorba despre o suferinţă mai veche. Ea pune farfuriile goale pe noptieră şi se bagă din nou sub pătură.

— Ce s-a întâmplat cu Patti?

— Era genială, spune Franklin. A intrat la Williams. Dar a venit acasă la jumătatea primului semestru. Eu studiam un semestru la Londra. Ştiam că se luptă cu depresia, pentru că erau zile când nu se putea da jos din pat. O sunam de la telefonul public, însă nu puteam sta de vorbă mai mult de câteva minute. Părinţii ei au dus-o la un psihiatru, psihiatrul i-a prescris nişte medicamente şi toţi au crezut că îşi revine.

Tabitha îşi trage pătura până la bărbie. „Ai pierdut vreodată pe cineva?"

— S-a sinucis în garajul părinţilor ei, spune Franklin. Sufocare cu monoxid de carbon.

— Oh, nu! spune Tabitha. Îmi pare atât de rău...

— A fost dificil, spune Franklin. Multă vreme m-am considerat vinovat.

— Vinovat? întreabă Tabitha. De ce?

— Ar fi trebuit să vin acasă, răspunde el. Ar fi trebuit să vin acasă şi să o salvez. Însă nu am făcut-o. Eram prea ocupat să golesc halbele la Flask în Hampstead, să joc rugby şi să cânt pentru bani în Regent's Park. Cred că părinţii ei mă consideră vinovat. Este o insulă mică; mă cunoaşte toată lumea. Cred că mai mulţi oameni mă consideră vinovat.

— Nu-i adevărat, spune Tabitha. Cu siguranţă nu.

— E în regulă, zice Franklin. Bârfa este ceva obişnuit pe insulă, iar insula este casa mea. Îmi place aici. O sărută până când o ia cu ameţeală. Se întâmplă.

*

Se trezeşte în plină zi, iar Franklin a dispărut.

— Hei?! strigă Tabitha.

Uşa de la baie este deschisă. Tabitha zăreşte periuţa de dinţi a lui Franklin într-un pahar lângă chiuvetă. Nu a avut ocazia sau curiozitatea să analizeze locul noaptea trecută când au venit, însă se simte uşurată să vadă doar o singură periuţă de dinţi. Este burlac, aşa cum a spus. A spus el asta? Sau doar a presupus ea? Se uită pe noptieră: farfuriile de sandvişuri nu mai sunt acolo.

Tabitha se dă jos din pat şi îşi găseşte hainele – pantalonii ei albi sunt azvârliţi pe un scaun, topul roz Trina Turk e pe podea. Poate afirma cu certitudine că nu a mai făcut asta înainte: să se culce cu o persoană aproape necunoscută – bine, fie, complet necunoscută – şi apoi să se trezească în casa necunoscutului, obligată să se îmbrace cu hainele purtate cu o seară înainte şi să caute drumul spre casă.

Unde se află?

Priveşte pe fereastră şi îşi vede FJ40-ul pe stradă.

Da, se gândeşte ea. Îşi aminteşte că Franklin s-a oferit să conducă până aici.

Se îmbracă şi se furişează jos pe scări.

— E cineva?

În casă este linişte.

Merge prin living în vârful picioarelor, pe lângă canapeaua din catifea verde-închis cu perne asortate de diferite texturi şi modele. Mâna unei femei? În bucătărie găseşte un ibric cu cafea, plicul ei – slavă Domnului! – şi

un bilet: „A trebuit să plec la serviciu. Mulţumesc pentru o noapte minunată! Pupici!”

Tabitha lasă biletul din mână şi caută portofelul şi telefonul în geantă. Sunt amândouă la locul lor.

Citeşte din nou biletul. „A trebuit să plec la serviciu”. Unde lucrează Franklin? I-a spus? Mai are un alt job în afară de cântatul la chitară? A studiat un semestru în străinătate, în Londra, dar a spus ce studia? Nu a văzut ce maşină conduce. A fost vreo maşină sau vreo

camionetă pe alee când au ajuns aici? Habar nu are. Trebuie să fi fost, altfel cum a plecat la serviciu?

„Mulţumesc pentru o noapte minunată!” Ei bine, chiar a fost o noapte minunată, dar faptul că i-a mulţumit nu-i miroase a bine. Nu scrie că se vor vedea din nou şi nu i-a lăsat numărul de telefon.

Este clar că s-a îndrăgostit.

A fost doar o aventură de-o noapte, îşi spune în sinea ei. Doar pentru că a considerat-o una dintre cele mai tari nopţi din viaţa ei nu înseamnă că şi el a simţit la fel. Bărbaţii nu iau în serios astfel de distracţii.

Dar cum rămâne cu ce a spus? „Nu am dorit pe nimeni aşa până acum”. Probabil că la fel le spune tuturor fetelor pe care le aduce acasă. De ce n-ar face-o? Este o metodă foarte eficientă. Şi faptul că i-a zis că este irezistibilă? Şi sandvişul? Oare face sandvişuri delicioase cu pastramă pentru toate cuceririle lui? Oare există şi alte cuceriri? Este cântăreţ într-un bar – normal că există şi alte cuceriri.

Şi cum rămâne cu povestea despre Patti Prescott, pe care i-a împărtăşit-o? A lăsat-o să pătrundă în sufletul lui tandru şi bun. Aceea a fost o conversaţie reală, matură; a fost intimă.

Tabithei nu-i vine a crede că nu i-a lăsat numărul sau măcar să i-l ceară pe al ei. Nu-i vine a crede cât de mult îi pasă. Probabil că Franklin îşi imaginează că este genul de femeie care face mereu asta. Nu e mare scofală pentru el. De ce ar fi pentru ea? Trebuie să şi-l scoată din cap.

Îşi pune o ceaşcă de cafea. Mai este o carafă bej, din ceramică, iar bolul cu zahăr este plin. Îi vine să caute prin frigider şi prin dulapuri. Ar vrea să analizeze cu atenţie toate fotografiile de pe rafturile din living, să vadă fotografii cu familia lui, poate chiar şi cu Patti Prescott. Dar ce rost are dacă tot nu îl va revedea?

Ia o înghiţitură de cafea, apoi lasă ceaşca pe bufet. La vederea ceştii, el se va gândi automat la ea. Este tentată să îi lase numărul ei, dar i se pare un gest prea îndrăzneţ şi nu are de gând să îşi petreacă următoarele zile întrebându-se dacă el o va suna sau nu.

Este o insulă mică, se gândește ea. Dacă vrea să o vadă, va găsi o modalitate.

•

Când se întoarce la casa lui Billy, își dă seama că nu a mai aflat nimic nici de Ainsley, nici de Harper. E abia 8.20, iar magazinul se deschide la ora 10.00, așa că nimeni nu a ajuns încă acolo. Tabitha nu prea are încredere nici în Harper, nici în Ainsley ca să afle adevărul despre ce se întâmplă, așa că sună pe mobilul lui Meghan.

După cinci apeluri, Meghan îi răspunde foarte obosită.

— Alo?

— Meghan? spune Tabitha. Eu sunt. Ești bine? I se pare că a trezit-o pe Meghan din somn, dar este sâmbătă, 1 iulie. Magazinul este deschis, iar Meghan trebuie să fie acolo.

— Sunt în regulă, spune Meghan. Apoi face o pauză. Sunt mămică.

— Ești... ce? întreabă Tabitha. Apoi își dă seama. Oh, Dumnezeule! Ai născut?

— Aseară la ora 20.00, spune Meghan. Un băiețel. I-am pus numele David Wayne Mitzak. A avut patru kilograme și o sută de grame și 58 de centimetri.

Brusc, ochii Tabithei se umplu de lacrimi. Este atât de fericită pentru Meghan, dar în același timp gândul o poartă către Julian.

— Mă bucur foarte mult pentru tine, Meghan. Felicitări!

— Mulțumesc, răspunde Meghan. Pauză din nou. Așadar, presupun că ai aflat despre petrecere.

— Petrecere? repetă Tabitha. Are un sentiment de bucurie combinată cu amărăciune. Ce petrecere?

— Oh, îmi pare rău, am crezut că... Dacă nu ai știut că am născut, m-am gândit că mă suni pentru că ești supărată pentru petrecerea de la magazin.

Tabitha pufnește nervoasă. O doare capul și trebuie să facă un duș, deși vrea să păstreze mirosul lui Franklin. A avut vreodată astfel de sentimente pentru alt bărbat? Nu, niciodată. Dar până și strălucirea ei pare neînsemnată în comparație cu ce aude: petrecere la magazin.

— Ce petrecere la magazin? întreabă ea pe un ton calm.

— Ca să fie clar, știam că nu vei fi de acord, spune Meghan. Le-am spus că este o idee groaznică, dar nu am primit suficiente voturi.

— Suficiente voturi de la cine? spune Tabitha. Harper, Ainsley și Mary Jo?

— Mary Jo a plecat de pe insulă, spune Meghan. Nu ți-a spus Harper? Marissa și Scott au mutat-o, în sfârșit, ia Maryland.

În sfârșit, se gândește Tabitha. Oricum, vestea aceasta bună nu e suficientă pentru a o liniști.

— Spune-mi despre petrecere, Meghan!

— Vestea bună este că petrecerea a adus foarte mulţi oameni în magazin, zice Meghan. Adică... foarte multă lume. Am avut încasări de peste 6.000 de dolari cu reducerile, înainte să mi se rupă apa.

— Ţi s-a rupt apa la petrecere? spune Tabitha. Ţi s-a rupt apa în magazin?

— Pe covor, spune Meghan. Îmi pare rău, Tabitha. Harper a spus că va suna astăzi la curăţătorie. Nu doar pentru că mi s-a rupt mie apa, ci pentru că s-au vărsat multe pe jos.

— S-au vărsat pe jos? repetă Tabitha.

Probabil că acesta este singurul cuvânt din limba engleză pe care îl detestă.

— Am avut punci, spune Meghan. S-a numit punciul Foxy-Roxie. A fost făcut cu suc de coacăze.

— Suc de coacăze, rosteşte Tabitha.

Coboară vocea, amintindu-şi că Meghan este la spital cu un bebeluş abia venit pe lume. Nu vrea să o supere şi să fie vinovată că rămâne fără lapte. Tabitha se împiedică şi cade pe fotoliul lui Billy. În ciuda faptului că este urât ca un șobolan păros, e foarte confortabil. Şi-ar dori ca fotoliul să o înghită.

— Şi am avut popcorn, spune Meghan.

Are vocea mai vioaie acum, iar Tabitha bănuieşte că începe să-i surâdă rolul de bârfitoare – ori asta, ori e din cauza hormonilor. Ori poate că a aşteptat în toţi aceşti şapte ani să-i dea astfel de veşti dezastruoase Tabithei, pentru a-i plăti cu aceeaşi monedă pentru felul în care a fost tratată de ea şi de Eleanor.

— Şi Harper a preparat nişte pâine prăjită cu avocado, cu diferite toppinguri. Au fost delicioase. Şi au pus muzică. Muzică la volum tare. Oamenii dansau. Pe melodiile lui Beyoncé şi Prince.

Tabitha închide ochii şi îşi imaginează Snapchatul lui Ainsley: Harper şi Ainsley dând noroc cu paharele de punci înainte să le verse pe covorul ciudat de scump, Meghan ghiftuindu-se cu pâine prăjită cu avocado până când i se rupe apa peste tot pe covorul acela, cupluri făcând Dumnezeu ştie ce în cabinele de probă. Femei dansând pe *Little Red Corvette* şi sfărâmând cu tocurile stiletto popcornul de pe covorul deja distrus. Tabitha nu este foarte sigură de ce e atât de șocată că Harper a considerat oportun să dea o petrecere în cel mai sacru şi elegant spaţiu de vânzări din Nantucket, printre rochii care costă între 700 şi 1.400 de dolari bucata. Asta arată o crasă lipsă de raţiune, chiar şi din partea lui Harper.

Tabitha se ridică de pe fotoliul lui Billy. Se înfurie pe calmul ei. Se sperie de calmul ei. Este evident care va fi următorul pas: trebuie să ia înapoi

feribotul spre Nantucket. Totuşi, nu-i va spune lui Meghan, pentru că ar putea să o avertizeze pe Harper, iar Tabitha vrea să o ia prin surprindere.

Adoptă atitudinea lui Doris Day – fie ce-o fi!

Spune:

— Ei bine, vestea bună este că vom angaja pe cineva care să o înlocuiască pe Mary Jo.

— Am angajat deja pe altcineva, spune Meghan ezitând.

— Am angajat? spune Tabitha. Pe cine?

— Cred că mai bine ar fi să o suni pe Harper, zice Meghan.

— Despre cine este vorba? întreabă Tabitha.

Meghan spune:

— Îmi aduc bebeluşul să îl alăptez. Îţi trimit fotografii, îţi mulţumesc că ai sunat. La revedere! spune şi închide.

Tabitha priveşte lung cum numele lui Meghan dispare de pe ecran.

Harper a angajat pe altcineva şi, din câte se pare, ei nu îi va plăcea această persoană. Normal că nu îi va plăcea! Trebuie să meargă acasă imediat şi să preia controlul.

Ce este ciudat – nu, de fapt cu adevărat bizar şi nou – este că nu vrea să facă lucrul acesta. Harper n-are decât să distrugă magazinul! N-are decât să înfrunte furia inevitabilă a lui Eleanor! N-are decât să mânjească întreg brandul ERF – pe care mama lor a început să îl construiască cu zeci de ani în urmă şi pentru care şi-a sacrificat căsătoria cu Billy! Tabithei nu îi pasă. Nu va sări să salveze din nou situaţia. Nu va lua o nouă palmă destinată lui Harper.

Va sta liniştită. La urma urmei, ea şi Harper au făcut o înţelegere. Harper este cea responsabilă pentru ce se întâmplă în Nantucket, iar ea pentru ce se întâmplă în Vineyard. Harper a făcut ce a vrut fără să o consulte, iar acum... Ei bine, acum ea va face la fel. Va renova această casă şi la naiba cu Harper!

Tabitha cercetează livingul plină de energie.

Va transforma cocioaba într-un palat.

Ainsley

Se simte o trădătoare şi o ticăloasă, însă duminică dimineaţă, când mătuşa Harper merge la spital să îi ducă lui Meghan cadoul pentru bebeluş – după doar două ore de travaliu l-a născut pe David Wayne Mitzak Ainsley pretinde că are o migrenă.

— Vreau să dorm, spune Ainsley.

Harper o priveşte sceptică.

— Te rog, spune Ainsley. E ora 8.00 şi e duminică.

— O cunoşti pe Meghan de mai multă vreme decât mine, spune Harper.

— E o ticăloasă, zice Ainsley. Glumesc! Spune-i că o iubesc. Dar cine îşi botează copilul Wayne? Zici că este un nume din westernurile mute.

Harper clatină din cap.

— Nu scapi de mersul la plajă, spune ea. Ramsay vine la prânz.

— Bine, spune Ainsley. Dar acum trebuie să dorm.

— Îl las pe Fish să te supravegheze, spune Harper.

Ainsley îşi trage pătura peste cap.

•

Ainsley aşteaptă până când Harper iese de pe alee, apoi mai stă şapte minute, în cazul în care Harper a uitat ceva. Apoi sare din pat, îşi trage pantalonii pe ea şi îşi târşâie picioarele în şlapi.

Fish stă chiar la uşa ei, însă este un câine, nu o persoană; nu o poate pârî.

Ainsley iese pe uşă. Fish latră.

Se grăbeşte spre casa bunicii. Felipa a plecat în Boston să stea cu bunica, aşa că nu trebuie să se ferească de nimeni. Prima dată verifică măsuţa de bar. A luat Grey Goose şi nu a fost înlocuit. Se gândeşte să ia Mount Gay sau Johnnie Walker Black, dar nu poate risca să o miroasă mătuşa Harper.

Aşa că Ainsley coboară în pivniţă. Ceasul arată că a trecut un sfert de oră. Ainsley simte parfumul Evening în Paris al bunicii, acelaşi pe care îl foloseşte şi mama ei. Este parfumul tiranelor din viaţa ei.

Pivniţa Seamless este asemenea unui subsol de morgă, doar că în locul cadavrelor spaţiul este populat de manechine de croitorie fără cap, ceea ce o îngrozeşte pe Ainsley încă de pe vremea când era copil. Tabitha păstrează unul în living, pentru conversaţie, în ciuda protestelor ei. Ainsley cu siguranţă a avut vreun coşmar legat de manechinele care prind viaţă sau se zvârcolesc în agonie pentru că le lipsesc capetele şi membrele, pentru că

altfel nu își poate explica spaima. Știe că sunt făcute din polistiren și roshar, însă pe ea o duc cu gândul la trupuri diforme.

Ainsley își ține respirația, așa cum obișnuia să facă împreună cu prietenele ei când treceau cu mașina pe lângă unul dintre multele cimitire din Nantucket și aleargă printre manechine către peretele opus din pivniță, acolo unde Eleanor are rafturile cu băutură.

O sticlă de Grey Goose. Doar una, deși se gândește să ia două. Aleargă înapoi către scări în timp ce, în urma ei, manechinele o judecă în tăcere.

•

Ainsley zărește Jeepul portocaliu al lui Caylee printre draperiile albe ale ferestrei din față a lui Eleanor. Apoi o vede pe Caylee îmbrăcată în rochia Roxie verde smarald. Roxie este o rochie pentru doamne, dar lui Caylee îi vine ca turnată. Poartă o pereche de pantofi cu toc nude din piele, care îi lungesc și mai mult picioarele. Are părul drept și lucios și poartă ochelari de soare.

— Bună, îi spune Ainsley lui Caylee când iese din casă.

Caylee flutură din mână și, cu pantofii ei cu toc, se îndreaptă cu pași repezi către Ainsley prin pietriș.

— Bună, dragă! observă sticla de Grey Goose și devine brusc serioasă. Ce faci, Ainsley?

Ainsley ridică sticla.

— Shoturi, spune ea. Glumesc! Voiam să fac un cocktail. Vrei și tu unul? Te duci la un brunch?

Ainsley știe câte sute de prieteni are Caylee, toți amuzanți, iar când nu este la serviciu, viața ei se împarte între băuturi, cine, concerte, petreceri pe plajă și brunch-uri. Ainsley abia așteaptă să crească.

— Abia m-am întors de la biserică, spune Caylee. Scoate de la spate un buchet de hortensii. Le vindea o femeie pe Main Street și m-am gândit la tine. Lasă buchetul în jos, părând înfrântă. Știu că nu ți-a picat bine să îți vezi fostele prietene dând buzna așa în magazin, dar, Ainsley, nu ar trebui să bei. Ai doar 16 ani.

Ainsley este uimită. Nu îi vine să creadă că pe Caylee o deranjează asta.

— Vorbesc serios, Ainsley, spune Caylee. Pune sticla la loc de unde ai luat-o.

— Este a mea, spune Ainsley.

— Nu este a ta, ripostează Caylee. Tocmai ai ieșit din casa bunicii tale. Este evident că ai furat-o...

— Nu am furat nimic! spune Ainsley. Aici locuiesc, înghite în sec; simte un nod în gât. Poate că ar trebui să pleci. Pleacă! Ieși afară de pe proprietatea mea!

— Plec cu plăcere. Dar o sun pe Harper să îi spun.

— Să îi spui *ce*? întreabă Ainsley. Ridică sfidătoare sticla. Este atât de furioasă, de indignată, încât ar vrea să spargă sticla de pământ. Este a mea!

— Ainsley...

— Am crezut că îmi ești prietenă, spune Ainsley.

Lacrimile îi curg pe obraz, deşi ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să plângă în faţa lui Caylee. Simte deodată cum braţele lui Caylee o cuprind.

— Hei, spune ea, sunt prietena ta. Tocmai de aceea voi insista să pui votca înapoi. Vin cu tine.

Ainsley respiră adânc. Ar vrea să-i spună lui Caylee că nu îi poate impune să facă nimic. Nu este şefa ei, nu este nici mama ei, nici mătuşa ei şi nici sora ei mai mare. Caylee nici măcar nu ar trebui să lucreze la magazin. Ainsley nu trebuie decât să-şi sune mama, iar Caylee va fi concediată. Însă, când deschide gura, Ainsley începe să suspine. Este atât de supărată şi totuşi cu inima atât de frântă! Despărţirea ei de Teddy era un lucru, dar suspendarea de la şcoală – cum va arăta asta pe foaia ei matricolă? – şi trădarea prietenelor ei era cu totul altceva. Emma şi Candace i-au aruncat cu ouă în casă! Dar, chiar şi aşa, când cele două au intrat în magazinul ERF, Ainsley a fost suficient de naivă să mai spere. Fără îndoială, petrecerea lor de la magazin a fost cool. Ainsley nu s-a gândit că ar fi fost foarte cool să îşi atragă din nou prietenele de partea ei până când nu le-a văzut intrând pe uşă. Însă veniseră doar să arunce cu venin despre Teddy şi Candace. Teddy a dus-o pe Candace la cină în Ventuno, locul în care i-a promis că o va duce pe ea pentru că Marcella, iubita unchiului lui Graham, era ospătăriţă acolo şi i-ar fi lăsat să comande vin. Sau poate că Teddy doar se lăuda, dar, chiar şi fără vin, tot putea avea lumânări şi mâncare italienească delicioasă şi pe Teddy în faţă, ţinând-o de mână şi admirându-i floarea din păr.

Şi pe lângă toate astea, mama ei a plecat, bunica a plecat, iar tatăl ei nu îi răspunde la telefon. Pe cine mai are? Pe mătuşa Harper şi pe Ramsay, care cu siguranţă o compătimesc.

O lasă pe Caylee să o ducă înapoi la casa bunicii ei, sus pe scări. Caylee aşteaptă în uşă cât timp Ainsley pune înapoi sticla de Grey Goose, apoi scoate un şerveţel din poşeta ei şi i-l dă lui Ainsley, iar ea îl ia şi se şterge la ochi.

— Poţi veni cu noi la Ram Pasture mai târziu? întreabă Ainsley.

— Merg în Nobadeer cu ceilalţi prieteni ai mei astăzi, spune Caylee. În plus, nu cred că Ramsay ar vrea să merg în excursia voastră de pe plajă.

— De ce nu? întreabă Ainsley. Credeam că aţi rămas prieteni.

— Am rămas prieteni, spune Caylee. Dar cred că o place pe mătuşa ta.

— Pe mătuşa mea? întreabă Ainsley.

— Aşa îmi lasă impresia, spune Caylee.

— Oh! spune Ainsley. Nu ştie ce să creadă. Îi este tare dor de Ramsay şi şi-ar dori să se întoarcă în viaţa ei, dar nu ar fi corect dacă ar începe să iasă cu Harper. Biata Tabitha! Mulţumesc pentru astea. Miroase florile. Şi îţi mulţumesc că ai trecut pe aici.

— Ce-ai zice să luăm micul dejun împreună săptămâna viitoare într-o zi? spune Caylee. Ştiu un loc mic minunat. Este un fel de loc secret.

— Bine, spune Ainsley. Este stânjenită de cât de mult o încântă invitaţia, dar apoi se îngrijorează că poate Caylee o face din milă pentru o adolescentă exclusă, fără prieteni. Ar putea să o refuze – ea nu ia micul dejun –, însă singurătatea vorbeşte în locul ei: Ce zici de miercuri?

Harper

Se hotărăsc să meargă în Ram Pasture cu Broncoul lui Harper.

— Este o plajă tipică pentru carturi, spune Ramsay. În sfârşit, voi fi unul dintre puştii cool.

— Nu aş zice chiar aşa, spune Ainsley.

Când pun lucrurile în maşină, Harper se simte ca într-o familie. Ramsay e tatăl, ea este mama, Ainsley copilul, Fish e câinele. Este un sentiment straniu. Harper nu are copii, Ramsay nu are copii, iar Ainsley nu mai este chiar un copil. Fish măcar este câine. Poate că e amuzant tocmai pentru că realitatea este alta – este ca şi când ar fi actori. Ramsay pune în maşină scaunele, şase prosoape, *New York Times* de duminică, un nou roman al lui Carl Hiaasen şi un frisbee. Fish începe să latre imediat ce vede frisbee-ul.

Harper este responsabilă cu mâncarea şi băutura. A făcut pui la grătar, o salată clasică cu paste pentru picnic, pe care pus-o lângă pui, felii de piersici cu zahăr şi prăjituri dulci cu lămâie. Umple o geantă frigorifică cu multe sticle de apă rece.

— Şi asta, spune Ramsay întinzându-i o sticlă ambalată într-o pungă de hârtie.

Este o sticlă de rozé Rock Angel. Harper îşi dă ochii peste cap.

— Şi tu?

— Credeam că tuturor femeilor şic le place să bea rozé pe plajă. Surorii tale îi place la nebunie.

— Eu nu sunt sora mea, spune Harper. De obicei beau bere, însă nu ştiu ce s-a întâmplat cu stomacul meu în ultimul timp.

Adevărul era că aproape vomitase la micul dejun în acea dimineaţă. Se simte mereu ameţită şi fără echilibru, de parcă tocmai a coborât dintr-un carusel.

— Hai să o luăm, spune Ramsay. Te rog!

Harper desface ambalajul şi pune sticla în lada frigorifică. Nu va face caz din asta. Ziua va fi plăcută. Vor fi ca o familie din cărţile de poveşti, una fără conflicte, fără vicii, fără trecut.

•

Merg cu Broncoul prin Madaket Road, iar Ramsay îi arată lui Harper unde să facă la stânga. Cotesc prin noroiul şi nisipul din Barrett Farm Road; drumul îi poartă într-o călătorie întortocheată, cu hârtoape, de-a lungul unei câmpii deschise care îi aminteşte lui Harper de fotografiile pe care le-a văzut

în savana africană. Nu se compară cu Vineyard, care are dealuri şi copaci – atât păduri de pini, cât şi de foioase. Nantucket, prin comparaţie, este neted, cu vegetaţie joasă, care îţi permite să vezi mai bine în depărtare valurile oceanului. În partea stângă se află un lac şi arbuşti de *rosa rugosa* cu florile lor roz încântătoare. Zăreşte un uliu cu coadă roşie dând târcoale deasupra capetelor lor. Oare uliul o fi fost vreodată 20 de km mai la vest, în Vineyard?

Îi este dor de Reed. Durerea este constantă – o durere în inimă, în stomac. S-a mutat şi nu mai lucrează la spital. Nimeni nu are habar unde se află. Oare se gândeşte la ea? Oare se gândeşte la altceva în afară de ea? Oare Sadie ştie unde este? Oare îl sună? Oare vorbesc? Oare a plecat de tot de la spital? Oare a fost concediat? Dacă a fost concediat, oare va lucra în altă parte, şi dacă da, unde se va duce?

Oare mănâncă? Bea? Fumează? Citeşte? Merge pe bicicleta lui?

Oare i-a distrus Harper viaţa? Oare el o învinovăţeşte? Asta este ceea ce îşi doreşte cu adevărat să afle. Relaţia lor – aventura – a fost o decizie de comun acord, atât a lui, cât şi a ei, însă este posibil ca Reed să simtă că a plătit mai scump decât ea pentru indiscreţia lor.

Harper ar vrea să îi spună că şi preţul plătit de ea a fost la fel de mare. Şi-a pierdut locul de muncă. Şi-a distrus ce rămăsese din reputaţia ei. Însă ce o doare cel mai tare este că l-a pierdut pe el.

Se întreabă dacă nu cumva relaţia s-a încheiat odată cu moartea lui Billy. Circumstanţele care au dus la apropierea lor s-au schimbat. Ce ar fi avut în comun?

— Eşti foarte tăcută, spune Ramsay, trezind-o pe Harper la realitate.

Ea îi zâmbeşte.

— Scuze, spune ea. Doar mă gândeam.

— La ce? întreabă el.

Harper priveşte în oglinda retrovizoare. Ainsley stă cu capul pe gâtul lui Fish şi fredonează melodiile de la radio.

— Lucruri obişnuite, spune ea.

•

Plaja este extraordinară – o fâşie lată de nisip care se întinde în ambele direcţii, cu doar câţiva oameni care se zăresc la distanţă. Valurile lovesc ţărmul, iar Fish aleargă la malul mării şi latră de fericire. Nu a văzut niciodată oceanul.

Ramsay scoate o umbrelă cu dungi şi aşază scaunele, punându-l pe al lui Harper la soare împreună cu două prosoape împăturite şi o sticlă de apă rece în suportul de pahar din cotieră. Ainsley îşi aranjează prosopul pe nisip, apoi intră în apă, ţipând de bucurie.

Harper o urmează, aruncându-se în valuri. Este prima dată când înoată în acest sezon, iar apa este senzaţională. A început să îi placă apa rece în timpul acelor veri pe care ea şi Tabitha le petreceau la Wyonegonic Camp, înotând în lacul Moose. Harper calcă apa în timp ce admiră orizontul. Este o zi atât de senină, încât poate vedea în depărtare Nantucket.

Chappy. Zăreşte coasta Chappaquiddick.

Brendan, Drew şi Reed – sunt cu toţii acolo.

Se întoarce cu faţa spre mal. Ainsley iese din apă, stropindu-l pe Ramsay. El şi-a scos ochelarii; pare mai tânăr – Harper şi-l imaginează într-o uniformă de tânăr cercetaş, decorată cu cele mai dorite insigne: prim ajutor, cetăţenie, salvare de vieţi. Priveşte cu atenţie şi face cu mâna spre ea.

•

Pe măsură ce timpul se scurge, Harper se simte tot mai bine – mai concentrată, mai puţin dezorientată. Se aşază împreună cu Ramsay pe o pătură sub umbrelă să ia prânzul. Ainsley doarme cu faţa în jos pe prosopul ei, iar Harper, în rol de mamă, îi acoperă spatele şi umerii cu sarongul ei, ca să nu o ardă soarele.

Picnicul este delicios, dacă până şi Harper recunoaşte.

Ramsay spune:

— Nu-mi vine să cred ce bucătăreasă extraordinară eşti!

Harper râde.

— Este un sandviş.

— Ei bine, sora ta nu se pricepe să pregătească nici cereale reci, spune el.

— Este copia fidelă a mamei, zice Harper.

— Când mi-ai spus că te gândeşti la lucruri obişnuite, mi-am dat seama că nu ştiu aproape nimic despre tine, spune Ramsay. Ai fost căsătorită vreodată?

— Nici căsătorită, nici nu am avut copii, răspunde Harper.

— Cam ciudat, nu? spune Ramsay. Tu şi Tabitha aveţi aproape 40 de ani şi niciuna din voi nu a fost căsătorită?

— Să zicem că e vina părinţilor noştri, spune Harper.

— Ai pe cineva special în Vineyard? întreabă Ramsay.

Harper ridică din umeri. Este o poveste lungă, greu de explicat.

— A fost momentul potrivit să plec. Ca să fiu sinceră, nu îmi vine să cred că Tabitha mi-a dat voie să rămân. Probabil avea nevoie de o pauză.

— Avea, spune Ramsay. Explică-mi cum se poate ca ea să fie atât de încordată şi tu atât de relaxată. Întotdeauna a fost aşa?

Întotdeauna fusese aşa? Tabitha a căutat mereu aprobări, în timp ce Harper şi-a dat seama că, dacă oamenii nu o plăceau, nu aveau decât să

plece. Harper a fost, prin definiţie, leneşă şi distrasă. Aproape că absolvise la Tulane. Dar Bourbon Street era prea ademenitoare.

Se pare că, la maturitate, trăsăturile care le diferenţiau deveniseră mai clare. Totuşi, ce a ştiut Harper cu adevărat despre viaţa Tabithei în ultimii 14 ani?

Harper nu a mai petrecut timp cu Tabitha din săptămâna morţii lui Julian. În zilele acelea tensionate, nebune, s-a simţit cu adevărat apropiată de sora ei. Nu e adevărat? Ruptura apărută la divorţul lui Billy de Eleanor dispăruse şi aproape că se vindecase. Până în noaptea decisivă. După acea noapte decisivă, relaţia lor s-a terminat.

— A pierdut un copil, spune Harper. Pierderea unui copil schimbă oamenii.

— Tabitha lasă pierderea aceasta să pună stăpânire pe tot ce este bun. Încă face asta. Nu îşi deschide sufletul pentru o nouă fericire, una reală.

— Una cu tine?

— Am vrut să fac un copil cu ea, spune Ramsay. Nici nu am apucat să rostesc cuvintele, că am şi fost dat afară din casă.

Harper încuviinţează din cap. Brusc simte că trebuie să îşi protejeze sora. Înţelege de ce şi-a dorit Ramsay un copil, dar în acelaşi timp îşi dă seama că Tabitha nu ar fi fost niciodată de acord. Nici gând. Subiectul este mult prea complex şi dureros pentru a fi discutat, iar Harper nu are de gând să strice această zi.

— O cunoşti pe sora mea mult mai bine decât mine. Eu nu o mai cunosc de mult timp.

— Nu mi-ai povestit niciodată ce s-a întâmplat între voi două, spune Ramsay. La berărie, când te-am întrebat, ai schimbat subiectul.

— Cu un motiv întemeiat, spune Harper. Se ridică în picioare. Ce-ai zice de un pahar de rozé?

•

În soarele arzător al după-amiezii, Harper îşi savurează paharul de vin, iar Ramsay, aşezat în scaunul lui, face rebusul din *Times.*

Harper stă întinsă pe pătură şi citeşte *Valea păpuşilor,* o carte pe care a găsit-o pe un raft la Tabitha în casă şi care avea numele lui Eleanor scris cu creionul pe copertă.

Harper nu a citit-o niciodată, însă ştie că a fost senzaţională şi scandaloasă la momentul respectiv, iar parte din entuziasmul de a o citi se datorează faptului că îşi imaginează şocul lui Eleanor – şi probabil încântarea ei – la partea despre sex şi pastile. Atât de multe pastile!

Ramsay ridică privirea din rebus.

— Myanmar, către JFK. Cinci litere.

— Burma, spune Harper fără să privească în sus.

— Măi să fie! zice Ramsay.

— Poate că nu ştii, dar am studiat la şcoli de elită, spune Harper. Winsor, apoi Tulane.

— Tulane? spune Ramsay. Impresionant.

— Nu atât de impresionant, spune Harper. Abia am reuşit să termin facultatea. Aproape că am absolvit facultatea de shoturi la Pat O'Brien's.

— Nu mi-ai spus până acum cu ce te ocupi, spune Ramsay.

— Până nu demult, am livrat pachete pentru operaţiunea Mickey Mouse numită Rooster Express, spune ea. Înainte de asta, am făcut de toate: vânzător de îngheţată, ospătăriţă de cocktail, decorator, traficant de droguri.

Ramsay râde, iar Harper se întoarce la cartea ei.

•

După ce îşi pune restul de rozé în pahar, Ramsay se aşază pe prosop lângă Harper.

Ea se uită imediat la Ainsley; încă sforăie pe prosopul ei. A uitat cât de mult şi cât de profund pot dormi tinerii. Fish caută umbra din spatele scaunului lui Ramsay.

— Am stat destul la soare, spune Ramsay.

Se apropie mai mult de Harper. Ea se ridică.

— Mie chiar mi-ar prinde bine nişte soare, cred.

— Nu trebuie să te ridici, spune Ramsay. O atinge orbecăind – nu are ochelarii la ochi – şi o cuprinde de coapsă. O ia prin surprindere, iar ea îi răspunde lovindu-l uşor. Trebuia să-l facă să ia mâinile de pe ea, însă pare o joacă. Puţinul vin pe care l-a băut i s-a urcat la cap, aşa că în clipa următoare ea şi Ramsay se îmbrâncesc pe prosop. Încearcă să se împotrivească, dar se trezeşte cu mâinile ţintuite deasupra capului şi cu Ramsay deasupra ei.

— Ramsay, spune ea. Nu!

Se ridică în picioare. Fish latră.

Ramsay îşi ridică mâinile.

— Uau! spune el. Semnale înşelătoare.

I-a trimis mesaje confuze? Dacă a făcut-o, cu siguranţă nu a fost intenţionat. Nu ar fi trebuit să fie niciodată de acord să vină la plajă cu Ramsay.

Harper se uită lung la el, negăsindu-şi cuvintele. Ramsay este o persoană încântătoare şi sinceră. Îi plac sobrietatea lui, hainele aranjate, ochelarii cu rame groase, manierele şi dorinţa lui sinceră de a ajuta. Este Clark Kent *şi* Superman sau cel puţin aşa a fost până acum. Acum este doar un simplu bărbat care caută o aventură. Harper nu va lăsa pe altcineva să se apropie de ea, cu atât mai puţin pe fostul iubit al Tabithei.

— Ai spus mai devreme că nu ştii nimic despre mine. Şi chiar nu ştii. Ştiu că arăt exact ca Tabitha şi probabil că eşti jenat să descoperi că suntem atât de diferite, chiar opuse. Îl priveşte fix în ochi, deşi este greu – se citeşte descurajarea pe chipul lui. Priveşte apoi pieptul lui Ainsley cum respiră briza oceanului, apoi valurile care se apropie şi se retrag. Aceasta nu este insula ei. Acesta este doar un loc pe care îl vizitează. Pe care îl împrumută chiar. Trebuie să mă crezi că ultimul lucru de care am nevoie este alt iubit.

Ramsay, în apărarea lui, pune întrebarea corectă.

— De ce anume ai nevoie?

Harper îi zâmbeşte trist.

— De un prieten adevărat, spune ea. Fish latră. Un prieten om.

— Mă bag, spune Ramsay.

Ainsley

Ainsley se întâlnește cu Caylee la intersecția dintre Broad Water Street miercuri, la ora 8.30, pentru micul dejun. Caylee o întâmpină îmbrățișând-o entuziasmată și sărutând-o pe obraz, ca pe o soră de suflet sau un suflet-pereche.

A lucrat cu Caylee luni și, deși Caylee fusese civilizată, chiar simpatică cu ea, au păstrat distanța sau cel puțin așa i s-a părut lui Ainsley: fără pălăvrăgeală, fără confidențe. Ainsley își făcuse griji ca nu cumva Caylee să nu o mai considere demnă de prietenia sau de supravegherea ei. O dezamăgise. Cum se înșelase atât de mult în privința lui Caylee? Era o persoană bună, care arăta cool, în timp ce Emma Marlowe era o persoană rea care arăta cool.

Caylee tocmai se întorsese de la biserică și își dorise să treacă pe la ea să îi aducă flori în semn de solidaritate; purtase rochia Roxie pentru că era o ținută potrivită pentru biserică și pentru că promova brandul pentru care lucra.

Ainsley se înfioară când se gândește cât de dezamăgită trebuie să fi fost Caylee când a văzut-o cu votca în mână – pe care, într-adevăr, o furase din casa lui Eleanor.

Și apoi o alungase pe Caylee de pe proprietatea ei, lucru pe care îl spui când ești copil.

Ainsley își dă seama că trebuie să își schimbe comportamentul, altfel va pierde toate persoanele apropiate. Marți a fost ziua liberă a lui Caylee, iar ea a lucrat cu mătușa Harper, dar marți seară i-a trimis un mesaj lui Caylee: „Rămâne valabil micul dejun de mâine?”

Caylee i-a răspuns imediat: „Normal”.

Să meargă în centru – da, Ainsley știe că doar câteva clădiri din Nantucket nu prea pot fi numite centru, însă este locul în care a copilărit – era cândva distractiv. Acum este doar un loc plin cu gropi. Ainsley putea da oricând nas în nas cu oricine de la școală și tocmai de aceea traseul ei era casă, serviciu, casă. Nu a mai fost la Force Five să probeze bikini; nu și-a mai cumpărat cercei de la Jessica Hicks; nu s-a mai dus să mănânce înghețată la Juice Bar.

Însă, când o îmbrățișează Caylee, se simte protejată.

Ainsley o lasă pe Caylee să o conducă pe Broad Street și pe scările unei case victoriene.

— Ainsley?

Întoarce capul. Teddy stă pe veranda unei case, purtând o uniformă cu pantaloni kaki şi un tricou polo alb, inscripţionat cu numele proprietăţii: 21 Broad.

— Ce cauţi aici?

Ainsley e dezorientată. Caylee a spus că vor merge să ia micul dejun într-un loc secret, iar acum sunt pe terasa hotelului unde lucrează Teddy. Va părea că îl urmăreşte. Ainsley vrea să se întoarcă, însă Caylee o opreşte.

— Suntem aici să luăm micul dejun, spune Caylee. Am fost invitată de patron.

Teddy se uită când la Ainsley, când la Caylee, evident confuz şi poate impresionat.

— Pe aici, spune Teddy.

În spatele hotelului se află o verandă încântătoare, iar pe mese lungi de lemn se află platouri pentru micul dejun. De obicei, Ainsley nu era încântată de mâncatul în sine, însă nu mai fusese niciodată într-un loc în care micul dejun să fie atât de ispititor. Au cafea prăjită şi ceai organic, carafe pentru suc din sticlă în culorile pietrelor preţioase şi un platou cu fructe proaspete – afine, smochine şi felii de piersici şi prune, bucăţi de pepene şi inele de ananas zemos. Sunt două tipuri de smoothie – varză şi căpşune – şi biscuiţi proaspăt preparaţi, cu cremă şi dulceaţă de guava. Sunt fulgi de ovăz cu stafide, nuci şi cireşe uscate şi un platou mare cu brânzeturi, carne şi peşte afumat.

Caylee alege o masă pe colţ, apoi o conduce pe Ainsley la bufet şi împreună încep să îşi umple farfuriile.

— Cred că este cel mai drăguţ mic dejun pe care l-am văzut vreodată, spune Ainsley. Cum ai aflat despre acest loc?

— Proprietarul obişnuia să vină la Straight Wharf, spune Caylee. Mi-a povestit despre el şi m-a invitat să-l încerc.

— Eşti atât de norocoasă! spune Ainsley.

— Am avut mult de câştigat la acel loc de muncă, spune Caylee. Îmi lipseşte.

Ainsley are brusc un sentiment de teamă.

— Dar îţi place la magazin, nu-i aşa?

— Aşa e, spune Caylee.

Ainsley respiră uşurată. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla acum ar fi să renunţe Caylee la magazin şi să se întoarcă la bar.

— Sunt atât de furioasă pentru modul în care mi-am pierdut locul de muncă! spune Caylee. Visez cum mă răzbun pe bărbatul care a încercat să pună mâna pe mine. În vis, îi înfig un tirbuşon în ochi.

— Frumos, spune Ainsley.

— Vrei cafea? întreabă Caylee.

— Mai bine nu, răspunde Ainsley.

Își simte inima ca o piatră care face cercuri pe apă. „Teddy. Teddy. Teddy”. Ainsley se gândește întotdeauna la el, dar întâlnirea de acum a pus-o pe jar. Sperase să fie doar în imaginația ei și în realitate să nu îi pese atât de mult. Vestea proastă este că în realitate e mult mai atrăgător, iar acum îl dorește mai mult, ceea ce nu ar fi crezut vreodată să fie posibil.

— Cel de acolo era un prieten de-al tău? întreabă Caylee, mușcând jumătate de căpșună.

— Fostul meu prieten. Acum iese cu Candace, roșcata care a venit în magazin în timpul petrecerii.

— Cât timp ai ieșit cu el? întreabă Caylee.

— Tot anul trecut, spune Ainsley. Era nou-venit. M-am împrietenit cu el în prima zi de școală și până la sfârșitul săptămânii eram iubiți.

Pare că a trecut o veșnicie, însă Ainsley își amintește cât de fascinate au fost toate de noul băiat din clasa lor. Ainsley, Emma, Maggie, poate chiar și Candace – toate fuseseră încântate. Cine le putea învinovăți? Toate s-au învârtit în aceleași cercuri la școlile publice din Nantucket, încă de la grădiniță. De-a lungul anilor, văzuseră copii venind și plecând, însă majoritatea au plecat. Danny Dalrymple și Charlotte Budd plecaseră la internat, iar părinții lui Saber Podwat se mutaseră în Swampscott pentru că nu și-au mai putut permite să locuiască în Nantucket.

Cum amândoi veneau cu mașina la școală și primiseră locuri de parcare alăturate, Emma fusese cea care îl văzuse prima dată pe Teddy.

Emma îi trimisese mesaj: „Pregătește-te să fii dezamăgită. Arată precum un fugar de la rodeo de doi bani #totulcuexcepțiapintenilor”.

Norocul a făcut ca Teddy să fie repartizat la cursul de engleză în prima grupă, cu Ainsley, și înainte ca domnul Duncombe să le dea locurile permanente, Teddy alesese un loc lângă ea. Purta o pereche de blugi Wrangler, un pulover peste un tricou, cizme de cowboy și la gât avea o cruce pe un șnur de piele.

Totul cu excepția pintenilor. Rodeo de doi bani, s-a gândit Ainsley. Însă Teddy nu era urât – ba dimpotrivă. Avea părul castaniu, pistrui pe nas, umeri lați, picioare lungi. Ținuta era demodată, însă Ainsley știa că problema hainelor noi era ușor de rezolvat. Era suficient să-l îmbrace cu un tricou Force Five, pantaloni madras și o pereche de Reefs și devenea cool.

Avea chipul încleștat, ochii verzi îndreptați spre tabla albă, care era goală cu excepția numelui și adresei domnului Duncombe. Ainsley și-a amintit poveștile pe care le auzise – tatăl mort, mama cu tentativă de suicid și apoi internată, puștiul a străbătut trei sferturi din drum prin țară și apoi 55 km

pe mare. Probabil că s-a simţit ca un cornut aruncat într-un bazin cu balene ucigaşe.

Ainsley bătuse uşor în marginea băncii lui pentru a-i atrage atenţia.

— Bună, spusese ea. Sunt Ainsley Cruise. Bine ai venit la Liceul Nantucket!

El îi întorsese un zâmbet de cowboy, plin de uşurare şi mulţumire.

— Mulţumesc, răspunsese el.

•

În prima săptămână, Ainsley făcuse din întâmpinarea lui Teddy Elquot o misiune personală.

Îi arătase unde se afla căsuţa de lemn, îl invitase să stea cu ea la cantină, îl prezentase lui BC, Maxx Cunningham, Kalik, D-Ray şi celorlalţi şi insistase să se poarte frumos cu el.

Emma fusese mai sceptică şi mai grosolană ca niciodată, făcând glume şi spunând că Ainsley îşi făcea orele de muncă în folosul comunităţii purtându-se frumos cu şeriful Woody Pride. Sau spera să îşi piardă în sfârşit virginitatea, toată lumea ştiind că fermierii erau dotaţi?

Ainsley ignorase comentariile Emmei – dacă l-ar fi apărat, nu ar fi făcut decât să pună gaz pe foc – şi şi-a dat seama că îl plăcea cu adevărat pe Teddy. Primele zile de şcoală încă erau calde, iar Teddy folosea camioneta unchiului său, aşa că Ainsley i-a arătat câte o plajă în fiecare zi. Vineri, la Smith's Point, fiind atât de aproape de coasta Tuckernuck, încât Teddy putea arunca o minge de baseball acolo, Ainsley l-a convins să îşi dea jos cizmele de cowboy şi blugii Wrangler şi să înoate. Era zgribulit de frig şi de teamă – deşi apa la începutul lunii septembrie este la fel de caldă ca în restul anului – şi a recunoscut că a fost prima lui baie în ocean.

Apoi au stat împreună pe un prosop de plajă, Teddy bronzându-se în soarele după-amiezii. El începuse să îi povestească lui Ainsley diverse lucruri: tatăl lui fusese un erou, primul care răspunsese la un incendiu industrial de proporţii. Murise pe loc într-o explozie chimică. Mama lui fusese instabilă psihic şi înainte de accident, însă după aceea a înnebunit de tot.

— Se încuia în dormitorul ei zile întregi. Nu gătea, nu făcea cumpărături, nu se spăla. Până la urmă, am sunat eu la 112. După internarea mamei, a apărut fratele mai mic al tatei. Unchiul Graham. Datorită lui nu am fost dus la orfelinat, îi spusese Teddy. Unchiul Graham era om de treabă, însă Teddy nu era sigur că îi plăcea în Nantucket. Este foarte frig aici, a spus Teddy. Yankeu. Acasă în Oklahoma, aveam soare, fotbal, spaţii largi – autostrăzi mari, ferme de mii de hectare, moşii de zece mii de hectare – grătar şi muzică bună.

— Ce înseamnă pentru tine muzică bună? a întrebat Ainsley.

I-a cântat o melodie numită *Head Over Boots* a lui Jon Pardi, iar la finalul cântecului soarele a apus, iar el a sărutat-o.

•

Au devenit iubiţi. Ainsley i-a cumpărat două pulovere de la J. Crew, câteva tricouri cu mânecă lungă şi o pereche nouă de blugi. A schimbat cizmele cu adidaşii Nike. Emma i-a dat voie să stea cu ele la masă, dar nu l-a acceptat în totalitate. L-a poreclit Woody din cauza feţei lui şi îi imita accentul. Ainsley ştia că Emma este geloasă, dar nu îşi putea da seama dacă îl voia pe Teddy pentru ea sau dacă nu îi plăcea faptul că pierdea atenţia şi timpul lui Ainsley.

Ainsley îi povestise lui Teddy lucruri pe care nu le mai spusese nimănui – despre părinţii ei, despre despărţirea lor, că tatăl ei se mutase de pe insulă şi îşi întemeiase o nouă familie, lăsând-o pur şi simplu să fie dominată de două femei tiranice. Ainsley i-a spus lui Teddy chiar şi despre fratele ei, Julian, care se născuse prematur şi care, într-o noapte, pur şi simplu a făcut stop respirator, lăsând-o pe Tabitha cu sechele emoţionale.

Ainsley şi Teddy nu s-au culcat împreună până la Ziua Recunoştinţei.

Ea luase cina cu mama şi bunica ei acasă la Ramsay, cu familia lui. Tabitha era în una dintre rarele ei dispoziţii de fericire deplină, luându-i faţa în palme şi alintând-o *scumpă* şi *dulceaţă.* Abia articula cuvintele, aşa că Ainsley era nerăbdătoare să iasă din casă, unde Teddy o aştepta în camioneta unchiului Graham. Teddy şi unchiul Graham se duseseră la Faregrounds pentru cina de Ziua Recunoştinţei – o farfurie plină de curcan şi garnitură pentru numai 19,95 dolari, cu următoarele două feluri incluse –, dar Graham stătea la bar cu prietenii lui, iar Teddy luase camioneta fără să-i spună.

Au mers acasă la Ainsley şi au făcut-o în patul ei. Duruse puţin, dar durerea a fost prea mică în comparaţie cu senzaţia minunată pe care a simţit-o alături de Teddy.

•

Îşi aminteşte toate aceste lucruri în timp ce priveşte salata de fructe. Se uită la Caylee, care amestecă cireşe uscate în cerealele cu ovăz, la fel ca un chimist care râvneşte Premiul Nobel pentru pace. A remarcat faptul că lui Caylee nu-i este teamă să mănânce. Savurează mâncarea şi totuşi rămâne suplă. Asta e ca şi când eşti şi cool şi mergi şi la biserică.

— Trebuie să merg la toaletă, spune Ainsley.

— Nu pot să cred că îţi laşi prăjitura nesupravegheată, spune Caylee. Zâmbeşte! Glumesc. Du-te!

•

Ainsley iese din lobby-ul hanului, uitându-se după Teddy. O femeie superbă cu părul negru şi des, tenul măsliniu şi o aluniţă lucrează la recepţie, iar Ainsley simte o undă de gelozie. Poate că Teddy a părăsit-o pe Candace. Poate că acum iese cu această tânără sau are o aventură cu una dintre femeile mai în vârstă, divorţate, care sunt cazate singure la hotel. Ainsley presupune că pentru cineva ca Teddy posibilităţile sunt infinite.

„Aluniţa" ridică privirea din computer.

— Vă pot ajuta? întreabă ea.

În acelaşi timp, Ainsley îşi aude numele. Teddy aleargă pe scări spre ea. Pe sub tricoul polo alb al uniformei, ea zăreşte şnurul de piele şi crucea atârnând de el. Acum ştie că Teddy e penticostal. A tot vrut să caute pe google ce însemna acest cuvânt, însă nu a făcut-o niciodată. Candace probabil ştie. Poate este ceva similar cu a fi catolic.

— Bună, spune Ainsley.

— Bună, spune Teddy.

Este bronzat, iar părul are o nuanţă mai deschisă – un blond cu sclipiri de roşcat. A fost la plajă, probabil cu Candace, Emma, BC, Anna şi toţi foştii prieteni ai lui Ainsley. Bronzul îl face să arate sănătos şi puternic; e o binecuvântare că soarele verii s-a revărsat asupra lui. Măcar ea a fost duminică la plajă cu Harper şi Ramsay. Poate că şi ea străluceşte, deşi se cam îndoieşte. Şi-a petrecut aproape toată vara doar la magazin sau în dormitorul ei, citind lecturile de vacanţă. Se întoarce în toamnă la şcoală ca unul dintre acei copii patetici care chiar şi-au găsit timp să le termine înainte de weekendul cu Ziua Muncii.

— Căutam toaleta, spune ea.

— Cine este femeia cu care ai venit? întreabă Teddy.

— Prietena mea, spune Ainsley. Caylee.

— Nu am mai văzut-o până acum, spune Teddy. Este la colegiu?

— A terminat, răspunde Ainsley. A lucrat ca barmaniţă la Straight Wharf. Unchiul tău probabil că o cunoaşte.

— Probabil, spune Teddy. Deci este un fel de bonă sau de babysitter pentru tine?

— Nu, spune Ainsley zâmbind calm. Este doar o prietenă. Cum a fost vara ta?

El ridică din umeri.

— Bine, presupun.

— Candace ce face? întreabă Ainsley. Nu vorbeşte serios. Nu vrea să afle. Ba da, vrea să afle, dar nu vrea ca el să ştie ce vrea ea să afle. Am auzit că ai scos-o la cină la Ventuno.

Teddy își încrețește fruntea ca atunci când nu înțelegea ceva la tema de matematică.

— Nu am scos-o eu pe Candace la Ventuno, spune Teddy. Emma a făcut-o.

— Poftim? spune Ainsley.

— Nu îmi permit să o duc pe Candace la Ventuno.

— Dar lucrezi.

— Îi dau cecurile lui Graham. Economisește pentru taxa de colegiu. Dutch însă îi dă Emmei câți bani vrea. A dus-o pe Candace în Ventuno și s-au îmbătat amândouă foarte tare, apoi Candace a vomat în stradă, la ieșirea de la Juice Bar. Cred că domnul Duncombe stătea la rând cu copiii lui și i-a sunat pe părinții lui Candace să vină să o ia.

— Oh! se miră Ainsley.

Radiază de fericire în sinea ei. Emma, nu Teddy a fost cea care a dus-o pe Candace. Anunțul din magazin a fost la cacealma. Detaliul despre floarea din părul lui Candace a fost inventat. Și lui Candace – fata de altar de la Saint Mary – i s-a făcut rău în față la Juice Bar, iar domnul Duncombe a văzut-o! Singura veste proastă este că lui Ainsley nu i-a spus nimeni. Este cu adevărat o paria socială dacă nu s-a gândit nimeni să îi dea această informație. Își spune că se critică prea mult. Dacă ar fi rămas pe drumul acela, ar fi putut fi *ea* cea care voma în stradă. De data aceasta însă nu a fost ea.

— Și totuși, tu și Candace încă formați un cuplu, nu-i așa? întreabă Ainsley.

Teddy zgârie pardoseala de lemn cu vârful pantofului.

— Ca să fiu sincer, nu sunt foarte sigur. Acum iese mereu cu Emma. Merg în fiecare zi împreună la plajă. Niciuna din ele nu trebuie să muncească. Merg la petreceri cu turiștii.

— Și eu am făcut la fel anul trecut cu Emma, spune Ainsley.

— Da, e de acord Teddy. Acum Candace parcă este Ainsley. Altă Ainsley.

— Dacă este altă Ainsley, atunci eu cine sunt?

Teddy îi întoarce zâmbetul calm, de cowboy. Ainsley se pierde în căldura privirii lui – o privește la fel cum obișnuia să o facă –, iar ea aproape că cedează. Dar nu. Nu va fi o pradă ușoară.

— Toaleta? întreabă ea.

Teddy revine la realitate.

— În spatele tău, răspunde el.

— Mulțumesc, spune Ainsley. Pe curând!

•

Când Ainsley se întoarce la masă, Caylee îi spune:

— Era cât pe ce să trimit o echipă de căutare după tine.

Ainsley muşcă o bucată zemoasă de ananas. Crede că s-a descurcat destul de bine cu Teddy, având în vedere cele întâmplate. Nu a plâns şi nici nu l-a implorat să o primească înapoi. Nu a fost obraznică, dispreţuitoare sau sarcastică, nici măcar când el a insultat-o întrebând dacă Caylee e bona ei. A fost plăcută, calmă, chiar temperată. Dacă Candace este noua Ainsley, atunci poate că acum Ainsley este fosta Ainsley, persoana care fusese înainte să o cunoască pe Emma.

Ainsley primeşte un mesaj.

— Hm, mă întreb cine ar putea fi, spune Caylee, părând că ştie deja răspunsul.

Ainsley se uită la ecran. Este Teddy.

„Îmi este dor de tine, scrie în mesaj. Te pot suna într-o zi?”

Tabitha

Să găsească un antreprenor cu care să lucreze la casa lui Billy va fi mai greu decât și-ar fi imaginat Tabitha. Nu este ca și cum ar căuta o spălătorie sau un local care să livreze pizza. Casa lui Billy nu are Wi-Fi – casa clar a rămas în 1993 –, așa că Tabitha va folosi vechea carte de telefoane din Martha's Vineyard, pe care o găsește pe șemineul unde se află cenușa lui Billy. Se uită la sfârșit, la lista cu companii, și caută antreprenor. Sunt zeci de nume, iar pentru o clipă se simte încurajată. Nu cunoaște pe niciunul, așa că se decide să înceapă cu AA Vineyard Builders și să continue în ordine alfabetică.

1. „... listă de așteptare de trei ani...”

2. „Ne pare rău: avem lucrări pentru viitorul apropiat”.

3. „Lucrarea este în interior? Aș putea trimite echipa mea din New Bedford în ianuarie...”

4. „Mai spuneți-mi o dată numele dumneavoastră de familie!” „Frost”, spune Tabitha. Clic.

5. Niciun răspuns.

6. Căsuța vocală. Tabitha lasă un mesaj.

7. „Ne pare rău. Momentan nu putem lua nicio lucrare nouă”.

8. „Frost, la fel ca Harper Frost, tipa aceea care l-a turnat pe Joey Bowen? Clic”.

9. „Îi spun soțului meu sau partenerului lui să vă sune, cel mai târziu până la sfârșitul lunii”.

10. „Îmi pare rău!”

11. „Îmi pare rău!”

12. „Mi-aș dori să vă pot ajuta, chiar mi-aș dori, dar eu sunt soacra. Fiica și ginerele meu sunt în Vermont și nu se întorc până la Ziua Muncii. Mulți constructori își iau vacanță vara. Dacă doriți, puteți reveni în septembrie”.

13. „Acest număr nu mai este valabil”.

14. „Sunt disponibil, dar casa este în partea de jos a insulei? Refuz să lucrez la orice casă care se află în centrul insulei. Pur și simplu nu vreau să stau în trafic în fiecare zi”.

15. „Să fiu sincer, sunt ocupat, dar știu sigur că Franklin Phelps termină o casă în Katama și caută ceva mai mic. S-ar putea să vă poată ajuta. Aveți numărul lui?”

Tabitha încremenește.

— Franklin... Phelps aţi spus?
— Aveţi numărul lui?
— Nu... Eu... folosesc cartea de telefoane.
Răsfoieşte paginile până la litera P. Nu găseşte.
— Cartea de telefoane? Cucoană, te asigur că nu vei găsi niciodată un antreprenor folosind cartea de telefoane. Sună-l pe Franklin Phelps, spune-i că TF te-a trimis la el. Notează numărul lui!
Tabitha notează numărul, apoi închide telefonul şi rămâne cu privirea la agendă. Franklin este antreprenor, nu cântăreţ. În regulă. Franklin ar putea fi ceea ce are nevoie – dacă nu s-ar fi culcat cu el. Dar, pentru că s-a culcat cu el, pentru că pur şi simplu nu şi-a putut lua gândul de la el, nu îl poate suna.
Se hotărăşte să abandoneze pentru moment căutarea şi să facă ceva eficient. Se va duce la groapa de gunoi.

•

Încarcă oribilele covoare zdrenţuite, vechile covoraşe de baie şi perdelele mucegăite de la duş. Aruncă lămpile hidoase, mormanele de reviste, farfuriile ciobite, caserolele fără capace, posterul cu *Fălci* care atârnă în toaletă, cuptorul cu microunde stricat, tablourile în ulei luate de la magazinul de chilipiruri, suporturile de plastic şi măsuţa şubredă pentru televizor, cutiile sparte de zahăr şi făină, ambele goale. Aruncă vechile baterii şi cutiile de vopsea pe jumătate goale, nenumăratele cutii cu becuri arse, prelungitoare roase, o sită deteriorată şi tăvile de copt care conţin resturi de la sutele de nachos arse. Toate vor ajunge la gunoi.
Este duminică şi la groapa de gunoi este aglomerat. Probabil că majoritatea sunt localnici, pentru că Tabitha resimte imediat un spirit comunitar. Oamenii afişează o bună dispoziţie falsă. Este vară, sunt ocupaţi, trebuie să facă bani şi, dacă se întâmplă să nu lucreze în weekend, vor să meargă la plajă – însă nimeni nu este prea ocupat pentru a oferi o mână de ajutor. Un bătrân cu părul cărunt şi barbă albă lungă, care arată precum Moş Crăciun slab, o vede pe Tabitha descărcând posterul cu *Fălci* şi îi oferă zece dolari pe el.
— Oh, nu-i nevoie să plătiţi, spune Tabitha. Luaţi-l!
Se simte bine să arunce toate porcăriile din maşină, la fel de bine ca atunci când se spală pe dinţi. Când se pregăteşte să plece, observă o femeie tunsă scurt, băieţeşte, cu o pereche de cizme de-a dreptul oribile, coborând din camioneta care are inscripţionat în partea laterală *Garden Goddesses.* Decorator din părţile locului, se gândeşte Tabitha. Îşi aminteşte ce i-a spus TF la telefon: „Trebuie să cunoşti pe cineva”.
„OK. Să-i dăm drumul!”

— Mă scuzaţi, spune ea. Caut un antreprenor care să facă o renovare extinsă a casei tatălui meu, aflată în centrul insulei.

Priveşte în sus cu ochii mijiţi. Nu îşi poate aminti: casa lui Billy se află în centrul insulei? Ei i se pare că în centrul insulei se află Oak Bluffs şi Vineyard Haven, dar nu se poate, pentru că Chilmark şi Aquinnah sunt în sud, aşa că poate acolo este centrul? Casa este în Tisbury, adaugă ea.

Femeia o priveşte pe Tabitha cu un dispreţ evident, iar Tabitha îşi dă seama de ce. Nu urăşte nimic mai mult decât să fie chestionată de turişti sau, mai rău, de cei mutaţi recent acolo. Tabitha a considerat întotdeauna lipsa ei de răbdare ca un defect al personalităţii, însă acum îşi dă seama că este şi o caracteristică a celor din Vineyard. Lucrurile se întâmplă într-un anumit mod aici şi, dacă nu ştii asta, atunci nu aparţii acestui loc.

— Un antreprenor? întreabă femeia. Cred că glumeşti. Nu vei găsi niciodată pe cineva să lucreze pentru tine pe această insulă.

— Da, ştiu. Am sunat 15 oameni în această dimineaţă şi niciunul dintre ei nu o poate face. Nu mi-am imaginat că va fi atât de greu. Am crezut că poate mi-aţi putea sugera pe cineva...

Însă femeia urcă în camionetă, trânteşte uşa şi prin geamul deschis îi arată Tabithei degetul din mijloc.

Deci cei din Vineyard nu sunt doar nerăbdători, ci şi răutăcioşi! Şi vulgari! Abia după ce camioneta porneşte lăsând un nor de praf în urma ei, Tabitha îşi dă seama că femeia probabil a confundat-o cu Harper. Cu siguranţă este altă persoană pe care Harper a scos-o din sărite. „Nu vei găsi niciodată pe cineva să lucreze pentru tine pe această insulă”.

„Eu nu sunt Harper!”, ar vrea să strige Tabitha.

Îi vine să plângă şi se gândeşte că poate Harper a avut dreptate – ar trebui să dărâme casa pentru că nu vor găsi niciodată pe nimeni care să o repare. Însă e valoroasă – şi-a dat seama când a golit-o. Sub covoarele zdrenţuite, pardoseala este din plăci mari de lemn de pin – Tabitha a fost încântată când a descoperit –, însă toată munca de a scoate covorul şi de a readuce la viaţă acele pardoseli este peste abilităţile ei modeste de amatoare.

Simte o mână pe umăr, iar când se întoarce îl vede pe bătrânul Moş Crăciun slab care a luat posterul cu *Fălci.*

— Am auzit discuţia din întâmplare, spune el. Am apelat la o companie numită Hammer & Claw pentru casa noastră de oaspeţi pe care am construit-o pentru copiii şi nepoţii noştri. Numele directorului este Phelps. Franklin Phelps.

Tabitha încuviinţează, ştiind că ar trebui să fie surprinsă. Însă nu este deloc surprinsă. Compania lui Franklin se numeşte Hammer & Claw şi este a doua oară în această dimineaţă când îi este recomandat.

Tabitha încă se simte rănită de încântătoarea femeie de la Garden Goddesses – şi ar vrea să arate că această femeie nu are nicio legătură cu conceptul de zeiţă dar îi zâmbeşte lui Moş Crăciun cel slab pentru amabilitatea de a se implica, chiar dacă lucrul acesta o nelinişteşte.

— Vă mulţumesc, spune ea.

•

Ajunsă acasă, Tabitha caută în cartea de telefoane. A ajuns cu căutările până la Haggerty Construction, iar următorul nume pe listă este Hammer & Claw. Oare este un semn? A treia oară să fie cu noroc? Sau dimpotrivă, pentru că a fost avertizată că este compania lui Franklin, ar trebui să treacă la următorul nume, Inkwell Beach Builders? Abia aşteaptă să vorbească cu Franklin, de aceea este un motiv bun să nu îl sune. Dacă sună, s-ar putea să fie rănită.

Mama ei cu siguranţă ar sfătui-o să nu sune. O femeie nu trebuie niciodată să caute un bărbat, în opinia ei, deşi este ştiut că Eleanor l-a furat fără remuşcări pe Billy de la verişoara ei, Rhonda.

Dar oare Billy ce ar spune? Zăreşte cutia cu cenuşa lui. Presupune că Billy ar sfătui-o exact contrariul. „Nimic nu se întâmplă dacă nu faci ceva ca să se întâmple”.

Se află în casa lui Billy; poate că de aceea argumentul acesta i se pare mai întemeiat.

•

Franklin răspunde din prima.

— Salutare!

„Salutare?” Aşa răspund prietenii lui Ainsley la telefon. Probabil de aceea se simte ca o adolescentă de 16 ani care încearcă să se dea drept adult.

— Oh, bună, spune ea, întrebându-se dacă teatrul ei va fi înghiţit sau dacă va fi complet transparentă. Caut un antreprenor general pentru casa tatălui meu de pe Daggett Avenue. Tatăl meu a murit de curând şi vreau să fac o renovare completă, pentru a putea scoate casa la vânzare.

— Aha, spune Franklin. Câţi metri pătraţi are casa? Şi când vreţi să începeţi?

— Are în jur de 160 de metri pătraţi, spune Tabitha. Şi aş vrea să încep cât mai repede cu putinţă. Şi mâine dacă se poate.

— Mâine?! întreabă Franklin. Văd că sunteţi o femeie care ştie ce vrea. Întâmplarea face că tocmai am terminat o lucrare în Katama şi nu am nimic programat până în toamnă, aşa că aş putea să o strecor, dacă – şi acest dacă este mare – nu este prea vastă. Voi veni să arunc o privire înainte să vă dau un răspuns.

— Oh, spune Tabitha. În regulă. Adresa este Daggett Avenue 5549. Când doriţi să veniţi?

— Sunt liber acum, spune Franklin.

— În regulă, zice Tabitha.

— Îmi pare foarte rău, nu v-am reţinut numele, spune Franklin.

Ea închide ochii.

— Tabitha, spune ea. Tabitha Frost.

Tăcere. Va închide telefonul, se gândeşte ea.

Apoi el spune:

— Tabitha?

— Da, răspunde ea.

— Sunt Franklin. Franklin Phelps, de seara trecută.

— Poftim? spune Tabitha. Glumeşti! Nu mi-am dat seama că... îmi pare rău, în cartea de telefoane era trecut Hammer & Claw...

— Nu te scuza, te rog! spune Franklin. Fii atentă, vin acolo chiar acum, OK? Chiar în acest moment. Nu pleca nicăieri!

— Nu plec, spune ea, voi fi chiar...

Dar Franklin a închis. Tabitha aleargă să găsească o perie şi un ruj.

•

Nu ştie la ce să se aştepte. Este trează, este ziuă, este o conversaţie de afaceri. Oare va fi ciudat? Oare va dispărea magia? Asta speră, desigur – că magia a dispărut, că Franklin Phelps este doar un bărbat ca toţi ceilalţi, mai puţin atrăgător şi deloc interesant în situaţia de faţă.

Îl priveşte pe fereastră cum parchează o furgonetă neagră Dodge, apoi merge cu paşi mari. Poartă pantaloni Carhartt şi un tricou negru Black Dog decoltat la gât. Este cel mai frumos bărbat pe care l-a văzut vreodată.

Asta nu e bine, nu e bine deloc. Ar vrea să se ascundă sub un pat cu iepuraşii prăfuiţi.

Când deschide uşa, el o priveşte lung, apoi clatină din cap.

— Acum îmi voi pune mândria în joc... Azi-dimineaţă am căutat programul feriboturilor către Nantucket.

— Ce ai făcut?!

— Am vrut să merg să te caut, spune Franklin. Nu mi te-am putut scoate din minte nicio clipă de vineri noapte.

Tabitha îl apucă de tricou şi îl trage în casă.

•

Fac dragoste pe blatul din bucătărie până ce aproape că îl desprind din perete.

Franklin este în spatele Tabithei, sărutând-o pe gât.

— Da, spune el. Casa aceasta are nevoie de renovare.

•

Îi arată pardoseala de pin de sub mochetă, toaleta, cele trei dormitoare deloc impresionante de la etaj.

— Nu te voi minți, spune Franklin. Lucrarea aceasta are exact mărimea celei de care aveam nevoie acum. Pot să o termin în șase săptămâni.

— Șase săptămâni? întreabă Tabitha. Nu-i vine să creadă ce întorsătură au luat lucrurile. Dimineață nu îl avea nici pe Franklin, niciun antreprenor general și acum îi are pe amândoi!

— Dar... continuă Franklin.

Sau nu îi are pe niciunul, se gândește ea.

Își trece mâinile prin părul ei negru.

— Există circumstanțe atenuante, spune el.

— Care sunt acestea? întreabă ea.

Iubită, se gândește ea. Sau poate că nu vrea să se implice într-o relație cu ea pentru că poate nu o place atât de mult pe cât crede că o place?

— Nu vreau să intru în detalii, spune el. Lasă-mă să mă gândesc la asta, bine?

— Bine, spune ea.

— Ce faci acum? întreabă el.

— În afară de faptul că îmi caut un proiectant general?

— Pune-ți costumul de baie, spune el. Și o pereche de teniși. Mergem la plajă.

•

Franklin o duce într-un loc numit Cedar Tree Neck, o rezervație naturală pe o bucată de pământ cunoscută sub numele Vineyard Haven. Se plimbă prin zona cu pădure deasă, care oferă umbră din plin pentru o zi toridă. Prin bolta copacilor se zăresc frânturi din cerul senin, iar Tabitha aude păsările cântând. Când s-a bucurat ultima dată de o zi în natură? Probabil când avea 15 ani, în tabăra Wyonegonic. Merg în liniște un timp, ținându-se de mână, apoi urcă un deal și Franklin se oprește. Îi cuprinde fața în palme și o sărută. Pe chipul lui se citește un aer victorios, atât de sexy, încât ea simte că îi tremură genunchii. Se sărută mai apăsat. Franklin o lipește cu spatele de un copac.

— Vrei să... șoptește ea cu buzele lipite de ale lui. Aici?

El aprobă, alunecându-și mâna pe partea de jos a costumului ei de baie.

*

Cărarea se termină pe o plajă nisipoasă, presărată cu pietre, care dă într-un mic golf. Franklin așază două prosoape, apoi își dă jos pantalonii și aleargă în apă gol-goluț.

Tabitha ţipă. Se uită în stânga şi-n dreapta pe plajă – nu vede pe nimeni. Ezită un moment, întrebându-se dacă să facă asta. Să înoţi gol într-un loc public nu este ceva ce îi stă în caracter Tabithei Frost. Tabitha Frost este demnă, cu un comportament ireproşabil.

„Tabitha Frost este încordată”, se gândeşte ea.

Îşi desface şnurul bikinilor şi aleargă în apă.

Senzaţia este nouă şi delicioasă. Apa îi învăluie uşor tot corpul; se simte răsfăţată asemenea unui bebeluş în lichidul amniotic. Şi se bucură că a avut curaj. Cât timp este în apă, este liberă.

Franklin o ridică în braţe. Când o sărută, îi simte gustul de apă sărată. Este uşoară ca un fulg în braţele lui.

•

Întorşi pe prosoapele de pe plaja fierbinte, ea îşi înalţă curajoasă chipul către soare. Umărul i se îngroapă în nisip şi adoarme.

•

Când se trezeşte, soarele aproape a apus, reflectăm du-se pe suprafaţa apei. Tabitha îşi întoarce capul şi-l vede pe Franklin pe prosop, cu capul proptit în mână, privind-o lung.

Simte fluturi în stomac.

Se întâmplă cu adevărat.

•

Pentru cină, Franklin a ales un loc numit Outermost Inn.

— Este în Aquinnah, spune el. Pe drum vei putea vedea toată partea de sus a insulei.

Tabitha îşi pune o rochie portocalie de vară Alexander Wang, cu bretele subţiri care se încrucişează pe spatele acum bronzat. Este cel mai sexy articol vestimentar al ei şi se felicită că s-a decis să îl ia.

Franklin fluieră.

— Sau am putea rămâne aici şi să te mănânc pe tine la cină.

În timp ce merg către South Road prin Chilmark, Franklin face pe ghidul şi îi arată Beetlebung Corner.

— Numele vine de la *beetle,* îi explică el, un ciocan folosit să lovească cepurile – sau capacele – de la butoaie.

Tabitha râde.

— Mulţumesc că mi-ai spus. Sună de parcă ar fi ceva care îţi infestează mansarda.

Adoră toate zidurile acelea joase din piatră şi fermele de familie. Şi indicatoarele drăguţe de pe stradă.

— Uită-te la indicatorul acela! arată ea către un indicator mic din lemn pe care scrie Sheep Crossing.

— Fosta Sheep Crossing, spune Franklin. Tonul vocii lui se schimbă brusc. Prima căsuţă după ce coteşti este locul unde se ascunde cumnatul meu.

— Cumnatul tău? întreabă Tabitha.

Încearcă să îşi amintească ce i-a povestit Franklin despre familia lui. Nu reţine genul acesta de amănunte. Părinţii... Le-a uitat numele. Tatăl a fost director de şcoală, iar mama... Nu îşi aminteşte. A menţionat oare Franklin un cumnat? Soţul surorii lui? Numele surorii lui este... Charlotte? Nu, aceea este sora lui Ramsay.

Aşteaptă ca el să spună mai multe, însă el abia clatină din cap.

— Nu contează, spune el.

•

Orice stângăcie dispare când se apropie de Outermost Inn. Este situat pe stâncile din Aquinnah; încă din parcare, panorama peste apă este spectaculoasă. Franklin este gentlemanul perfect, deschizându-i Tabithei uşa să intre, ţinând mâna uşor pe spatele ei. Gândul o poartă către Ramsay – şi manierele lui sunt ireproşabile, aproape sufocante –, însă niciodată nu a reuşit să îi aprindă simţurile cu o atingere, aşa cum face Franklin.

Amfitrioana de la restaurantul intim are aproape vârsta Tabithei. Are părul blond ondulat şi poartă o fustă cloş de mătase până la genunchi.

— Franklin, spune ea. Păpuşă!

— Annalisa, spune Franklin.

Tabitha observă că o sărută pe buze. Este geloasă. Se simte încordată, dar încearcă să se stăpânească. Îi place decorul hanului, lumina lumânărilor, mirosul de usturoi, de ierburi aromate, de friptură, de unt, de vin bun. Îl cunoaşte pe Franklin doar de câteva zile. El locuieşte aici de 40 de ani.

Tabitha îi zâmbeşte Annalisei, în speranţa că nu va fi confundată cu sora ei.

— Bună, spune ea. Sunt Tabitha Frost. Locuiesc în Nantucket.

— Oh, da, ştiu, spune Annalisa. Tipii de la Autoritatea Navală trimit un semnal de alertă de fiecare dată când cineva de pe cealaltă insulă pune piciorul pe insula noastră.

Franklin o strânge uşor de umăr pe Tabitha, iar ea zâmbeşte.

•

Annalisa îi aşază pe Franklin şi pe Tabitha la cea mai bună masă din restaurant – afară, pe terasa mare şi frumoasă din partea cea mai apropiată de apă. Franklin alege o sticlă de Sancerre şi una de Malbec, şi îi toarnă Tabithei câte un pahar din fiecare.

Ciocnesc, iar Franklin clatină din cap.

— Nu îţi poţi imagina cât de fericit sunt că m-ai sunat! spune el. Chiar dacă a fost întâmplător.

— Dacă voiai să nu te sun întâmplător, trebuia să-mi fi lăsat numărul pe bilet, spune Tabitha. Am crezut că nu vrei să mă mai vezi niciodată.

— Eu... Franklin soarbe din vin şi priveşte linia orizontului, unde soarele se cufundă în apă. Chipul lui este luminat de o rază splendidă de lumină portocalie. Nu eram sigur cum se procedează, cred...

— Doar nu vrei să îmi spui că nu aduci tot timpul femei acasă, spune Tabitha.

— N-o fac, spune Franklin. O priveşte cu sinceritate – este posibil să spună adevărul? – şi apoi schimbă subiectul. Povesteşte-mi despre tine! Nu îmi vine să cred că eşti singură. O femeie nemaipomenită ca tine pe o insulă cu toţi milionarii aceia cu iahturi.

Tabitha râde.

— Oh, sunt singură! Am avut o relaţie de patru ani, dar ne-am despărţit în februarie.

— Ai fost căsătorită? întreabă Franklin.

— Nu, spune Tabitha. Însă din prima mea relaţie serioasă am un copil. O fiică. Ainsley. Are 16 ani.

— 16! spune Franklin. Este posibil aşa ceva?

— Posibil, spune Tabitha. Am născut-o când aveam 23 de ani. Atunci a fost o surpriză, acum este doar o belea. Cu câteva săptămâni în urmă, a dat o petrecere când nu eram acasă, iar când m-am întors am găsit puşti jucând Beer Pong pe masa mea din living.

Franklin îşi dă capul pe spate şi râde.

— Ei, haide! Trebuie să recunoşti că este amuzant, spune el.

Este amuzant? Tabitha zâmbeşte. Cu siguranţă este mai amuzant acum decât a fost la momentul respectiv.

— În momentul de faţă de bucurăm de o binemeritată vacanţă una departe de cealaltă. Harper se află acolo să aibă grijă de ea.

— Ah, înţeleg, spune Franklin. Aţi folosit vechiul truc cu inversarea rolurilor.

Tabitha se întreabă ce face Ainsley. Poate că au scos toată marfa afară să o vândă la tarabă. Poate că au făcut un spectacol cu câini sau îşi postează opiniile politice pe un cont de Twitter în numele lui Eleanor. Tabitha este atât de fericită încât nu îi pasă.

Încep să le aducă mâncarea de la bucătărie, toate felurile fiind demne de menţionat: o supă cremoasă de homar, o salată uşoară de microplante şi rondele colorate care se dovedesc a fi chipsuri, ridiche-dulce, homar prăjit în unt cu sos de grepfrut servit pe o mămăliguţă moale şi picantă, muşchi de vită cu garnitură de cartofi gratinaţi, crochete cu unt de mărimea unei nuci. Printre înghiţituri, Franklin se opreşte şi o sărută uşor pe buze, ceea ce o

excită mai tare decât un sărut profund. Nu fac fotografii; nu își dau check-in și nici nu postează nimic. Întâlnirea aceasta este ceva din altă lume. Tabitha încearcă să țină minte fiecare detaliu pentru a le putea retrăi mai târziu.

Desertul este o varietate de dulciuri servite pe un fund de lemn: panna cotta cu fructul-pasiunii, cannoli mici umpluți cu cremă de fistic, tarte cu afine și lămâie cu crustă de ghimbir și migdale, prăjiturele caramelizate cu topping de fulgi de cocos.

Tabitha ia câte o gură din fiecare, apoi geme pentru că este prea plină. Se scuză spunând că trebuie să meargă la toaletă.

În drum spre baie, se întâlnește în hol cu Annalisa, care se pare că o așteaptă.

— Sper că nu te-a deranjat gluma mea despre Nantucket, spune ea. A fost doar o distracție.

Tabitha, amețită de la vin, râde.

— Nu-ți face griji!

— Este minunat că Franklin a vrut să te aducă să luați cina aici. Era atât de încântat când a sunat să facă rezervarea! Și a subliniat foarte clar că o aduce pe Tabitha Frost, nu pe Harper Frost. Pentru că suntem cu toții de acord că, dacă ar fi venit cu sora ta la cină, ar fi fost destul de ciudat.

— Ciudat, repetă Tabitha. Ciudat pentru că...

Annalisa atinge ușor brațul Tabithei.

— Din cauza întâmplărilor recente. Dar mă bucur că nu le lăsați să vă afecteze. Sunteți ca doi porumbei.

•

În drum spre casă, Tabitha își dă seama că nu i-a povestit lui Franklin despre Julian. L-a omis pur și simplu, ca și când nu ar fi existat – dar, dacă vrea ca Franklin să o cunoască, va trebui să rezolve această problemă. Doar că nu știe cum să deschidă acest subiect.

„Când Ainsley avea 18 luni, am rămas din nou însărcinată. Dar lucrurile nu au evoluat așa cum ar fi trebuit. Am intrat în travaliu la 28 de săptămâni...”

Tabitha își reazemă capul de tetieră și apoi închide ochii. Nu vrea să strice magia acestor clipe petrecute împreună.

— Trebuie să îți spun ceva, spune Franklin. El întinde mâna peste consolă și îi atinge coapsele. Tabitha...

Ea deschide ochii. Vorbește pe un ton atât de serios! Dar cu câteva clipe în urmă a decis să nu vorbească despre nimic apăsător, profund sau real. Se gândește la discuția cu Annalisa. „Ciudat... Din cauza întâmplărilor recente”. Probabil că Annalisa s-a referit la aventura lui Harper cu doctorul Zimmer;

ar fi fost cu adevărat ciudat dacă Harper ar fi ieşit cu altcineva la o întâlnire romantică.

— Poate că ar trebui să lăsăm pentru mâine discuţiile, spune Tabitha. Am băut cam mult vin.

— Are legătură cu ziua de mâine, spune Franklin. Tocmai m-am hotărât să te ajut cu casa lui Billy.

— Serios? întreabă Tabitha.

— Serios, spune Franklin. Dimineaţă putem face un plan de atac.

— Eşti sigur? spune Tabitha. Mai devreme mi s-a părut că ai ezitat. Ai spus că există circumstanţe atenuante.

— Au existat. Există. Dar m-am gândit şi nu pot... O strânge uşor de picior. Vreau să spun nu pot să las pe nimeni altcineva de pe această insulă să lucreze atât de aproape de tine. Trebuie neapărat să fiu eu. Eu sunt omul potrivit.

Ea încuviinţează din cap. „Sunt îndrăgostită până peste cap de acest bărbat". Logic vorbind, ştie că acest lucru nu este posibil. Nu te îndrăgosteşti de cineva pe care l-ai cunoscut de câteva ore. Se numeşte altfel – pasiune, care dispare precum rouă în lumina soarelui.

Dar se simte ca iubirea.

Harper

Lui Billy Frost îi plăcuse sintagma zile liniştite, pe care o folosea ca să descrie zilele lui în Vineyard. „Acestea sunt zile liniştite”, obişnuia să spună când scotea baleniera Boston din port. „Acestea sunt zilele liniştite de vară!”, ţipa el de pe zidul din Menemsha, unde el şi Harper, aşteptând să fie gata scoicile prăjite la Larsen’s Fish Market, admirau soarele care dispărea în ocean. Billy obişnuia să spună asta atât de des, încât până la urmă Harper a căutat-o în dicţionar. Îşi avea originea în mitologia greacă. Alcyone, fiica lui Aeolus, şi-a pierdut soţul, pe Ceyx, într-un naufragiu. Ea s-a înecat în mare şi amândoi au fost transformaţi în alcioni sau pescăruşi albaştri. Când Alcyone şi-a făcut cuib pe plajă, valurile ameninţau să îl distrugă, aşa că tatăl ei, Aeolus, a oprit vânturile timp de şapte zile, cunoscute ca zilele liniştite – acele zile când nu au loc furtuni.

„Zile când nu au loc furtuni”.

Acum Harper profită de propriile zile liniştite în Nantucket. La început, nu observă nimic ieşit din comun, dar apoi îşi dă seama: este fericită.

Afacerea de la magazin înfloreşte. Harper, Ainsley şi Caylee şi-au făcut programul astfel încât să fie întotdeauna două dintre ele acolo şi au implementat strategiile care au dat rezultat la petrecere. Fish stă afară, în faţa magazinului, timp de o oră dimineaţa şi o oră după-amiaza; în restul zilei, moţăie în birou sau o aşteaptă pe Harper să facă o plimbare lungă prin oraş. Această rutină zilnică se termină întotdeauna cu o gustare pentru câini în biroul lui Ramsay.

Acum la magazin se ascultă mereu muzică bună – 90% femei, 10% Prince. Şi în fiecare dimineaţă Caylee postează pe reţelele de socializare o fotografie cu ea purtând ţinuta zilei – rochie, fustă sau pantaloni, un top şi sandale. Nu dă greş niciodată: până la sfârşitul zilei, au vândut ţinuta respectivă în toate mărimile disponibile.

Meghan vine zilnic la magazin cu bebeluşul David Wayne în cărucior. Harper nu ia niciodată copilul în braţe – îi este teamă de copii de la moartea lui Julian –, însă Ainsley şi Caylee dansează cu el prin magazin în timp ce Meghan se minunează de bonurile din ziua anterioară.

— Nu-mi vine să cred cât de bine merge magazinul! spune ea. Am crescut cu 500%, faţă de vara trecută.

Ainsley e pe zi ce trece mai fericită. Nu şi-a făcut prieteni noi, însă pare mulţumită să îşi petreacă timpul liber cu Harper şi cu Caylee. Le cere sfaturi în privinţa lui Teddy.

După ce ea şi Caylee au dat nas în nas cu el în acea dimineaţă la micul dejun, Teddy i-a trimis mesaj: „Mi-e dor de tine. Te pot suna într-o zi?"

Ainsley nu i-a răspuns, făcându-l pe Teddy să-i trimită mai multe mesaje, în toate spunându-i că îi e dor de ea.

— Este ca şi cum singurul mod de a-l recâştiga este să îl ignor, spune Ainsley.

— Enigmele relaţiilor umane, comentează Caylee.

•

În zilele în care Harper nu lucrează, descoperă insula. Îl urcă pe Fish în maşină şi pleacă să facă o plimbare prin pitorescul Squam Swamp. Conduce pe terenul de vânătoare şi înoată în apa verde şi limpede a lacului Jewel. Ziua pregăteşte cele necesare pentru picnic şi merge la Great Point, unde urcă până în vârful farului, lucru pe care şi Ainsley, şi Ramsay, născuţi în Nantucket, recunosc că nu l-au făcut niciodată. Seara, Harper găteşte cina pentru Ainsley, iar o dată pe săptămână îl invită pe Ramsay. Harper face o salată uriaşă cu legume proaspete de la Bartlett Farm şi creveţi sau scoici prăjite de la 167; serveşte salata cu renumita ei pâine cu usturoi – renumită pentru ea şi Billy. Face o supă thailandeză rece cu castraveţi şi nucă de cocos; face plăcinte cu piersici şi afine, din care fructele şi zahărul se scurg peste tot, dar sunt delicioase oricum.

La finalul fiecărei zile, Harper este mai obosită decât îşi aminteşte să fi fost vreodată în viaţa ei. Noaptea doarme ca un prunc.

În ciuda oboselii şi a faptului că alcoolul îi provoacă greaţă, se lasă convinsă de Ramsay să petreacă o seară în doi la Pearl. Le spune lui Ainsley şi lui Caylee şi în special lui Ramsay că aceasta nu este o întâlnire. Este o cină cu un prieten.

— Într-un bar foarte sexy, spune Caylee. Ai grijă! Uneori tonul cu martini poate avea un efect ciudat asupra oamenilor.

— Am nevoie de ajutor să aleg ceva de îmbrăcat, spune Harper.

— De ce îţi pasă? întreabă Ainsley. Ai spus că nu este o întâlnire.

E o întrebare bună. Harper ştie ce va purta Ramsay: pantaloni, o cravată Vineyard Vines, un sacou sport bleumarin. Va avea părul aranjat cu cărare pe o parte. Va fi proaspăt bărbierit şi cu lentilele de la ochelari lustruite. Harper ar putea purta o rochie Lilly Pulitzer, sau chiar cea mai puţin nesemnificativă rochie Roxie de un roz pal creată vreodată, sau o rochie albastră Barbara Bush. Dar, de când a petrecut ultimele săptămâni îmbrăcând oameni, îşi dă seama că şi-a irosit 40 de ani din viaţă purtând...

ce? Vechile tricouri de golf ale tatălui ei, pantaloni tăiaţi, rochii tricou de la J. Crew şi haine luate la reduceri de la Banana Republic şi Ann Taylor Loft. Iar tot ceea ce are în garderobă sunt cu trei numere mai mari. Este o revelaţie că acum are în sfârşit haine frumoase, feminine, care i se potrivesc. Vrea ceva distractiv şi diferit pentru această cină. Este prima dată când iese în Nantucket. Aici este o persoană diferită. Vrea să se îmbrace ca atare.

Adoră brandul Parker, însă nu poate purta paiete şi pene, iar rochiile lor tricotate sunt prea casual. Probează o rochie de la Nanette Lepore şi Rebecca Taylor, însă câştigătoarea, conform părerilor lui Caylee şi Ainsley, este rochia albă de mătase Alice & Olivia, cu inserţii negre de dantelă în formă de diamant care coboară pe fiecare parte.

Cum părul îi este închis la culoare şi pielea bronzată, combinaţia alb-negru o scoate în evidenţă. Ainsley alege un plic negru din piele întoarsă, iar Caylee o pereche de pantofi negri din piele lăcuită, cu tocuri mici, care oricum sunt prea mari pentru Harper.

După ce se îmbracă, rămâne o clipă în faţa oglinzii mari a Tabithei. Arată bine, se gândeşte ea, şi nu doar datorită rochiei sau pantofilor. Este relaxată. Zâmbeşte.

•

Pearl este un local sexy, elegant şi stilat. Ramsay a rezervat două locuri pe colţ, la barul din onix alb. Barul este luminat în partea de jos. Emană o lumină parcă nepământeană.

— Două martini cu fructul-pasiunii, spune Ramsay.

Harper ar protesta, însă martini cu fructul-pasiunii sună delicios şi speră ca, în sfârşit, să nu o mai doară stomacul. Ridică paharul şi-l atinge de al lui Ramsay. Va fi o seară relaxantă şi lungă.

•

Ramsay comandă pentru amândoi: raţă confiată, ton cu martini şi smântână şi tobiko wasabi, friptură cu ou de prepeliţă deasupra, homar prăjit cu sare şi piper.

— Şi încă un rând de martini! spune Ramsay.

Barmaniţa, o blondă obraznică cu un accent englezesc elegant, le zâmbeşte lui Harper şi lui Ramsay.

— Mă bucur să vă văd din nou împreună aici, spune ea. Mi-a fost dor de voi.

— Ah, spune Harper, eu nu sunt...

— Mulţumesc, Jo, spune Ramsay. Şi nouă ne-a fost dor de tine.

•

Cu al treilea martini – şi acesta va fi ultimul, se hotărăşte Harper, apoi va trece la apă – poate în sfârşit să vorbească cu Ramsay despre subiecte pe care nu le-ar fi abordat în timpul zilei.

— Îţi este dor de sora mea? întreabă Harper.

— Îmi este şi nu îmi este, spune Ramsay. Sunt un om căruia îi place să repare, nu să arunce. Cu Tabitha am încercat de nenumărate ori, dar nu am putut să o ajut. Nu m-a lăsat.

Harper aprobă.

— S-a născut cu 90 de secunde înaintea mea. A fost întotdeauna independentă şi încrezătoare în forţele ei. În timp ce eu am avut mereu nevoie de susţinere.

— Şi cine te susţine? întreabă Ramsay.

Cum să răspundă Harper la această întrebare?

— Viaţa mea personală din ultimii ani a fost destul de complicată, spune Harper, recunoscând adevărul. Am avut un iubit, un bărbat căsătorit.

— Ah, spune Ramsay.

— Numele lui este Reed Zimmer, continuă Harper. Se simte atât de bine când îi rosteşte numele, încât abia se abţine să nu plângă. Şi el este genul de om căruia îi place să repare. Este doctor. A fost doctorul tatălui meu, aşa că a avut grijă de tata şi, implicit, de mine. Are o fire calmă, care m-a făcut să mă simt în siguranţă când am fost cu el. Ceea ce evident a fost o prostie, pentru că eu eram opusul siguranţei. El era al altcuiva. Al soţiei lui, Sadie. Iar eu am fost prinsă în capcana în care sunt prinse toate amantele: am crezut că Sadie nu conta. Am crezut că într-un final o va părăsi pentru mine.

— Dar nu a făcut-o? spune Ramsay.

— Sadie a aflat despre noi, spune Harper. Ne-a prins împreună în noaptea în care tata a murit şi apoi, câteva zile mai târziu, a făcut scandal la înmormântarea lui Billy. Reed mi-a trimis un mesaj şi m-a rugat să nu îl mai contactez o perioadă. Harper priveşte lung fundul paharului de martini. Serul adevărului. Niciodată nu vorbeşte atât de mult, dar, la drept vorbind, ce confident are ea? Doar pe Ramsay, aici şi acum. Am aflat din alte surse că s-a mutat. Am aflat că şi-a luat concediu de la spital. Nu ştiu unde este sau ce face. Nu ştiu nici măcar dacă se află încă în Vineyard sau dacă umblă prin lume. Mă simt vinovată pentru ce i-am făcut lui Sadie, dar mă simt şi mai vinovată pentru ce i-am făcut lui Reed. Pentru că eu cred că este un om bun, loial şi cumva l-am atras pe un drum greşit. I-am pătat imaginea, i-am ştirbit integritatea. În noaptea în care Sadie ne-a prins, l-am rugat să se întâlnească cu mine. Nu a vrut, dar l-am implorat.

— Păi tatăl tău tocmai murise, nu? spune Ramsay.

Harper roteşte paharul de martini.

— Distrug tot ce ating, spune ea. Este ca un blestem. Când părinţii noştri au divorţat, iar eu am plecat cu Billy, am crezut că am câştigat cine ştie ce concurs. Dar s-a dovedit iar şi iar că de fapt sunt o ratată.

— Doar nu crezi asta! spune Ramsay.

— Ba cred, şi Tabitha crede. Probabil şi mama crede. Iar tata, chiar înainte să moară, s-a întors către mine şi mi-a spus: „Îmi pare rău, puştoaico!" La început nu am fost sigură la ce s-a referit, dar apoi mi-am dat seama, îi părea rău pentru că eram aşa cum eram. Îi părea rău că nu m-a putut ajuta.

— Harper, încetează! îi cere Ramsay. Eşti o femeie frumoasă, inteligentă. La fel de fascinantă ca sora ta, dar, dacă îmi permiţi să spun asta, eşti mult mai amuzantă.

— Atât de amuzantă încât abia am absolvit la Tulane, spune Harper. Atât de amuzantă încât, când lucram ca barmaniţă la Dahlia, în Edgartown, am fost de acord să livrez un pachet pentru un tip despre care toată lumea ştia că era traficant de droguri. Am fost arestată, l-am turnat, am anihilat întreaga operaţiune.

Din spatele ochelarilor, Ramsay o priveşte cu ochi mari.

— Glumeşti!

— Şi acesta nu este cel mai rău lucru pe care ham făcut, spune Harper. Şi nici faptul că m-am culcat cu doctorul Zimmer nu este cel mai rău lucru.

— Să îndrăznesc să întreb? zice Ramsay.

Harper îl analizează.

— Tabitha nu ţi-a spus niciodată de ce nu vorbim noi două? Nici măcar nu a făcut vreo aluzie?

— Niciodată, spune Ramsay.

Pare sincer, însă lui Harper nu îi vine a crede că Tabitha a trăit cu cineva atât de mult şi nu i-a povestit despre noaptea morţii lui Julian.

— Ei bine, începe Harper. Nu ştie ce anume să spună. Şi-ar fi dorit ca Tabitha să fi spus varianta ei, ca apoi ea să o aprobe ori să o nege. Savurează şi ultima înghiţitură de martini. De fapt, ce şi-ar dori acum ar fi un shot de Jäger. Tabitha mă învinovăţeşte pentru moartea lui Julian.

Ramsay clatină din cap de parcă ar vrea să-şi scoată apa din urechi.

— Poftim? spune el. De ce? De ce crezi lucrul acesta?

Însă Harper nu poate da un răspuns. Coboară de pe scaunul de la bar şi îl priveşte fix în ochi, dorindu-şi ca el să înţeleagă faptul că nu l-a sufocat pe Julian cu o pătură, nici nu l-a înecat în cadă, nici nu l-a scuturat pentru că nu se oprea din plâns. Harper ar trebui să explice cum s-au petrecut lucrurile în acea zi, în acea noapte, dar chiar şi acum, după 14 ani, amintirile sunt prea dureroase.

— Îţi mulţumesc pentru cină, spune ea şi pleacă din restaurant.

Se întoarce să îl mai privească o dată pe Ramsay. El rămâne aşezat, uluit, şi nu face niciun pas pentru a o urma.

•

Merge pe jos până acasă, cu picioarele goale – ale naibii tocuri! „Zilele liniştite" – zile în care nu au loc furtuni – s-au dus. Nu mai poate rămâne nicio secundă. Scoate telefonul şi se holbează la ecran – are o poză veche cu ea şi Billy pe barcă, iar Billy ţine un biban dungat –, dorindu-şi să se comporte raţional. Dar nu o face. Îl sună pe Reed şi intră căsuţa vocală. Trebuie să îi spună ceva. Este doar o bănuială, dar nu poate să îi lase mesaj.

Închide.

Dar apoi, în clipa următoare, lui Harper îi sună telefonul. Reed? Sau poate este Ramsay, care şi-a revenit din şoc? Harper aşteaptă să nu mai sune şi să apară notificarea că a intrat căsuţa vocală, apoi verifică ecranul.

Este un număr necunoscut din Vineyard, prefix 693. Se opreşte din drum pe Cliff Road. Poate că este Reed, care sună de pe un număr fix.

Durează câteva clipe până când se poate aduna ca să asculte mesajul.

„Bună, Harper! Sunt Edie Donegal, mama lui Brendan. Ştiu că poate încă eşti plecată, dar simţeam nevoia să te sun. Brendan nu se simte bine. Ştiu că ţii la el şi, oricât de mult nu vreau să te deranjez, trebuie să te întreb dacă poţi veni să îl vizitezi curând. Este singurul lucru la care mă pot gândi pentru a-l ajuta. Mulţumesc, Harper! Noapte bună!"

Harper îşi simte capul prea greu pentru a-l ţine drept. Brendan. Bietul Brendan! Şi totuşi, în starea în care se află acum, Harper nu crede că este capabilă să îl ajute pe Brendan. Nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile.

Şterge mesajul.

Nu mai poate înainta niciun pas. Stomacul îi colcăie şi o cuprinde un val de ameţeală. Vomită pe iarba de lângă trotuar.

„Mai mult decât o bănuială", se gândeşte ea.

Este însărcinată.

Nantucket

Zilele lungi își fac apariția, când vremea este atât de bună, încât oamenii nu vor să vorbească decât despre lucrul acesta. Sunt 30 de grade la prânz – fenomen ce nu a mai avut loc de la valul de căldură din 1936.

Asfaltul de cărămidă din oraş se topeşte la soare; pe plajă este imposibil să stai. Nu adie briza, nu sunt nori, nu poţi respira nici măcar o secundă din cauza căldurii apăsătoare.

Este prea cald ca să bârfeşti. Nimeni nu poate sta pe loc într-atât încât să asculte.

Însă birourile de asigurări Striker&McClain sunt dotate cu aparate de aer condiţionat, iar fiecare client care intră respiră adânc, cu încântare.

Percil Ott stă întins în fotoliul lui lângă biroul recepţionerei, Bonnie Atkinson. Percil îi spune lui Bonnie că trebuie să se vadă cu Ramsay Striker pentru înlocuirea unui parbriz.

— Dar nu te grăbi, spune Percil către Bonnie. Aş putea rămâne aici toată ziua.

Bonnie își dă ochii peste cap. Percil este un pensionar narcisist. Nu are de gând să-i facă jocul.

— Îl anunţ pe Ramsay că sunteţi aici, spune Bonnie.

Ramsay stă în colţul biroului, iar Bonnie observă paravanele trase, ceea ce este un lucru neobișnuit. Bonnie lucrează de 25 de ani la Striker&McClain și nu își aduce aminte să se fi întâmplat asta până acum. Își dă seama că, dacă are paravanul, Ramsay își dorește intimitate, însă Bonnie este o fire foarte curioasă. Trage cu ochiul prin crăpătură şi îl vede privind fix monitorul calculatorului. Bonnie își pune mâna la piept. Pornografie? Nu l-a perceput niciodată pe Ramsay ca fiind genul acesta; este suficient de chipeş încât să poată avea ce femeie își dorește – ultima fiind ospătărița de 23 de ani cu care a avut o relaţie de aproape trei luni! Dar apoi Bonnie se conformează cu realitatea: toată lumea se uită la filme pentru adulţi. Toată lumea cu excepţia ei şi a soţului ei, Norm Atkinson. Norm se uită la reluări ale emisiunii *The Andy Griffith Show.*

— Scuză-mă, Ramsay, spune Bonnie. Percil Ott e aici.

Ramsay tresare de parcă într-adevăr ar fi fost prins în fapt cu ceva ilegal. Totuşi, Bonnie zăreşte peste umăr o parte din ecran. Este un articol vechi din Inquirer and Mirror.

Ramsay se ridică şi dă la o parte unul dintre paravane.

— Mulţumesc, Bonnie. Ştiu că domnul Ott nu se numără printre preferaţii tăi. Mă ocup eu de el. Străbate holul, lăsând-o pe Bonnie în uşa biroului.

Majoritatea oamenilor ar pretinde că nu ar face niciodată ceea ce a făcut Bonnie Atkinson, însă ar minţi. Bonnie se duce în fugă la calculatorul lui Ramsay şi analizează ce se află pe ecran. Este un necrolog, din câte observă. Un necrolog pentru un băiat nou-născut, Julian Wyatt Cruise, născut la data de 28 mai 2003 şi decedat la data de 15 august 2003. Bonnie respiră adânc. Nu avea nici măcar trei luni. La cauza decesului este trecut „stop respirator".

De ce ar fi Ramsay interesat de aşa ceva? apoi vede numele membrilor familiei. Tatăl: Wyatt Cruise. Mama: Tabitha Frost.

•

Cealaltă locaţie care se scaldă în aer condiţionat în timpul zilelor toride este magazinul ERF. Înţelegem de ce: nimeni nu doreşte să probeze haine când este transpirat, iar pe o vreme ca asta, toate locaţiile care dispun de aer condiţionat trebuie să facă faţă unui număr mai mare de oameni.

La ora 11.00 din a cincea zi toridă ca în iad, Caylee Keohane se bucură de un moment de linişte la serviciu. În magazin nu a mai intrat nimeni de ceva timp, suficient cât să se întrebe: „Valul acesta de căldură este efectul încălzirii globale? Oare actualul preşedinte are de gând să facă ceva în această privinţă?"

Caylee este plictisită. Este ziua liberă a lui Ainsley – a spus că va rămâne acasă, că va mânca cuburi de gheaţă şi că se va uita la *Girls* –, iar Harper a venit la muncă atât de prost dispusă, încât Caylee i-a sugerat să ia o pauză mai lungă la prânz, să se plimbe în Broncoul ei pe 40th Pole şi să înoate. La început, Caylee crede că starea proastă a lui Harper este din cauza căldurii, dar apoi, când se gândeşte mai bine, îşi dă seama că Harper este sensibilă încă de la ieşirea cu Ramsay. S-a întâmplat ceva? Oare Ramsay i-a făcut avansuri împotriva voinţei ei sau nu i-a făcut avansuri, deşi ea şi-ar fi dorit? Caylee nu poate să o întrebe lucrurile acestea, pentru că nu este încă atât de apropiată de ea aşa cum este de Ainsley. Harper este mereu prietenoasă, mereu plăcută, însă nu vorbeşte despre viaţa ei personală.

În timp ce Caylee se întreabă ce ar fi putut păţi Harper, se deschide uşa şi o fată cu părul negru păşeşte înăuntru ţinând în mână o cafea cu gheaţă. Chipul pare cunoscut, însă, înainte să îşi dea seama cine este, trebuie să se ocupe de ea.

— Îmi pare rău, spune Caylee, încercând să pară că nu este deranjată, deşi, la drept vorbind, pe uşă este o plăcuţă pe care scrie *Fără mâncare, fără băuturi. Fără excepţii.* Va trebui să lăsaţi afară cafeaua.

Fata întoarce capul şi împinge brusc cureaua de la geanta care lui Caylee îi pare a fi o geantă de umăr din piele.

— Data trecută când am fost aici, aveaţi mâncare *şi* băutură. Ce s-a întâmplat?

Apoi Caylee o recunoaşte: fata cu geantă de 250 de dolari este prietena lui Ainsley – sau fosta prietenă –, Emma. Spre deosebire de Harper, Ainsley i-a povestit lui Caylee viaţa ei personală. I-a spus cum a furat gin din casa bunicii sale şi cum Emma l-a pus în dulapul lui Candace, dar apoi situaţia a degenerat şi au dat vina pe ea, iar Emma şi Candace s-au aliat împotriva ei, ea fiind cea care s-a ales cu suspendarea de trei zile. Apoi fetele au aruncat cu ouă în casa ei. Este suficient pentru a-i aminti lui Caylee de propriile zile din liceu. Copiii se poartă urât pentru că sunt geloşi sau confuzi sau pur şi simplu pentru că nu au parte de educaţie din partea părinţilor. Ainsley i-a spus lui Caylee că Emma locuieşte cu tatăl ei, Dutch, care deţine un restaurant în aeroportul Nantucket. Mama locuieşte undeva în Florida; se pare că Emma nu o vede niciodată. Lui Caylee îi este milă de orice copil care şi-a pierdut un părinte, fie pentru că a murit, fie pentru că l-a abandonat – mama lui Caylee a murit în urmă cu trei ani din cauza cancerului la sân, iar lui Caylee îi este dor de ea în fiecare clipă din fiecare zi –, însă bănuieşte că în cazul Emmei lipsa mamei i-a îngheţat sufletul până când a devenit acru ca un pahar de lapte expirat.

— Atunci a fost o ocazie specială, spune Caylee. Nu permitem accesul cu mâncare sau băutură în timpul programului obişnuit de lucru. Îmi pare rău. Te invit să îţi termini cafeaua afară.

Emma pune paharul pe prima treaptă. Caylee poate paria 50 de dolari că îl va uita acolo şi tot ea va trebui să îl arunce.

— Mulţumesc, spune Caylee. Acum te pot ajuta să cauţi ceva?

— De fapt, spune Emma, o caut pe Ainsley. Este aici?

— Nu, nu este, răspunde Caylee, deşi lucrul acesta este evident deoarece magazinul este gol. Este ziua ei liberă.

— Oh, spune Emma. Norocul ei. Ia o rochie ERF din cuier – cu mâneci lungi şi o fundă mare la gât, care aminteşte de ceea ce a purtat Dustin Hoffman în *Tootsie* – şi o pune pe lângă corp. Este oribilă.

Caylee este de acord, însă nu va discuta cu Emma şi nici nu o va lăsa pe aceasta să insulte brandul.

— Îi voi spune lui Ainsley că ai trecut pe aici, zice ea.

Emma pufneşte şi se îndreaptă în partea în care se află colecţia pentru tineri. Atinge un top negru cu mărgele.

— Am şi eu unul aşa, pe alb, spune Emma.

Caylee zâmbeşte. Emma se duce la masa cu mărunţişuri – curele, eşarfe, ochelari de soare şi cutia cu lenjerie intimă. Atinge eşarfele, analizează

curelele, probează ochelarii de soare. Caylee cască înăbuşit. Norah Jones cântă *Come Away with Me.*

Apoi brusc lui Caylee îi vine o idee.

— Trebuie să merg la toaletă, spune ea. Mă întorc într-un minut.

— Mă rog, spune Emma.

Caylee merge în biroul din spate şi încuie uşa. Porneşte camera de supraveghere de pe telefon în timp ce păşeşte cu platformele grele pe hol. Cu siguranţă, Emma Marlowe este cu ochii după camerele din magazin, însă Eleanor a instalat o cameră care arată ca un cap de stropitoare. Emma bagă mâna în cutia cu lenjerie şi ia două perechi de bikini. Pune produsele în valoare de 36 de dolari în geanta ei de 250 de dolari. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Caylee s-ar fi ocupat singură de acest furt din magazin, însă fiind vorba de Emma, Caylee cheamă poliţia.

„Te-am prins", se gândeşte ea.

•

Nimeni nu este surprins la aflarea veştii că Emma Marlowe a fost prinsă furând. Până şi ofiţerul care răspunde, sergentul Royal Dileo, este relaxat. Vara aceasta a spart petrecerile cu bere ale tinerilor, iar Emma, cu atitudinea ei arţăgoasă, a fost prezentă la toate. Oamenii sunt surprinşi să afle că Dutch Marlowe chiar pleacă de la restaurantul lui din aeroport pentru a veni la magazin şi a-şi susţine fiica. Habar nu are că susţinerea aceasta parentală se va întoarce împotriva lui. În clipa în care intră în magazinul ERF şi vede că persoana care a prins-o pe fiica lui este Caylee, chiar îi pare rău.

Caylee îl priveşte furioasă pe Dutch.

— Tu ce cauţi aici? întreabă ea.

— Este tatăl meu, intervine Emma.

— Tatăl... zice Caylee.

Dutch îşi trece mâna peste chelie şi o imploră în tăcere pe femeie să nu spună de unde îl cunoaşte. Dutch Marlowe e cel care a prins-o pe Caylee de fund, provocând-o să îi arunce Jack şi cola în poală. Atunci fusese concediată de Shorty, managerul de la Straight Wharf. Shorty nu a vrut să o concedieze pe Caylee. Nu se plângea niciodată de muncă şi avea o personalitate plăcută – combinaţia perfectă în industria serviciilor, unde aproape întotdeauna ai parte ori de una, ori de alta – şi a fost sută la sută sigură că Dutch a prins-o de fund pe Caylee. Dar, din păcate, Shorty nu a avut de ales. Mergea permanent să joace poker în fiecare miercuri noapte acasă la Dutch şi îi era dator 450 de dolari.

Dutch, după cum ştie toată lumea, este o persoană lipsită de suflet, însă s-a simţit vinovat pentru concedierea lui Caylee. Nu a vrut să o prindă de fund, nu a fost ceva premeditat, însă ieşise de după bar de multe ori în seara

aceea, mişcându-se lasciv în faţa taurului. Ce ar fi putut să spună Dutch? Era bărbat, excitat în permanenţă şi pe deasupra singur.

Dar, chiar şi aşa, nu-i surâde ideea ca Emma să afle că tatăl ei este un ticălos libidinos.

Caylee rânjeşte.

— Tatăl tău? spune ea. Respiră adânc şi se pregăteşte să-i spună Emmei adevărul despre tatăl ei, dar până la urmă doar clatină din cap. De ce nu mă miră?

Martha's Vineyard

Insula este atât de aglomerată în luna iulie încât oamenii se tem să nu se răstoarne – centrul insulei s-ar scufunda, cu tot cu Chilmark şi Aquinnah.

Populaţia ajunge la 90.000, apoi la 91.000.

Vapoarele sunt atât de jos în apă – încărcate cu Jeepuri, Land Rovere, Hummere –, încât aduc cu imaginea unei femei însărcinate după ce coboară copilul. Până la ora 9.00, parcarea de la State Beach este plină; în Port Hunter se aşteaptă şi două ore pentru o masă. Coada la Bite este de 111 oameni la ora 5.30 şi creşte la 147 până la 6.30. Au loc în medie 15 accidente pe zi; şase dintre ele cu taxiuri.

Şi totuşi, cine nu tânjeşte după zilele acestea de vară?

Amerindienii tac şi virează în portul Edgartown, mingile de tenis lovesc tuşele la Field Club, făcându-ne să-l imităm pe John McEnroe: „Mingea aia a intrat! A sărit cretă peste tot!" Fiicele moştenitorilor îşi bronzează busturile pe ţărmurile din Lucy Vincent. Scriitorii vin noaptea să citească la Bunch of Grapes – Charles Bock, Jane Green, Richard Russo. Schip Gates merge cu tricicleta lui până în Katama; Keith Richards îşi duce nepoţii la cules de afine pe peticul de la Middle Road; Noah Mayhew, ecologistul de la Covington, este atât de copleşit de apeluri de la oameni exigenţi şi îndreptăţiţi, încât renunţă şi se mută într-un ashram în Oregon.

Auzind veştile acestea despre strănepoata ei Noah, Indira Mayhew, care a fost comandant de vas al feribotului *Chappy* timp de aproape 40 de ani, la bordul *On Time II,* se gândeşte serios să îi urmeze exemplul, deşi nu a practicat niciodată yoga.

După toate acestea, cum să mai aibă cineva timp să îşi dea seama ce se întâmplă în casa lui Billy Frost? Daggett Avenue este o parte din Tisbury pe care o observă puţină lume –, iar din curbă, casa arată la fel. Dacă cineva ar fi stat la pândă în stradă – vânzând limonadă la colţ sau cercetând zona cu intenţii criminale –, ar fi putut observa camioneta lui Franklin Phelps prin cartier şi, la o analiză mai atentă, ar fi descoperit camioneta lui Franklin parcată în curtea lui Billy. Însă nimeni nu stă la pândă în stradă.

Franklin a avut grijă să angajeze subcontractanţi care nu sunt de pe insulă; electricianul este din Falmouth, instalatorul este din Mashpee. Tipii aceştia nu ştiu nimic despre bârfele din Vineyard; vin doar să îşi facă treaba. Singura persoană în care Franklin are încredere – şi de care are nevoie pentru acest proiect – este Tad Morrissey. Tad este mâna dreaptă a lui

Franklin. Se ocupă de orice – faianță, tencuială, mobilă – şi face toate acestea fără să se plângă. În ciuda faptului că este irlandez, vorbeşte foarte puţin. O bijuterie umană. Franklin nu trebuie să îi dea detalii lui Tad, dar o face oricum:

— Sora mea nu poate afla că renovăm casa lui Billy Frost. Ai înţeles?

Ted încuviinţează din cap, cu gura plină de cuie.

•

Franklin se gândeşte că l-a văzut cineva în prima seară la Ritz şi i-a spus lui Sadie, gândindu-se că Tabitha este Harper, dar a doua zi, neauzind nimic despre asta, a considerat că este în siguranţă. I-a spus clar Annalisei la Outermost Inn:

— Vin cu Tabitha Frost, sora lui Harper, şi nimeni nu trebuie să afle.

Franklin o cunoaşte pe Annalisa din şcoala primară. I-a spus că are încredere oarbă în ea, în speranţa că va fi de ajuns pentru a-i cumpăra tăcerea.

La câteva zile după ce Franklin a început să iasă cu Tabitha şi să lucreze zi-lumină la casa ei, este chemat la cină în Katama, acasă la părinţii lui. Mama lui nu foloseşte un telefon mobil sau un computer, aşa că îi lasă o telegramă la uşa casei lui de pe Grovedale Road din Oak Bluffs, în care scrie: „Cină luni, ora 18”. Franklin este norocos că primeşte această invitaţie scurtă; a petrecut fiecare noapte cu Tabitha acasă la Billy. Trece pe acasă doar ca să îşi ia haine şi, în sfârşit, să îşi ia aparatul de ras.

Oftează. Este evident că nu poate să o ducă pe Tabitha la cină acasă la părinţii lui. S-ar dezlănţui iadul.

Într-un final, iadul oricum se va dezlănţui, se gândeşte el. Însă poate să mai amâne puţin acest moment.

•

Până la urmă, lucrurile în familia Phelps nu au început rău. Tabitha acceptă cu seninătate vestea că Franklin va lua cina cu părinţii lui. Spune că va rămâne acasă şi va vărui toaleta într-o nuanţă de gri-argintiu, numită Paul Revere’s Ride. Franklin este de acord: Tabitha are gusturi foarte bune, care se potrivesc cu ale lui.

Familia Phelps este mai bine dispusă ca niciodată. Al Phelps este plăcut de aproape toată lumea, pentru că a fost un director atât de dedicat şi binevoitor în timpul mandatului său de la liceu, iar acum, la pensie, este curier la Shirley’s şi la Mocha Mott’s, aparent doar pentru a ajuta. Este cunoscut pentru că obişnuia să le cumpere foştilor studenţi o ceaşcă de cafea. Pe de altă parte, Lydia este un membru activ al clubului de lectură Excellent Point, oferindu-se săptămânal voluntar la Island Food Pantry.

Ambii părinţi îşi îmbrăţişează fiul. Lydia îl mângâie pe Franklin pe faţa proaspăt bărbierită.

— Mă bucur că te-ai bărbierit, spune ea. Christine Velman mi-a spus că te-a văzut la intersecţia de la Barnes Road şi că aveai barbă.

— Nu, spune Franklin.

Clatină din cap. Dacă Christine Velman i-a spus mamei despre barbă, cât va mai dura până când cineva îi va spune Lydiei că se întâlneşte cu sora geamănă a femeii care a trădat-o pe Sadie şi, mai rău, că lucrează la casa tatălui ei?

Al Phelps îl bate pe spate pe fiul lui.

— Pot să-ţi fac cinste cu o bere?

— Te rog, spune Franklin.

•

Sadie ajunge şi ea în scurt timp, ceea ce este bine, se gândeşte Franklin, pentru că astfel Lydia nu va avea timp să vorbească despre ea.

Oricum, doar privindu-şi sora, îşi dă seama de ce ar fi spus mama lui dacă ar fi avut ocazia. Sadie a slăbit cel puţin zece kilograme – şi nu fusese o persoană grasă nici înainte.

Are obrajii traşi, iar faţa ei arată ca un cadavru. De obicei, se tunde foarte scurt, însă acum arată de parcă a băgat foarfecă din bucătărie în păr de supărare. Are cearcăne vineţii sub ochi şi tremură.

Pe Franklin îl cuprinde mila. Ştie că Sadie a închis magazinul cu plăcinte „până la noi ordine”, însă a sperat că face această pauză ca să se odihnească şi să se refacă. A sperat că va trece peste această situaţie şi poate chiar să savureze din plin această libertate proaspăt descoperită. Reed a trădat-o – da, a trădat-o. A înșelat-o cu fiica unuia dintre pacienţii lui, o femeie al cărei caracter fusese deja pus la îndoială de majoritatea celor de pe insulă din cauza problemei cu Joey Bowen.

Franklin s-a abţinut să îi spună surorii lui ce părere are, că el nu crede că Harper este o persoană rea. A plăcut-o dintotdeauna. Iar ea era o admiratoare a muzicii lui; venea să îl asculte de fiecare dată când cânta şi era prima persoană care îi cumpăra CD-ul lui fără noroc, cu cântece originale. Harper a fost întotdeauna dulce şi amabilă cu el, iar el era primul care vedea porcăriile pe care trebuia să le suporte când era chelneriţă la Dahlia. Fetele acelea erau agasate, pipăite şi agresate. Probabil că a văzut în şansa de a renunţa la a mai servi băuturi şi de a face ceva mult mai uşor – chiar dacă ilegal şi periculos – pentru Joey Bowen răspunsul la toate problemele ei.

Franklin mai crede că în nicio relaţie nu este vina unui singur partener; este un eşec comun. Iarna trecută, s-a dus acasă la Reed şi Sadie să ia de la

Reed o rețetă pentru Z-Pak – avea o bronșită urâtă care îi afecta și munca în construcții, și cântatul. Era într-o duminică după-amiază. Sadie se afla la magazinul cu plăcinte, iar Reed era singur acasă, bând un Aberlour vechi de 18 ani și uitâm du-se la meciurile decisive ale celor de la Patriots. L-a invitat și pe Franklin să rămână.

A ridicat paharul.

— Să știi că Aberlour are și el proprietăți vindecătoare.

După ce a băut fiecare câte două pahare – al lui Franklin combinat cu apă, al lui Reed simplu –, Reed a dat sonorul televizorului la minimum; Pats câștigau, fiind în plină revenire. Reed a spus:

— Ți-a zis sora ta vreodată dacă se simte fericită în această căsnicie?

Întrebarea a picat ca o minge de bowling aruncată în stomac.

Franklin a tras aer în piept și a deschis gura pentru a-l asigura pe cumnatul lui că sora lui era fericită. Normal că era fericită! Ce motive ar fi avut să nu fie? Toți cei de pe insulă știau că doctorul Reed Zimmer era un tip extraordinar. De încredere, pe care te puteai baza, dedicat. O comoară pentru Martha's Vineyard – chiar un erou. Doar că Franklin a auzit-o întâmplător pe Sadie stând de vorbă cu Lydia, mama lor, în timpul unei cine în familie la care Reed nu putuse lua parte pentru că fusese chemat la spital. Sadie se plângea că Reed s-a decis dintr-odată că își dorește copii.

— Dar nu voi face asta, spusese Sadie. Și îl voi pedepsi până când își va retrage cuvintele.

Din acel moment, Franklin nu a mai continuat să asculte discuția. A căutat refugiu lângă tatăl său, care era dispus să discute despre orice subiect mai controversat decât politica locală.

— Nu știu, i-a răspuns Franklin cumnatului său.

Până atunci, el și Reed nu avuseseră niciodată o discuție sinceră, de la suflet la suflet. Nu îl credea în stare pe Reed să facă asta. Însă sigur că Reed avea nevoie de un confident; toată lumea are.

— Nu m-am mai culcat cu ea de mai bine de un an, a spus Reed. A dat whisky-ul pe gât și și-a mai turnat cât două degete. Și nu mă refer doar la sex, mă refer la faptul că dormim în dormitoare separate. Nu mă mai atinge deloc, Franklin.

Franklin rămăsese fără cuvinte auzind de această situație neplăcută. Penultimul lucru pe care și l-ar fi dorit să îl audă erau detaliile despre viața intimă a surorii sale; ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit să îl audă erau detaliile despre viața intimă a părinților lui. Dar a pus lucrurile cap la cap și a dedus că lipsa sexului a fost metoda lui Sadie de a-l pedepsi. Acum Franklin nu spune că aventura lui Reed ar fi justificată. Însă nu înțelege de ce

s-a gândit Sadie că această strategie va fi în avantajul ei, în afara faptului că o va asigura că nu va avea un copil. În momentul de faţă nu mai are nici soţ.

Se aşază la masă la ora 18.00. Mama lui Franklin nu serveşte antreuri; este de părere că strică pofta de mâncare. De asemenea, nu vede rostul mâncărurilor de sezon. Este jumătatea lunii iulie, iar ea a făcut o friptură înăbușită cu cartofi, morcovi şi ceapă, chifle şi salată iceberg cu dressing de brânză.

Franklin a avertizat-o pe mama lui că într-o bună zi poliţia pieţelor fermierilor din Vineyard o va aresta pentru simplul fapt că face salată iceberg. Însă Lydia nu are nicio remuşcare.

Franklin nu poate decât să spere că mama lui a făcut plăcintă la desert – cu piersici sau cu afine. Şi-o imaginează pe Tabitha văruind pereţii toaletei cu vopseaua Paul Revere's Ride şi cu câţiva stropi de vopsea pe nas. Înainte să plece, i-a povestit că Wyatt, tatăl copiilor lui, a fost zugrav profesionist şi cu mult timp în urmă a învăţat-o cum să dea cu var într-o cameră. Franklin a simţit o gelozie atât de acută, încât a crezut că leşină.

Abia pe drum spre casa părinţilor lui s-a gândit: tatăl copiilor? Nu îi povestise decât despre fiica ei, Ainsley.

— Deci, spune Sadie, participând pentru prima dată la discuţie. Pe unde lucrezi zilele acestea, Frankie?

Porecla din copilărie este rostită în glumă.

Poate că nu este atât de rănită precum pare. Dar, chiar şi aşa, Franklin nu poate să spună adevărul. Se agaţă de speranţa că, dacă lasă mai mult timp să treacă, starea lui Sadie va fi mai bună şi nu îi va mai păsa dacă îi spune că iese cu Tabitha Frost. Şi asta nu descrie nici pe departe ceea ce simte. Este năucit. Este îndrăgostit până peste cap de această femeie.

— Cuttyhunk, spune el cu nonșalanţă.

— Serios? spune ea.

Nu reuşeşte să o citească după tonul vocii. A spus-o la cacealma sau este impresionată?

— Serios, spune el.

— Deci foloseşti barca? întreabă ea. Ar trebui să mă iei şi pe mine o dată acolo.

— Putem merge cu toţii, spune Lydia.

— Nu, nu, dragă, intervine Al. Franklin lucrează.

— Lucrez, repetă Franklin. Crede-mă că nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să mergem cu toţii pentru o zi de relaxare pe Cuttyhunk, dar nu este posibil cu proiectul la care lucrez acum.

— Bineînţeles că nu, spune Al.

Sadie îl priveşte lung.

•

Franklin pleacă de la casa părinţilor lui fără a dezvălui secretul. Dar oare cât mai poate să continue aşa?

Probabil nu foarte mult. În fond, cine a reuşit vreodată să ţină un secret pe această insulă?

*

Trei zile mai târziu, Tad Morrissey parchează în spatele depozitului de lemne de la Cottle în Edgartown şi este tamponat din dreapta de Roger Door, care a oprit în parcarea de la Cottle, dar a petrecut aproape o oră la Coop's Bait&Tackle discutând despre bibanii dungaţi şi, se pare, trăgând câte o duşcă din sticla de whisky pe care o ia peste tot cu el.

Tad îl recunoaşte pe Roger Door, însă nu îl ştie foarte bine, iar accidentul a scos la iveală temperamentul irlandez al lui Tad, destul de rar manifestat.

— Ce naiba? urlă el. Tocmai ai intrat în mine!

Roger Door ascunde sticla sub scaunul pasagerului şi iese din camionetă să verifice dauna pe care a făcut-o maşinii unui tânăr furios. Soţia lui, Cecily, îl va omorî. Roger s-a pensionat din construcţii şi acum lucrează pe cont propriu ca muncitor necalificat, dar îşi alege cu grijă clienţii şi de aceea îşi petrece majoritatea timpului fie la pescuit în baleniera lui de trei metri, fie merge să joace golf cu Smitty la Farm Neck. Şi să bea, desigur, dar numai pe timpul zilei. În fiecare seară, la 20.30, Roger Door se duce la culcare.

Tad iese şi el să inspecteze daunele şi vede urma unei lovituri mari pe partea laterală a F-250. Simte cum îl iau căldurile şi cum îl mănâncă mâinile. Ar vrea să-i dea un pumn în faţă bătrânului – să-i spargă nasul şi buza. Tad îşi iubeşte camioneta aşa cum majoritatea oamenilor îşi iubesc copiii.

— Îmi pare rău pentru asta, spune Roger. Se apropie de Tad şi vorbeşte cu o voce mai joasă: Crezi că putem rezolva fără să implicăm asigurările?

— Pe naiba! spune Tad. Locuieşte de 17 ani pe insulă şi a văzut mulţi ca Roger Door – lupi bătrâni care cred că pot spune şi pot face numai ce vor doar pentru că unul dintre înaintaşii lor şi-a tras-o cu Martha care deţinea podgoria. Sun la poliţie!

Umerii lui Roger Door se prăbuşesc. Cecily îi va cere capul pe tavă.

*

Puţin mai târziu, sergentul Drew Trumanreste la faţa locului, completând raportul accidentului. Îl cunoaşte pe Roger Door de la Rotary Club, ceea ce este o bilă albă pentru Roger, deşi se pare că el este vinovatul.

— Testează-l, spune Tad. E beat.

— Poftim? spune Roger.

— Trebuie să mă întorc la muncă, zice Tad, arătând către spatele camionetei, umplută cu placaje. Am un termen-limită.

Este posibil ca Roger Door să fi băut? Este abia 11.00.

Bărbatul mai tânăr îl cheamă să-l testeze, dar Roger se comportă de parcă el i-ar spune cum să îşi facă treaba, iar Drew se simte ofensat. Se decide să-i dea doar o amendă şi să-l declare vinovat de accident. Companiile de asigurări n-au decât să rezolve problema.

Încercând să fie amabil cu irlandezul iritat – Drew îşi dă seama că l-a mai întâlnit o dată la bar la Sharky, unde se uita la un meci de fotbal şi ţipa la televizor –, îi spune:

— Unde lucrezi?

— Dagget Avenue, spune Tad. Scoate telefonul din buzunarul de la spate şi se uită să vadă cât este ceasul. Escrocul ăsta mi-a mâncat 45 de minute din timpul de care nu dispun, iar acum încerc să mă întorc în Tisbury în traficul de prânz.

Drew dă din cap aprobator. Traficul este principala problemă de care se plâng toţi cei din Vineyard, urmată îndeaproape de motociclişti şi şoferi de taxi, care sunt simple subcategorii în trafic.

— Dagget Avenue? întreabă Roger Door. În ciuda faptului că a băut cel puţin o jumătate de sticlă de whisky, are un moment de luciditate. Tu eşti cel care lucrează la casa lui Billy Frost?

Tad se uită lung la bătrân.

— Casa lui Billy Frost? Drew simte o durere în piept numai când aude numele Frost. Se îndrăgostise de Harper Frost. Ce fraier fusese! Chiar săptămâna trecută, Drew trăsese pe dreapta o camionetă de la Rooster Express pentru că făcuse o întoarcere nepermisă pe Meetinghouse Road. Sperase ca la volan să fie Harper, însă era chiar Rooster, care i-a spus lui Drew că o concediase pe Harper şi că ea a plecat de pe insulă. Drew îl analizează pe Tad. Lucrezi la casa lui Billy Frost?

Tad ridică din umeri.

— Contează? Sau pot pleca?

— Răspunde la întrebare, domnule, spune Drew, deşi ştie că întrebarea nu are legătură cu accidentul. Lucrezi la casa lui Billy Frost?

Tad i-a promis lui Franklin că va păstra secretul legat de job, însă nu are de gând să mintă un poliţist, mai ales că ştie că tipul acesta este un erou local şi un membru al uneia dintre cele mai importante familii din Oak Bluffs. Probabil că are puterea să îi distrugă viaţa cum nici nu îşi poate imagina. În plus, trebuie să plece de acolo. Biata lui camionetă!

— Da, spune Tad.

— Şi pentru cine lucrezi?

Drew a întrebat, deşi cunoaşte răspunsul pentru că discutaseră despre asta la Sharky. Lucrează pentru...

Tad ştie că până aici i-a fost – aici se termină fantezia lui Franklin că ar putea lucra la casa lui Billy Frost şi ar putea avea o aventură cu sora geamănă a lui Harper Frost, Tabitha, fără să afle nimeni. „Asta e”, se gândeşte Tad.

— Franklin Phelps, spune Tad.

•

De când s-a despărţit de Harper, Drew mai are un singur prieten în care poate avea încredere: ofiţerul Oberg. Ofiţerul a fost foarte răbdător şi grijuliu cu sergentul, pentru că Drew Truman este un om conştiincios, integru şi cu un caracter ireproşabil, iar cu atmosfera tensionată din jurul forţelor de ordine, ofiţerul Oberg a ales să se concentreze asupra poliţiştilor pe care îi consideră străluciţi. Când Drew se întoarce la secţia de poliţie, îl găseşte pe ofiţerul Oberg în vestiar, mâncând salată de gulii dintr-o caserolă. Îi povesteşte ofiţerului despre accident, apoi îi spune că Franklin Phelps lucrează la casa lui Billy Frost.

— E ciudat, nu? Pentru că Harper avea o aventură cu doctorul Zimmer, iar doctorul Zimmer este căsătorit cu Sadie, sora lui Franklin Phelps. Sună a conflict de interese, nu?

Ofiţerul Oberg înfige furculiţa într-o bucată de gulie. Soţia lui, Joann, este la dietă, iar când Joann este la dietă, toată casa este la dietă. După ce iese din tură, se va opri la Shiretown Meats pentru un sandviş italian cu mult ardei iute.

— Vorbim de Vineyard, Drew. Aici totul este un conflict de interese.

Spune asta pentru a-l linişti pe tânărul lui coleg, iar Drew îi mulţumeşte respectuos şi pleacă. Cea care este de acord cu Drew că este vorba despre un conflict de interese este Shirley Sparks, asistenta ofiţerului Oberg, al cărei birou este chiar la ieşirea din vestiar. Shirley este în clubul de lectură Excellent Point cu Franklin şi mama lui Sadie, Lydia Phelps, şi i se pare interesant – surprinzător chiar – că Franklin lucrează la casa tatălui femeii care a trădat-o pe sora lui. Se întreabă dacă Lydia ştie lucrul acesta. Dacă ştie, cu siguranţă are nevoie de o persoană cu care să stea de vorbă. Iar dacă nu ştie, atunci ar trebui să afle.

Shirley o sună pe Lydia.

Ainsley

Deşi a început precum cea mai rea vară din viaţa ei, acum lucrurile s-au îndreptat. Mai întâi a reuşit să atragă din nou interesul lui Teddy. De când a dat nas în nas cu el la 21 Broad, el i-a trimis mesaje în fiecare zi, întrebând când o poate vedea, când pot ieşi împreună. Atât Caylee, cât şi Harper au sfătuit-o să ia lucrurile uşor şi să îşi analizeze răspunsurile. Ainsley îl iubeşte pe Teddy, însă el a rănit-o – emoţional, fără doar şi poate, dar şi fizic în acea după-amiază la căsuţă –, iar acum Ainsley nu este sigură că îşi mai doreşte să se împace cu Teddy. Totuşi, este o senzaţie plăcută să-l ştie că umblă după ea. Mult mai plăcută decât să tânjească după el.

Caylee o prinde pe Emma furând două perechi de bikini pentru distracţie din magazin şi cheamă poliţia. Dutch apare să o scoată pe Emma basma curată, însă prezenţa lui nu face decât să înrăutăţească lucrurile, pentru că se dovedește că Dutch Marlow este cel din cauza căruia Caylee a fost concediată de la Straight Wharf. Pe Ainsley o cuprinde ameţeala la aflarea veștilor. Evident că libidinosul şi mizerabilul Dutch Marlowe a fost cel care a prins-o de fund pe Caylee. Dar Dutch a reuşit să întoarcă situaţia în favoarea lui, iar Caylee să fie cea concediată. Pe de altă parte, Ainsley îi este recunoscătoare lui Dutch, pentru că, dacă nu ar fi fost concediată, Caylee nu ar fi ajuns să lucreze la magazinul ERF, iar acum ele nu ar fi prietene. Ainsley a învăţat atât de multe lucruri de la Caylee – despre bunătate şi despre puterea intenţiilor sincere. Este un exemplu demn de urmat. După despărţirea de Ramsay, a ales să nu mai iasă cu nimeni o perioadă; vrea să petreacă timp cu ea însăşi. Ainsley este încântată de această idee. Se hotărăște că ar putea să se împace cu Teddy la un moment dat, însă restul verii şi începutul primului an de colegiu şi le va petrece cu ea însăşi. A citit mai mult decât lecturile obligatorii şi savurează fiecare carte a lui Edith Wharton. A început să se trezească mai devreme ca să aibă timp să alerge pe pista de biciclete de la Cliff Road – până la far şi înapoi, 4 km dus-întors – înainte de a merge la serviciu. S-a înscris la un curs la Corner Table – Introducere în arta gătitului –, pentru că unul dintre lucrurile pe care le iubeşte cel mai mult la mătuşa Harper sunt mesele pregătite acasă. Ainsley îşi imaginează că, la întoarcerea acasă, mama ei îşi va găsi fiica erudită, în formă bună şi bună bucătăreasă.

La câteva zile după ce Ainsley i-a spus lui Teddy despre furtul din magazin, primeşte un mesaj de la el: „Ai auzit ultima bombă despre Emma?"

Ainsley îngheaţă. Oare Emma a fost rănită? Oare a avut un accident? Oare a murit? Numai gândul în sine o îngrozeşte, ceea ce arată că Ainsley a evoluat. Cu câteva săptămâni în urmă, decesul prematur al Emmei i s-ar fi părut singurul răspuns pentru suferinţa ei.

„Ce?”, îi scrie ea înapoi.

„Dutch o trimite la internat. În Pennsylvania. La George School”.

Ainsley scoate un ţipăt. Emma merge la internat! În Pennsylvania! Ainsley este în culmea fericirii. Ideea de a termina liceul fără a fi nevoită să aibă de-a face cu Emma – duşmanul sau chiar cu Emma – prietena este ca un răsărit de soare. Ainsley poate începe liniştită; se poate reinventa. Poate fi bună.

„Îi doresc toate cele bune”, răspunde ea.

•

Este marţi, iar Ainsley lucrează cu Caylee când Candace Beasley intră în magazin. Lui Ainsley i se tare respiraţia. Candace s-a tuns; părul ei lung, strălucitor, de un blond-căpşună s-a transformat acum într-un bob tocit care abia îi lasă ceafa la vedere. Totuşi, încă poartă bentiţe. Cea de astăzi este neagră cu buline mici albe, care se asortează cu ţinuta simplă formată din pantaloni scurţi albi Current/Elliot şi un tricou negru decupat la gât. După ce îşi revine din starea de şoc provocată de tunsoarea lui Candace, se îngrijorează pentru că nu ştie ce caută aici. Poate că a venit să termine ce a început Emma. Poate că are un revolver ascuns în poşeta plic cu paiete.

Caylee o atinge pe umăr pe Ainsley. Cu siguranţă o recunoaşte pe Candace.

— Te pot ajuta? întreabă Caylee.

— Oh! spune Candace. Am venit să stau de vorbă cu Ainsley.

În magazin sunt şi alte femei care se uită. Una dintre ele, pe nume Lisa Hochwarter, a cheltuit mai bine de 5.000 de dolari în magazin vara aceasta. Urmăreşte permanent postările lui Caylee de pe Facebook şi aproape întotdeauna vine să probeze şi apoi să cumpere ţinuta zilei. A cumpărat şi un ceas vechi bărbătesc, pentru că îi place cum poartă Harper ceasul lui Billy. Ainsley, Caylee şi Harper o linguşesc – nu doar pentru că este cea mai bună clientă a lor, ci şi pentru că este ironică şi amuzantă. Este specialist în lectură în Pawtucket, Rhode Island, şi are un câine, corcitură între rottweiler şi labrador, pe nume Potter, care a devenit cel mai bun prieten al lui Fish.

Ainsley spune:

— Ajut-o tu pe Lisa! Eu mă descurc.

— Eşti sigură? întreabă Caylee.

Ainsley iese de după tejghea să o ajute pe Candace.

— Părul tău...

— Mama m-a obligat să donez 35 de centimetri de păr pentru Locks of Love, spune Candace.

— Te-a obligat? spune Ainsley.

— A trebuit să-mi revizuiesc comportamentul, spune Candace. Am luat-o pe căi greşite vara asta, conform părinţilor mei.

Ainsley ridică din umeri.

— Ieşi cu Emma. Emma a inventat mersul pe căi greşite.

— Ai auzit că merge la internat?

— Am auzit, spune Ainsley. Mi-a spus Teddy. Spune asta ca să o rănească, însă Candace rămâne calmă.

— Eu şi Teddy ne-am despărţit, spune Candace. Nu a fost niciodată ceva serios.

— Păi, spune Ainsley, pe mine m-a rănit serios.

— Ştiu, zice Candace. Se duce către un stand cu câteva rochii în culorile curcubeului şi atinge cureaua celei în culoarea piersicii. Am venit să îţi cer scuze. Nu ar fi trebuit să mă aliez niciodată cu Teddy sau cu Emma. Cred că... Coboară vocea, iar Ainsley îi vede ochii în lacrimi. Am suferit când tu... Când nu am mai fost prietene. Nu am putut să înţeleg. M-ai lăsat baltă pentru că nu eram suficient de cool. Şi acum înţeleg că nu am fost destul de cool. M-am maturizat mai încet decât tine. Nu aş fi putut ţine pasul cu tine şi cu Emma.

Ainsley clipeşte.

— M-am purtat urât cu tine. Eu sunt cea care ar trebui să îţi ceară scuze.

— Nu, spune Candace. Clatină din cap, iar şuviţele ei scurte se mişcă. Lasă-mă să termin! Am vrut să fiu prietenă cu Emma şi să ies cu Teddy nu pentru că erau potriviţi pentru mine, ci pentru că *tu* ieşeai cu ei.

— E în regulă, Candace.

— Eu şi Emma am aruncat cu ouă în casa ta.

— Ştiu.

— Mi se face rău numai când mă gândesc, continuă Candace.

Ainsley zâmbeşte.

— Şi mie.

— O parte din mine crede că, odată cu plecarea Emmei, tu şi eu putem fi iar prietene.

Ainsley rămâne pe gânduri.

— Poate că putem, spune ea. Dar momentan nu vreau niciun iubit şi nicio prietenă apropiată.

— Mi se pare corect, spune Candace. Îşi bagă mâinile în buzunarele din faţă ale pantalonilor şi lăsă capul într-o parte. Este adevărat că mama ta a plecat o perioadă şi că sora ei geamănă a venit să o înlocuiască?

— Da, spune Ainsley. Dar nu este atât de aiurea pe cât pare.

•

Sau poate că este aiurea, se gândește Ainsley mai târziu. Când termină serviciul, își verifică telefonul. A fost atât de cufundată în propria dramă, încât a uitat complet de mama ei. Ultima dată când Tabitha a sunat a fost... cu cinci zile în urmă. Cum e cu putință?

Ainsley se așază pe o bancă pe Main Street, lângă locul unde și-a legat bicicleta, și face ceva de neimaginat: își sună mama de bunăvoie.

— Scumpa mea, spune Tabitha. Pare fericită – ba chiar amețită –, iar Ainsley ezită un moment.

Poate de la xanax?

— Bună, mamă, spune ea.

— Tocmai mă gândeam la tine, zice Tabitha. Ar trebui să vezi ce facem cu casa bunicului. Locul acesta era un dezastru, dar noi refacem totul și va arăta grozav, asemenea caselor din *Domino.*

Care noi?, se întreabă Ainsley, dar spune:

— Credeam că tu și mătușa Harper v-ați decis să o dărâmați.

— Harper a vrut să o dărâme. Ea nu a văzut potențialul clădirii. Știi ce am găsit sub mochete?

Ainsley încearcă să ghicească ce ar putea să o facă fericită pe mama ei.

— Chitanțe de la economii? spune ea.

— E un fel de a spune, răspunde Tabitha. Pardoseala de sub mochetă este din lemn de pin.

— Mi-e rău, spune Ainsley, apoi își amintește că mamei ei nu îi place această replică.

— Deci, povestește-mi, spune Tabitha. Cum merg lucrurile la magazin?

— La magazin e totul în regulă, răspunde Ainsley. Nu știe exact ce anume i-a spus Harper despre schimbările făcute în magazin. Este mereu aglomerat. Meghan spune că vânzările au crescut foarte mult.

— Hm, spune Tabitha. Am auzit că ați dat o petrecere.

Ainsley e luată pe nepregătite.

— O petrecere?

— Meghan mi-a zis, spune Tabitha. Știu totul despre punci și popcorn...

— Eu nu am băut punci deloc, spune Ainsley.

— Și despre tartele cu avocado, și despre muzică...

— Ideea e, mamă, că după petrecere reputația magazinului s-a schimbat total.

— Oh, sunt convinsă de lucrul acesta, spune Tabitha.

— S-a schimbat în bine. A devenit locul unde oamenii vor să facă cumpărături. Este la modă acum, este cool.

— Bunica ta nu vrea un magazin la modă sau unul cool, spune Tabitha. Bunica ta vrea un magazin demn, un magazin clasic, un magazin fără vârstă. Dintotdeauna a fost aşa. Acesta a fost principiul după care s-a ghidat.

— Dar creaţiile ei nu sunt fără vârstă, spune ea. De aceea s-a închis magazinul din Newbury Street, nu? Singurele persoane care vor să cumpere creaţii marca ERF au o sută de ani.

— Mătuşa ta înjoseşte renumele firmei, spune Tabitha. Întotdeauna a murdărit tot ce a atins şi nici acum nu face excepţie.

— Mamă... spune Ainsley.

— Însă cu un vreau să mă implic vara aceasta, spune Tabitha. Şi nu i-am spus nimic bunicii tale pentru că trebuie să se vindece, dar te asigur că nu va fi deloc fericită, iar toată vina o poartă doar Harper.

— De ce o urăşti atât de mult pe mătuşa Harper? întreabă Ainsley.

Tabitha evită să răspundă.

— Sunt totuşi curioasă să aflu un lucru, continuă ea. Meghan spune că aţi angajat o nouă asistentă de vânzări.

— Da... spune Ainsley.

Se întreabă când de grav ar fi dacă ar închide telefonul, iar mai târziu să spună că a rămas fără semnal.

— Cine este? Am vrut să sun la magazin să aflu, însă am fost prinsă cu renovarea.

— Păi...

— Ainsley!

Ainsley se gândeşte să mintă şi să inventeze un nume – Carrie Bradshaw –, dar nu va funcţiona. Poate altceva. Dar va fi descoperită. Şi ce a promis? Să fie o persoană bună. Să spună adevărul.

— Caylee Keohane, spune ea.

Tăcere. Ainsley se înfioară.

Apoi Tabitha răspunde:

— Caylee? Puştoaica aia cu care iese Ramsay?

— Ieşea, răspunde Ainsley printre dinţi. S-au despărţit. S-au despărţit înainte ca noi să o angajăm.

Ainsley ar vrea să-i ia apărarea lui Caylee şi să îi povestească despre postările de pe Facebook, despre ţinuta zilei, despre succesul acestei campanii, să-i spună că, de fapt, Caylee este o persoană atât de bună, un membru al echipei şi o prietenă drăguţă şi de încredere. Şi nu este o puştoaică: are 22 de ani, un adult. Însă lui Ainsley îi este teamă că, dacă o apără pe Caylee, mama ei se va înfuria şi mai tare, aşa că nu spune nimic.

— Ah, spune ea şi închide telefonul.

Ainsley pedalează în viteză spre casă.

•

Când ajunge la casa de oaspeţi, urcă la etaj. Pentru prima dată în această vară, căldura este pornită, iar mătuşa Harper este învelită cu o pătură de mohair de la Nantucket Looms, care este la fel de scumpă ca o maşină nouă; Tabithei nu-i place ca Ainsley să o folosească. Jaluzelele au fost trase, iar sus este întuneric ca în peşteră. Se simte rău?

— Hei! strigă Ainsley. Îi dă un ghiont mătuşii ei. Te simţi bine, mătuşă Harper?

Nu-i stă în fire să doarmă în mijlocul zilei. În celelalte zile libere, este o adevărată Vasco da Gama, plecând să exploreze părţi ale insulei despre care Ainsley nici nu a ştiut că există.

Harper clipeşte.

— Da, spune ea. Doar că mă simt foarte-foarte obosită, îmi pare rău.

— Nu are de ce să îţi pară rău, spune Ainsley. Dar trebuie să îţi spun ceva.

Harper se ridică – cu mare grijă, se pare – ţinându-se cu mâna de burtă de parcă ar durea-o stomacul, şi pune picioarele jos.

— Am vorbit cu Tabitha, zice Ainsley. Cu mama.

— OK...

— A aflat despre petrecere. Spune că murdărim numele brandului ERF. Că îl facem să fie mai puţin diferit sau distins... În fine...

Harper pufneşte.

— Normal că a spus asta. Probabil pentru că nu îi pasă de bani.

— Dar nu mă îngrijorează asta, spune Ainsley.

— Atunci ce te îngrijorează?

— A întrebat pe cine am angajat să lucreze la magazin, i-am spus că pe Caylee şi mi-a închis.

— Îi va trece, spune Harper. Caylee este un angajat exemplar. Doar că Tabitha este acră.

— Dar dacă se întoarce ca să o concedieze pe Caylee? întreabă Ainsley. Dacă apare aici şi distruge toate modificările pe care le-am făcut?

Harper se ridică în picioare şi o îmbrăţişează pe Ainsley.

— Nu trebuie să îţi faci griji în privinţa asta. Este doar o răfuială veche, foarte veche între mine şi mama ta, care acum iese la suprafaţă. Avem păreri diferite despre... Ei bine, despre aproape orice. Nu vreau să fii la mijloc.

— Nu-mi doresc decât ca lucrurile să rămână aşa cum sunt acum, spune Ainsley. Dacă Tabitha... dacă mama vine acasă, totul va fi ca înainte. Dar probabil este prea ocupată cu renovarea casei lui Billy ca să se întoarcă acum.

— Dărâmăm casa lui Billy, spune Harper.

— Nu, spune Ainsley. Mama o renovează, aşa a zis. Zice că a găsit un lemn special sub mochetă.

— Poftim? spune Harper. Brusc, vocea ei răsună mai tare şi mai răspicat, iar Ainsley face un pas în spate. Se felicită pentru că a reuşit cumva să înrăutăţească lucrurile. Nu înţelege că am nevoie de bani? Nu pot să aştept şase luni sau un an până la vânzare! Nu pot cheltui 150.000 de dolari pe un scaun şi covoare Berber, pe cadă cu jacuzzi sau cine ştie ce mai crede ea că este necesar în casă. Am nevoie de bani! Am nevoie de siguranţă! Am nevoie de economii! Harper ia telefonul. Voi termina chiar acum cu toate acestea.

Nu, se gândeşte Ainsley.

Harper coboară în dormitor. Ainsley o aude ţipând:

— Tabitha, ce ai făcut? Am fost de acord să dărâmăm casa! Pune terenul la vânzare! Şi vinde-l!

Ainsley se prăbuşeşte pe canapea şi îşi cuprinde capul în palme. A crezut că experienţa aceasta cu schimbatul locuinţei între mama şi mătuşa ei va funcţiona.

— Habar nu ai cum este piaţa imobiliară din Vineyard! Harper ţipă. Ar putea dura un an – sau mai mult – până când vedem vreun ban. Face o pauză şi Ainsley presupune că acum vorbeşte mama ei. Nu suntem chit! Am dat acea petrecere pentru că încercam să ajut magazinul! Încercam să cresc vânzările şi să fac bani ca să plătesc chiria şi am reuşit. Tu renovezi casa lui Billy pentru că... pentru că este un capriciu! Ar trebui să cer un ordin de restricţie! În fine, poate chiar o voi face. Vom vedea cât îţi pasă când îţi va face şeriful o vizită!

Ainsley oftează. Experimentul nu funcţionează.

•

În dimineaţa următoare, când Ainsley intră în casa de oaspeţi, îl aude pe Fish lătrând şi îşi dă seama că e ceva în neregulă.

Mama ei este aici, se gândeşte şi simte un gol în stomac. FJ40 nu era pe alee, dar asta nu înseamnă nimic. Este miezul verii, poate că nu a putut trece cu feribotul. Poate că este parcată în faţă la Seamless. Ainsley nu s-a gândit să arunce o privire.

Urcă treptele două câte două şi o găseşte pe mătuşa Harper în genunchi pe pardoseala din living, cu telefonul într-o mână, cu ochii pe jumătate închişi, cu gura deschisă, dar fără să scoată un sunet.

— Mătuşă Harper! spune Ainsley. Ce este? Ce s-a întâmplat?

Se gândeşte că este vina mamei ei. Sau a bunicii. Poate că ele sunt cele care au sunat şeriful sau au făcut plângere.

Mătuşa ei se leagănă pe călcâie şi scoate un ţipăt ciudat.

Instinctiv, Ainsley își dă seama că s-a întâmplat ceva grav, ceva mult mai grav decât un simplu conflict despre politica magazinului sau agenția imobiliară din Vineyard.

Cineva a murit. Dar cine? Cine?

•

Îi ia câteva minute lui Ainsley să o liniștească pe Harper suficient cât să pună povestea cap la cap. Nu este vorba despre mama ei, nici despre Eleanor. Este vorba despre un prieten al mătușii Harper, un prieten apropiat, poate chiar iubit. Un bărbat pe nume Brendan. S-a sinucis cu o supradoză de medicamente.

Simte un gol în stomac. Sinuciderea este o combinație între șocul groaznic al unei morți neașteptate și ceva mult mai sinistru. Să te sinucizi înseamnă să te confrunți cu întunericul suprem. Lucrul acesta o înspăimântă pe Ainsley.

— Mama lui mi-a zis că nu se simțea bine, spune Harper printre lacrimi. Dar nu m-am întors. Am crezut că, dacă mă întorc, nu voi face decât să înrăutățesc lucrurile. Și chiar le-am înrăutățit. A murit și e numai vina mea!

— Nu! spune Ainsley.

Nu știe nimic despre acest Brendan sau despre relația lui cu mătușa ei, însă nu este corect să își asume vina pentru sinuciderea lui. Mătușa ei este o persoană bună, extrem de iubitoare. I-a mărturisit lui Ainsley că a făcut niște alegeri total neinspirate în viață. Nu a profitat la maximum de potențialul ei; s-a încurcat cu niște oameni nepotriviți și a trădat cu bună știință oameni buni. Nu a dat prea multe detalii despre toate acestea, nici nu a explicat de ce Tabitha o urăște atât de mult. A fost prea ocupată să aibă grijă de Ainsley, de magazin, de Ramsay, de Caylee, de Meghan și de Fish. Acum însă Harper este cea care are nevoie să fie îngrijită.

— Nu este vina ta! Să nu mai spui asta!

Ainsley încearcă să se gândească de ce are nevoie urgent Harper: de apă rece, de îmbrățișări, apoi de acțiune, de un plan. Vor merge în Vineyard: Harper, Ainsley și Fish. Ainsley va rezerva bilete pentru feribot. O va ruga pe Meghan să îi facă turele la serviciu. O va ajuta pe Harper să se întoarcă acasă.

Tabitha

Când Franklin se întoarce de la părinţii lui, este târziu, iar el este băut.

— Cum a fost? întreabă Tabitha grijulie.

L-a aşteptat ore întregi. A dat primul strat de vopsea în baie până la 7 şi jumătate, apoi s-a hotărât să plece la Menemsha şi a aşteptat 45 de minute un rulou cu homar la Larsen's Fish Market. Nu poate uita imaginea Menemshei asaltată de oameni care aşteptau răsăritul. Era ca o imagine readusă din anii '70 – oameni fericiţi cu picioarele pline de nisip, aşezaţi lângă zidul care se ridica deasupra apei, bând vin din pahare din hârtie cerată. Un tip cu o chitară a cântat *Hotel California,* a continuat cu *I'd Like to Teach the World to Sing,* apoi a trecut la *Beth* al celor de la Kiss, timp în care oamenii cântau împreună cu el. Comunitatea din Nantucket nu avea viaţă de noapte ca aici. Cel mai bun loc pentru a vedea apusul în Nantucket era la restaurantul Galley Beach. Când apunea soarele, patronii băteau din palme, apoi reveneau la şampania veche Veuve Clicquot şi la calcanul de 45 de dolari. Tabitha a presupus că aceasta era diferenţa dintre cele două insule.

Sau una dintre diferenţe.

Ruloul cu homar a fost delicios, deşi Tabitha era atât de înfometată când a ajuns în sfârşit în faţă, încât a început să se îndoape, apoi şi-ar fi dorit să fi cumpărat două.

S-a aşteptat ca Franklin să fie acasă când s-a întors, însă nu era. Şi-a temperat furia şi resentimentele care o cuprinseseră. Erau împreună de puţin timp; nu era proprietatea ei.

Acum iată-l, mirosind ca un porumbel într-un bazin plin cu Jameson.

— A fost... spune Franklin. A fost...

Tabitha aşteaptă.

— M-am oprit la Wharf în drum spre casă, spune el. Wharf Pub.

— OK, spune Tabitha.

Încearcă să îşi păstreze tonul neutru. Ceva îl supără. Sau poate doar a simţit nevoia să se relaxeze. Poate că trebuia să se vadă cu prieteni. Poate că mersul la Wharf Pub este un obicei după cina la părinţi.

— Mai devreme mi-ai spus ceva care m-a pus pe gânduri, spune el. Ai spus că Wyatt a fost tatăl copiilor tăi. Însă nu te-am auzit vorbind decât despre Ainsley. Ai... un copil despre care nu ştiu?

Tabitha devine crispată. Acum este momentul. Aceasta este şansa ei. Şi totuşi nu îi place să se facă presiuni asupra ei. Primul ei impuls este să

devieze de la subiect sau chiar să mintă. Poate să dea înapoi. Nu vrea să îl mintă pe Franklin; respiră adânc. Este întuneric şi târziu, iar Franklin este beat; cumva, toate acestea o fac să spună mai uşor ce are pe suflet.

— Am avut, spune ea. Am avut un băiat pe nume Julian.

— Tabitha!

— A murit, spune Tabitha. Paradoxal, nu varsă nicio lacrimă. Vorbeşte de parcă ar citi din paginile unei cărţi. S-a născut la 28 de săptămâni. Prematur. A stat la terapie intensivă timp de zece săptămâni în Boston, iar eu am stat alături de el. Şi apoi, într-un sfârşit, m-au lăsat să îl iau acasă. Nu era încă în putere, aşa că am închiriat o căsuţă peste drum de spital. Tabitha îşi înăbuşe emoţia. A fost infernal. Nu am dormit. De fapt, corect ar fi să spun că nu am dormit tot timpul cât a trăit.

— Trebuie să fi fost atât de...

Însă vocea lui se stinge, neştiind ce cuvinte să aleagă, ca şi cum nu ar şti cum este. Şi are dreptate. Nu ştie.

— Îmi ieşisem din minţi, spune Tabitha. Este o expresie, însă în cazul meu a fost adevărată. Eram nebună cu acte în regulă. Nu conta nimic altceva în afară de bebeluşul meu. Îl voiam înapoi în spital, însă asigurarea noastră expirase, iar Wyatt a refuzat să îmi dea voie să iau bani de la Eleanor. În plus, bebeluşul era bine – poate nu în putere, poate nu gras sau robust, dar era bine.

Lacrimile încep să-i curgă în timp ce îşi aminteşte cum încerca Julian să privească şi să îşi susţină capul. A prins-o de deget. Nu a plâns niciodată, nu aşa cum plâng nou-născuţii, iar lucrul acesta a îngrijorat-o pe Tabitha. Scotea un sunet slab când îi era foame sau când era ud; acesta era singurul sunet pe care plămânii lui – de mărimea ouălor – îl puteau scoate. Însă doctorii au spus că era în afara oricărui pericol. De câte ori fusese pronunţată această frază? În afara oricărui pericol, ca un copil dintr-o poveste, departe de urşi, şerpi, vrăjitoare malefice care trăiesc în cocioabe. De asemenea, doctorii au spus cât se poate de clar că nu pot oferi garanţii; fiecare copil născut prematur este expus riscurilor. Iar Julian lua foarte greu în greutate. Uneori era apatic şi greu de hrănit. Chiar şi când Wyatt îi spunea că mânca mai mult când îi dădeau lapte praf, Tabitha stătea cu pompiţa la sân zi şi noapte, crezând că asta îl va ţine în viaţă.

Tabitha a recunoscut că Wyatt îşi dădea silinţa. Şi-a dorit să îi ajute şi pe Julian, şi pe Tabitha. De aceea, în a doua săptămână din august, când Julian părea că face progrese, iar Tabitha dădea clar semne de labilitate psihică – plângea tot timpul, arunca farfurii, îşi smulgea părul din cap –, Wyatt a sunat-o pe Harper în Vineyard, acceptându-i în sfârşit oferta ei de a-i ajuta.

Flori sălbatice, şampanie pe marginea docului, picioarele lor atingând apa, dansând la Chicken Box. *I Can't Live... With or Without You.*

Tabitha nu mai poate continua.

— A murit, spune ea. 15 august 2003. Avea două luni, două săptămâni şi cinci zile.

Franklin se întinde lângă Tabitha, dar adoarme imediat peste cuvertură. Pentru prima dată sforăie, iar ea nu poate adormi.

•

Nu mai deschid subiectul. Tabitha se întreabă dacă Franklin îşi aminteşte conversaţia, însă nu îşi doreşte să povestească din nou, mai ales la lumina zilei, încercând să renoveze casa lui Billy.

Chiar şi mahmur, Franklin montează noua mobilă de bucătărie şi fixează chiuveta de porţelan. Sunt doi portughezi de la Fall River – ambii cu numele Paolo – care curăţă pardoselile în living şi salon şi o echipă de instalatori de la Mashpee sus, care reface dormitorul matrimonial şi pe celelalte două. Tad se va ocupa de faianţă în baia principală, dar acum scoate mocheta de sus. De îndată ce mocheta va fi scoasă, Tabitha se va apuca de văruit. Pleacă să cumpere sandvişuri pentru toată lumea de la Lucky Hank, pentru care stă în trafic 90 de minute, dar pe care cheltuieşte 10 dolari. Totuşi, îşi spune ea, totul este în regulă. Totul este în regulă.

•

În după-amiaza aceea, sună Ainsley, iar Tabitha se bine dispune. Acesta este primul apel nesolicitat de la fiica ei de când a plecat. Tabitha nu are de gând să aducă în discuţie petrecerea de la magazin, însă nu se poate abţine. Este ca şi când încearcă să îşi saboteze propria fericire pentru că o forţează pe Ainsley să-i spună pe cine a angajat Harper în locul lui Mary Jo.

Caylee. Harper a angajat-o pe Caylee.

După ce a reuşit să digere această veste – şi, da, o parte din ea s-a înfuriat, dar o parte se gândeşte că, de fapt, Caylee va fi un om valoros pentru magazin, lucru cu care Eleanor ar fi de acord –, o sună Harper, ţipând ca din gură de şarpe. A aflat că Tabitha renovează casa în loc să o dărâme. Este supărată că va transforma casa lui Billy într-un loc civilizat, în care o familie ar putea duce o viaţă fericită.

— Cine lucrează la casă pentru tine? întreabă Harper după ce se calmează. Cine este antreprenorul general?

Tabitha nu îi va spune. Sub nicio formă nu o va lăsa pe Harper să-şi bage nasul în ce se întâmplă acolo. Îi închide telefonul.

•

A doua zi va veni o echipă de peisagişti din Billerica. Vor tunde iarba şi vor scoate buruienile, tufişurile urâte, brazii strâmbi, viile, buruienile şi mica

grădină de legume. Vor pune gazon şi îngrăşământ, vor planta hortensii şi arbuşti pereni. Iar treaba Tabithei va fi să le ude mereu. Peisagistul a crescut în Vineyard şi este prieten bun cu Franklin. Numele lui este Richie Grenan şi va sta acasă la Franklin timp de două zile cât durează ce are de făcut.

— Eu şi Richie jucam fotbal împreună. Îmi este ca un frate. Am toată încrederea în el, spune Franklin.

•

Tabitha speră să îl placă pe Richie şi ca sentimentul să fie reciproc. În fond, amândoi îl iubesc pe Franklin. Iar dacă Richie nu crede că Tabitha îl iubeşte pe Franklin – relaţia lor fiind la început –, măcar se aşteaptă să o placă pentru că îl plăteşte cu 15.000 de dolari ca să îi aranjeze curtea.

Richie este scund, arătos şi ars de soare la gât şi pe mâini, până la mâneca tricoului murdar de iarbă. Are ochi albaştri strălucitori şi buze subţiri.

O salută pe Tabitha cu un semn din cap şi spune:

— Care-i treaba?

Rămâne cu mâinile în şolduri. Poartă pantaloni cargo kaki cu o curea de piele şi cizme de lucru.

Tabitha zâmbeşte.

— Ce mai faci? întreabă ea, încercând să flirteze. Îţi mulţumesc că ai venit să faci asta...

Este întreruptă de Franklin, care trece pe lângă ea şi îl ridică pe Richie în braţe. Richie zâmbeşte în sfârşit, apoi Franklin întreabă dacă vrea să vadă curtea şi se duc toţi trei în spate, Tabitha rămânând la urmă.

Poate că Richie nu se înţelege bine cu femeile, se gândeşte Tabitha. În regulă, nu se va simţi jignită. Îl ascultă pe Franklin cum îi explică lui Richie clar ce vor. Nu intervine, pentru că Franklin menţionează tot ce au discutat ei, într-o ordine logică. El este antreprenorul general, prin urmare e treaba lui. Este, de asemenea, iubitul ei, dar ce legătură are cu Richie?

Richie şi echipa lui încep treaba. Tabitha merge la Skinny să ia sandvişuri pentru că Franklin a spus că acela obişnuia să fie locul preferat al lui Richie. Îi place puiul Philly. Tabitha îi cumpără două porţii.

După masa de prânz, Tabitha vopseşte al treilea dormitor într-o culoare caldă, denumită Saint Giles Green. Tad pune în baia principală faianţă de marmură de culoarea mierii. Franklin lucrează în bucătărie cu tipul cu blaturile. Blaturile sunt din calcar lăcuit, mai puţin partea de tocat. Instalatorii de la Mashpee au montat frigiderul Sub-Zero şi maşina de gheaţă şi au instalat garniturile la chiuvetă. Tipul de la gaze trebuie să vină după-amiază să monteze aragazul Wolf – şase ochiuri şi un cuptor.

În spate, Richie conduce un încărcător frontal şi îşi îndrumă cei cinci oameni din echipă. Deja a curăţat jumătate de curte. Tabithei nu-i vine să creadă cât de bine începe să arate.

Este încântată de transformarea casei, dar simte că este ceva în neregulă. Poate că este vorba despre Richie, se gândeşte ea. Franklin şi Richie şi-au mâncat sandvişurile afară, în curtea din spate, stând unul lângă celălalt pe bara camionetei lui Franklin. Tabitha s-a hotărât să îi lase singuri pentru a povesti, iar Franklin fie a remarcat lucrul acesta şi nu a spus nimic, fie nici nu a observat. Atitudinea lui faţă de ea este mai rece ca de obicei, se gândeşte ea. Se îngrijorează ca nu cumva povestea despre Julian să le fi afectat relaţia. Franklin o priveşte cu alţi ochi – şi nu în sensul bun. Probabil că acum o vede ca pe o persoană care a eşuat la cea mai simplă responsabilitate pe care o primeşti ca fiinţă umană: să ai grijă ca un copil să nu moară.

Tabitha se închide în toaletă – care, în momentul de faţă, este singura baie funcţională – şi îşi clăteşte faţa cu apă. Trebuie să se calmeze! Cineva ca Franklin nu o va desconsidera niciodată pentru că a pierdut un copil. A trecut prin atâtea cu iubita lui, Patti; dintre toţi bărbaţii pe care îi cunoaşte, cu siguranţă este cel mai în măsură să înţeleagă povestea cu Julian.

Şi atunci ce s-a întâmplat?

Probabil că este doar obosit. Şi ea este obosită şi supărată pe Harper. Şi e foarte cald. Trebuie să înceteze să îşi imagineze lucruri.

•

În seara aceea, Franklin îi spune că el şi Richie merg să cineze la Offshore Ale şi apoi, cel mai probabil, vor merge împreună la pescuit noaptea.

— Oh, spune Tabitha. În regulă.

Se simte trădată, dar încearcă să nu lase să se vadă.

Franklin o sărută pe nas de rămas-bun. Pe nas, de parcă ar avea cinci ani! Richie este deja afară, urcând în camioneta lui Franklin, aşa că Tabitha îl prinde pe Franklin de nasturii de la cămaşă şi-i spune:

— Hei!

— Ce e?

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, spune Franklin.

— Atunci sărută-mă ca şi cum ai vrut să o faci, te rog!

Franklin o priveşte o clipă, apoi îi cuprinde faţa în mâini şi îi oferă cel mai sexy sărut pe care l-a primit vreodată. Nu e prea mult; de fapt, nu este nici măcar de ajuns. Îşi doreşte, are nevoie de un sărut mai profund, mai lung, mai apăsat. Picioarele i se înmoaie, fiind ca puful de păpădie, precum ceva ce poate fi spulberat.

— Asta e ce ţi-ai dorit? întreabă el.

Ea nu poate să scoată un cuvânt.

— Bun, atunci, spune el.

Se întoarce şi iese pe uşă.

•

Tabitha dă şi al doilea strat de Paul Revere's Ride pe pereţii din baie, apoi, dacă tot este în formă, începe să dea cu amorsă pe bază de ulei de la Kilz în camera cu lavandă. Adio lavandă! Descoperă că este relaxată când vopseşte, dar gândurile îi zboară tot la schimbarea de comportament a lui Franklin. Au ajuns de la a face dragoste toată ziua la... Ei bine, au făcut sex dimineaţă, înainte să sosească Ted şi Richie, dar Tabitha nu după sex tânjeşte. Îşi doreşte tandreţe: să fie ţinută de mână. Să simtă degetele lui Franklin mângâindu-i obrajii şi buzele lui la ceafă.

Tabitha şi-i imaginează pe Franklin şi pe Richie la Offshore Ale flirtând cu chelneriţele tinere în tricouri strâmte şi pantaloni scurţi mulaţi; probabil Franklin ştie cum le cheamă pe fiecare în parte. Pe măsură ce pereţii dormitorului de lavandă devin albi, Tabitha îşi imaginează un scenariu. Franklin o urmează pe una dintre chelneriţele tinere în bucătărie, găsesc un colţ întunecat – poate o cămară sau încăperea unde sunt depozitate butoaiele de bere –, iar Franklin o sărută la fel cum a sărutat-o mai devreme pe ea. Chelneriţa coboară mâna la blugii lui Franklin.

Tabitha se întreabă ce a vrut să spună când a amintit de pescuitul noaptea. Chiar se vor duce la pescuit noaptea sau este doar o metaforă?

Gata! – îşi spune ea. Uşa de la dormitor este închisă; probabil că miroase a gaz. Nu are motive să se îndoiască de Franklin. Dar este un bărbat singur, care a ieşit în oraş cu unul dintre prietenii lui, tot singur; şi beau. Şi cine spune că relaţia lor este unică? Încă nu au definit-o; nu au stabilit limite sau reguli. Practic locuiesc împreună de două săptămâni, dar Franklin nu a numit-o iubita lui. Nu s-a ocupat să organizeze o întâlnire cu părinţii lui. Nu a mai fost acasă la el din acea primă seară; nu a aflat niciodată adresa şi nu prea crede că o va găsi din nou, deşi este aproape sigură că se află în Oak Bluffs.

La drept vorbind, ce ştie despre el? A agăţat-o într-un bar. Cine spune că în seara asta nu va agăţa pe altcineva? Ar trebui să iasă undeva – la cină sau la film. Azi, la Skinny, a auzit pe cineva spunând că merge să mănânce la Alchemy. Tabitha ar putea să facă un duş, să îşi pună o rochie şi să îşi caute singură ocupaţie.

În schimb, scoate o bere din frigiderul pe care Franklin îl ţine în spate, pe terasă, apoi ia un somnifer, pe care l-a furat din stocul pe care Eleanor îl avea în poşeta ei. Este atât de agitată, încât ia şi al doilea somnifer şi se

îndreaptă către dormitorul matrimonial, pentru că este singurul loc unde se poate dormi acum. Se întinde pe burtă în patul tatălui ei şi îi vine să plângă. Doar că brusc se simte prea obosită pentru a depune acest efort.

•

Aude paşi pe scări, iar când deschide ochii îl vede pe Tad în salopeta lui, cu mistria în mână. Trece pe lângă ea în dormitorul matrimonial. Gura Tabithei este încleştată. Ar vrea să se ridice, dar nu poate. Cedează.

*

Deschide ochii. Unde se află? Îi ia câteva clipe: Nantucket, se gândeşte. Nu... Vineyard. Casa lui Billy, camera lui Billy. Întoarce capul; gâtul îi este înţepenit.

Pe noptieră se află un radio vechi cu ceas. Cifrele albastre luminoase arată ora 1.13. Ceasul lui Billy nu funcţionează bine, dar nu este nimic surprinzător. Nimic din casa aceasta nu funcţionează. Tabitha întinde braţele în lateral, corpul ei fiind acum în formă de cruce. Nici urmă de Franklin. Se uită către uşa de la dormitorul principal. Este închisă, iar de partea cealaltă nu pare să se audă ceva. Dar nu a fost Tad aici adineaori? Sau doar a visat?

•

Când îşi verifică telefonul, vede că este ora 15.15. După-amiază! Este îngrozită de ea însăşi. Somniferul a făcut-o să doarmă 15 ore şi încă se simte ameţită. Nu are niciun mesaj şi niciun apel pierdut de la Franklin, ceea ce este bine. Probabil că este jos şi lucrează. Nu ştie cum îi va explica faptul că a dormit toată dimineaţa.

Se furişează jos şi simte mirosul puternic de poliuretan. Echipa de portughezi a lui Paulo lustruieşte pardoselile. Arată superb în nuanţe ca mierea şi lucioase. Şi au fost dintotdeauna acolo, asfixiate de mochetele acelea oribile.

— Franklin? strigă ea.

— Nu e aici, spune unul din echipa lui Paulo.

— Nu? spune Tabitha.

Încearcă să îşi amintească tot ce era astăzi pe ordinea de zi. Bucătăria, se gândeşte ea. La bucătărie se poate ajunge doar dacă străbaţi livingul, treci pe lângă baie şi prin salon. Prin ferestrele înguste ale salonului, Tabitha îl zăreşte pe Richie cu o lopată, făcând găuri pentru hortensiile ale căror rădăcini sunt înfăşurate în saci de pânză. El şi Franklin nu şi-au făcut de cap.

Tabitha îl găseşte pe Tad în bucătărie, punând faianţa de granit în spatele plitei.

— Hei, spune ea. Îmi pare foarte rău că am dormit atât de mult.

Tad abia dacă îşi ridică privirea.

— Nu eşti angajata mea.

— Ştiu asta, spune ea. Doar că... Ei bine, îmi place să mă trezesc şi să mă apuc de treabă. Se uită cum aşază Tad plăcile de sticlă fumurie una câte una. Bucătăria aceasta va arăta formidabil. Nu-i vine să creadă ce diferenţă este. Îşi îndreaptă gâtul. I-ar prinde bine cu pahar de apă cu gheaţă, un ibuprofen, o cafea tare. Ai idee unde este Franklin?

— Nu, spune Tad.

Nu oferă mai multe detalii, iar Tabitha ascultă zgomotul enervant al mistriei pe perete.

Tabitha îşi ia geanta şi se duce spre maşină, care s-a încălzit sub soarele amiezii, iar acum e ca un cuptor, banchetele fiind prea fierbinţi pentru a se putea aşeza. Coboară geamurile şi aşteaptă câteva secunde înainte să urce. Porneşte aerul condiţionat şi iese cu spatele de pe alee.

Oare Franklin a venit măcar acasă? Oare, până la urmă, scenariile ei nu erau atât de absurde? Oare a dus vreo puicuţă la Cedar Tree Neck să înoate goi în golf? Oare ar face asta? Instinctul îi spune că nu. Oare este naivă? Nu crede. Se întreabă dacă Harper a aflat cumva că Franklin este cel care se ocupă de renovare. Oare încă are relaţii aici, pe cineva care să treacă şi să verifice casa? Oare Harper l-a sunat pe Franklin? Oare l-a ameninţat ea sau unul dintre prietenii ei cu droguri? De aceea s-a îndepărtat? Nu se poate decide dacă aceasta este o teorie la obiect sau este complet ridicolă.

Tabitha încearcă să meargă la Mocha Mott's, dar nu găseşte loc de parcare, apoi rămâne blocată în trafic la Five Corners. Îl sună pe Franklin pe mobil. Sună de şase ori, apoi intră mesageria vocală.

— Bună, spune ea. Este în încurcătură. Unde este? Şi ce drept are ea să ştie? Se simte de parcă întreaga lume s-a schimbat, iar ea este ultima care află. Sunt eu.

Închide.

•

Când se întoarce, Franklin nu este acasă. A trebuit să se ducă până la Tony Market să ia cafea, apă şi calmante. Iar acum a intrat în panică. Ceva nu este în regulă. Urcă treptele verandei până în bucătărie, unde îl găseşte pe Tad lucrând.

— Ai aflat ceva de Franklin? spune el.

— Nu, doamnă, răspunde el.

— Ce naiba? spune ea. Acum chiar este furioasă şi îngrijorată. Vrea să se răzbune pe oricine îi iese în cale, dar cu Tad nu are şanse. O ignoră. Îl cunoşti mai bine decât mine, zice Tabitha. Dispare deseori în felul acesta?

— Nu, răspunde Tad. Nu o face. Lasă mistria jos pe tavă şi o priveşte fix. L-ai sunat?

— Da, spune ea. Intră mesageria vocală.

Tad clatină din cap. Sunt sigură că va apărea.

Tabithei nu-i place deloc această afirmaţie, aşa că iese valvârtej în curte. Se apropie de Richie şi îl înghionteşte tare pe umăr. Cumva, el este motivul schimbării de comportament a lui Franklin, pur şi simplu simte asta.

— Unde este Franklin? întreabă ea.

— Au! spune Richie.

Se întoarce spre ea cu o înverşunare pe care Tabitha nu o înţelege. Cu ce i-a greşit? De ce nu poate fi mai amabil? De ce nu poate să se bucure că Franklin şi-a găsit pe cineva?

— Nu-mi place să fiu atins în felul acesta.

— Îmi pare rău, spune Tabitha. Dar nu îi pare. Este atât de frustrată şi de confuză încât ar vrea să ia lopata lui Richie şi să-i dea cu ea în cap. Ai idee unde este Franklin?

— Nu l-am mai văzut de aseară, spune Richie. A primit un telefon şi a plecat în mijlocul cinei.

— Poftim? spune Tabitha. Nu s-a aşteptat să audă asta. Telefon de la cine? De la Harper? Sau de la altcineva? Este totul în regulă?

— Pui întrebarea greşită persoanei nepotrivite, spune Richie. Se uită la ceas. Terminăm acum şi pornim spre continent cu vaporul de ora 17.00. Aş vrea cecul.

Tabitha îl priveşte fix preţ de o clipă. El îşi vrea cecul, iar ea vrea răspunsuri. Cine l-a sunat pe Franklin? Ce s-a întâmplat? Unde este? „Pui întrebarea greşită persoanei nepotrivite." Ar vrea să ia lopata lui Richie şi să o folosească pentru a-l îngropa de viu.

Ar trebui totuşi să se bucure. Richie pleacă.

— Găseşti cecul pe blat, spune ea.

•

Richie pleacă, echipa lui Paulo pleacă, şi într-un sfârşit, Tabitha îşi face bagajul să plece. Se chinuie să dea un strat de Made in the Suede pe pereţii din fosta cameră de culoarea lavandei, dar apoi se simte extenuată şi se aşază pe treptele din spatele casei şi priveşte noua curte amenajată, proaspăt stropită a lui Billy. Nu a primit nicio veste de la Franklin. A plecat.

Tabitha se gândeşte să trimită un mesaj furios ori să lase un mesaj vocal plin de furie; la urma urmei, el este antreprenorul general şi pur şi simplu a lipsit o zi de la lucru fără să anunţe. Dar pe Tabitha nu o interesează de el ca antreprenor general. O interesează de Franklin ca iubitul ei. Ar vrea să-l învinovăţească pe Richie pentru dezastrul acesta, însă ştie că este vina ei. Nu ar fi trebuit să îi spună niciodată despre Julian. Relaţia lor la început de drum era prea sensibilă pentru a rezista poverii unei asemenea poveşti.

— Plec, spune Tad. Coboară ultima treaptă, apoi se întoarce. Vei fi bine?

Tabitha râde, deşi nu este nimic de râs.

— Dacă voi fi bine?

— Am văzut că nu ai mâncat astăzi, spune Tad. Merg la o pizza la Wolf's Den. Ce-ar fi să vii cu mine?

Este drăguţ din partea lui să o invite, dar Tabitha nu are dispoziţia necesară pentru socializare sau pentru a ieşi în public. Simte noduri în stomac; nu-şi poate imagina că va mai putea mânca vreodată.

— Unde este? îl întreabă pe Tad. Richie a spus că a primit un telefon aseară şi pur şi simplu s-a ridicat şi a plecat. Şi nu l-a mai văzut nimeni de atunci.

Tad clatină din cap.

— Dacă ar fi să ghicesc... începe el, apoi oftează.

— Ce? întreabă Tabitha.

Nu-l cunoaşte pe Franklin atât de bine încât să ghicească. Ce ar trebui să ghicească? Că Franklin e căsătorit, că soţia lui a fost plecată şi s-a întors mai devreme, probabil cu cei patru copii după ea?

— Aş zice că este vorba de o problemă de familie, spune Tad.

Tabitha oftează, ca şi când i s-ar fi confirmat bănuielile.

— Este vorba despre sora mea?

— Nu, spune Tad. Mă refer la familia lui Franklin. La părinţii lui, la sora lui.

— Părinţii lui? întreabă Tabitha. Sora lui?

Tad ridică o mână.

— Deja am spus mai mult decât ar fi trebuit, zice el. Seară bună!

•

Tabitha rămâne pe trepte până când se întunecă, apoi intră în casă. Oare Franklin nu va veni nici în seara asta? Se pare că nu. Ia din nou un somnifer, de data asta doar unul.

•

Se trezeşte la ora 1.35 dimineaţă cu o idee. Cartea de telefoane este pe şemineu, lângă urna cu cenuşa lui Billy. Probabil că Vineyard şi Nantucket sunt singurele comunităţi din America unde cărţile de telefon sunt indispensabile – programări pentru bărci, meniuri de restaurant, adrese.

Adrese.

Caută la Phelps şi găseşte:

Phelps, Albert şi Lydia, 35 Edgartown Bay Road, ET

Phelps, Franklin, 10 Grovedale Road, OB

Phelps, Sadie, Upper Crust, 9111 Edgartown-West Tisbury Road, VH

Tabitha își dă seama că Sadie este sora. Sadie, nu Charlotte. Dar ce este Upper Crust? Se gândește că ar trebui să știe, însă nu îi pasă. Nu îi pasă decât de Franklin. Pune pe GPS-ul telefonului Grovedale 10. Apare un punct albastru pe hartă și Tabitha urcă în mașină.

La miezul nopții nu este trafic, așa că Tabitha ajunge în fața casei lui Franklin în numai zece minute. Ferestrele nu sunt luminate, însă camioneta lui este parcată pe alee. Când o vede, Tabitha începe să clocotească de furie. Este aici. Nu este suficient doar să știe, în sfârșit, unde este?

Nu. Tabitha coboară din mașină și grăbește pasul. Sună la ușă.

Îl aude mișcându-se înăuntru și îi vine să urle de nervi. Ar vrea să fugă. Ușa se deschide.

Franklin o vede. O sărută imediat și o trage înăuntru, trântind ușa în urma lor. O ridică în brațe și o duce pe canapeaua de catifea verde crud, unde dormise. O așază pe canapea, apoi îi rupe în două tricoul de 90 de dolari, îi cuprinde sânii și-i sărută cu atât nesaț, de parcă ei ar fi hrană și el ar fi înfometat.

•

Apoi Tabitha țipă. Plânge și geme – nu se mai poate abține. Își varsă toate gândurile rele, toate grijile, toată gelozia, toată nesiguranța. Franklin îi șterge lacrimile cu mâinile, apoi cu șervețelele de pe măsuța de cafea, de lângă mâncarea de la Sharky pe care nu a mâncat-o.

— De ce? spune ea. Te-a sunat sora mea și ți-a spus să te oprești? Te-a sunat Harper?

— Nu, spune el. Problema este sora mea. Sadie.

*

Sadie, sora lui Franklin, este soția doctorului Reed Zimmer. Sadie, sora lui Franklin, este femeia care a plesnit-o pe Tabitha și i-a aruncat șampanie în față. Acestea sunt circumstanțele atenuante.

Franklin stă pe marginea canapelei, cu mâinile împreunate.

— Nu mai pot lucra pentru tine, spune el. Și nu ne mai putem vedea.

— Poftim? spune Tabitha.

— Este sora mea, continuă Franklin. Și Harper este sora ta. Sora ta geamănă.

— Exact, spune Tabitha. Harper este sora mea. Nu sunt eu.

— Știu lucrul acesta, spune Franklin. Și mi-e dragă Harper, în ciuda a ceea ce a făcut. Dar sora mea este foarte afectată. Nu poate accepta această situație. Ea și părinții mei... Părinții mei...

— Ești adult, spune Tabitha. Doar nu iei în seamă ce spun părinții tăi?!

De îndată ce rosteşte acele cuvinte, Tabitha şi-o închipuie pe Eleanor. Mama ei i-a controlat fiecare gând şi faptă în ultimii 39 de ani, mai puţin în ultimele săptămâni.

— Îmi pare rău, Tabitha, spune Franklin. Avem ghinion. Şi nu am fost cinstit. Trebuia să îţi spun cine sunt în seara în care te-am cunoscut la Ritz. Doar că atunci nu am crezut că va conta.

— Ai crezut că sunt doar o aventură de-o noapte, spune Tabitha. Ceva de unică folosinţă.

— Tu nu ai crezut la fel? întreabă Franklin. Fii sinceră! Abia te cunoşteam. A fost doar o distracţie.

— Un flirt la beţie, spune Tabitha. Nu asta ai crezut?

Ea cu siguranţă nu intenţionase să se implice emoţional.

— Nu bănuiam că mă voi îndrăgosti de tine, spune Franklin.

— Și ești îndrăgostit de mine?

Franklin face semn cu mâinile.

— Cred că sunt, şopteşte el. Apoi îşi înalţă capul şi priveşte fix în ochii ei pentru a-i da lovitura finală. Dar nu contează. Sadie este familia mea.

Harper

Harper, Ainsley şi Fish iau feribotul care face legătura între insule.

Caylee şi Meghan se vor ocupa de magazin. Va fi o călătorie scurtă, de o noapte, pe care o vor petrece în duplexul lui Harper.

Harper îi spune lui Ainsley:

— Sunt sigură că eşti nerăbdătoare să îţi vezi mama, însă nu cred că voi putea să mă controlez în prezenţa ei.

Ainsley spune:

— Este în regulă. O voi vedea pe Tabitha – adică pe mama – când se întoarce în Nantucket, indiferent când se va întâmpla asta.

— Mulţumesc, spune Harper.

Îşi duce mâna protector la abdomen. A şocat-o faptul că Tabitha renovează casa. Înţelege clar ce s-a întâmplat: Tabitha a aflat de la Meghan despre petrecerea de la magazin şi a crezut că asta îi dă dreptul să facă ce vrea. Tabitha nu putea să rateze şansa de a se răzbuna; întotdeauna a răspuns insultelor cu aceeaşi monedă. Întotdeauna!

Harper şi Tabitha sunt, din multe puncte de vedere, asemenea personajelor Hayley şi Mills din *Capcană pentru părinţi* – una din ele îi taie celeilalte rochia în timpul dansului; cealaltă o atrage într-o capcană bine gândită cu miere şi sfoară. Ce a făcut Tabitha însă este mai mult decât o farsă. Are legătură cu viaţa lui Harper, cu supravieţuirea ei. Harper are nevoie de banii din vânzare.

Tabitha habar nu are câtă nevoie are Harper de ei.

*

O derutează să viziteze Vineyard ca turiştii cei mai puţin înstăriţi: excursie de o zi.

Feribotul acostează în Oak Bluffs, iar Harper este întâmpinată de o privelişte pe care o cunoaşte ca pe ea însăşi, şi totuşi o vede cu alţi ochi: întinderea verde a Ocean Park, culorile vii ale caselor de turtă dulce din campingul metodiştilor. Harper ar putea să o ducă pe Ainsley chiar acum la caruselul cu căluţii zburători; ar putea lua cina la Red Cat. Însă toate acestea nu le-ar face să se simtă acasă în Vineyard.

Harper se simte acasă în Vineyard datorită oamenilor, în primul rând, datorită lui Billy. Dar Billy este mort.

Mai departe devine şi mai complicat: Drew, Reed, Brendan.

Cinci dintre căsuţele de turtă dulce din faţa lor sunt deţinute de familia Truman-Snyder, mama şi mătuşile lui Drew, care i-au făcut lui Harper tocăniţa cu homar. În aceste momente, Drew se află în maşina lui, poate pe Main Street în Edgartown, poate scoţând un tichet de parcare în Katama, poate stând cu radarul pornit în parcarea şcolii primare. Este atât de chipeş, atât de bine făcut, atât de bine intenţionat! Probabil că urăşte îndrăzneala lui Harper, şi pe bună dreptate. L-a folosit pentru a-şi lua gândul de la Reed.

Reed este... Ei bine, dacă se află în Vineyard, se ascunde foarte bine. Harper ar putea să-i întrebe pe oamenii pe care îi cunoaşte – Rooster? Franklin Phelps? Greenie? – dacă l-au văzut sau dacă au auzit de el, dacă ştiu unde se află. „Trebuie să vorbesc cu el, este important”, le-ar spune Harper. Dar nu va face asta.

Brendan Donegal. Brendan ar trebui să stea lângă lacul din Mytoi cu peşti koi ori să se plimbe pe East Beach aruncând pietre, dar acum şi Brendan este mort. Harper respiră adânc, apoi, în timp ce coboară de pe feribot, îşi înfăşoară lesa lui Fish în jurul încheieturii. Fish o trage după el. Ştie că au ajuns acasă. Ainsley este chiar în spatele lor. Harper îşi dă seama că, în ultimele 24 de ore, Ainsley a îmbătrânit cu 15 ani. Asta se întâmplă când oamenii sunt afectaţi de tragedii.

Închiriază o maşină de la A-A Island Auto Rental din debarcader. Este o călătorie scurtă, dar Harper nu se poate lăsa în baza taximetriştilor care ştiu sau nu drumul. Iau un Jeep gri metalizat. Nimeni nu o va recunoaşte.

— Îţi este foame? o întreabă Harper pe Ainsley.

— Nu, răspunde Ainsley.

— Nici mie, zice ea. Nu a mai putut mânca de când a primit telefonul de la Edie. Hai să mergem atunci!

Ainsley aprobă. Priveşte pe fereastră.

— Este atât de frumos aici! spune ea.

— Este, şopteşte Harper.

•

Este una dintre acele zile cu cer senin care par să fie făcute pentru Vineyard. Căldura şi umiditatea au dispărut: acum totul este clar. Câtor zile ca aceasta le-a dat Harper importanţă? Într-o zi va muri şi ea. Fish va muri, Ainsley va muri, copilaşul din pântecul lui Harper va muri. Este un gând sinistru, dar nu seamănă nici pe departe cu ce urmează. Harper trebuie să o întâlnească pe Edie şi, în felul ei, să îşi ia rămas-bun de la Brendan.

În Edgartown, Harper respectă regulile de circulaţie şi limitele de viteză; îl lasă pe şoferul de la Tisbury Taxi să treacă în faţa ei la intersecţie. Există prima oară pentru orice, se gândeşte ea. Nu-şi poate permite să fie trasă pe dreapta de Drew sau de alt poliţist din Edgartown. Conduce pe Main Street,

în timp ce Ainsley se bucură şi se minunează când trec pe lângă Old Whaling Church şi casa lui Daniel Fisher, apoi Harper se aşază la rând pentru *On Time III,* chiar dacă rândul este mai lung cu două maşini faţă de rândul pentru *On Time II.* Dar Harper evită toate persoanele pe care le cunoaşte, inclusiv pe Indira Mayhew, căpitanul feribotului *On Time II.*

Coboară geamul ca să cumpere un bilet.

— Nu ne-am văzut de mult, prietenă dragă!

Harper se întoarce. Indira este aici, lucrează pe *Time III.*

— Ai fost într-un loc frumos? întreabă Indira.

— Nantucket, spune Harper.

— Biata de tine, spune Indira, apoi zâmbeşte. Glumesc. Tatăl meu adora să ia barca spre Tuckernuck. Şi rareori mergeam pe insula mare. Îmi amintesc de cola şi de sărăţelele cu scoici de la Angler's Club.

— Mă bucur să te revăd, spune Harper.

Când se aprinde lumina verde, porneşte spre feribot.

— Eşti bine? întreabă Ainsley.

— Nu, răspunde Harper.

•

Chappaquiddick s-a schimbat. Pe vremuri, îi dădea o stare de linişte şi iubire – acum simte tristeţe şi regret. „Brendan!”, strigă în sinea ei.

Simte că vina îi aparţine.

Când intră în Mytoi, simte un junghi în inimă. Continuă pe Chappaquiddick Road până ce ajunge la reşedinţa familiei Donegal.

Edie o aşteaptă. Stă pe un leagăn vechi pe verandă, iar când Harper parchează, se ridică.

Harper coboară din maşină. Ainsley o urmează, ţinându-l pe Fish în lesă.

— Edie! spune Harper. Îmi pare atât de rău! O îmbrăţişează pe femeia minionă în capul scărilor, apoi se întoarce să i-o prezinte pe Ainsley.

— Nepoata mea, Ainsley, spune ea. Şi acesta este Fish.

— Fish, spune Edie, şi se apleacă să-l mângâie sub bot. Brendan vorbea mereu despre Fish. Recunosc că mi-a luat ceva timp să îmi dau seama că Fish este câine. Edie zâmbeşte trist către Ainsley. Fiul meu încurca lucrurile uneori.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, spune Ainsley.

Edie încuviinţează din cap, cu buzele atât de strânse, încât par golite de sânge.

— Ai vrea să îl plimbi pe Fish pe plaja noastră? o întreabă ea. Aş vrea să rămân puţin singură cu mătuşa ta.

— Desigur, spune Ainsley.

— Urmează cărarea din jurul casei, îi zice Edie.

Ainsley îl trage pe Fish pe treptele verandei şi apoi pe lângă o tufă mare de hortensie roz – soiul Strawberry Sundae, remarcă Harper, pentru că încă are simţ de peisagist.

— Mergem la Mytoi? întreabă Edie.

Harper aprobă, apoi o prinde pe Edie de braţ în timp ce coboară treptele.

•

— Nu este vina nimănui, spune Edie. Nici a mea şi cu siguranţă nici a ta, aşa că, dacă îţi asumi vreo vină, vreau să încetezi.

— Ar fi trebuit să fiu aici, spune Harper. Ar fi trebuit să vin când ai sunat.

— Nu ar fi schimbat cu nimic situaţia, spune Edie. Accidentul l-a marcat pe Brendan pe viaţă, dar nu aceasta a fost problema. Problema a fost că încă era suficient de conştient de handicapul lui. Ştia că era redus şi ura lucrul acesta. Spunea că se simte de parcă mintea lui ar fi fost într-o cămaşă de forţă. Se uita la picioarele lui şi ştia ce mişcări trebuie să facă pentru a-şi lega pantofii, însă mâinile lui nu puteau coopera. Am avut noroc că a rezistat atât de mult.

— De unde a făcut rost de pastile? întreabă Harper.

— De la unul dintre prietenii lui, răspunde Edie. Sau, mai bine zis, fost prieten. Toţi cei care făceau suri se drogau.

Harper încuviinţează din cap. Adevărat.

— Nu ştiam că Brendan încă vorbea cu vreunul dintre tipii aceia.

— Din când în când, venea câte unul pe la el, spune Edie. În special Spyder şi Doobie. Au sunat după ce m-am întâlnit cu ei la Cronig's. S-au simţit vinovaţi când m-au văzut.

— L-au iubit pe Brendan, spune Harper. Toţi l-am iubit pe Brendan. L-am venerat pe vremuri. Era mult mai bun decât oricine altcineva. Era un semizeu. Îmi amintesc că am fost atât de flatată că mi-a reţinut numele, cu ani în urmă, când lucram la Mad Martha's! Şi apoi... Harper se abţine. Vrea să fie sinceră cu Edie, dar nu atât de sinceră încât să strice acest moment. Vreau să spun că apoi, după accident, am ştiut că nu mai este la fel, dar... Nu ştiu, cred că a fost fascinant la început. El, Brendan Donegal, cel care câştigase atât de multe titluri şi călătorise în atâtea ţări, care făcuse surf cu Kelly Stater şi John John Florence, era deodată la dispoziţia mea. Harper înghite în sec. Sună atât de îngrozitor? Sună de parcă ar fi fost cumva fericită că Brendan avusese accidentul, pentru că i-a oferit şansa de a fi aproape de el? Am ajuns apoi să îl iubesc şi să îl apreciez pe Brendan în care se transformase. După un timp, am uitat că Brendan surferul existase vreodată. Trecutul lui nu conta. Trecutul meu nu conta. A fost un dar să fiu cu Brendan. Te făcea să trăieşti clipa.

Harper închide ochii. „Este cald; lacul este liniştit; cafeaua este tare; ochii tăi sunt trişti”. Fiecare după-amiază de miercuri şi fiecare dimineaţă de duminică erau ale lor.

„Întoarce-te! Te rog!”

•

Acum se află la intrarea în Mytoi şi amândouă şovăie.

— Am donat bani în numele lui, spune Edie. Vor face o bancă sau o sculptură – încă nu m-am hotărât. Dar am vrut ca aici, în Chappy, să existe ceva în memoria lui, un loc pe care eu să îl pot vizita, tu să îl poţi vizita.

— Este o idee minunată, spune Harper. Te-ai răzgândit în privinţa slujbei?

— Nu, spune Edie. I-am incinerat trupul. Îi voi îngropa cenuşa pe locul de veci al familiei, lângă tatăl lui. Va veni preotul, dar nu va oficia nicio slujbă.

Harper încuviinţează din cap. Intraseră în grădină şi tăcuseră brusc. Asta înseamnă binecuvântarea în Mytoi – linişte, calm, contemplare. Trec puntea. Harper priveşte în jos la peştii koi înotând, apoi ea şi Edie se aşază una lângă alta pe o bancă roşie. Niciodată durerea lui Harper nu va fi mai profundă ca acum. Nu şi-a imaginat că va veni la Mytoi fără Brendan. Locul, Brendan şi relaţia lor au fost ca un triunghi. Ştie că ar trebui să se simtă recunoscătoare. În fond, dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată? Prietenia lor a fost cu adevărat un dar. A apărut în calea ei când toată lumea de pe insulă o părăsise; când s-a simţit păcătoasă şi josnică, el a sosit pentru a o face să se simtă valoroasă şi folositoare.

Lacrimile încep brusc să îi curgă. Plânge şi nimic nu o poate opri; îşi doreşte să aibă tăria generaţiei din care fac parte Edie şi Eleanor, dar... Probabil că Edie nu se abţine să plângă, dar pur şi simplu este prea tristă, suferinţa ei este atât de profundă, încât nu se poate elibera.

Edie scoate o batistă din buzunarul pantalonilor şi i-o dă lui Harper, care îi mulţumeşte şi îşi suflă nasul.

— Sunt însărcinată, spune Harper.

Edie, care deja stătea dreaptă ca o lumânare, pare că s-a îndreptat mai mult.

— Este copilul... lui Brendan?

— Nu, spune Harper. Nu este. Eu şi Brendan niciodată nu am...

— Oh, spune Edie. Nu eram sigură.

— Mi-aş fi dorit să fie al lui, spune Harper, apoi îşi dă seama că acesta este adevărul absolut. Dar, desigur, bebeluşul este al lui Reed, conceput în noaptea aceea fatidică la Lucy Vincent, când Reed a făcut imprudent dragoste cu ea fără a se proteja. Mi-aş fi dorit să fie mai mult decât orice.

*

Edie stă pe verandă şi flutură din mână spre Harper, în timp ce dispare de pe alee.

— A fost aşa de rău cum te-ai aşteptat? întreabă Ainsley când sunt pe Chappy Road, îndreptându-se spre feribot.

— Nu, răspunde Harper.

•

Când se întorseseră din Mytoi, Edie îi spusese:

— Dacă ai nevoie de un loc unde să stai, înainte sau după ce se naşte copilul... Nu vreau să insinuez nimic, dar, dacă ai nevoie de un loc, poţi folosi casa de vară, casa lui Brendan, fără niciun ban, cât timp doreşti.

— Edie, îţi mulţumesc, spusese Harper. Lacrimile stăteau din nou să curgă – lacrimi de teamă şi confuzie, pentru că Harper nu ştia ce îi va rezerva viitorul. Va fi cu Reed sau va fi singură? Va putea să îşi găsească un loc de muncă? Sau va trebui să se bazeze pe ceea ce îi revine din vânzarea casei lui Billy? Încercase să se imagineze pe Chappy pe perioada toamnei şi a iernii. Oare ar fi fost chiar atât de rău? Nu ştiu încă ce planuri am, dar oferta aceasta înseamnă mult pentru mine. Şi, cine ştie, s-ar putea să o accept.

— Sper să o accepţi, spusese Edie şi îi strânsese mâna lui Harper. Un copil, îţi dai seama?

•

Harper conduce către Tisbury, la duplexul ei, în care e un aer închis şi unde e foarte cald. Harper aleargă şi deschide ferestrele, scuzându-se faţă de Ainsley. În comparaţie cu casa de oaspeţi, duplexul ei este dezamăgitor şi fără personalitate, asemenea unui apartament din Residence Inn.

— Este în regulă, spune Ainsley. Vreau doar să mă plimb prin împrejurimi, să fac câteva cumpărături, să văd Vineyard Haven. Pot merge pe jos de aici până în oraş?

— Poţi, spune Harper. Dar este departe. Te duc eu până acolo şi apoi mă suni când vrei să te întorci. Ce zici?

— Super, spune Ainsley. Mulţumesc!

Harper o lasă pe Ainsley la Five Corners. Traficul este singurul lucru de care nu i-a fost dor. Este o nebunie, mai rău decât îşi aminteşte – şi nici măcar nu este august! În timp ce aşteaptă la coada interminabilă de maşini ca să întoarcă, Fish adoarme pe bancheta din spate, iar Harper priveşte drumul care o va duce pe lângă casa lui Billy. Oare să se oprească? Să vadă cum arată locul acum şi să afle pe cine a găsit Tabitha să se ocupe de această treabă?

Harper este foarte sceptică în privinţa faptului că Tabitha a luat o astfel de decizie fără să o consulte. Harper are nevoie de bani şi repede! Va naşte un copil în curând!

Dar, desigur, Tabitha nu ştie lucrul acesta.

Harper se abţine şi nu trece pe lângă casa lui Billy. În starea în care se află, vrea să evite o confruntare personală – pentru că, fără îndoială, aşa va deveni. Călătoria aceasta a avut un singur scop, iar scopul acela a fost atins. Harper o va lua pe Ainsley la ora 19.30, vor merge să cineze la Red Cat, apoi se vor duce acasă la culcare. Şi dimineaţă poate că va trece pe la Morning Glory Farm ca să ia câteva brioşe, doar ca Ainsley să guste una. Apoi se vor întoarce în Nantucket cu vaporul de prânz.

Harper parchează în faţa duplexului. Înăuntru nu este nimic de făcut. A fost o greşeală să se întoarcă în felul acesta în Vineyard: tentaţiile sunt peste tot. Se gândeşte să îl caute pe Drew şi să îi ceară scuze. Va aprecia gestul ei sau îl va considera ironic?

Şi apoi mai este Reed. Reed. Reed. Reed. Reed. Harper îşi imaginează cum trece pe lângă spital, pe lângă casa lui, pe lângă magazinul de plăcinte al lui Sadie. Poate conduce până în Aquinnah pe drumul naţional şi se poate întoarce pe South Road în speranţa că Reed merge cu bicicleta. Oare el are o plajă preferată? Lobsterville? Great Rock Bight? Harper nu l-a întrebat niciodată. Este doctor – poate că nu merge la plajă.

S-a decis că va trece pe lângă casa lui Billy. Este drumul cel mai sigur.

•

Merge pe drumul lăturalnic, sperând şi rugându-se ca Tabitha să nu fie acasă, pentru a se putea furişa şi a se uita mai bine. Când se apropie, vede o camionetă verde care iese din curtea din spate. Este Tad, tâmplarul irlandez. Harper îl cunoaşte din auzite. Obişnuia să iasă cu una dintre celelalte peisagiste care au lucrat pentru Jude, o fată pe nume Cory, dar Harper este aproape sigură că s-au despărţit. L-a văzut pe Tad la Ritz şi Trampost, dar era mereu singur. Oare el lucrează la casa lui Billy? Cum l-a găsit Tabitha? Tad e prieten cu Franklin Phelps, dar poate că nu are legătură sau nu contează. Poate că în săptămânile cât a fost plecată, toată lumea a uitat despre ea şi Reed Zimmer; poate că nu a fost niciodată mare scofală. Acum, fiind plecată, pare a fi posibil. La urma urmei, este vară în toată regula. Sunt 90.000 de oameni pe această insulă – 90.000! – şi cu siguranţă sunt lucruri mai captivante de discutat.

Harper aşteaptă pe cealaltă parte a străzii până când camioneta lui Tad dă colţul, apoi se apropie ca să poată vedea bine curtea interioară.

Oh, Dumnezeule! Curtea interioară a fost complet transformată. Peluza este acum acoperită cu iarbă verde. Sunt straturi cu arbori pereni şi hortensii. Toate tufişurile au fost scoase şi grădina de legume a dispărut. Cum a reuşit Tabitha să găsească pe cineva dornic să facă asta? Harper nu

credea că există un peisagist pe insulă care să fie dornic să lucreze la casa unui Frost. În casă pare a fi linişte. Curiozitatea o copleşeşte pe Harper.

Aceasta este casa lui Billy, iar în primii zece ani din viaţa ei petrecuţi în Vineyard, a fost şi casa ei. Acum este din nou a ei, jumătate lăsată prin testament. Nu are de ce să se simtă ca un hoţ sau ca un intrus. Are toate drepturile să fie înăuntru – mai mult decât toate drepturile.

Urcă treptele din spatele casei. Uşa către bucătărie este descuiată.

Uluită este puţin spus pentru a descrie cum se simte când păşeşte înăuntru. Nu poate să creadă ce transformare a suferit. Rămâne cu gura căscată când atinge blaturile şi deschide dulapurile, care sunt în nuanţe de miere arsă. Mânerele sunt de culoarea untului. Lemnul pare masiv şi adevărat. Pardoseala este tot din furnir, însă electrocasnicele sunt montate – frigiderul Sub-Zero, aragazul Wolf, maşina de spălat Bosch. Este şi o maşină de gheaţă separată! Şi un frigider pentru vinuri! Clipeşte şi se învârte în cerc. Aceasta este bucătăria lui Billy? Aceasta este casa lui?

Harper păşeşte în living şi în salon. Pereţii au fost văruiţi în culoarea muştarului, iar pardoselile sunt din lemn de pin, cu lăţimi la întâmplare. Acestea s-au ascuns sub mochete în toţi anii? Pardoselile sunt impunătoare, iar senzaţia dată de acea încăpere este de lumină, curăţenie şi eleganţă. Harper trage cu ochiul în baie. Posterul cu *Fălci* şi toaleta urât mirositoare au dispărut. Pereţii sunt de culoarea cositorului şi există şi un picior de sticlă albă elegantă pentru chiuvetă. Harper a crezut că astfel de băi există doar în paginile revistelor.

A reuşit, se gândeşte Harper. În loc să dărâme casa lui Billy şi să o transforme într-un morman de moloz, Tabitha a salvat-o. Harper se simte şi mândră de sora ei, dar şi jenată de ea însăşi că nu şi-a dat seama cât valorează. Încearcă să nu se gândească câţi bani a cheltuit Tabitha pentru a ajunge aici. Totuşi, nu e ca şi cum ar fi câştigat în Vegas. Vor vinde această casă, Harper îşi dă seama de lucrul acesta. Vor câştiga o sumă mare de bani. Nu ştie de ce este atât de surprinsă că Tabitha a avut dreptate în această privinţă. Tabitha mereu are dreptate.

Harper se apropie de trepte. Mocheta mizerabilă galben muştar cu motiv aztec a fost scoasă. Treptele de lemn sunt la vedere acum şi au o nuanţă bleumarin cu forme de diamant alb. Clasic. Harper priveşte în sus. Cel mai urât candelabru din lume a fost înlocuit de un glob din sticlă suflată cu un bec Edison. Splendid. Scara care abia dacă avea o utilitate, a devenit o operă de artă în adevăratul sens al cuvântului.

Când Harper urcă treptele, aude un zgomot.

— Tabitha? spune ea.

Harper priveşte în camera de lavandă, care înainte fusese a ei. A fost văruită cu un alb-crem; micul dormitor este acum văruit cu o nuanţă de verde. Baia dintre cele două încăperi are o nouă chiuvetă suspendată şi o cabină de duş din sticlă; urmează să i se schimbe faianţa.

Zgomotul vine din camera lui Billy. Este ca un plânset, dar nu se poate să fie adevărat. Harper se teme să nu dea peste altceva.

— Tabitha? rosteşte ea mai tare.

Zgomotul se aude tot mai clar. Un plânset. Este sora ei, plânge.

Harper bagă capul pe uşă. Pardoseala are acum o culoare intensă de vişiniu. Spre deosebire de celelalte camere de unde mobila a fost scoasă, patul matrimonial al lui Billy a rămas, la fel lădiţele suprapuse de culoarea laptelui, pe care el le-a folosit pe post de noptieră. Poate că Tabitha plânge pentru că este atât de urât, se gândeşte Harper, şi lucrul acesta o face să zâmbească, deşi este clar că se întâmplă ceva grav. Harper se pregăteşte psihic să primească vestea că starea lui Eleanor s-a înrăutăţit.

— Tabitha? spune Harper prea tare pentru a mai putea fi ignorată acum. Sunt Harper, sunt aici. Ce s-a întâmplat?

Tabitha îşi ridică capul din mormanul de perne. Are faţa schimonosită de durere, ochii sunt umflaţi, faţa pătată, părul ciufulit. Poartă un tricou bărbătesc Hot Tin Roof şi o pereche de pantaloni scurţi din denim. Pantalonii sunt Current/Elliot, vânduţi cu 150 de dolari în magazinul ERF. Harper se felicită că i-a recunoscut şi că asta îi confirmă faptul că în faţa ei este chiar sora sa.

Totuşi, Tabitha îmbrăcată într-un tricou Hot Tin Roof? Există un început pentru orice.

— Ce s-a întâmplat?! întreabă Tabitha. Scoate un şerveţel dintr-o cutie de pe lădiţa albă ca laptele şi îşi şterge faţa. S-a întâmplat că mi-ai distrus viaţa. Din nou!

— Ce am făcut? întreabă Harper. Cum ţi-am distrus viaţa de data aceasta? Respiră adânc şi încearcă să înţeleagă cum ar fi putut să greşească. Ţi-am urmat instrucţiunile. Am avut grijă de Ainsley. Nu a pus picătură de alcool în gură toată vara. Nu a fost nici măcar la o petrecere. Nu a intrat deloc în bucluc. Iar magazinul... Bine, poate că lucrurile la magazin nu merg aşa cum tu şi mama aţi fi dorit, dar vânzările au crescut cu 500 de procente!

— Nu-mi pasă de magazin! spune Tabitha. Nu îmi pasă nici de magazin, nici de mama. Îmi pasă de mine. De fapt, pentru prima dată în viaţă, îmi pasă de mine.

— Poftim? spune Harper. Nu înţeleg.

— M-am îndrăgostit, spune Tabitha.

— Oh! De cine?

Oricât ar încerca, nu reuşeşte să şi-o închipuie pe Tabitha îndrăgostită de cineva din Vineyard. Poate cu excepţia lui Ken Doll. Oare Tabitha s-a îndrăgostit de Ken Doll?

— Franklin Phelps, spune Tabitha.

„De Franklin Phelps?” Îi ia câteva clipe să îşi revină. Apoi i se taie respiraţia. Tabitha s-a îndrăgostit de Franklin Phelps, fratele lui Sadie.

— L-am cunoscut la Ritz, spune Tabitha. Cânta acolo. Iar în timp ce cânta, un nemernic de la bar a început să se dea la mine.

— Nemernic? repetă Harper.

Cunoaşte foarte mulţi oameni cărora li se potriveşte această descriere.

— Franklin m-a salvat. M-a adus acasă.

— Când s-a întâmplat asta? întreabă Harper.

— În prima mea noapte aici, spune Tabitha. Şi apoi Franklin a acceptat acest job. El este antreprenorul general.

— El este? spune Harper. L-am văzut pe Tad plecând, dar nu m-am gândit că... Scuză-mi întrebarea, dar ştiai că este fratele lui Sadie, nu?

— De unde să ştiu? spune Tabitha. Habar nu am avut, iar el nu mi-a spus. Dar apoi, când am aflat că este antreprenor, l-am rugat să lucreze aici, iar el a spus că nu poate. Mi-a zis că există circumstanţe atenuante, dar nu mi-a spus care erau. Apoi s-a răzgândit şi a fost de acord să lucreze. Ai văzut cum arată casa? Este incredibilă!

— Incredibilă, spune Harper.

I se strânge inima. Casa este incredibilă, iar ideea că Tabitha şi Franklin lucrează împreună ca să o facă aşa este atât de nebunească şi de minunată! Doi oameni pe care Harper nu şi i-ar fi putut imagina niciodată împreună! Dar acum poate.

— Apoi a fost la cină cu părinţii lui. Sadie a fost acolo şi cred că nu se simte foarte bine, dar a fost în regulă. Asta, până când a aflat că Franklin lucrează aici şi iese cu mine. Nu poate suporta lucrul acesta. I-a cerut să stea departe de mine.

— Iar el a ascultat-o? întreabă Harper. În primul rând, e om în toată firea, iar în al doilea rând, tu nu eşti Harper.

— Nu înţelegi, spune Tabitha. Reuşeşte să se ridice din pat, dar pare mai mică, mai scundă; durerea a slăbit-o. Sadie este sora lui. Iar tu eşti sora mea.

— Şi eu distrug totul, spune Harper.

— Şi tu distrugi totul, spune Tabitha. De când sunt aici, trăiesc cu teama ca oamenii să nu mă scuipe. Străinii sunt destul de răi, Harper.

— Trebuia să îmi spui că te vezi cu Franklin, spune Harper. Te-aş fi avertizat.

— M-ai fi avertizat că ţi-ai tras-o cu soţul surorii lui?

— Da, spune Harper.

— Ești atât de egoistă! Întotdeauna ai fost. Ai plecat cu Billy. M-ai părăsit şi n-ai privit niciodată în urmă.

Harper priveşte lung. Tabitha suferă. Aruncă venin pentru că suferă. Dar acum, dacă Tabitha tot a deschis subiectul, lui Harper i s-a oferit ceva ce nu i s-a oferit până atunci: o şansă de a se apăra.

— Nu este adevărat. Ceea ce am făcut a fost corect. Am tras la sorţi. Chiar ţi-am dat cea mai bună şansă din trei, Pony, şi tot ai pierdut. Şi nimeni nu a fost mai surprins decât mine. Să câştig şansa de a pleca cu Billy a fost singura dată când te-am învins la ceva. Şi pentru asta m-ai făcut să mă simt îngrozitor toată viaţa.

— După ce a murit Julian mi-am promis că...

— Ceea ce s-a întâmplat cu Julian nu a fost vina mea, spune Harper. Şi nu a fost nici vina ta. Nu a fost vina nimănui, Tabitha. Se simte uşurată să îşi poată susţine punctul de vedere după atâţia ani de tăcere. Julian era bolnav. A murit. A fost tragic, Tabitha, şi nu pot pretinde că ştiu cum este să pierzi un copil, însă presupun că este de zeci sau de mii de ori mai mare decât cea mai mare durere pe care am simţit-o vreodată. Nu am înţeles niciodată de ce m-ai învinovăţit pe mine, de ce m-ai dat afară din casă, de ce mi-ai interzis să vin la înmormântare şi de ce m-ai alungat din viaţa ta, dar tu ai mereu dreptate, iar eu greşesc mereu, aşa că nu am pus niciodată la îndoială acest fapt. Am acceptat vina. Timp de 14 ani, Tabitha, am crezut că sunt rea. Probabil de aceea m-am încurcat cu Joey Bowen. M-am desconsiderat: ce conta dacă livram un pachet pentru el? Ce conta dacă mergeam la puşcărie? Ce conta dacă mă găseau plutind moartă în portul Edgartown? Tu deja mă făcuseşi să mă simt mizerabil. Şi, dacă mă gândesc bine, poate că de aceea am avut atâtea probleme cu bărbaţii. Pentru că îl aşteptam pe acela care să mă asigure că însemn ceva. Reed Zimmer a fost cel care, în sfârşit, a făcut lucrul acesta. M-a iubit, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine decât aş fi crezut vreodată de la moartea lui Julian. Ştiam că este căsătorit şi ştiam că nu este bine ce fac. Dar îl iubeam atât de mult şi îmi doream atât de mult să mă iubească, încât am fost neputincioasă. Poate că acum, când eşti îndrăgostită de Franklin, poţi înţelege asta.

— Îmi pare rău că nu consider iubire distrugerea unei căsnicii, spune Tabitha. Ești egoistă iresponsabilă şi...

— Şi greşesc întotdeauna, spune Harper.

— Ai greşit că i-ai furat bărbatul altei femei, spune Tabitha. Şi ai greşit în noaptea în care Julian a murit. Recunoaşte!

— Dacă te ajută să auzi asta, o voi spune. Voi striga în gura mare. Am greşit. În noaptea în care a murit Julian, am greşit. Am luat o decizie pentru

amândouă. Am avut curaj. Dar, chiar dacă nu aş fi avut curaj, chiar dacă nu aş fi venit în Nantucket, el tot ar fi murit. Ştii asta. În adâncul sufletului tău, cred că ştii asta.

— Ieşi afară! spune Tabitha.

— Tabitha.

— Ieşi afară! repetă Tabitha.

•

Întoarsă la duplex, Harper îşi aruncă geanta ei şi pe a lui Ainsley în jeepul închiriat. Încă este şocată când se duce să o ia pe Ainsley de la Five Corners.

— Schimbare de plan, spune ea cu un zâmbet fals. Luăm feribotul în seara aceasta.

— Of, spune Ainsley. De ce nu mai putem sta?

— Pentru că... nu putem!

Tabitha

O aude pe Harper ieşind în trombă de pe alee. După ce simte dulcea răzbunare, se prăbuşeşte pe pat şi plânge din nou. Îşi aminteşte de prima suferinţă: nu este corect că Tabitha a rămas cu Eleanor şi şi-a petrecut viaţa de adult la standardele ei imposibile, în timp ce Harper a rămas cu Billy şi a făcut tot ce şi-a dorit. A livrat droguri! S-a culcat cu doctorul însurat al lui Billy.

Ce s-a întâmplat în noaptea în care a murit Julian a fost vina lui Harper! Cine putea fi de vină?

Şi totuşi, plecarea lui Harper îi lasă un gol imens în suflet. E sora ei geamănă. Nu sunt aceeaşi persoană, nici pe departe, însă Tabitha o cunoaşte pe Harper, o cunoaşte prea bine. Îşi iubeşte sora? Da, este conştientă de asta. Însă furia o macină. Tabitha trebuie să egaleze scorul. Trebuie să se răzbune pentru ca ea şi Harper să fie la egalitate. În seara asta este şansa ei. Chiar acum.

Urcă în FJ40 şi merge la Our Market, în Oak Bluffs, de unde cumpără o sticlă foarte rece de rozé Domaines Ott şi un tirbuşon clasic. Şi, dacă tot se află aici, câteva doze de Jägermeister. Casiera o priveşte ciudat şi spune:

— Harper? Am crezut că ai plecat de pe insulă.

Tabitha zâmbeşte voioasă.

— M-am întors, spune ea.

•

Merge în partea de sus a insulei, pe South Road. Coteşte pe un drum noroios, pentru că are nevoie de un loc liniştit unde să bea şi să se gândească. Drumul se termină la nişte copaci, însă dincolo de copaci Tabitha zăreşte apă. Îşi duce cumpărăturile pe o plajă mică, unde este atacată imediat de ţânţari şi musculiţe. Nu îi pasă. Acesta este locul de care are nevoie: singurătate.

A uitat să îşi aducă o ceaşcă; va trebui să bea rozéul rece din sticlă, ca un vagabond provensal. Păi, fie. De vreme ce pretinde că este Harper, ar putea să înceapă să se comporte ca ea.

Trage câte o duşcă de vin, apoi soarbe ultimele înghiţituri. Capul i se învârte. Nu a mai mâncat de... zile întregi. De când a luat prânzul în ziua în care Franklin a dispărut pentru prima dată. Vinul îi dă o stare de relaxare. În sfârşit poate respira profund, îşi poate da capul pe spate, îşi poate întinde braţele. Câteva înghiţituri în plus şi apoi îşi vede de drum.

•

Ajunsă înapoi în mașină, se adună. Își strânge părul într-o coadă de cal şi zâmbește în oglinda retrovizoare. În sinea ei, ştie că este complet diferită de Harper, însă restul lumii le consideră identice. Până şi Billy şi Eleanor le încurcau uneori. Într-un an, Eleanor, fără să își dea seama, a pus greșit numele gemenelor pe fotografia trimisă cu felicitarea de Crăciun. Harper şi Tabitha s-au întrebat dacă să îi spună sau nu, dar în final au hotărât că nu merita agitaţia. Eleanor fie ar fi aruncat setul de felicitări şi le-ar fi pus din nou să stea pentru poză, fie, mai rău, ar fi spus că nimeni nu va observa diferenţa. Deci ce mai conta?

Tabitha își amintește că Harper a fost mai supărată decât ea pentru această greșeală. Încercase să o convingă să îi spună lui Eleanor, însă ea a convins-o să păstreze tăcerea. Tabitha își amintește că s-a simţit indignată de nemulţumirea lui Harper. De ce nu s-ar simţi Harper recunoscătoare că a fost confundată cu Tabitha? De ce voise atât de vehement să își certifice propria identitate?

În copilărie, Tabitha a iubit-o mai mult pe Harper decât Harper pe ea. E posibil aşa ceva? În anul în care Tabitha a devenit ponei, Harper a fost singura persoană pe care o lăsa să călărească pe spatele ei, deși fusese întrebată şi de copiii mai mici din cartier. Iar tot timpul copilăriei lor, Harper a fost singura persoană pe care a lăsat-o să îi pieptene părul, să o scarpine pe spate ori să o dea cu loţiune de bronzat. Harper se născuse cu obrazul mai gros. Nu-i păsa cum arăta; nu-i păsa de note sau de activităţile de la şcoală. Făcea destule eforturi să se ridice la standardele imposibil de înalte ale lui Eleanor, deşi nu-i prea păsa de aprobările lui Eleanor sau de ale lui Billy.

Indiferenţa aceasta sigur o va costa peste ani.

Tabitha conduce pe South Road către Aquinnah, fiind atentă să nu rateze indicatorul simplu de lemn. Nu își amintește exact unde este, dar este sigură că îl va recunoaște când îl va vedea.

Poate că a fost distrasă şi a trecut de el sau poate că era mai aproape de Chilmark decât s-ar fi gândit. Când trece podul, își dă seama că este prea departe, aşa că întoarce şi pornește înapoi. Îl va găsi. Trebuie să îl găsească. Speră doar să îl găsească curând, pentru că se întunecă.

Vechea Sheep Crossing... „Prima căsuţă după ce cotești este locul unde se ascunde cumnatul meu”.

A spus prima căsuţă după ce cotești? Pe stânga sau pe dreapta? Pare că a trecut atâta vreme de la noaptea aceea de la Outermost Inn!

Apoi, chiar când Tabitha se întreabă dacă Franklin a mers pe South Road – poate că era drumul naţional? –, vede semnul. Da! Aici este! Frânează.

Îndoielile dau buzna în mintea ei, asemenea locurilor năvălite de curioşi în cazul dezastrelor iminente. Ce face? Ce speră să obţină? Tabitha trece foarte încet de prima alee de pe stânga, pentru a putea privi cu atenţie casa. Este o casă simplă cu obloane gri şi ornamente albe; arată ca una dintre sutele de case din Nantucket. Pe alee este parcat un Lexus negru, iar o bicicletă de curse e sprijinită de balustrada verandei. Lexus negru e maşină de doctor? Oare doctorul Reed merge cu o bicicletă de curse? Tabitha nu ştie nimic despre acest bărbat. Nici măcar nu îşi aminteşte cum arată; abia l-a zărit după ce a fost plesnită şi udată de soţia lui. A reţinut doar că era un bărbat lângă Sadie care încerca să o controleze.

Tabitha trece pe lângă casă. Drumul se termină, dar există un loc retras ca să poată trage pe dreapta şi să se odihnească.

Se clatină de la sticla de vin. Iar lucrul acesta deschide cutia Pandorei.

•

Este jumătatea lunii august 2003, Julian încă nu a împlinit trei luni, iar Tabitha arată ca o femeie rătăcită în sălbăticie şi declarată moartă. De când s-a născut Julian, nu a mâncat o masă completă şi nici nu a dormit mai mult de câteva ore. Acum, ea şi Julian sunt acasă cu Wyatt şi Ainsley; li s-a permis să plece din spital, ceea ce este şi o veste bună, şi o veste proastă. Bună pentru că nimeni nu îşi doreşte să locuiască într-un spital. Proastă pentru că în spital Julian era monitorizat toată ziua.

Acum sunt acasă, Wyatt s-a întors la muncă, iar Tabitha a plecat cu Ainsley şi Julian. Obosită este puţin spus pentru a descrie starea ei, aflată la limita răbdării. La finalul primei săptămâni, o plesneşte pe Ainsley. Când Ainsley plânge, Tabitha o scutură cu putere. Nu atât de tare încât să o rănească, dar suficient de tare ca să o sperie. Tabitha îl sună pe Wyatt la serviciu, suspinând. Nu mai poate face faţă, spune ea. Nu mai poate face faţă singură. Trebuie să vină să o ajute.

— Şi cum ne vom descurca cu banii? întreabă el.

El refuză categoric ajutorul financiar din partea lui Eleanor. Este ca şi cum ar provoca-o pe Tabitha să îi sugereze lucrul acesta pentru a o abandona.

— Las-o baltă, spune Tabitha.

•

În ziua următoare, Harper intră pe uşă.

— Sunt aici, anunţă ea triumfătoare, de parcă ea este soluţia tuturor problemelor Tabithei. Mi-am luat liber patru zile de la muncă. Nu trebuie să mă întorc până duminică.

Scoate din geantă o sticlă de şampanie rozé Billecart-Salmon, care, spune ea, este delicioasă; a luat sticla de la Dahlia, restaurantul unde lucrează ca ospătăriţă.

— Dar ai plătit pentru ea, nu-i așa? întreabă Tabitha.

— Da, spune Harper făcându-i cu ochiul. Cu muncă grea și atitudine exemplară.

Tabithei nu-i pasă dacă Harper a furat o sticlă de șampanie de la locul de muncă. Ce contează?

— Oricum nu apucăm să o bem, spune Tabitha. Alăptez.

— Stoarce-te și depozitează, spune Harper. Sunt convinsă că ai suficient lapte în congelator pentru a hrăni toți puștii Gosselin. Sticla aceasta e pentru noi.

— Fie, Harper, spune Tabitha.

Îi vine iarăși să plângă fără motiv; poate pentru că își dorește cu disperare să bea șampanie, dar pur și simplu nu poate. Julian începe să scâncească și Harper spune:

— Acesta-i băiatul meu! Se uită spre Tabitha. Tu stai! Sau, mai bine spus, du-te și trage un pui de somn! Mă ocup eu de copii, apoi de cină. Arăți ca Flat Stanley.

Tabitha ar vrea să protesteze. Ar vrea să îi amintească lui Harper că habar nu are cum să aibă grijă de un copil mic sau de un nou-născut bolnav; nu este ceva cu care să fie obișnuită. Dar Tabitha este mult prea obosită pentru a protesta. Oferta de a trage un pui de somn, un pui de somn neîntrerupt, urmat de o cină gătită în casă este prea tentantă pentru a fi refuzată.

•

Se pare că Harper este o doică pricepută și o bucătăreasă excelentă. Face ciorbă de pește cu scoici, midii și bucăți de homar. Tabitha mănâncă trei boluri cu salată și supă cu crutoane și apoi, surprinzător, se simte din nou om.

Sosirea lui Harper în Nantucket este, de fapt, soluția tuturor problemelor. Ainsley are doi ani și abia începe să vorbească; pune întrebări permanent, cea mai frecventă fiind „de ce?”, întrebare la care Harper alege unul din trei răspunsuri:

„Pentru că este luna de pe cer.

Pentru că am un urcior la ochi.

Pentru că băiatul mă face să oftez”.

Ainsley acceptă toate cele trei răspunsuri, aprobând solemn, de parcă i s-ar fi oferit sfaturi înțelepte valoroase.

Harper este extraordinară și cu Julian. Nu spune cât de palid este; nu îi compară scâncetul plăpând cu sunetul unei jucării căreia i s-a stricat cheița. Îl tratează ca pe un copil normal. Îl alintă *armăsar* și *căluț*. Iar când este de neconsolat și nu reușește să îl potolească ori să îl îngrijească, dansează cu el

prin cameră, cântându-i *If I Had $ 1.000.000* al celor de la Barenaked Ladies, cu care îl adoarme imediat.

Wyatt este impresionat:

— Se pricepe să îl îngrijească.

Tabitha aprobă. O parte din ea se simte revoltată că s-a dovedit a fi atât de pricepută cu copiii, dar cealaltă parte se simte relaxată. De când a venit Harper, a dormit mai mult decât în cele trei luni dinainte.

În ultima ei zi plină, Harper se trezește dimineață și merge cu bicicleta Tabithei prin oraș. Se întoarce acasă cu un buchet de flori sălbatice pe care le-a cumpărat de la una dintre mașinile fermierilor de pe Main Street.

— Ceva care să îți amintească de mine, spune ea, punând florile în apă și lăsându-le pe blatul din bucătărie. Și apropo de asta, diseară ieșim în oraș.

— Ba nu ieșim, spune Tabitha.

— Oh, ba da, ieșim, insistă Harper. Wyatt a fost de acord. Rămâne el acasă cu copiii. Crede că e o idee bună.

— El nu crede că este o idee bună, spune Tabitha.

Wyatt este îngrozit să rămână singur acasă cu copiii, acesta fiind unul dintre motivele oboselii Tabithei.

— Ei bine, l-am convins, spune Harper. Mergem să bem șampania pe care am adus-o, să luăm cina și să dansăm la Chicken Box.

La auzul acestor cuvinte, Tabitha râde. Sigur nu vor merge să danseze la Chicken Box. Tabitha nu a mai fost la Chicken Box din prima ei vară petrecută în Nantucket.

— Nu cred că înțelegi, spune ea, pentru că tu ai o viață fără responsabilități. Dar eu am doi copii, Harper. Sunt *mamă.* Nu pot să ies pur și simplu la un chef sălbatic.

— Cine a spus ceva de chef sălbatic? întreabă Harper. Adormim copiii, apoi ieșim. Avem rezervare la ora 20.30 la 21 Federal. Apoi mergem la Box în prima tură. Suntem acasă până la miezul nopții. Totul este aranjat. Nu ai voie să bați în retragere. Ai nevoie de asta, Tabitha! Mi-e teamă că, dacă nu te relaxezi, luna viitoare vin să te internez la Sapphire Farms.

•

Abia acum, după atâta vreme, Tabitha analizează clar de ce a lăsat-o pe Harper să o convingă să iasă. Să fi fost faptul că a menționat Sapphire Farms, clinica psihiatrică pentru doamnele rafinate din Boston care suferă de depresie? Eleanor avea câteva prietene care fuseseră la Sapphire Farms sub pretextul că aveau nevoie de liniște, departe de oraș, deși gemenele știau că această călătorie la Sapphire Farms însemna că aceste doamne fie au fost demente, fie incapabile să facă față traiului zilnic. Oare Tabithei i-a fost teamă de Harper, fiind incapabilă să se opună? Să fi fost faptul că evadarea

din rutină – chiar şi pentru patru sau cinci ore – fusese prea tentantă ca să poată rezista?

Da, Harper venise cu o ofertă irezistibilă. Era şarpele care oferea mărul din pomul interzis. Şi Tabitha, fiind vulnerabilă şi foarte slăbită, a muşcat din plin.

•

Tabitha nu îşi aminteşte să fi fost agitată sau îngrijorată. Nu îşi aminteşte să-l fi întrebat pe Wyatt dacă era de acord ca ea să iasă; nu îşi aminteşte să se fi întors să-i mai sărute o dată pe Ainsley şi apoi pe Julian. Îşi aminteşte că şi-a pus rochia albă, vaporoasă de vară. Îşi aminteşte că a lăsat-o pe Harper să-i împletească părul. Îşi aminteşte că a scos o margaretă din buchetul de flori sălbatice şi i-a prins-o după ureche.

S-au hotărât să ia sticla de Billecart-Salmon până la capătul debarcaderului Old South, unde Harper desface dopul în port şi se aşază pe marginea docului cu picioarele în apă, trecând sticla de la una la alta, trăgând câte o duşcă, înghiţind şi fiind încântate de nelegiuirea lor.

Sau cel puţin Tabitha este încântată. Se simte ca un om nou – sau, mai degrabă, ca un om vechi, ca omul care era înainte să devină mamă la 22 de ani.

Îşi pun sandalele şi merg pe jos până la 21 Federal, restaurantul preferat al Tabithei. Se gândeşte să sune să vadă ce face Wyatt, dar nu o face. Dacă aude copilul plângând, noaptea ei va fi distrusă.

Se aşază la o masă de două persoane din prima sală a restaurantului. Împart un apetitiv din budincă de ciuperci portobello cu parmezan, apoi împart un calcan prăjit şi o sticlă de Sancerre foarte rece. Împart o cremă de zahăr ars. Toată lumea din restaurant se uită la ele, văzând dublu. Gemene. Identice. Sunt bărbaţi la bar care se oferă să le facă cinste cu băutură după masă. Bărbaţii sunt mai în vârstă, îmbrăcaţi elegant. Par înstăriţi. Par căsătoriţi.

— Ignoră-i! spune Harper. Au o pasiune pentru gemene.

Dar Tabitha nu vrea să-i ignore. Nu şi-a imaginat niciodată că se va simţi dorită din nou, şi aceşti oameni par atât de siguri pe ei, atât de mondeni! Acesta era genul de bărbat cu care Eleanor voia ca ea să se căsătorească, este sigură. Eleanor nu a vrut ca ea să îşi petreacă restul vieţii cu un zugrav care nu are nici măcar o asigurare decentă de sănătate. Tabitha le face cu ochiul bărbaţilor, apoi le face semn.

— Nu, spune Harper, prinzând-o de braţ. Nu o facem în noaptea asta, Pony.

•

Afară, Harper face semn unui taxi şi merg la Chicken Box. Harper cumpără câte două beri pentru fiecare, apoi îşi fac loc până în faţă, unde pot vedea trupa.

Dansează destrăbălat, cu mâinile în aer. Trupa cântă *With or Without You* al celor de la U2, iar Harper îşi pune braţul pe după gâtul Tabithei şi fredonează amândouă cele mai adevărate cuvinte scrise vreodată într-un cântec. Cel puţin pentru ele.

„Nu pot trăi... cu sau fără tine”.

Ajung acasă după ora 1 dimineaţa. Tivul rochiei Tabithei a fost călcat în picioare; bentiţa îi cade din păr. Dar este fericită. Pentru prima dată după luni întregi, este fericită.

•

În casă este linişte, şi Tabitha îi face semn lui Harper, care caută prin frigider ceva de mâncare, să nu facă zgomot.

— Pot face popcorn? întreabă Harper.

— Prea mult zgomot, răspunde Tabitha.

Merge în vârful degetelor în camera bebeluşului şi imediat îi curge laptele. Oftează la gândul că trebuie să se mulgă, să pună lapte într-un biberon şi să-l încălzească. Se apleacă să îşi sărute fiul. Pentru că este atât de beată, atât de ameţită de la vin, muzică şi libertate, îi ia câteva clipe să îşi dea seama că este ceva în neregulă.

•

Tabitha nu vrea să îşi amintească mai mult, dar uşa amintirilor este grea şi rămâne deschisă, neputând s-o trântească pentru a o închide.

•

Tabitha îl ridică pe Julian şi îşi apropie urechea de pieptul lui. Brusc începe să ţipe încontinuu. Harper ajunge prima, ţinând în mână o lingură mânjită cu unt de arahide. Tabitha îi dă bebeluşul lui Harper, care scapă lingura pe jos.

— Salvează-l! ţipă Tabitha de parcă Harper ar putea face asta.

Aleargă la spitalul de peste drum şi dau buzna în sala de urgenţă. Harper plânge şi ea, ceea ce o sperie pe Tabitha. Harper îl pune pe Julian în braţele unei asistente.

— Salvează-l! răcneşte ea.

Doctorul de gardă îi aplică măsuri de prim ajutor şi respiraţie gură la gură, însă Julian nu răspunde. Doctorul nu declară ora decesului, pentru că bebeluşul era deja mort când l-au adus.

La un moment dat, în timpul nopţii, a încetat să mai respire.

Unde era Wyatt în tot acest timp? – se întreabă Tabitha. Era la spital, trebuia să fi fost. Sau a rămas acasă cu Ainsley? Da, asta a fost – Wyatt a

rămas acasă, dormind în patul dublu al lui Ainsley, cu un exemplar C*urious George Goes to the Zoo* deschisă pe piept, Ainsley dormind dusă lângă el. Tabitha ar fi trebuit să îl învinovăţească pe Wyatt. Singura noapte în care a fost lăsat acasă să se ocupe de copii se termină cu o tragedie. Însă nu l-a învinovăţit niciodată pe Wyatt pentru ce s-a întâmplat. La momentul respectiv, a fost la fel de distrus ca ea, poate chiar mai tare.

Nu, cea învinovăţită a fost Harper. Îi adusese un buchet de flori sălbatice în casă; cel mai probabil, polenul a fost fatal pentru plămânii sensibili ai lui Julian. Harper a fost cea care a insistat ca Tabitha să iasă în oraş. Ea a fost cea care a dus-o pe căi greşite. Dacă Tabitha ar fi stat acasă, lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat.

Harper este vinovată.

Harper este vinovată.

Harper este vinovată.

•

Tabitha întoarce maşina şi conduce înapoi la căsuţa unde se află Lexusul şi bicicleta. Acolo locuieşte doctorul Zimmer. Acum este sigură de lucrul acesta. Intră pe alee şi opreşte motorul. Măreşte pasul şi bate la uşa de la intrare, apoi aşteaptă. Ochii îi ard. Limba i se umflă. Ce caută aici? Ce va spune? Nu este sigură, dar nu pare să se oprească.

Uşa se deschide. Este doctorul. Îl recunoaşte imediat, chiar dacă abia l-a zărit la recepţie. Şi doctorul Reed o recunoaşte. Ochii lui sunt plini de... Ei bine, singurul cuvânt care îi vine în minte este mirare. Şi iubire.

— Harper? şopteşte el.

Tabitha se gândeşte că acesta este felul în care ar vrea ca Franklin să o privească. Îşi dă seama că *aşa* o priveşte Franklin. Însă nu mai contează.

— Bună, spune Tabitha şi intră în casă.

Nantucket

La clasa întâi, feribotul acceptă şi scaune cu rotile – aşa călătoreşte Eleanor înapoi în Nantucket, însoţită de sora ei, Flossie, şi de menajera ei de atâţia ani, Felipa Ramirez. Lui Eleanor nu îi place că toată lumea de pe feribot o tratează ca pe o persoană invalidă, dar – deşi acum poate face câţiva paşi singură – nu poate să urce rampa fără ajutor; prin urmare, un scaun cu rotile este un rău necesar. Şocul ei legat de handicap este eclipsat de uşurarea că va ajunge acasă în Nantucket.

Bostonul i-a fost dintotdeauna casă, dar vara, niciun loc nu se compară cu insula.

Câţi îşi amintesc vara lui 1968, când Eleanor a pus pentru prima dată piciorul în Nantucket? Se întâmpla în luna ei de miere cu Billy Frost. Cei doi au făcut o croazieră în Nantucket pe un Hattera de 15 metri, condus de un pescar pensionat din Cape Verdean, pe nume Barker. Acesta îi dusese în Vineyard pentru trei zile, unde Eleanor şi Billy au stat la Katama Shores Motor Inn. Billy a închiriat un CJ-7 şi au mers la plaja pentru nudişti. A intrat în apă fără slip, însă Eleanor a rămas cu costumul de baie pe ea, în ciuda faptului că toţi ceilalţi oameni de pe plajă o priveau de parcă era oaia neagră. Au dansat până târziu la Dunes a Go Go şi a fost chiar distractiv, dar Eleanor s-a simţit acasă abia când au ajuns în Nantucket, unde lucrurile erau mai serioase. Au luat un apartament la Roberts House, pe străduţele pietruite; mergeau două străzi în fiecare seară pentru a cina la Opera House. Închiriau biciclete şi pedalau spre Sconset, unde mâncau la prânz stridii şi supă de praz şi cartofi la Chanticleer. După ce plecau de la masa de prânz, îl spionau pe Paul Newman jucând tenis peste drum la Casino.

— Mergem să ne prezentăm? întrebase Eleanor.

— Sigur că nu, dragă! spusese Billy.

Eleanor dorise să cumpere teren în Nantucket, dar Billy prefera Vineyard, unde, e adevărat, preţurile erau mult mai accesibile. S-au certat timp de 20 de ani pe acest subiect, până când au divorţat – şi apoi fiecare dintre ei a obţinut ce şi-a dorit, a presupus Eleanor, deşi, fără îndoială, a avut momente când şi-ar fi dorit să fie mai flexibilă.

•

Eleanor a primit veşti de la Tabitha de o mulţime de ori – şi de la Harper de două ori –, deşi conversaţiile cu ambele gemene au fost categoric unilaterale. Eleanor povesteşte ce mai face, cum se simte, despre progresele

terapiei fizice şi efortul de a renunţa la calmante. Într-o dimineaţă, îşi dă seama că niciuna din gemene nu a povestit nimic despre ea, dar apoi Eleanor se gândeşte că, dacă le-ar fi întrebat ce fac, ar fi evitat adevărul. Pentru a-şi da seama ce se petrece, Eleanor va trebui să ajungă acasă şi să se convingă cu ochii ei.

•

Este întâmpinată la feribot de şoferul ei obişnuit de taxi, Chet Holland. Sora lui Chet este o femeie transsexuală, pe nume Desirée, iar Desirée Holland adoră să poarte marca ERF, fapt care, în secret, o încântă pe Eleanor. Îi zâmbeşte lui Chet şi îi face cunoştinţă cu Flossie.

— Sora mea mai mică, Flossie.

— Ah, da?! spune Chet.

Sora este varianta mai mică şi mai plină de viaţă a lui Eleanor, cu părul blond platinat în loc de argintiu. Şi cu sâni falşi, dacă Chet ar trebui să ghicească.

— Sunteţi bucuroasă să fiţi din nou pe insulă?

Flossie îşi dă ochii peste cap.

— Nu am treabă cu fasolea gătită din Boston şi cu insulele ceţoase. Mie îmi place Florida.

Ba bine că nu! – se gândeşte Chet. Şi el îşi umple timpul liber visând cu ochii deschişi la Florida. Se uită la mâna stângă a lui Flossie, sora mai mică a lui Eleanor, gândindu-se că i-ar plăcea să o invite în oraş şi să îi arate locurile frumoase din Nantucket. Însă Flossie poartă un inel cu piatră cât aisbergul din Titanic pe inelar. Nu contează.

Chet intră pe aleea lui Eleanor, pe Cliff Road.

— Stai puţin, spune Eleanor. Asta e adresa corectă!

— Cu siguranţă, spune Chet.

E adevărat, nu a dus-o nicăieri pe Eleanor toată vara, însă aceasta este casa ei, e sigur de acest lucru. Frânează şi o aşteaptă să se orienteze. Îmbătrâneşte şi în plus este un geniu creator – cel puţin conform fratelui/surorii lui Dave/Desirée aşa că probabil mintea ei este prea ticsită de noile modele pentru a-şi aminti cum arată casa. Einstein avea o problemă asemănătoare – nu îşi ştia propriul număr de telefon.

— Nu am mai fost aici de pe vremea când era Slick Willie preşedinte, spune Flossie. Însă este exact aşa cum mi-o amintesc, Ellie. Poate chiar mai drăguţă!

Menajera spune ceva în spaniolă care pare urgent. Arată spre casă.

— Aşteaptă o clipă, spune Eleanor.

Este confuză. Este casa ei, dar lipsește ceva. Se blestemă că a luat mai mult oxicodone de dimineață. A simțit că trebuie să scape de chinul călătoriei, dar a tulburat-o complet. Pocnește din degete.

— Știu ce s-a întâmplat, spune ea. Nu recunosc acea mașină.

Arată către Broncoul bleumarin de pe aleea dinspre casa de oaspeți. A cui este? Pare genul de mașină pe care l-ar conduce un tânăr răsfățat sau un bărbat care trece prin criza vârstei a doua. Poate că este a iubitului lui Ainsley. Sau poate a iubitului Tabithei. Cineva nou? Eleanor nu înțelege de ce Tabitha s-a despărțit de Ramsay Striker. Eleanor nu i-a spus cât de mult a durut-o despărțirea. S-a comportat așa cum a făcut de fiecare dată în situațiile neplăcute: le-a ignorat.

Eleanor cercetează încă o clipă mașina. Își dă seama că a mai văzut-o, dar când? apoi își amintește: a mers cu ea pe drumul către slujba de comemorare a lui Billy. Este mașina lui Harper! Dar ce să caute mașina lui Harper aici, în Nantucket? Eleanor încearcă să dezlege misterul; nu se poate gândi la niciun motiv.

— Desigur, este casa mea, spune Eleanor. Nu știu ce se întâmplă cu mine. Îi spune lui Chet: Mergi înainte!

•

Felipa și Flossie pregătesc dormitorul de la primul etaj, în timp ce Eleanor se odihnește în fotoliu pe veranda închisă în sticlă, care are vederea către Nantucket Sound. De pe telefonul de acasă încearcă să o sune pe Tabitha, dar nu îi răspunde nimeni, iar Eleanor nu are încredere în mesajele vocale. Se simte prea obosită pentru a suna la magazin. Sincer, magazinul acela este blestemul ei. Tabitha nu a știut să se ocupe de administrarea lui în ultimii ani, transformându-l într-un eșec financiar. Eleanor s-a gândit serios să îl închidă, dar, dacă ar fi făcut asta, Tabitha unde ar mai fi lucrat? Iar vara aceasta lucrează și Ainsley la magazin, deși Eleanor nu a aflat dacă îi place sau nu. Probabil că stă și se joacă pe blestematul de telefon.

În opinia lui Eleanor, telefoanele au devenit o calamitate a societății moderne. Probabil cel mai bun lucru în Boston a fost ruperea de realitate.

•

Totuși, i-au lipsit vederea la mare, lumânările Simon Pearce de pe măsuța din fața ei, parfumul acestei case și ticăitul acestor ceasuri. Și, de asemenea, i-au lipsit anumite delicatese culinare specifice din Nantucket – supa-cremă de homar de la Sea Grille, cheeseburgerul de la Le Languedoc, cartofii prăjiți cu trufe Asiago de la Fifty Six Union. Ar fi sadică dacă ar trimite-o pe Flossie la cumpărături, ca să aibă trei feluri pentru cina de diseară? Eleanor poate vorbi cu Chet să o ducă pe Flossie; i s-a părut că o place. Da, exact asta va face. Flossie se va întoarce în Palm Beach poimâine. Eleanor trebuie să se

bucure de compania lui Flossie cât încă o are aproape. Şi trebuie să o găsească pe Tabitha.

Când Flossie iese pe verandă cu două Mount Gay şi două tonice gigantice – probabil că e ora 17.00, se gândeşte Eleanor; Flossie e foarte punctuală când vine vorba de ora distracţiei, iar băuturile sunt întotdeauna reci şi foarte tari Eleanor îi dă instrucţiunile pentru cină.

Flossie îşi dă ochii peste cap.

— Nu putem lua totul de la acelaşi restaurant?

— Nu, spune Eleanor. Nu putem. Chet va fi şoferul tău. Îţi va plăcea.

— Lui îi va plăcea, spune Flossie şi râde în stilul ei caracteristic.

— Te-ar deranja foarte tare să treci pe la casa de oaspeţi şi să o iei pe Tabitha? o întreabă Eleanor.

— Cu drag, spune Flossie. Ridică un pahar în semn de noroc. Nu te voi minţi. Abia aştept să ajung acasă. Dar îmi vei lipsi enorm, Ellie.

Eleanor se înroşeşte. Este adevărat – partea bună de când şi-a fracturat şoldul a fost că a putut petrece ultimele săptămâni cu Flossie.

Surori, se gândeşte ea. Nu mai e nimeni ca ele.

•

Flossie se întoarce într-un suflet câteva minute mai târziu.

— Nu e nimeni în casa de oaspeţi, spune ea.

— Nimeni?

— Nimeni, repetă Flossie. Am lăsat un bilet pe blat că suntem acasă.

— Bine, spune Eleanor. Sunt sigură că Tabitha şi Ainsley sunt la magazin.

Dar la ora 20.00 – după ce au mâncat supa de homar, burgerul şi cartofii cu trufe – tot nu au nicio veste de la Tabitha. Eleanor încearcă să o sune pe telefonul mobil, dar intră mesageria vocală. O trimite din nou pe Flossie la casa de oaspeţi.

— Nu este nimeni acasă, spune Flossie.

Eleanor îşi încreţeşte buzele.

Ce se întâmplă de fapt aici?

•

Dimineaţă, Eleanor este trezită de sonerie. La început este dezorientată, iar somniferul pe care îl ia în fiecare seară pentru a dormi îi lasă gura uscată. Aude paşi uşori şi rapizi pe trepte, apoi aude voci. Apoi se aude o bătaie la uşa lui Eleanor.

— Intră, spune Eleanor cu vocea răguşită.

Uşa se deschide şi intră Tabitha. Eleanor clipeşte.

— Unde Dumnezeu ai fost?

— Mami? Sunt Harper.

— Poftim?

E Harper? E prea dimineaţă. Eleanor le deosebea întotdeauna pe gemene datorită faptului că Tabitha avea ochii ca migdalele, iar ai lui Harper erau mai rotunzi, de parcă era mereu uimită – însă această diferenţiere o poate face doar când gemenele stau una lângă alta. De cât timp nu s-a mai întâmplat asta?

— Sunt Harper.

— Eşti Harper, spune Eleanor.

Încearcă să se bucure de această întâmplare. I-a fost dor de Harper. A plecat să locuiască cu Billy. Dar acum Billy este mort.

Billy este mort, iar Eleanor este distrusă. Este o situaţie dureroasă. Pe vremuri, au fost un cuplu extraordinar.

Eleanor observă ceva schimbat pe chipul lui Harper, cel pe care nu l-a mai văzut de ani întregi, dar tot îşi dă seama. Fiica ei este supărată. Fiica ei are nevoie de ea. Cumva, Eleanor ştie exact ce are de făcut.

Îşi întinde braţele.

— Vino! spune ea. Vino la mami!

•

Adevărul iese la iveală: Harper şi Tabitha au făcut schimb de locuri, la fel ca gemenele din filmul acela pe care îl adorau. Harper a fost aici, în Nantucket, având grijă de Ainsley şi ocupându-se de magazin, iar Tabitha a fost în Vineyard, renovând casa lui Billy, ca fetele să o poată vinde şi să scoată un profit din ea. Apropo de profit, Harper, cu ajutorul unui biet suflet pe nume Caylee – nu poate fi un nume real, nu?! – a făcut nişte modificări nonconformiste în magazin – incluzând reţelele de socializare, se gândeşte Eleanor cutremurată –, dar vânzările au crescut cu 500 de procente faţă de anul anterior.

Eleanor acceptă vestea acestor modificări cu seninătate, fiind ea însăşi surprinsă. Probabil nu s-a trezit de tot.

Dar apoi Harper începe să plângă. Eleanor află despre aventura Tabithei cu constructorul şi că sora lui este femeia pe care Harper a trădat-o cu doctorul lui Billy. Constructorul nu mai poate ieşi cu Tabitha, iar Tabitha este distrusă. O învinovăţeşte pe Harper.

— Mă învinovăţeşte, mami, spune Harper.

Eleanor adoră că Harper încă îi spune *mami,* în timp ce Tabitha a trecut la *mamă* de când avea 10 ani.

— Mă ura de mult timp, dar după moartea lui Billy am reluat legătura şi cel puţin ne vorbeam. Dar acum s-a terminat pentru totdeauna.

— Prostii, spune Eleanor. O trimite pe Felipa să îi aducă telefonul, apoi nu doar că o sună pe Tabitha, dar îi lasă şi un mesaj: Tabitha, sunt mama ta. Vreau să vii imediat în Nantucket. Fără scuze. Te aştept aici în câteva ore. Cel

mai târziu! Închide telefonul şi îi dă părul de pe umeri lui Harper. Te-ai bronzat, spune ea. Este gata să îi ţină un discurs despre riduri şi îmbătrânirea prematură, dar, pentru că această dimineaţă este neobişnuită din toate punctele de vedere, se abţine. Îţi stă bine puţin bronzată.

Martha’s Vineyard

Toată lumea ştie că doctorul Reed Zimmer şi-a luat concediu din motive personale.

Cei mai mulţi ştiu că doctorul Zimmer a recunoscut că a avut o aventură cu fiica unui pacient. Acesta nu era un motiv întemeiat ca doctorul Zimmer să fie concediat, dar era un motiv întemeiat ca preşedintele administraţiei spitalului, Adam Greenfield, cunoscut drept Greenie, să îi sugereze să ia o pauză până când se liniştesc apele.

— La spital avem o reputaţie de păstrat, a spus Greenie.

Doctorul Zimmer s-a conformat fără discuţii.

Apoi s-a mutat din casa unde locuia cu soţia lui, Sadie.

Sadie a pus un anunţ pe uşa magazinului ei cu plăcinte pe care scria *Închis pe o perioadă nedeterminată.* A fost o mare dezamăgire pentru sutele de turişti care considerau plăcintele lui Sadie drept parte din experienţa lor de vară.

Unii s-au întrebat dacă Reed şi Sadie au plecat împreună de pe insulă, în încercarea de a-şi reface relaţia. Poate că s-au dus într-un loc unde nu îi cunoaşte nimeni. Casa lor, aflată chiar lângă Field Gallery, ar fi putut fi închiriată pentru o sumă frumuşică – cel puţin aşa a considerat agenta imobiliară Polly Childs când a venit în LR3-ul ei. A fost suficient de curioasă să tragă în faţa casei şi destul de îndrăzneaţă să bată la uşa de la intrare. Polly era la curent cu scandalurile şi zvonurile de pe insulă, o dată fiind chiar ea prinsă în tentaculele vicioase.

Sadie Zimmer a răspuns la uşă. Ştia cine este Polly Childs, desigur, deşi oficial nu se întâlniseră niciodată.

— Da?

— Mă întrebam, a spus Polly, dacă plănuieşti să îţi închiriezi casa în această vară. Am clienţi care ar plăti zeci de mii de dolari pe săptămână pentru ea în august.

Sadie i-a întors lui Polly un zâmbet plictisit, aproape tolerant.

— Nu se închiriază, a spus ea şi i-a închis uşa în nas lui Polly.

Ulterior, oamenii au spus că au zărit-o pe Sadie Zimmer la Alley’s General Store şi la Cronig’s, în partea de sus a insulei. Christine Velman a văzut-o pe Sadie conducând spre casa părinţilor ei în Katama, iar câteva zile mai târziu, într-o conversaţie în timpul întâlnirii la grupul de lectură Excellent Point, Lydia Phelps a confirmat că Sadie a rămas în Vineyard pe perioada verii,

deşi a luat o pauză de la afacerea cu plăcinte. Lydia i-a spus lui Christine că Reed s-a mutat, deşi nu se ştia dacă se află încă pe Vineyard sau dacă a plecat de pe insulă. Cei mai mulţi au bănuit că a plecat de pe insulă şi, după cum ştim, plecat de pe insulă înseamnă o zonă *foarte* mare.

Dar apoi, în seara zilei de 4 iulie, Ken Doll aproape că a lovit un biciclist pe South Road. Din fericire, a agăţat doar vesta reflectorizantă şi a virat brusc în afara drumului. Dar incidentul l-a tulburat pe Ken Doll. Cine merge cu bicicleta la ora 23.00? El se afla pe drum doar pentru că a trebuit să o ia pe fiica lui adolescentă, Justine, de la o petrecere din Lucy Vincent. A coborât geamul pentru a-l atenţiona pe biciclist, dar, când a văzut că era doctorul Reed Zimmer, a fost atât de surprins, încât a pornit maşina şi a plecat mai departe. Auzise că doctorul Zimmer plecase pentru totdeauna de pe insulă.

•

Dar nu. Reed Zimmer încă se afla pe Vineyard, locuind aproape izolat într-o casă a mătuşii unei colege de cameră de la Facultatea de Medicină, Dot, care păstra casa goală, mai puţin când o folosea un coleg de la Medicină. Doctorul Carter Mayne, colegul de la Facultatea de Medicină, a lucrat ca şef la secţia de boli infecţioase a Clinicii din Cleveland, o slujbă solicitantă, care îi permitea să aibă foarte puţin timp liber, aşa că, atunci când Reed a sunat spunând că are probleme în căsnicie şi a întrebat dacă poate folosi casa pe perioada verii, Carter i-a spus:

— Desigur, omule, este a ta. Cheia este sub covoraşul de la intrare. Îl anunţ pe paznic.

Carter a refuzat să-i ia lui Reed chirie la preţul pieţei, pentru că nimeni nu înţelegea problemele dintr-o căsnicie mai bine decât doctorul Carter Mayne. Era căsătorit a treia oară şi pe punctul să îşi părăsească soţia pentru o asistentă de la secţia de arşi.

•

Casa mătuşii lui Carter nu este specială, dar Reed nici nu vrea şi nici nu merită ceva special. Fiecare clipă de când Sadie l-a prins cu Harper la Lucy Vincent a fost un chin.

Iubirea lui Reed pentru Sadie a murit brusc în urmă cu un an şi jumătate: a fost ca şi cum cineva a schimbat butonul de pe *îndrăgostit* la *nu sunt îndrăgostit.* S-a întâmplat în zilele înnourate de ianuarie, în timpul unui viscol. Reed şi Sadie au rămas blocaţi în casă din cauza zăpezii căzute. Sadie a făcut focul şi a pus la cuptor o plăcintă cu ceapă şi costiţă; a deschis o sticlă de vin roşu şi au ascultat Harry Connick Jr. A tras un scaun lângă ea pe canapea şi a spus:

— Vino să stai lângă mine!

Reed s-a aşezat ascultător, iar ea i-a întins un pahar cu vin, pe care el l-a acceptat, în ciuda faptului că bea foarte rar, iar când o făcea – şi nu era nicio şansă să fie chemat la serviciu –, prefera o bere sau un whisky. Au ciocnit paharele, iar Sadie a spus:

— Sărută-mă!

Reed îşi aminteşte că a simţit repulsie. Nu a vrut să îşi sărute soţia. Nu fusese atras sau vrăjit de confortul de acasă pe timpul iernii. Şi-a dat seama unde se va ajunge: Sadie va dori ca el să facă dragoste cu ea, iar el pur şi simplu nu voia. A luat o înghiţitură de vin, în speranţa că alcoolul putea face minuni, că îl putea face să simtă ceva pentru femeia de lângă el. A fost salvat câteva clipe mai târziu de soneria telefonului: Reed era chemat la spital.

S-a gândit că este salvat. Cruţat.

Dar Reed nu era un laş. Era un om atent şi meticulos din fire. S-a gândit că, dacă butonul a fost oprit, la fel de bine poate fi pornit din nou.

În noaptea cu viscolul fusese chemat pentru o naştere – doctorul Vandermeer, de la obstetrică, rămăsese blocat în Woods Hole, iar Reed, care nu mai fusese într-o sală de naşteri de când făcea practică prin rotaţie în facultate, a considerat experienţa foarte plăcută. Pacienta, Alison, era mamă pentru prima dată şi fusese sfătuită să nască fără epidurală, însă copilul era mare şi a fost o adevărată luptă. Alison înjura şi ţipa; agonia de pe faţa ei îl agita pe Reed, iar el o încuraja să cedeze – să ia măcar un analgezic dar în final s-a bucurat că nu a făcut-o. Alison a făcut faţă fiecărei contracţii ca unui munte pe care trebuia să îl urce, iar Reed împreună cu două asistente de la neonatologie au pregătit drumul pentru un atlet de elită, precum Michael Phelps sau Lindsay Vonn. După patru ore de chin şi aproape 50 de minute de împins, Spencer Douglas, un băieţel frumos şi sănătos, a venit pe lume cântărind aproape patru kilograme.

Când Reed şi Sadie s-au reîntâlnit după viscol, aproape 36 de ore mai târziu, el i-a povestit cum a decurs naşterea. I-a spus despre hotărârea lui Alison, despre concentrarea din ochii ei, despre tăria şi voinţa ei, despre puterea feminină când se afla în cea mai profundă şi fascinantă clipă: aceea de a da naştere unui copil.

Reed fusese doctor mai bine de 20 de ani, şi totuşi a fost copleşit de acel moment.

A cuprins-o pe Sadie de umăr:

— Ar trebui să avem un copil!

— Poftim? a spus Sadie.

— De ce nu? a întrebat Reed.

De la naşterea lui Spencer Douglas, Reed se gândise mult la ideea de a avea un copil. Din câte înţelesese el, deseori copiii salvau căsniciile.

Dar numai gândul de a avea un copil a făcut-o pe Sadie să se schimbe radical. Nu doar că nu era de acord cu această idee, ci se simţea ofensată. Credea că sunt un cuplu singur, fără gânduri de a avea copii. Schimbarea lui Reed era o trădare. În acea noapte, Sadie a dormit în camera de oaspeţi. Dar apoi, câteva zile mai târziu, el a găsit-o înapoi în patul lor şi a crezut că şi-a revenit. A încercat să se strecoare în pat, însă ea l-a oprit.

— Nu eu sunt cea care trebuie să doarmă în salon, a spus ea. Tu ar trebui.

Prin urmare, timp de un an şi jumătate, Reed a dormit singur. Nu numai că Sadie nu a mai dormit lângă el, dar nu l-a mai atins deloc. A evitat să îi atingă mâinile când el îi dădea cheile sau ziarul; stătea departe de el în spaţiile mici. Uneori, Reed se întreba cât mai avea de gând să continue embargoul. Dintre ei doi, Sadie fusese cea cu atracţia – era prima care iniţia partidele de sex, prima care îi făcea masaj când Reed avea o zi proastă la muncă, cea care insista să se ţină de mână la filme. Într-o seară, Reed a spus:

— Ştii, Sadie, nu ai cum să rămâi însărcinată cu steriletul pus. Indiferent ce îmi doresc sau nu îmi doresc eu.

— Ştiu, a spus Sadie.

Împotrivirea ei părea să nu aibă de-a face cu teama de a nu rămâne însărcinată. Era mai degrabă un act de ostilitate, de putere, de tortură.

Reed ajunsese să se masturbeze la duş. Făcea plimbări lungi cu bicicleta. Rămânea peste noapte la spital; asistentele povesteau despre devotamentul lui faţă de pacienţi.

În octombrie, la zece luni de când trăia fără nicio atingere, niciun sărut, nicio mângâiere, Reed a cunoscut-o pe Harper Frost la Morning Glory Farm. A remarcat-o pe femeia care era la rând în faţa lui datorită felului în care stăteau blugii pe ea. Când ea s-a întors şi a văzut că este Harper Frost, fiica pacientului lui, Billy Frost, a rămas plăcut surprins. Reed o plăcea din mai multe motive pe Harper. Era o fată cu picioarele pe pământ; era îngrijorată de tratamentul lui Billy, dar nu încordată. Ea şi Billy aveau un schimb încântător de replici; lui Reed îi făcea plăcere să îi asculte stând de vorbă. Harper îl tachina pe tatăl ei în privinţa fumatului, băutului şi puzderiei de admiratoare, iar Billy îi dădea imediat replica lui Harper spunându-i că îl cicăleşte de parcă ar fi soţia sau mama lui. O numea „bătrânica mea”. Cei doi păreau foarte apropiaţi – discutau despre curăţatul scoicilor, pescuit, Dustin Pedroia şi viitorul celor de la Red Sox, despre dezavantajul lui Billy la Farm Neck (Billy spunea că era trei, Harper spunea că era 111) şi despre restaurantul din North End, care servea ravioli cu crab şi anghinare, pe care le adorau. Ascultându-i, Reed a simţit din nou dorinţa de a avea un copil. Se întreba cine va avea grijă de el la bătrâneţe.

Sadie? Nici vorbă!

La Morning Glory Farm, i-a cumpărat lui Harper o cafea, s-au aşezat şi au stat de vorbă, iar pentru Reed a fost cea mai frumoasă oră petrecută în ultimul timp. Două săptămâni mai târziu, într-o decizie de moment, dar la care Reed se gândise încă de când se despărţiseră la Morning Glory Farm, Reed a invitat-o pe Harper să bea ceva împreună. Reed a ştiut la ce risc se supune – să meargă să bea ceva, prelungindu-se apoi cu o cină, cu fiica pacientului –, dar, până când au ieşit din Atria în acea noapte, Reed şi-a spus că sunt doar prieteni. Reed avea o viaţă plină de oameni – pacienţii, colegii de la spital, familia soţiei lui –, dar în afară de Sadie nu mai avusese o prietenă din facultate. Iar acum putea spune că Sadie nu mai era prietena lui.

Reed a început să o sărute pe Harper. De ce? Pentru că aerul serii era în sfârşit răcoros după o vară atât de fierbinte? Pentru că se ameţise de la vin, de la mâncare, de la companie? Pentru că la cină Harper s-a atins involuntar de umărul lui, iar genunchiul ei de al lui? Asta fusese conjunctura, s-a gândit Reed mai târziu, când a încercat să analizeze acţiunile. Dar a fost laşitate. Decizia nu fusese forţată de împrejurări. Decizia fusese luată conştient. De el.

După ce a sărutat-o pe Harper, după ce au făcut dragoste pe bancheta din spate a maşinii lui, nimic nu mai putea fi ca înainte. Se gândea permanent la ea. La început, era doar o dorinţă sexuală. Gândurile lui erau captive în dorinţa copleşitoare a unui act care îi fusese negat atât de mult timp. În câteva săptămâni, au urmat conversaţii intime şi inevitabil împărtăşirea poveştilor personale, iar Reed şi-a dat seama că Harper era o fiinţă complexă. Aflase despre educaţia ei, despre părinţii şi sora ei geamănă, despre şcoala privată de elită, despre viaţa într-o casă de pe Beacon Hill. Dar perioada aceea s-a terminat. Părinţii ei au divorţat, Harper a mers la Tulane, apoi s-a mutat pe Martha’s Vineyard pentru a locui cu Billy. Reed a aflat despre joburile ei: umplerea cupelor de îngheţată, vânzarea biletelor de carusel, peisagistică pentru Jude Hogan şi, o dată sau de două ori pe săptămână, servirea băuturilor la Dahlia. Reed era şi mândru, şi ruşinat să recunoască faptul că nu pusese niciodată piciorul într-un bar. Se zvonea că sunt focare de cocaină, infidelităţi şi bani câştigaţi uşor. Harper căzuse pradă unui astfel de scenariu; fusese de acord, o singură dată, să livreze un pachet pentru Joey Bowen. Nu a ştiut că va fi periculos, dar s-a trezit încătuşată şi pusă cu faţa la pământ pe gazonul clientului. Era o ruşine publică, a spus ea. Reed i-a spus că s-ar fi putut termina mai rău; putea ajunge la închisoare. Harper i-a spus că mai bine ar fi lucrat în folosul comunităţii. În schimb, locuitorii de pe insulă au părut destul de hotărâţi să o facă să plătească în alte moduri.

Reed şi Harper s-au văzut la început o dată pe săptămână, apoi mai des. Dar, când vremea a început să se încălzească, Harper nu a mai fost atât de disponibilă. Reed a descoperit apoi că începuse să iasă cu un poliţist din Edgartown, Drew Truman, tânăr, charismatic şi cu multe relaţii. Lui Reed nu îi venea să creadă cât de tare l-a afectat această veste. Niciodată în viaţa lui nu fusese atât de gelos. Şi-a dat seama că nu are niciun drept; nu şi-au făcut niciun fel de promisiuni. Însă nu îi păsa. Nu putea suporta gândul ca Harper să fie cu altcineva. A plecat de la spital în timpul gărzii şi a apărut la duplexul ei, cerându-i să se despartă de Drew.

Ea i-a râs în faţă.

•

Doctorul Zimmer, omul de bază al spitalului, dacă nu şi al comunităţii, era prins în enigma oamenilor de rând. Era îndrăgostit de o persoană care nu era soţia lui, dar nu era sigur dacă avea curajul să pună capăt acestei căsnicii. Plecarea lui ar însemna durere, ruşine, supraveghere. Nu era sigur că putea face faţă; îi plăcea să fie bine văzut, ceea ce recunoştea că este un defect.

Reed a crezut că este de neînvins. A crezut că, spre deosebire de ceilalţi bărbaţi din istoria lumii care înşală, el nu va fi prins. Că va sta cu Harper până când Sadie va pleca de bunăvoie şi cu siguranţă lucrul acesta urma să se întâmple curând.

Sadie era la fel de nefericită ca el în această căsnicie. În primăvară, a început să vorbească mult despre Tad Morrissey, tâmplarul irlandez care lucra cu Franklin. Tad era minunat, a spus Sadie. Venise la magazinul cu plăcinte să monteze nişte rafturi noi şi reparase uşa din spate, pe care Sadie se chinuia mereu să o încuie vara.

Reed era convins că Sadie avea propria aventură – cu Tad Morrissey. Era ceva în neregulă cu asta? El şi Sadie erau discreţi, păstrau aparenţele. Au mers împreună la grătarul de la începutul verii în Lambert’s Cove, cu familia lui Sadie. Lui Reed îi plăcea familia lui Sadie: părinţii ei, Al şi Lydia; fratele ei, Franklin. Şi, ce să vezi, Franklin l-a adus şi pe Tad Morrissey la grătar, ca partenerul lui, a glumit el, dar în realitate, a bănuit Reed, Tad era partenerul lui Sadie. Probabil că Franklin ştia despre Sadie, iar Tad fusese adus acolo printr-o minciună. Desigur, nimeni nu a suspectat când Sadie s-a aşezat alături de Tad lângă foc sau când Sadie s-a ridicat să îi pună lui Tad mai multă salată de cartofi.

— Dacă tot te-ai ridicat, aş mai vrea şi eu puţină, a spus Reed. Dar Sadie s-a prefăcut că nu îl aude.

Sadie l-a băgat în seamă în noaptea aceea doar când i-a verificat mesajele – şi când a plecat de lângă foc ca să o sune înapoi pe Harper.

— Unde pleci? a întrebat Sadie. Nu eşti de gardă în noaptea asta.

— Un pacient a murit pe neaşteptate, a răspuns Reed.

Lydia a auzit şi şi-a făcut cruce. Sadie şi-a dat ochii peste cap, arătând cât de mult îi păsa de el. S-a întors, l-a întrebat pe Tad dacă mai vrea o bere, iar Reed a putut vorbi liniştit cu Harper.

•

Nu ar fi trebuit să se vadă cu ea la Lucy Vincent. Privind în urmă, lucrul acesta era cât se poate de evident. Dar Billy murise, iar Reed fusese la fel de surprins ca ea. Billy făcuse un stop cardiac pe lângă alte tulburări, dar Reed crezuse că va mai rezista multe săptămâni, poate chiar toată vara. Unii oameni au un instinct animalic de supravieţuire, iar Billy Frost era unul dintre ei. Părea genul de om nemuritor, în ciuda fazei terminale în care se afla.

Când a plecat de acasă, Reed a crezut că Sadie doarme. Era în dormitorul lor, cu uşile închise şi cu luminile stinse. Reed nu mai avea haine sau lucruri personale în camera aceea, aşa că nu avea rost să deschidă uşa şi să vadă ce face Sadie; dacă era trează, se gândea că a venit la ea doar pentru sex. Au depăşit amândoi măsura cu alcoolul la grătar şi, chiar dacă uneori asta ducea la conflicte, pe drum spre casă Sadie fusese inofensivă, aproape blândă – probabil pentru că şi-a petrecut seara aproape de cel pe care îl iubea, a presupus Reed.

A ieşit uşor cu Lexusul de pe alee, simţindu-se ca un adolescent care se furişează dintr-o casă cu părinţi tiranici.

După ce a ajuns pe South Road, s-a simţit liber. Era viu. De câte ori a omis să îşi dea seama de asta? Dacă l-ar fi întrebat cineva dacă intenţionează să se întoarcă la Sadie în acea noapte sau altă dată, ar fi putut ezita şi ar fi spus: „Pentru ce?”

•

Sadie l-a urmărit. A auzit maşina plecând – sau poate că simţise ceva, auzise ceva din conversaţia cu Harper, citise minciuna pe chipul lui – şi s-a dat jos din pat. Probabil că se aştepta ca el să meargă la culcare, ca ea să se furişeze şi să se întâlnească cu Tad. Oricum ar fi stat lucrurile, a fost prins cu Harper în parcarea de la Lucy Vincent.

Prins.

La început, a crezut că poate ieşi basma curată folosindu-şi tonul cumpătat şi calmul. Sadie era destul de beată; nu vedea foarte bine. Era întuneric, iar ea nu purta ochelarii.

Sadie însă făcuse o adevărată investigaţie, despre care Reed, din păcate, nu aflase decât după scena de la Farm Neck. În zilele de după recepţia de

comemorare a lui Billy, toată lumea vorbea numai despre aventura dintre Harper Frost şi doctorul Reed Zimmer.

Reed devenise foarte iritat, gândindu-se cât de mizerabilă pare viaţa lui acum, când s-a dovedit că este necredincios. Un trădător.

Sadie l-a forţat să meargă acasă la socrii, în Katama, pentru a spune adevărul. Al Phelps coborâse privirea în pământ, jenat şi ruşinat să audă mărturisirea lui Reed. Lydia a plâns de parcă ea fusese cea înşelată.

— Să îţi fie ruşine, a şoptit ea.

Lui Reed i-ar fi plăcut să îi explice cum stăteau de fapt lucrurile acasă, că Sadie nu se mai culcă cu el, că nu mai acceptă nicio ceaşcă de cafea din mâinile lui, că nu îl mai sărută de rămas-bun când pleacă la muncă. Dar ce rost ar fi avut? Erau două categorii de oameni: credincioşi şi necredincioşi. Iar el era convins că soţia lui făcea parte dintre cei necredincioşi. Şi-a imaginat o relaţie între ea şi Tad Morrissey care, îşi dă seama acum, a fost doar pentru conştiinţa lui îndurerată.

Greenie, Adam Greenfield, preşedintele comitetului de administrare a spitalului, i-a cerut să îşi ia concediu în perioada verii.

— Pleacă! a spus el. Până în septembrie, se va uita totul.

Iniţial, Reed a vrut să plece. Ar fi putut merge în California, Oregon, Washington, Alaska. S-ar fi putut întoarce în Cincinnati, unde a crescut. Ar fi putut petrece o vară nostalgică trecând pe la casa unde fusese crescut de părinţii lui cu pahare înalte de lapte rece puse deasupra farfuriilor pentru cină, locul unde a făcut prima operaţie pe o broască pe care o găsise plutind în iazul cu koi al mamei lui, locul unde a învăţat cum să tundă gazonul în fâşii contrastante pe diagonală şi locul unde a jucat în liga a treia de vară la baseball. Liga a treia a fost casa perfectă pentru el, un stângaci. Mânca chili de la Skyline şi îngheţată de la Graeter. O urmărea pe Tracy Sweeten, fata cu părul blond şi des, pe care o iubise în clasa a şaptea. Când Reed s-a întâlnit cu Tracy şi cu alţi oameni cu care copilărise, aceştia au spus că auziseră că acum era doctor în Est. Puţini îşi mai aminteau că locuieşte pe o insulă, deşi se îndoia că şi-ar fi imaginat cineva cum era Vineyard. Cincinnati avea ţărmuri joase, vestice: avea lanuri de porumb şi iazuri de păstrăv, frumos amenajate, foarte departe de stâncile din Aquinnah, de valurile Atlanticului, de elita Coastei de Est.

Reed a ales să rămână pentru că, atunci când venise momentul să urce Lexusul pe vapor, a început să aibă remuşcări. Nu voia să fugă. A întors maşina către Oak Bluffs şi s-a cazat la hotelul Summercamp; era atât de nou, încât recepţionera nu l-a recunoscut când i-a spus numele.

Şi apoi, disperat, l-a sunat pe Carter Mayne.

Casa mătușii Dot era pe un drum pe care puţini oameni îl cunoşteau. Primul lucru pe care l-a făcut Reed când a ajuns la casă – după ce și-a făcut cumpărăturile de la Stop&Shop în Edgartown, care era atât de plin cu turişti, încât iarăşi nu a fost recunoscut – a fost să își închidă telefonul mobil. Şi apoi, pentru că se temea că închiderea telefonului nu va fi suficientă, l-a aruncat în pădurea din spatele casei. Era tentat în fiecare clipă să o sune pe Harper. Greenie aflase cumva că Harper şi-a pierdut locul de muncă şi că a plecat de pe insulă, deşi chiar şi Greenie a recunoscut că asta spunea gura lumii. Reed a trecut pe la duplexul ei și nu i-a văzut Broncoul parcat în faţă, dar asta nu l-a făcut să tragă concluzii pripite. Oare plecase Harper? Unde s-ar duce? Niciodată nu a spus că și-ar dori să trăiască în altă parte în afară de Martha's Vineyard. În această privinţă, se potriveau.

Reed a avut o vară liniștită – într-adevăr, liniștită până când Sadie a reușit să afle unde era. Ea a fost cea care nu l-a mai vrut în casă, care a vrut să plece – nu i-a păsat unde, doar să plece – și totuși se pare că l-a sunat pe Carter și l-a hărţuit să spună adevărul: Reed stătea în casa mătușii Dot. Sau poate că nu a fost necesară hărţuirea; Carter fusese mereu slab în faţa femeilor.

Sadie a trecut o singură dată pe la el, chipurile să vadă dacă era în regulă, dar apoi a început să-i reproșeze legătura cu Harper, să îl insulte și apoi, într-un final, cu ochii plini de lacrimi și sughiţând, l-a întrebat:

— O iubeşti?

Înainte nu avusese destul curaj să îl întrebe, iar Reed fusese bucuros.

A răspuns:

— Tu ai lăsat un gol. Şi sunt convins că îţi aminteşti din cărţile lui Aristotel că natura detestă golurile.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a spus Sadie.

Răspunsul la întrebarea lui Sadie era da: o iubea pe Harper.

I s-a părut nemilos să îi spună asta, dar cu siguranţă Sadie a citit pe chipul lui, pentru că s-a întors şi a plecat înainte ca el să mai poată spune ceva.

•

Reed a dus o viaţă chibzuită, liniştită, asemenea lui Thoreau. Fără telefon, fără un mijloc de comunicare, era ca şi cum nu mai exista decât în prezent. Se trezea la ora 4.30 – acesta era avantajul de a locui la limita estică a fusului orar, se făcea mai repede dimineaţă – şi mergea cu bicicleta până la Great Rock Bight să înoate, întorcându-se pe North Road până la ora 6.00 sau 6.15, înainte ca restul celor de pe insulă – majoritatea fiind în vacanţa de vară – să înceapă să se agite. Petrecea majoritatea timpului în casă, citind cărţile de pe rafturile mătuşii Dot. A citit *Get Shorty* de Elmore Leonard şi *Little Women* de Louisa May Alcott. A citit *Jaws, The Caine Mutiny* şi *This Side of Paradise,* care l-au adormit patru zile la rând până când, într-un final, a renunţat.

Mergea din nou cu bicicleta seara, după lăsarea întunericului. Îşi făcea o supă simplă la ora 22.00 sau 23.00 şi dormea cu întreruperi, visând la Harper.

Vecinul lui care locuia la două case depărtare, un tip pe nume Dick Davenport – Reed se întreba dacă nu cumva era un nume inventat –, care era director la Coca-Cola din Atlanta, trecea să-l întrebe dacă poate să îi ia şi lui ziarul cât timp este plecat; primea zilnic *Vineyard Gazette.* Lui Reed nu îi plăcea să fie zilnic legat de o obligaţie, dar, când Dick Davenport l-a rugat, Reed şi-a dat seama că probabil îl confundase cu Carter, aşa că a considerat să trebuie să accepte. A început apoi să citească zilnic *Vineyard Gazette* şi aşa a aflat că Brendan Donegal murise.

Lui Reed îi era milă de Harper. Brendan a fost prietenul ei; a fost persoana pe care o vizita regulat în Chappy, de două ori pe săptămână, fără pretexte. Necrologul din ziar povestea despre copilăria lui Brendan în Vineyard şi despre succesul la surf – competiţiile importante câştigate, autorizaţiile. Apoi descria accidentul din South Beach, cel mai probabil din cauza drogurilor. S-a recuperat după accident alături de mama lui, la casa ei din East Beach. Iar cu câteva zile în urmă, a murit de o supradoză „întâmplătoare" de medicamente.

•

Reed este sigur că, indiferent unde s-ar ascunde Harper, a aflat de vestea morţii lui Brendan şi se va întoarce în Vineyard, chiar dacă în ziar scria clar că nu va avea loc o slujbă de înmormântare. În ziua următoare citirii anunţului, Reed se trezeşte şi simte că Harper se apropie de insulă. Este pe feribot. Este cu Fish. Poartă pantalonii ei albi din denim şi tricoul de golf al lui Billy; părul ei, pe care de obicei îl poartă lung, lăsat pe spate, este prins într-o coadă de cal din cauza căldurii.

Reed se gândeşte să meargă în Vineyard Haven, la docul unde va acosta feribotul, să o întâmpine. Dar apoi îşi dă seama că a înnebunit de tot. Nu o vede pe Harper sau aura ei de energie. Reed este un om de ştiinţă. Nu are un os mistic în corp. Doar şi-o imaginează pe Harper în pantalonii albi din denim şi tricou, pentru că aceasta a fost ultima ţinută cu care a văzut-o. A fost cu o zi sau două după comemorarea lui Billy. Reed a trecut pe lângă duplexul lui Harper pentru că nu şi-a putut stăpâni dorinţa de a o vedea şi de a vorbi cu ea personal despre ce s-a întâmplat. I-a trimis un mesaj în care îi spunea să nu îl mai caute, un lucru crud şi nemilos din partea lui. A vrut să repare asta. Dar, când s-a apropiat, a văzut-o ieşind din casă. S-a urcat în Bronco şi a plecat în trombă. Reed s-a gândit că merge să se întâlnească cu cineva. Probabil cu Drew Truman. El s-a dus la spital.

Cât despre faptul că şi-o imaginează pe Harper cu Fish, ei bine, dacă s-ar întoarce pe insulă, Fish ar fi cu ea.

Dar sentimentul persistă – insistent, convingător. Harper vine acasă.

•

Prin urmare, Reed nu este surprins când aude pe cineva bătând la uşa lui. Este trecut de ora 22.00; soarele a apus pe lângă copacii de la Sheep Crossing. Este seară, nu noapte.

Reed încearcă să nu anticipeze. Poate fi vecinul caraghios sau vreun martor al lui Iehova, deşi este cam târziu pentru ambele variante.

Deschide uşa şi o vede. Nu arată aşa cum şi-a imaginat-o. Poartă o pereche de blugi şi un tricou Hot Tin Roof, pe care nu le-a mai văzut înainte. Ceva este diferit la chipul ei, dar nu îşi poate da seama ce anume. Dar până la urmă, se gândeşte el, nici el nu mai e la fel. Probabil şi ei i se pare că el este diferit.

— Harper? spune el.

Ea vine spre el.

Tabitha

O sărută lung şi apăsat. Este un sărut iscusit, se gândeşte ea, dar nu simte nimic în afară de un dor nebun după Franklin. Chimia între doi oameni este ceva iluzoriu, înşelător.

Iubirea nu se transferă.

Totuşi, îi răspunde. Toată emoţia stă în amăgire. Încearcă să îşi imagineze cum ar proceda Harper şi decide să îşi treacă mâinile prin părul doctorului. Da, se pare că procedează corect. Doctorul o sărută mai profund, apoi o trage către el. Tabitha simte ceva rigid pe piciorul ei şi ezită. Una este să se sărute, dar oare cât de departe este dispusă să meargă? Când a bătut la uşă, şi-a asumat hotărârea de a merge până la capăt. Altfel, va fi doar o răzbunare timidă.

Mâna doctorului pătrunde sub tricoul Tabithei. Este evident că nu a recunoscut-o, deşi, după cum a menţionat Eleanor, Tabitha este mai grea şi mai lată în şolduri decât Harper. Doctorul se pregăteşte să îi deschidă sutienul.

Se retrage, privind în jos.

— Harper, spune doctorul. Te iubesc, trebuie să ştii asta. Te iubesc!

Tabitha încuviinţează, în timp ce ochii i se umplu de lacrimi. Doctorul o iubeşte pe Harper şi, fără îndoială, Harper îl iubeşte pe doctor. Dar tocmai acesta este motivul pentru care Tabitha este condamnată la singurătate.

— Şi eu te iubesc, şopteşte ea cu faţa în pământ.

Îl lasă pe doctor să o ia de mână şi să o ducă în dormitor. Cu fiecare pas făcut, se gândeşte să se întoarcă. A avut intenţia să o trădeze pe Harper, dar cu fiecare clipă este tot mai conştientă că de fapt îl trădează pe Franklin. Dacă ar vedea-o acum cu *cumnatul lui*? Tabitha îl trădează şi pe doctor, fapt care de asemenea o deranjează, deşi mai puţin. Doctorul nu este deloc nevinovat în toată povestea aceasta.

Când doctorul închide uşa în urma lui, Tabitha se aşază ezitând pe pat. El îi dă jos tricoul, îi scoate sutienul, apoi o întinde uşor pe spate. Începe să o sărute pe abdomen.

Acela este momentul când Tabitha îşi dă seama că de fapt singura persoană pe care o trădează este ea însăşi.

— Opreşte-te! spune ea.

Doctorul, supus, ridică privirea. Observă ceva pe chipul ei – sau nu observă nimic.

— Harper? întreabă el.
— Nu, spune ea. Nu sunt Harper.

Ainsley

Este chemată la casa bunicii după ce ajunge acasă de la serviciu. A fost o uşurare pentru ea să ajungă la magazin şi să o vadă pe Caylee; s-a simţit de parcă ar fi fost plecată de o viaţă. Ceva se întâmplase cu Harper, deşi nu era foarte sigură ce anume. Fusese în regulă după ce o vizitase pe doamna Donegal, dar apoi, când a trecut să o ia pe Ainsley de la Vineyard Haven, tremura, avea ochii în lacrimi, era ciudată.

Adulţii vor rămâne un mister pentru Ainsley.

Când s-au întors în Nantucket, Harper şi-a revenit, mai ales când a aflat că Eleanor era acasă, la Seamless.

— Probabil ar trebui să trec să o salut, a spus Harper când a găsit biletul de la mătuşa Flossie pe blatul din bucătărie. Nu am mai văzut-o pe Flossie de secole.

— Nici eu, a spus Ainsley. Ultima dată o văzuse pe mătuşa Flossie într-o vacanţă de primăvară în Florida, când era în clasa a şasea. O considera pe Flossie versiunea mai tânără şi mai amuzantă a bunicii ei. Dar nu putem aştepta până dimineaţă? Ainsley nu se simţea pregătită ca lucrurile să revină la starea de dinainte. Probabil că bunica oricum doarme la ora asta. Este 21.30.

— Ai dreptate, a spus Harper. Mai bine să aşteptăm până dimineaţă.

•

Harper s-a îndreptat către Seamless în dimineaţa următoare, însă Ainsley a trebuit să meargă să lucreze la magazin. A crezut că a reuşit să mai amâne o zi, dar, odată întoarsă acasă, Harper spune:

— Bunica ta doreşte să te vadă.

— Oh! Vii şi tu?

— Nu, răspunde Harper. Vrea să poarte cu tine o discuţie între patru ochi.

•

Ainsley se teme de discuţia cu bunica între patru ochi; se aşteaptă la morală. Până şi soneria – ea şi Tabitha trebuie să sune la uşă când Eleanor este acasă, ca să nu o găsească indispusă – i se pare de rău augur.

Felipa răspunde. Ainsley nu a mai văzut-o de săptămâni întregi pe Felipa, dar nu se bucură de revedere. Felipa o salută din cap pe Ainsley, de parcă ar fi exterminatorul.

— Domnişoară...

— Bună, Flippah! spune Ainsley. *Qué pasa?*

Felipa o conduce pe Ainsley către veranda de sticlă, unde bunica ei stă pe divan, purtând un kimono de mătase negru cu crini albi. Pe braţul divanului se află atârnat bastonul. Acum părul lui Eleanor este mai mult alb decât argintiu. Pare de 100 de ani.

— Bună, bunico, spune Ainsley.

Înţelege că bunica ei nu se va ridica să o întâmpine, aşa că se apleacă să-i sărute obrazul pudrat. Simte aroma de parfum Evening în Paris. Se întreabă dacă bunica a aflat despre Bombay Sapphire-ul furat şi despre suspendarea de la şcoală. Însă Ainsley de atunci nu este aceeaşi cu Ainsley de acum.

Eleanor bate uşor pe divan.

— Aşază-te, scumpo! spune ea. Mi-a fost dor de tine.

Ainsley se aşază. Panorama către Nantucket Sound este drăguţă, iar Ainsley încearcă să se relaxeze. Bunica ei nu pare deloc supărată. Atunci de ce această întâlnire oficială?

— Unde este mătuşa Flossie? întreabă Ainsley.

— A ieşit în oraş în seara asta, spune Eleanor. Are întâlnire cu Chet, şoferul meu de taxi.

— Serios? întreabă Ainsley. Credeam că este căsătorită.

— Este, spune Eleanor. Însă soţul ei are 85 de ani. Vrea să se bucure de compania unui bărbat mai tânăr în seara asta. Te asigur că este total inofensiv. În plus, voiam ca Flossie să plece. Avem o intervenţie.

Brusc, lui Ainsley îi vine să vomite. „O intervenţie?” Nu a mai băut toată vara, nu a mai fumat nimic, nici măcar o ţigară. Oare bunica ştie toate astea? Ainsley trebuie să i le explice. Când lucrurile în sfârşit au intrat pe făgaşul normal pentru ea, va recidiva? Ei bine, nu. Nu va face asta!

— Bunico, nu cred că este necesară o intervenţie.

— Ba este, spune Eleanor. Am lăsat această dispută între mătuşa şi mama ta să dureze mult prea mult. Trebuia să rezolv lucrurile acestea în urmă cu 14 ani.

— Poftim? spune Ainsley.

— Moartea lui Julian este vina mea, spune Eleanor. Eu sunt cea pe care trebuie să o învinovăţească mama ta, nu pe Harper.

— Poftim? spune Ainsley.

Nu a auzit-o niciodată pe bunica ei rostind în numele lui Julian. Dar şocul acesta este mult prea mic faţă de uşurarea pe care o simte, ştiind că intervenţia nu are legătură cu ea.

Eleanor continuă:

— Scumpa mea, vreau să ştii că sunt multe lucruri din viaţa mea pe care le regret. Am făcut greşeli oribile. Am tratat oamenii în modurile cele mai detestabile cu putinţă. Pe Billy, în primul rând. L-am iubit, dar mi-am bătut

joc de el. La un moment dat, am decis că l-am depășit sau că el nu fusese de la început suficient de bun pentru mine. Sigur că acest lucru nu era adevărat. Bunicul tău a fost cel mai chipeș, cel mai respectuos bărbat din Boston. Dar eu l-am făcut să se simtă inferior. L-am insultat, l-am jignit, l-am alungat. M-a urât ani întregi. Și mama ta! Nici nu pot enumera câte nelegiuiri am făcut împotriva ei!

Lui Eleanor îi tremură vocea, iar Ainsley se simte inconfortabil. Pe masa cu țigări de lângă divan, bunica are ceva de băut, probabil clasicul ei Mount Gay și tonic. Duce paharul la gură, dar îi tremură mâna.

— Bunico! spune Ainsley.

Ar vrea să-i poată spune ceva să o consoleze, dar ce-i poate spune unei femei de 71 de ani, astfel încât să nu pară superioară? Bunica ei s-a purtat îngrozitor cu cei mai apropiați oameni. Este ca un balaur, femeia-dragon. Preferă ca oamenii să se teamă de ea decât să o iubească. Și totuși Ainsley este impresionată că bunica a reușit să recunoască aceste fapte. Probabil acesta este efectul fracturării șoldului. Ainsley bănuiește că este umilitor și dureros să fii neputincios și că lucrurile acestea te fac să te gândești la propria moarte.

Ainsley nu trebuie să răspundă, pentru că, o clipă mai târziu, soneria sună și după aceea își face apariția Harper. Îi zâmbește lui Ainsley cu simpatie.

— Să înțeleg că mami te-a pus în temă?

— Oarecum, spune Ainsley. Dar nu chiar. Eleanor a adus vorba despre moartea lui Julian, dar nu și-a terminat ideea.

Nu are timp să își continue ideea, pentru că soneria sună din nou, iar Ainsley se gândește: FedEx sau Flossie? Oare Eleanor o pune pe Flossie să sune la ușă cât timp stă aici? E posibil.

— Care este marea urgență? se aude o voce.

Ainsley întoarce capul. Mama ei intră pe verandă.

— Stai jos, Tabitha, spune Eleanor.

Tabitha aruncă o privire. Se uită lung la Harper, apoi ochii ei se opresc la Ainsley și are o licărire în zâmbet.

— Bună, scumpo! spune ea. Întinde brațele, iar Ainsley nu se poate abține și aleargă înspre ea. Este mama ei.

— Mamă, spune Ainsley.

Tabitha o strânge în brațe și o sărută pe cap. Ainsley inspiră, sperând să simtă parfumul mamei ei, însă miroase de parcă a locuit într-o litieră de pisici sălbatice pe fundul unui coș de rufe.

— Vă rog să luați loc, fetelor! spune Eleanor.

Ainsley își reia locul pe divan. Harper se cocoață pe brațul scaunului îndesat și Tabitha se întinde pe un scaun identic. Ainsley se uită când la

mama, când la mătuşa ei. După atât de mult timp petrecut cu Harper, se gândea că îi va fi uşor să le diferenţieze, dar sunt ca două picături de apă. Dacă Ainsley închide ochii, şi ele se schimbă între ele sau nu, îşi schimbă hainele sau nu, oare le mai poate diferenţia?

— Ce s-a întâmplat, mamă? spune Tabitha.

— Vrea să negocieze un tratat de pace, spune Harper. Eu o voi ajuta. Îmi pare rău, Tabitha, îmi pare rău pentru tot. Îmi pare rău pentru petrecerea de la magazin, îmi pare rău că am angajat-o pe Caylee şi... îmi pare rău pentru Julian.

— Julian! spune Tabitha. Îi aruncă o privire lui Ainsley. Nu discutăm despre acest subiect în faţa fiicei mele.

— Ba cu siguranţă vom vorbi, spune Eleanor. Ainsley este suficient de matură să ştie ce s-a întâmplat. Duce băutura la gură, apoi pune paharul jos încet, cu grijă. Se uită la Ainsley. Fratele tău s-a născut prematur. Este un miracol că a trăit, sincer. Dar plămânii lui nu erau suficient de dezvoltaţi pentru a se recupera.

Ainsley încuviinţează din cap. Ştie lucrurile acestea sau crede că le ştie. Poate număra pe degetele de la o mână de câte ori s-a discutat despre Julian, dar fantoma lui a fost mereu prezentă, bântuindu-i. Moartea lui a fost baza personalităţii mamei ei – tristeţea, nerăbdarea, indiferenţa ei.

— Mamă, te rog, opreşte-te! spune Tabitha încet.

— Mama ta o învinovăţeşte pe mătuşa ta pentru moartea lui Julian, spune Eleanor fără a-şi lua ochii de la Ainsley. De aceea ele două nu au vorbit ani întregi.

— De ce o învinovăţeşte? întreabă Ainsley. Dacă pur şi simplu nu a mai respirat?

— Ea... spune Tabitha.

— Eu... spune Harper.

— Mătuşa ta a venit în Nantucket să o ajute, spune Eleanor. Iar în ultima ei noapte aici a convins-o pe mama ta să iasă la cină, să meargă să danseze. Şi în noaptea aceea Julian a murit.

— Nu am fost acasă, spune Tabitha. Dacă aş fi fost acasă, nu s-ar fi întâmplat!

— Prostii! pufneşte Eleanor. Acestea sunt prostii, Tabitha Frost, şi ştii asta! Eleanor are vocea mai tare şi mai ascuţită decât a auzit-o Ainsley până atunci. Eleanor îşi exprimă de obicei furia prin cuvinte, nu prin volumul cu care le rosteşte. Eu şi tatăl vostru nu ne-am dat seama niciodată, spune Eleanor. Obişnuiam să dezlegăm enigma. Ce s-a întâmplat? De ce această ură? Billy se gândea la ceva, eu la altceva.

— Mi-e teamă să întreb, spune Harper.

— A fost o conversaţie privată între mine şi Billy şi cu siguranţă nu o voi dezvălui acum, spune Eleanor. V-am chemat aici ca să vă cer scuze. Trebuia să vă spun că îmi pare rău.

— Pentru ce, mamă? întreabă Tabitha.

— Mă consider vinovată pentru moartea lui Julian, spune Eleanor. Mai întâi, trebuia să fi insistat să plătesc pentru a putea sta mai mult în spital...

— Wyatt nu ar fi acceptat niciodată ajutorul tău, spune Tabitha.

— Îmi dai voie să termin, te rog? spune Eleanor.

Toată lumea tace, iar Eleanor profită pentru a se bucura de pauza dramatică. Ia o înghiţitură lungă din băutura ei. O privesc toate cum îi tremură mâna şi cum gheaţa se mişcă în pahar.

— Am deschis magazinul din Candle Street pentru vară, spune Eleanor. Îţi aminteşti?

— Da, răspunde Tabitha.

— Eram disperată să fie gata până în weekendul cu Ziua Eroilor, continuă ea. Şi am avut parte de o vreme neobişnuit de caldă. Se uită la Tabitha şi ochii i se umplu de lacrimi. Te-am pus să lucrezi până la epuizare. Tu erai însărcinată în şase luni şi jumătate, iar eu te puneam să cari cutii şi să muţi umeraşe cu rochii sus şi jos prin soarele arzător. Abia dacă te-am lăsat să stai jos, şi când te-ai aşezat, îţi aminteşti ce ţi-am dat să bei? Îţi aminteşti, Tabitha?

— Un espresso, răspunde Tabitha.

— Ţi-am dat un espresso, spune Eleanor. Am crezut că îţi va da energie. Clatină din cap şi îi curge o lacrimă. M-am chinuit atât de tare cu voi două încât, din punctul meu de vedere, să fii însărcinată cu un singur copil era floare la ureche. O parte din mine, sunt sigură, s-a gândit că scapi uşor. Eleanor îşi priveşte mâinile din poală. Am fost un monstru. Ai început să te plângi de dureri şi, înainte să-mi dau seama, erai în travaliu la 28 de săptămâni. Mai soarbe o înghiţitură din băutură. Eu sunt responsabilă pentru naşterea prematură a lui Julian. Şi, prin urmare, eu sunt vinovată pentru moartea lui. De ce ai învinovăţit-o pe sora ta este peste puterea mea de înţelegere.

Pentru o clipă, toată lumea tace, analizând mărturia lui Eleanor. Ainsley este uimită de felurile în care părinţii pot să distrugă vieţile copiilor lor. Se gândise că mai avea puţin şi scăpa de sub aripa Tabithei – în câţiva ani va avea 18 ani, va fi adult –, dar acum îşi dă seama că regulile unei mame marchează toată viaţa un copil.

— Sunt confuză în privinţa aşa-zisului puzzle pe care tu şi tati obişnuiaţi să îl dezlegaţi, spune Harper. Acele conversaţii private. Tu şi tati nici măcar nu vă vorbeaţi, nu-i aşa?

— Nu schimba subiectul, spune Tabitha. Se întoarce către Eleanor. Iei vina asupra ta doar ca să o aperi pe Harper.

În momentul acela, Eleanor scapă paharul. Acesta atinge marginea măsuţei cu ţigări, loveşte pardoseala şi se sparge. Sunt bucăţi de sticlă peste tot. Băutura se împrăştie pe tot covorul Tabriz şi pe partea de jos a chimonoului lui Eleanor. Dar ea abia clipeşte, ceea ce o face pe Ainsley să creadă că bunica ei l-a scăpat intenţionat.

— Acceptă-mi vina! spune Eleanor. Vreau ca voi două să vă sărutaţi şi să vă împăcaţi. Vreau să fiţi aşa cum trebuie să fie surorile – urâţi-vă părinţii, dar iubiţi-vă una pe alta! Eu şi Flossie ne-am urât mama; chiar şi acum, 60 de ani mai târziu, vorbim despre cât de îngrozitoare era. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu o aveam pe Flossie, cu care să pot simpatiza. Este sora mea. Dar tu, Tabitha Winford Frost, şi tu, Harper Vivian Frost, sunteţi mai mult decât surori!

Ainsley se apropie pentru a-şi lua bunica de mână.

— Aţi auzit-o pe bunica, le spune Ainsley mamei și mătușii ei. Şi dacă tot vorbim despre Julian, ar trebui să vă daţi seama că şi pentru mine a fost o pierdere. L-am văzut în fotografiile pe care le-aţi ascuns în bibliotecă. Nu am avut voie niciodată să întreb despre el sau să-l plâng. Toţi prietenii mei ştiu că sunt unicul copil. Dar voi două vă aveţi una pe cealaltă. Sunteţi atât de norocoase, spune Ainsley, întorcându-şi privirea către mama ei. Te rog, mamă, iart-o pe mătuşa Harper! Pentru mine!

— Nu a fost niciodată vorba doar despre Julian, spune Tabitha. Am fost furioasă de când Harper a plecat cu Billy. A câştigat şi am urât-o pentru asta!

— Câştigat? spune Eleanor. Nu aş putea spune că mersul la Billy a fost un câştig. Sau mă înşel? Priveşte în sus către Tabitha. Mereu am crezut că ţi-a venit mintea la cap şi ai decis că eşti mai fericită cu mine.

— Ideea este, mamă, că nu trebuia să alegem! spune Tabitha. A fost o cruzime din partea ta şi din partea lui tati pentru că a fost de acord să ne separaţi în felul acesta. Noi eram inseparabile, ştiaţi lucrul acesta, dar v-aţi gândit să ne separaţi ca pe nişte păpuşi de hârtie. Eram un întreg, eram două jumătăţi, iar în clipa următoare eu pierdusem jocul, iar Harper pleca.

— Ce joc? spune Eleanor.

— Am jucat piatră, foarfecă, hârtie, spune Harper. Câştigătoarea pleca cu Billy.

— Pentru numele lui Dumnezeu! spune Eleanor.

— Ce este piatră, foarfecă, hârtie? întreabă Ainsley. Pare un joc din Antichitate.

— Este un joc pe care l-au învăţat de la Billy, pentru că aşa îşi rezolvau disputele el şi colegii lui de clasă la Boston Latin. Eleanor priveşte în jos.

Câştigătoarea pleca cu Billy. Câştigătoarea? Iar cea care pierdea rămânea cu mine. Atât de rea eram?

Lacrimile curg şiroaie din ochii ei, iar Ainsley simte un nod în gât. Biata ei bunică! Şi-a făcut o carieră, a făcut bani, deţine două case şi lucruri scumpe, dar nu a fost favorita fetelor. Ainsley îşi dă seama cum se simte. Este unicul copil, dar în ultimul timp a simţit cum este să nu fii favorita nimănui.

— Eram copii, mamă, spune Tabitha. Eram adolescente de 17 ani.

— Presupun că tatăl tău ar fi fost mai atrăgător, spune Eleanor. Billy Frost era al naibii de fermecător. Era iubit de femei de toate vârstele. Iar voi două... Ei bine, voi amândouă l-aţi adorat. Mereu vă luptaţi pentru un loc pe umerii lui. Amândouă eraţi fetele lui tati, mereu. La fel ca mine şi ca Flossie. Se întoarce către Ainsley. Ai grijă, scumpo! Provii dintr-o familie cu multe femei puternice şi dezagreabile!

— Harper ţi-a pus o întrebare justificată, mamă, spune Tabitha. Când aţi discutat tu şi tata despre noi? Nu l-ai sunat niciodată, iar când venea în Nantucket, refuzai să te întâlneşti cu el.

Eleanor îşi şterge lacrimile şi râde.

— Asta arată cât de neatentă ai fost. Billy venea în fiecare seară cât timp stătea aici, după ce adormeai.

— Serios? spune Tabitha. Şi ce făceaţi?

— Tu ce crezi? spune Eleanor. Aşa cum am spus, l-am iubit pe Billy Frost din toată inima. Nu am putut niciodată să îi rezist. Şi presupun că nici el nu a putut niciodată să îmi reziste. Zâmbeşte şi se îndreaptă în scaun. Mi-ar plăcea ca voi două să vă îmbrăţişaţi – o îmbrăţişare adevărată. Şi apoi aş vrea ca amândouă să curăţaţi mizeria pe care am făcut-o.

Ainsley ştie că mama şi mătuşa ei au aproape 40 de ani, fiind prea bătrâne ca să mai primească ordine, dar respectă dorinţa lui Eleanor. Harper întinde braţele şi, surprinzător, Ainsley îşi vede mama făcând un pas către ea. Apoi se îmbrăţişează. Este ireal cum două persoane identice se îmbrăţişează. Ainsley şi le imaginează cu 40 de ani în urmă, plutind una lângă alta în pântec. Când se gândeşte la ele, îşi dă seama că sunt un miracol.

Când se îndepărtează, Tabitha se apleacă să ridice cioburile paharului, iar Harper îşi împreunează palmele pentru a le aduna. Ainsley, gândindu-se că este mai bine să nu stea degeaba, aduce din bucătărie un burete şi un prosop. Încearcă să se imagineze explicându-i lui Caylee ce s-a întâmplat astăzi aici: „Bunica mea şi-a asumat responsabilitatea pentru naşterea prematură a fratelui meu, mama şi mătuşa au jucat un joc numit piatră, foarfecă, hârtie, ce le-a marcat viitorul, bunica a mărturisit că şi-a tras-o în secret cu bunicul în toţi aceşti ani, deşi erau amândoi destul de bătrâni.

Şi-o imaginează pe Caylee zâmbind.

Şi de ce nu? În ciuda tragediei, când Ainsley se apleacă să cureţe romul şi tonicul lipicios, se simte bine. Probabil nu va dura mai mult de câteva clipe, însă pentru moment se va bucura că face parte dintr-o familie fericită. Sau, dacă nu fericită, atunci măcar o familie fără secrete.

Nici nu a terminat Ainsley să se gândească, când Harper își drege glasul.

— Sunt însărcinată, spune ea.

Tabitha

Vara aceasta, ea şi Harper nu s-au înţeles aproape deloc, dar amândouă sunt de acord – după ce ies de la Seamless şi se întorc la casa de oaspeţi – că este timpul ca Harper să se întoarcă pentru totdeauna în Vineyard. Tabitha o va însoţi, dar numai pentru o zi sau două. Trebuie să îşi împacheteze lucrurile şi să plătească subcontractanţii. Trebuie să facă o listă cu lucrurile de care să se ocupe Harper înainte de a pune casa lui Billy la vânzare.

— Deci mergeţi amândouă în Vineyard? întreabă Ainsley. Mergeţi împreună?

— Cu maşina lui Harper, spune Tabitha.

— Şi aduc maşina noastră înapoi. Se simte vinovată că trebuie să îşi abandoneze din nou fiica, dar trebuie să lase totul în ordine.

Franklin, se gândeşte ea. Va încerca să dea de Franklin pentru a-şi lua rămas-bun.

Îi datorează asta. Îşi datorează asta.

Eleanor nu este deloc bucuroasă că Tabitha şi Harper pleacă, dar o are pe Flossie pentru încă o zi şi o are pe Ainsley. În plus, ea este cea care a organizat întâlnirea. Chiar nu are niciun drept să se plângă.

•

Când feribotul acostează în Oak Bluffs, Harper şi Tabitha stau una lângă cealaltă pe locurile din faţă ale Broncoului lui Harper, iar Fish doarme pe bancheta din spate.

— Ai emoţii? o întreabă Tabitha pe sora ei.

I-a povestit lui Harper că s-a dus să îl vadă pe Reed. A recunoscut că planul ei a fost să îl atragă şi să îl seducă, prefăcându-se că este Harper, dar nu fusese capabilă să meargă până la capăt.

De asemenea, i-a spus lui Harper cât de îndrăgostit părea Reed de cea despre care credea că este Harper. Apoi i-a dat surorii ei adresa.

— Trebuie să mergi să îl vezi, a spus ea. Mai ales acum.

— Emoţii e puţin spus, spune Harper. Dar tu?

— De ce aş avea emoţii? întreabă Tabitha.

Harper ridică din umeri. Câteva clipe mai târziu, spune:

— A fost ceva serios ce s-a întâmplat între tine şi Franklin? S-a întâmplat destul de repede.

— Harper, spune Tabitha, a fost ceva serios.

•

Pe drumul către casă nu vorbesc foarte mult. Tabitha nu a lipsit mai mult de o zi, însă se simte relaxată să fie pe aceeaşi insulă cu Franklin. Îşi doreşte atât de mult să creadă că îi va veni mintea la cap şi îşi va trăi propria viaţă!

Ea şi Harper intră pe uşa din spate a casei lui Billy în bucătărie. Tad este în genunchi în faţa frigiderului. Pune ultimul rând de plăci de parchet. Când priveşte în sus, se uită când la una, când la cealaltă.

— Uau! spune el.

— Bună, Tad, spune Harper. Te sperie chestia asta cu gemenele?

Tabithei nu îi pasă dacă este speriat sau nu.

— Franklin este aici? întreabă ea. L-ai văzut?

Tad se ridică în picioare şi îşi şterge mâinile de salopetă.

— De fapt, a fost aici mai devreme.

Tabitha îşi simte inima bubuind în piept ca o pasăre care se loveşte în fereastră.

— A fost?

— A fost. A întrebat de tine. I-am spus că ai plecat.

— I-ai spus că... Unde i-ai spus am plecat?

— Nu am ştiut unde ai plecat, spune Tad. Ai fugit de aici fără a scoate un cuvânt. A remarcat, desigur, că ai lăsat maşina aici.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Apoi a plecat, spune Tad.

— Cât timp a trecut de când a plecat? întreabă Tabitha.

— Câteva ore, răspunde Tad. Şi nu, nu mi-a spus unde se duce sau când se întoarce. Îşi îndreaptă atenţia către Harper. Ce mai faci? întreabă el.

— Nu ştiu de unde să încep, spune Harper.

Harper

Îi fusese mai greu decât şi-ar fi imaginat să plece din Nantucket. Nu îi ia prea mult timp să împacheteze, iar o oră în oraş îi este de ajuns pentru a-şi lua rămas-bun.

La magazin o îmbrăţişează pe Meghan şi îl sărută pe David Wayne pe frunte.

Apoi întinde braţele către Caylee.

— Îţi mulţumesc, a şoptit ea. Ai ajutat foarte mult magazinul.

— Nu exagera, a spus Caylee.

— Tabitha a fost nervoasă când a aflat că lucrezi la magazin, a spus Harper. Dar nici măcar ea nu poate contesta creşterea cu 500 de procente în vânzări.

— Mă va lăsa să rămân? a întrebat Caylee.

— Absolut, a răspuns Harper. Sunt convinsă că vei ajunge să o placi până la urmă.

— Crezi? a spus Caylee.

— Dar nu la fel de mult ca pe mine, desigur, a zis Harper.

•

Harper a mers pe Main Street la biroul Striker&McClain. Recepţionera, Bonnie, a făcut ochii mici la Harper.

— Tabitha sau Harper? a întrebat ea.

— Harper, a răspuns ea.

— Am întrebat pentru că am auzit că s-a întors Tabitha, a spus Bonnie.

„Bârfele în Nantucket circulă chiar mai repede decât cele din Vineyard. Probabil pentru că distanţa e mai mică şi traficul mai puţin...

— Aşa e, a spus Harper.

În acel moment, Ramsay îşi face apariţia şi o salvează.

— Dacă tu pleci, presupun că sora ta se întoarce, a spus Ramsay.

— Aşa e. Harper s-a gândit să îi spună lui Ramsay că Tabitha s-a îndrăgostit pe cealaltă insulă, dar şi-a muşcat limba. Din câte ştia ea, Tabitha avea de gând să se întoarcă la Ramsay – cum să distrugă Harper asta? Harper l-a îmbrăţişat pe Ramsay. Ştii, Vineyard e doar la 20 de km depărtare. Eşti bine-venit oricând.

— Vin în toamnă, a spus Ramsay. Ce zici de asta?

— Super, a spus Harper, dar s-a gândit că este doar politicos.

Oamenii din Vineyard mereu promit să facă lucrurile în toamnă, când trece agitaţia verii, dar în toamnă devin mai ocupaţi decât ar fi putut prezice cineva şi încep sărbătorile. Harper i-a invitat şi pe Meghan şi soţul ei în Vineyard, dar se îndoieşte că vor veni vreodată. Cei 20 de km pot fi 2000; Vineyard poate foarte bine să fie Vegas sau Venus.

Dacă Ramsay vine în toamnă, va afla că este însărcinată. Se imaginează întâmpinându-l la feribot cu burta mare. „Surpriză!”

•

Cel mai greu, desigur, a fost să îşi ia rămas-bun de la Ainsley. Erau atât de multe lucruri pe care Harper ar fi dorit să i le spună nepoatei sale: „Să fii fată cuminte, să fii bună cu mama ta, să ai răbdare cu bunica ta, să nu bei până la 21 de ani, apoi tu şi eu vom bea împreună o şampanie bună. Să nu mai fumezi niciodată! Să nu te îndrăgosteşti niciodată, îndrăgosteşte-te fără reţinere, vei înţelege când vei fi mare. Viaţa nu este corectă, ia decizii bune, nu te da bătută când iei decizii proaste, apreciază-te aşa cum te apreciez eu. Călătoreşte! Ascultă! Pune întrebări! Foloseşte loţiuni solare, foloseşte anticoncepţionale, nu cumpăra roşii în extrasezon. Îmi va fi dor de tine. Eşti un copil minunat şi talentat, Ainsley, iar eu sunt doar la o barcă depărtare. Şi, nu în ultimul rând, foarfecă taie hârtia, piatra zdrobeşte foarfeca, hârtia acoperă piatra”.

Ainsley a spus:

— Vara viitoare pot veni să locuiesc cu tine în Vineyard şi să fiu bona ta?

Bonă? Harper nu se gândise încă la ea ca la o persoană care ar avea nevoie de o bonă. Dar, de dragul lui Ainsley, a zâmbit şi a spus fără ezitare:

— Absolut.

•

O lasă pe Tabitha la casa lui Billy, pentru a face un duş şi a împacheta lucrurile şi pe Fish şi bagajele ei la duplex. Fish se aruncă în patul Orvis şi îşi închide ochii albaştri, iar Harper este bucuroasă. Îi era teamă că ar fi vrut să meargă cu ea, însă problema aceasta trebuie să o rezolve singură.

— Mă întorc curând, amice, spune ea.

Fish nici măcar nu îşi înalţă capul.

•

Sheep Crossing: cunoaşte drumul, deşi ca agent de livrări a trecut pe aici de cel puţin şase ori. Este doar o cărare îngustă plină de noroi şi nisip, cu un semn mic din lemn ascuns după un tufiş mare. Harper intră pe drum, cu sângele pulsându-i tare în urechi şi cuprinsă de o anxietate care nu poate să-i facă bine copilului.

„Mergem să-l cunoşti pe tatăl tău”, se gândeşte ea.

Parchează pe prima alee pe partea stângă, așa cum i-a spus Tabitha să facă, și vede Lexusul și bicicleta lui Reed. O iau transpirațiile și abia respiră; este foarte agitată.

Oprește motorul și stă, apoi se gândește: „Asta e”. Merge la ușă și bate.

— E cineva?

Harper aude o voce și se întoarce. Un bărbat – nu Reed – se plimbă pe gazon cu o sticlă de whisky în mână. Bărbatul are o mustață răsucită și, în ciuda faptului că este cald, Harper tremură. Poate face față oricărei prezențe masculine – la urma urmei, timp de trei ani a lucrat la Rooster, iar înainte de asta a livrat pachete pentru Joey Bowen –, dar nu poate suporta mustața răsucită.

— Sunt Dick Davenport, vecinul, spune el. Îl căutați pe doctorul Zimmer?

Dick Davenport? Numele i se potrivește perfect: este jumătate bărbier, jumătate actor de filme pentru adulți din anii ’70.

— Da, l-aș căuta, spune ea, dorindu-și să fi fost atentă la Winsor când au învățat timpurile verbelor la ora de engleză. „L-aș căuta e condițional? Condițional trecut?”

— Nu este acasă, spune Dick. L-am dus la feribot în jurul prânzului. Am trecut doar să las această sticlă de Laphroaig în semn de mulțumire. Reed mi-a luat ziarul cât timp am fost acasă, în Atlanta.

— Oh! spune Harper. Dick arată de parcă ar vrea să îi dea ei sticla de whisky. Dumneavoastră l-ați dus la feribot? Pleca undeva?

— Da, răspunde Dick. O privește circumspect. Sunteți foarte-foarte frumoasă. Nu se întâmplă să fiți singură, nu-i așa? Mi-ar plăcea să vă invit la cină. Ce spuneți de diseară? Îl cunosc din întâmplare pe proprietarul de la Covington.

Harper este luată complet prin surprindere. Vecinul casei unde se ascunde Reed – sau unde se ascundea, pentru că se pare că a plecat cu feribotul într-un loc necunoscut – o invită la o întâlnire.

— Vă mulțumesc, dar nu pot. În seara aceasta iau cina cu sora mea.

— Atunci vă invit pe amândouă, spune Dick. Este la fel de frumoasă ca dumneavoastră?

— Poate altă dată, spune Harper.

Face câțiva pași înapoi, până ce ajunge cu mâna la Bronco și îl privește pe Dick cum bagă sticla de whisky prin ușa cu sită pentru insecte. Se urcă încet pe scaunul șoferului, fără a se deranja să își prindă centura de siguranță. Nu poate pleca cu viteză de acolo.

Dick îi face cu mâna. Harper întoarce mașina.

•

Când ajunge înapoi la casa lui Billy, o găsește pe Tabitha pe unul dintre scaunele noi din bucătărie bând un pahar de șampanie. Sticla este pe blat lângă ea, iar Harper clipește, gândindu-se că poate nu vede bine. Este rozé Billecart-Salmon, aceeași șampanie pe care Harper a cumpărat-o în Nantucket acum 14 ani, șampania pe care au băut-o împreună în timp ce se jucau cu picioarele în apă. Oare Tabitha știe lucrul acesta? Oare a ales șampania intenționat? Cu siguranță, fiindcă sora ei greșește rareori. Să fie un semn oare? Tabitha a iertat-o? Este pregătită să meargă mai departe? Serios?

Harper nu pare convinsă.

— Ia un pahar din dulap, spune Tabitha. Îți torn și ție puțin.

— L-ai găsit pe Franklin? întreabă Ainsley.

— L-am sunat și mi-a intrat direct mesageria vocală. Am fost acasă la el. Camioneta lui este acolo, dar el nu este. Am tras cu ochiul pe fereastră.

— Și Reed este plecat, spune Harper. Vecinul lui a spus că l-a condus la feribot, dar nu a zis unde se duce.

— Când ți-am văzut mașina parcată, mi-am imaginat, spune Tabitha.

Harper ia cupa de șampanie din noul dulap de sticlă. Bucătăria nu mai are nimic din ce a fost odată. Harper observă că Tabitha a cumpărat articole noi de la Tiffany – paharele de șampanie au încă eticheta albastră rotundă pe picior.

— Par destul de elegante, spune Harper. Vom scoate profit după toată această muncă?

— Profit uriaș, răspunde Tabitha. Paharele sunt doar pentru prezentare. Le vom lua cu noi când vindem.

Acum, când casa arată atât de bine, Harper nu mai vrea să vândă; ar vrea să locuiască ea aici, în fosta casă nouă a lui Billy. Dar nu aceasta a fost înțelegerea și nu se poate opune profitului uriaș.

Tabitha ridică sticla și toarnă simbolic șampanie în paharul lui Harper.

— Încă a rămas un bărbat în casă, spune ea.

— Serios? spune Harper. Tad este încă aici?

— Nu, spune Tabitha. Billy. Cenușa lui e pe șemineu. Ce-ai zice să îi împrăștiem cenușa cum se cuvine?

Billy, se gândește Harper. Închide ochii și își vede tatăl pe patul de spital. Câte ore au petrecut jucând cărți cu el pe măsuța atașată de patul lui? Harper se întoarce în timp, la telefoanele pe care le primea la miezul nopții de la tatăl ei când locuiau pe Pinckney Street. Se părea că erau urgențe în Boston pe care doar Billy le putea repara: jumătate din camerele de la Park Piaza rămăseseră fără curent; frigiderul era stricat la Locke Ober; avusese loc un scurtcircuit în camera cu boiler la biblioteca publică. Billy era

electricianul ales de elita Bostonului în vremurile acelea. Cariera lui nu era la fel de strălucită ca a lui Eleanor, dar s-a descurcat. Era popular printre directorii şi politicienii locali; aproape peste tot pe unde mergea – în sud, în oraşul chinezesc, în Fenway – Billy se întâlnea cu cineva care îi datora ceva de băut.

Când Eleanor i-a cerut divorţul, a fost mai degrabă resemnat decât furios, de parcă s-ar fi aşteptat că, mai devreme sau mai târziu, va sosi acest moment. Şi în multe privinţe – în majoritatea chiar – el a fost mai fericit cu viaţa lui din Vineyard. Harper şi-l aminteşte pe plajă la Cape Poge, scoţând cu răbdare cârligul din gura fiecărui peşte pe care l-a prins, cu mişcări pricepute şi sigure. Billy era genul de bărbat care ştia întotdeauna ce face. Şi-l aminteşte la locul lui obişnuit din Lookout, întorcându-se să o vadă cum intră, zâmbind şi făcând semn barmanului Sopp, şi spunând:

— O bere şi o porţie de Malpeques pentru bătrânica mea, te rog!

Harper încearcă să şi-l imagineze pe Billy tânăr, când a văzut-o pentru prima dată pe Eleanor Roxie. S-au cunoscut la Country Club în Brookline, la o petrecere de Crăciun dată an de an de părinţii lui Eleanor. Billy a trebuit să vină la petrecere în calitate de partener al verişoarei primare a lui Eleanor, Rhonda Fiorello, dar Eleanor nu o simpatiza pe Rhonda şi nu a avut nicio remuşcare când a hotărât să îi fure partenerul. Eleanor avea 21 de ani, era în ultimul an la Pine Manor, iar Billy era mai mare, avea 23 de ani, făcuse doi ani la Umass, Boston, inginerie electrică, înainte să se transfere la o şcoală comercială. Harper văzuse poze cu părinţii ei când erau tineri şi se minunase că atracţia lor reciprocă din 1967 a durat 50 de ani – dacă Eleanor a spus adevărul despre Billy, care se strecura în casa ei în mijlocul nopţii.

Harper a fost atât de preocupată de propriile probleme, încât nu a avut timp să-l plângă pe Billy. Nu plănuise să-i împrăştie cenuşa pentru că nu putea suporta să facă asta singură. Dar acum, când este şi Tabitha aici, decizia pare bună.

— S-o facem, spune Harper.

Ea şi Tabitha ciocnesc paharele de şampanie şi beau.

•

Harper conduce, pentru că, teoretic vorbind, Vineyard este încă insula ei, iar Billy a fost părintele ei.

— L-ai cunoscut mai bine decât mine, spune Tabitha. Şi eu nu l-am cunoscut niciodată aici. Unde ar vrea să îi fie împrăştiată cenuşa?

Şi Harper se întrebase acelaşi lucru. Se gândeşte că o parte din el ar trebui să fie pe pământ şi o parte în apă. O parte din el ar trebui să rămână cu Harper, iar o parte să plece în Nantucket cu Tabitha. Este greu să ştii ce să faci cu cenuşa. Nu este Billy, dar este importantă.

— Vom împrăştia o parte în port în Oak Bluffs şi o parte la Farm Neck, spune Harper.

— Clubul de golf? întreabă Tabitha.

Harper încuviinţează din cap. Este sigură de un singur lucru – Billy şi-ar dori să se folosească cenuşa lui ca să fertilizeze reperul de la a treia gaură a terenului de golf.

— Nu mi-am dorit niciodată să mă întorc acolo, spune Tabitha.

— Ei bine... spune Harper.

•

Farm Neck nu mai este deschis, iar Harper îşi face griji că nu li se va permite accesul pe teren. Întreabă la recepţie de Ken Doll, care apare în câteva clipe, arătând mai elegant ca niciodată – cravată, buzunar asortat, pantofi lucioşi. Zâmbeşte când vede gemenele, fapt pe care Harper îl consideră un miracol, dându-şi seama că Harper a adus nenorocirea la uşa clubului privat.

— Harper, spune el. Şi Tabitha!

Îşi dă seama că este încântat să o vadă pe Tabitha şi simte aceeaşi durere veche, pentru că oamenii o preferă întotdeauna pe sora ei.

Însă în această situaţie ar trebui să fie recunoscătoare.

— Vrem să îţi cerem o favoare, spune Harper.

•

— Uau! spune Tabitha în timp ce stau la reperul celei de-a treia găuri de pe terenul de golf.

— Ce panoramă!

Harper aprobă. A treia gaură are, probabil, cea mai frumoasă panoramă de pe întreaga insulă – de-a lungul lacului Sengy, pe plaja de unde se zăreşte la distanţă vârful Chappy. Dacă raiul există şi Billy are un cuvânt de spus despre asta, se gândeşte Harper, probabil că aşa arată.

Merg apoi în portul din Oak Bluffs. Harper găseşte un loc de parcare chiar lângă docul feribotului – un miracol – şi acum Tabitha duce urna. Sunt turişti peste tot, iar Harper nu are mari aşteptări de la această aventură. Nu va fi un moment liniştit, profund; ar trebui să nu atragă atenţia nimănui. Sunt familii care au ieşit la cumpărături sau la o îngheţată, încercând să se bucure de vară.

Nimeni nu îşi doreşte să fie martor la o simulare de înmormântare.

Harper o conduce pe Tabitha jos la doc, dar se opreşte brusc. Chiar în faţa lor se află un iaht cu motor, alb şi decorat ca un tort de nuntă, iar în spatele iahtului, la patru ace, e Drew Truman în mijlocul unor femei de culoare mai în vârstă, îmbrăcate elegant. Mama, se gândeşte Harper, şi mătuşile lui.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Tabitha. Se uită în direcţia privirii lui Harper. Le cunoşti pe doamnele acelea? Au fost prietene cu Billy? Crezi că îşi doresc să ni se alăture?

— Nu. Mergi înainte! spune Harper, fără să deschidă gura.

— De ce? spune Tabitha. Uite, una dintre acele femei poartă o rochie de-ale mamei!

Harper se întoarce. Una dintre mătuşi – sau poate că este Yvonne, pentru că ea e cea care stă cel mai aproape de Drew – poartă o rochie Roxie de culoarea fildeşului. Rochia îi scoate în evidenţă talia lui Yvonne, dar păstrează silueta clasică. Harper simte o undă neaşteptată de mândrie. Mama ei a creat ceva ce va dăinui generaţii întregi după moartea ei. Câţi oameni se pot mândri cu aşa ceva?

În timp ce se îndreaptă spre doc, Harper mergând cu capul plecat, se aude un fluierat. Harper priveşte involuntar în sus.

Drew face cu mâna către ea, iar Polly Childs, agentul imobiliar, îşi face deodată apariţia lângă el.

Polly ridică o mână peste umărul lui Drew şi îi face cu mâna lui Harper.

— Bună, Harper! spune Drew. Bună, Tabitha!

— Îl ştii pe tipul acela? întreabă Tabitha.

— L-ai cunoscut la ceremonia de înmormântare a lui Billy, zice Harper. El este poliţistul cu care am ieşit... oarecum.

— Se pare că se întâlneşte oarecum cu altcineva acum, spune Tabitha. Îmi pare rău, surioară. O prinde de mână pe Harper şi, coborând către doc, Tabitha scoate capacul urnei funerare şi iau amândouă câte un pumn din cenuşa tatălui lor.

— Pregătită? întreabă Tabitha. Unu, doi, trei...

Aruncă împreună cenuşa în aer. Praful străluceşte precum mică.

— Te iubim, tati, spune Harper.

Dacă bebeluşul va fi băiat, se hotărăşte Harper, îi va pune numele William.

— Dacă bebeluşul este băiat, ar trebui să îi pui numele William, spune Tabitha.

Harper întoarce capul şi se uită la sora ei. Aproape că se întreabă: „Îmi poţi citi gândurile? E un talent pe care hai avut dintotdeauna?” Observă însă că Tabitha are lacrimi în ochi. Biata Pony!

Harper o cuprinde pe Tabitha pe după umeri. Se minunează că tot ce se întâmplă în lume este mai uşor de suportat acum, când o are pe sora ei alături.

Martha's Vineyard

Forţa cea mai puţin apreciată care lucrează în univers este cea a coincidenţei. Şi totuşi, câţi dintre noi nu au fost la cheremul ei?

De când s-a mutat doctorul Reed, Sadie Zimmer a ieşit din casă doar de nevoie. A închis magazinul cu plăcinte, a refuzat invitaţiile la grătare şi cocktailuri cu prietenii şi a refuzat în mod repetat să se înscrie în clubul de lectură Excellent Point, chiar dacă mama ei a încercat asiduu să o convingă pe Sadie să se gândească şi la altceva în afară de situaţia ei patetică.

— Asta e minunat la cărţi, a spus Lydia. Citeşti despre încercările şi problemele altor oameni. Petrece-ţi o săptămână în compania cărţilor lui Kafka şi te vei considera norocoasă că nu te-ai trezit transformat în gândac!

Sadie nu vrea să lectureze Kafka; nu vrea nici măcar să citească Nicholas Sparks sau Maria Semple. Sadie vrea să zacă şi să îşi plângă de milă. Se simte bine să analizeze facturile telefonice ale lui Reed şi să detalieze numărul apelurilor către Harper şi durata lor. Să o urmărească pe Harper pe Facebook, deşi recunoaşte că nu prea are ce vedea. Harper nu a mai postat nimic de când a pus o poză cu ea şi tatăl ei cu un biban dungat de un metru în 2014, cu descrierea: „Mărimea contează!" Un metru! În acea fotografie, Harper priveşte cu ochi mici de sub o şapcă de la Golf Farm Neck. Poartă pantaloni scurţi albi tăiaţi şi un tricou bărbătesc de pescar, cu mâneci suflecate. Este drăguţă? Sadie crede că da, însă este cunoscută pentru că mereu intră în bucluc – Joey Bowen şi restul –, iar Reed, în calitate de medic, trebuie să se ridice la anumite standarde. Dacă s-a încurcat cu Harper Frost, probabil a făcut-o din disperare. A fost disperat, Sadie este conştientă de lucrul acesta, pentru că l-a îndepărtat ca soţ şi ca bărbat. La ce se aştepta – să îşi trăiască viaţa de adult fără sex? Sadie nu avusese niciun gând să îl primească înapoi în patul conjugal. Ea fusese cea care visa să îl părăsească pe Reed. Se îndrăgostise nebuneşte de Tad Morrissey, dar nu a avut niciodată curaj să facă primul pas, de teama de a nu fi respinsă şi, bănuieşte ea, pentru că se temea de ce ar crede părinţii ei şi ce ar spune oamenii de pe insulă la adresa ei.

Şi acum vorbesc despre ea, dar măcar este în rolul victimei simpatizate.

Sadie mai analizează o dată fotografia de pe Facebook. Îşi mută atenţia de la Harper la Billy. I-a plăcut întotdeauna de Billy Frost. Trecuse să-i înlocuiască nişte corpuri de iluminat la magazin cu ceva timp în urmă. Însă, gândindu-se la lucrurile acestea, îşi aminteşte de Harper, care a venit la

magazin să îi cumpere tatălui ei o plăcintă cu homar. Harper venise la magazin! Oare se culcase cu Reed pe vremea aceea? Desigur, o făcuse.

Conform spuselor lui, aventura lor începuse în luna octombrie, iar Harper venise la magazin în martie sau aprilie. Se culca cu soţul ei de şase luni, însă nu i s-a părut nimic greşit să vină să îi cumpere o plăcintă lui Billy. Probabil că o verifica pe Sadie. Şi oare, se întreabă Sadie, la ce s-o fi gândit?

•

Dar apoi, într-o zi, Sadie se trezeşte şi nu se mai simte mizerabil. De fapt, se simte foarte bine. Este o zi minunată. Poate să meargă peste drum la Grange Hall, unde se află piaţa fermierilor. Se trezeşte poftind la rulouri cu ou de la Khen. Şi, dacă tot se află aici, va lua şi nişte gladiole, o sticlă cu ulei de măsline de la Nicky şi nişte miere cu ghimbir şi lămâie de la fabrica de miere din Martha's Vineyard.

Prima persoană cu care Sadie s-a întâlnit la Ag Hall este Dorrit Prescott, mama lui Patti Prescott. Chipul lui Dorrit se luminează în timp ce buna dispoziţie a lui Sadie dispare. Nu înseamnă că Sadie nu o place; Dorrit este o persoană minunată. Doar că, de la moartea lui Patti, în urmă cu mulţi ani, Dorrit a devenit sensibilă; nu mai crede în bârfe mărunte. Îi place să fie serioasă, profundă şi realistă, chiar dacă se află în piaţa fermierilor, în faţa unei tarabe cu dulceaţă.

— Sadie! strigă Dorrit.

— Bună, Dorrit, spune Sadie.

Ia un borcan cu dulceaţă de ardei iute de pe masă. Brusc se simte lihnită după ce săptămâni la rând nu a avut poftă de mâncare. Delicatesele din piaţa fermierilor au fost la o aruncătură de băţ de casa ei, dar nu au interesat-o deloc până astăzi. Acum vrea câte puţin din toate – o tartă cu unt de zmeură de la Kitchen Porch, un lassi cu mango de la Mermaid Farm, brânză Eidolon de la Grey Barn, cereale Vineyard Sunshine granola de la Little Rock Farm, rugelach de la patiseria lui Beth. Nu are timp pentru şedinţe de terapie cu Dorrit Prescott.

Dorrit o prinde de mână pe Sadie.

„Gata, începe", se gândeşte Sadie.

O va întreba despre aventura şi plecarea lui Reed. O va întreba cum se simte.

— Ce mai face Franklin? întreabă Dorrit. Umblă vorba că se întâlneşte cu cineva din Nantucket. Este adevărat?

Franklin? Sadie nu este pregătită pentru o întrebare despre Franklin, deşi întrebarea lui Dorrit are logică, având în vedere că Patti a fost iubita lui Franklin, iar el nu a mai avut nicio relaţie serioasă de când Patti s-a sinucis.

Lui Sadie nu îi vine să creadă că singura persoană pe care o iubește este sora geamănă a lui Harper. Este culmea ironiei, cel mai nefast scenariu.

— Speram ca tu să îmi confirmi, spune Dorrit.

— Eu şi Turk nu ne dorim decât ca Franklin să își găsească o femeie pe care să o iubească. A trecut prin atâtea! Merită să fie fericit.

Sadie o aprobă. Franklin chiar merită. Când a murit Patti, Sadie şi-a făcut griji că nu își va mai reveni niciodată.

Iar apoi, ani la rând, s-a întrebat dacă el se va mai îndrăgosti vreodată.

— Nu ştiu sigur ce se întâmplă în viaţa amoroasă a lui Franklin, spune Sadie.

E o minciună sfruntată, desigur. Sadie ştie foarte bine ce se întâmplă în viaţa amoroasă a lui Franklin: nimic. Sadie i-a cerut lui Franklin să aleagă între ea şi Tabitha, iar el, devotat, a ales-o pe ea, pe sora lui, familia lui, pentru că aşa este el, un om drept şi loial.

„Sunt un om jalnic şi ursuz. Franklin merită să aibă parte de iubire, la fel ca oricine altcineva. Mai mult decât oricine altcineva”.

— Mi-a părut bine să te întâlnesc, Dorrit, spune Sadie. Merg să cumpăr nişte rucola.

— Ai nevoie, spune Dorrit. Eşti prea slabă.

•

Sadie ia rugelach şi suc de portocale proaspăt stors de la Good Tastes, apoi iese. Va sta afară să se bucure de sărbătoare, apoi va intra înapoi pentru rulouri şi o cutie mare cu caramele cu sare de mare de la Enchanted Chocolates, pe care să le ia acasă.

De ce nu? Este prea slabă.

În momentul acela îl zărește pe Tad Morrissey stând pe iarbă singur, cu o cafea Cold Brew de la Chilmark Coffee.

El îi face semn cu mâna.

— Vino să stai aici cu mine, spune el.

•

Mai târziu, Sadie pune gladiolele în apă şi face un duș – se întâlnește cu Tad la o pizza diseară – şi îi scrie lui Franklin un mesaj: „Rămâi cu Tabitha. Ai binecuvântarea mea”.

•

Reed Zimmer îl vede pe Franklin Phelps stând la rând la snack bar pe feribotul care face traseul între insule şi se întreabă dacă Sadie l-a trimis pe Franklin să îl urmărească. Ce alt motiv ar avea cumnatul lui, Franklin Phelps, să meargă în Nantucket?

Reed așteaptă până când Franklin este preluat de fata de la ghișeu, apoi aleargă pe scări și găsește un loc la soare pe puntea de sus. Își așază capul pe scaunul de plastic și adoarme imediat.

Franklin nu are niciun bagaj cu el în această călătorie în Nantucket, doar chitara și portofelul.

În portofel are bani cu care poate să își cumpere bere; se hotărăște să nu bea mai mult de trei. Călătoria cu feribotul către cealaltă insulă pentru a o găsi pe femeia pe care o iubește este doar un gest romantic, dacă ești atent și ai un suflet curat.

Chitara îi aduce prieteni. Nici nu s-a așezat bine, că un grup de tinere l-au întrebat dacă știe cântecul *Here* al Alessiei Cara.

— Nu, spune el. Dar știu *Sunshine* al lui Jonathan Edwards.

— Nu am auzit niciodată de el, spune o fată cu aparat dentar roz. Știi ceva de la Meghan Trainor?

— Nu, spune Franklin. Știu *Free Bird* de la Lynyrd Skynyrd.

— Dar de la Justin Bieber? întreabă o fată cu un piercing în sprânceană. *Love Yourself!*

— Nu, răspunde Franklin mândru.

Cad de acord pentru *Killing Me Softly* – Franklin știe varianta Robertei Flack, iar fetele știu versiunea celor de la Fugees, așa că este distractiv. Fetele cântă bine. Și așa încep să curgă cererile. Franklin cântă ceva de la James Taylor, ceva de la Bob Dylan, ceva de la Cat Stevens. Curând, toată lumea din partea aceasta a bărcii cântă și un tip chiar îi dă un bacșiș de zece dolari. Franklin zâmbește cu banii fluturând. E adevărat că are nevoie de ajutor, dar nu de un astfel de ajutor.

•

Reed este trezit de un ropot de aplauze care se aud din interiorul feribotului. Clipește și se ridică în picioare când Nantucket se vede în zare.

Farul, debarcaderul, casele mari din port – nu este foarte diferit față de Vineyard, se gândește el. Ar trebui să se descurce.

Când acostează, rămâne la urmă, pentru a-i lăsa pe toți ceilalți să coboare. Dacă Franklin rămâne și el la urmă, atunci Reed va ști că se află aici doar ca să-l urmărească. Și cum îi va explica această călătorie? E stupid. A fost vizitat de sora geamănă a lui Harper, Tabitha, vizită care s-a dovedit a fi un dezastru, însă Tabitha a recunoscut în ultimul moment cine este și a fugit din casă. Reed s-a gândit că, dacă Tabitha se află în Vineyard, atunci Harper ar putea fi în Nantucket, cu mama lor.

Reed a cutreierat pădurea din spatele casei mătușii Dot în căutarea telefonului. L-a găsit, dar era distrus de umezeală. S-a dus la bibliotecă cu bicicleta pentru a putea folosi un calculator și a găsit în paginile albe un

singur nume Frost în Nantucket – Eleanor Roxie-Frost. Oare acesta este numele mamei lui Harper? Da, aşa bănuieşte.

•

Franklin are norocul să prindă imediat un taxi. De fapt, îi este oferit de părinţii unuia dintre tinerii din publicul pe care l-a avut pe feribot.

Abia în momentul în care urcă în taxi, îşi dă seama că habar nu are unde merge. Îşi verifică telefonul şi găseşte un apel pierdut de la Tabitha. Cu siguranţă l-a sunat în timp ce cânta.

Este cât pe ce să o sune înapoi, dar apoi se gândeşte că ar fi mai bine dacă ar apărea pur şi simplu, ca să o surprindă.

Se apleacă peste scaun. Şoferul de taxi este un tip de vârstă mijlocie, care poartă un tricou Free Brady.

— Ştiţi cumva unde locuieşte familia Frost? întreabă Franklin.

Şoferul încuviinţează din cap.

— Sigur că ştiu.

Nantucket

Eleanor şi Flossie se bucură de ultima oră fericită petrecută împreună, în compania lui Ainsley. Eleanor a trimis-o pe Felipa la 167 să ia nişte pate de peşte albastru, guacamole şi un kilogram de cocktail de creveţi. Eleanor vrea ca Flossie să plece într-un mod elegant. În seara aceasta comandă de la Lobster Trap fructe de mare şi carne roşie!

Eleanor ridică paharul.

— Flossie, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine!

Flossie dă noroc cu Eleanor.

— Probabil i-ai fi dat idei Felipei să te omoare în somn.

Sună cineva la uşă. Eleanor se uită către Ainsley.

— Poate că e mama ta, s-a întors mai repede. Mergi tu şi vezi, draga mea!

Ainsley se ridică şi Flossie spune:

— Nu-mi vine să cred că îţi pui propriile fiice să sune la uşă. Serios, Ellie, ar trebui să fii mai relaxată.

Eleanor nu este de acord. Este pe punctul de a-i spune lui Flossie că este foarte relaxată aşa cum este, când Ainsley intră pe verandă însoţită de un domn foarte chipeş cu o chitară în mână.

Face o plecăciune în faţa lui Eleanor de parcă ar fi regină. Eleanor deja îl place! Dar cine este? Şi ce este cu chitara?

Eleanor se teme să nu fie vreo telegramă muzicală sau un stripper, ceva regizat de Flossie în ultima ei zi, pentru a o face să se relaxeze.

— Sunt Franklin Phelps, spune bărbatul. Am venit să o caut pe Tabitha.

— Tabitha? întreabă Eleanor. Iată pretendentul, deci! Fratele femeii căsătorite cu doctorul lui Billy. Eleanor îşi aminteşte şi întinde mâna. Sunt Eleanor Roxie-Frost, mama Tabithei.

— Iar eu sunt Flossie, spune sora ei, întinzând mâna.

Vrea să fie în centrul atenţiei, observă Eleanor. Tipic pentru Flossie! Nu se poate abţine când e vorba de un bărbat frumos.

— Sunt mătuşa Tabithei.

— Încântat să vă cunosc pe amândouă! spune Franklin.

— I-am spus că mama nu este aici, spune Ainsley. Este în Vineyard.

— Comedia erorilor, comentează Franklin. Din Vineyard vin acum.

— Se va întoarce repede, spune Eleanor. Mă rog, până dimineaţă. Poţi rămâne aici dacă vrei. O rog pe Felipa să aranjeze camera de oaspeţi.

— Nu aş vrea să abuzez, spune Franklin.

— Îmi doresc să abuzezi, rostește Eleanor.

— Şi eu la fel, spune Flossie.

Eleanor se întoarce către Flossie, încercând să îşi ascundă nervozitatea provocată de flirtul surorii ei.

— Flossie, îi putem oferi lui Franklin ceva de băut?

— Desigur, spune Flossie. Care este băutura ta preferată, Franklin?

— Mi-ar prinde bine o bere, spune Franklin. Sau un whisky, dacă nu aveţi bere.

— Whisky să fie, spune Eleanor. Îi face semn lui Flossie să meargă să pregătească băutura. Franklin, te rog, ia loc! Şi apoi spune-ne cu ce te ocupi. Eşti muzician profesionist?

— Cânt la chitară de plăcere, spune Franklin. Se aşază în fotoliu faţă în faţă cu Eleanor şi îşi pune cutia cu chitara la picioare. Am propria firmă de construcţii. Le ajut pe Tabitha şi pe Harper să renoveze casa lui Billy.

Eleanor aplaudă.

— Păi, când termini cu ea, poţi renova casa mea, spune ea. Priveşte în jur. Ce ar trebui schimbat? Trebuie să existe ceva.

Flossie se întoarce cu băutura lui Franklin.

— Casa este perfectă aşa cum este, Ellie, spune Flossie. Îi face cu ochiul lui Franklin. Este doar modul lui Eleanor de a spune că te place.

Eleanor se simte ruşinată de această afirmaţie, deşi chiar îl place pe acest domn – este adorabil! Eleanor nu şi-a imaginat că va plăcea pe cineva aşa cum l-a plăcut pe Ramsay Striker, însă se bucură să constate că s-a înșelat.

Soneria sună din nou.

— Gara Centrală, bolboroseşte Flossie.

Ainsley se ridică în picioare.

— Poate că e mama.

Însă persoana pe care Ainsley o aduce pe veranda închisă este tot un domn.

Acesta poartă ochelari şi este puţin mai elegant: pantaloni la dungă, cămaşă clasică – Eleanor cunoaşte hainele la comandă când le vede – şi mocasini din piele întoarsă Gucci. Ainsley arată de parcă şi-a băgat în gură un ardei picant întreg. Este roz şi are ochii bulbucaţi.

Simpaticul Franklin se ridică în picioare.

— Reed?

Bărbatul se întoarce către Eleanor.

— Bună ziua, doamnă. Sunt doctorul Reed Zimmer. O caut pe Harper.

— Pe Harper? spune Eleanor. Oftează. Deci tu eşti tatăl?

— Tatăl? întreabă Franklin. Doctorul păleşte. Tatăl? repetă el.

— Tatăl, spune Flossie pentru a clarifica lucrurile. Tatăl copilului lui Harper. Ştii, este însărcinată.

Este evident din privirea înlăcrimată a doctorului că nu ştie. „Pe Flossie a luat-o gura pe dinainte”, se gândeşte Eleanor. Clipa aceea de tăcere, în care toată lumea este şocată, îi oferă lui Eleanor şansa de a face o comparaţie între cei doi domni din faţa ei. Franklin, cu părul lui dat cu spumă şi şlapi, pare mai mult genul lui Harper. Iar acest doctor Zimmer, cu ochelari şi cămaşă, pare mai mult genul Tabithei. Dar se pare că, de fapt, este exact invers.

Nu există mister mai mare, mai confuz şi mai nebănuit decât inima omului, se gândeşte Eleanor.

— Flossie, spune ea, nu vezi că omul are nevoie să bea ceva? Eleanor priveşte către doctor şi adaugă: Ia loc, te rog! Şi încearcă pateul de peşte albastru. Este minunat!

Epilog

Fish

Viaţa lui este un cumul de simţuri, însă de-a lungul celor 12 ani şi jumătate ai lui – sau 87 şi jumătate, depinde cine numără – a dezvoltat şi alte abilităţi. Cunoaşte locurile – atât pe cele noi, cât şi pe cele familiare – şi ştie ziua, noaptea, anotimpul, însă cel mai mult a devenit expert în citirea emoţiilor umane. Dacă i s-ar da abilitatea de a vorbi, ar petrece jumătate din timp punând întrebări – de ce să porţi haine? De ce să foloseşti ustensile? De ce litieră? – şi cealaltă jumătate vorbindu-le oamenilor despre ei înşişi.

Când vremea se răceşte şi ziua se scurtează, dispoziţia lui Harper începe să se schimbe, apoi simţurile ei încep să se schimbe. Harper împachetează lucrurile – din nou –, iar Fish se întreabă dacă se întorc pe cealaltă insulă pentru totdeauna. În schimb, iau barca spre Chappy. Harper le mută într-o căsuţă în care se simte puternic mirosul surferului. Fish aleargă în jurul casei căutându-l pe surfer, însă nu găseşte nimic, cu excepţia unei şosete sub pat. Îi aduce şoseta lui Harper şi schelălăie uşor.

Surferul este înlocuit de doctor. Doctorul este prin preajmă mai puţin la început, apoi mai des, apoi tot timpul. El este cel care îl scoate pe Fish afară dimineaţa şi seara, înainte de culcare. Oricum, Harper îl scoate la plimbări lungi – acum pe East Beach. Fish adoră East Beach. Este plină de crabi şi plante de mare, melci, carcase de ouă de rechin, resturi de la picnic.

În timp ce Harper îl plimbă, spune lucruri precum:

— Ce fac, Fish? Ce fac? Nu ştiu nimic despre cum e să fii mamă.

Dacă Fish ar putea vorbi, i-ar spune lui Harper că se înşală. A fost cea mai blândă, cea mai credincioasă mamă la care ar fi putut visa vreodată.

Uneori, când Harper, Fish şi doctorul sunt împreună, lenevind pe canapea sau uitându-se la televizor, iar Harper adoarme, doctorul ia capul lui Fish între mâini şi îl priveşte drept în ochi.

— Îţi spun ca de la bărbat la bărbat, spune el. Voi avea grijă de ea. Voi avea grijă de tine şi de acest copil.

Fish presupune că trebuie să pară surprins de vestea despre copil, însă el este o fiinţă cu simţuri, aşa că deja şi-a dat seama că un bebeluş este pe drum. A simţit deja a doua bătaie de inimă pulsând în urechea lui când stă cu capul pe burta lui Harper. Şi apoi, în urmă cu doar o zi sau două, a simţit o lovitură. În loc să se simtă jignit, s-a simţit flatat. Copilul l-a simţit. Copilul,

bănuieşte el, va fi prietenul lui, probabil cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată.

•

Urmează o zi care pare importantă. Sunt baloane, cadouri, un tort livrat de cineva pe nume Tiny Baker, care are cu el un mops pe nume Lucy Bean.

Lucy Bean latră la Fish şi îşi arată colţii când Tiny Baker îi întinde o prăjitură. Fish abia dă din cap; mopsul e greu de luat în serios.

Nu crede că este Ziua copilului. Află curând că este ziua lui Harper, a patruzecea aniversare.

Ea, doctorul, Fish şi Edie, mama surferului, vor sărbători – vor aprinde lumânări, vor cânta, vor mânca prăjitură –, dar mai întâi Harper trebuie să facă ceva. Ea şi Fish pleacă singuri cu maşina în Cape Poge. Fish este derutat. Harper a uitat să îşi aducă undiţa.

— Ştiu că poate părea nebunesc, spune Harper. Dar îi voi ura Tabithei la mulţi ani. Stă pe plajă la Ram Pasture, în Nantucket, şi îmi va ura la mulţi ani.

Fish priveşte în depărtare. Nu vede altceva în afară de apă.

— Cu mine în Cape Poge şi Tabitha în Ram Pasture, suntem cât de aproape putem fi fizic, în timp ce rămâne fiecare pe insula ei, spune Harper. Îşi atinge burta proeminentă. Ea şi Franklin vin vineri ca să putem închide casa lui Billy, însă ziua noastră nu este aceea. Este obligatoriu să facem asta astăzi. Se uită la ceasul de la Billy de la încheietură. Eu o strig pe ea la ora 15.12, pentru că atunci s-a născut Pony. Pony mă va striga la 15.14 pentru că atunci m-am născut eu. Harper îşi duce mâinile căuş la gură şi strigă: La mulţi ani, Tabitha!

Fish priveşte în depărtare. Apă şi numai apă.

Oamenii sunt nebuni, se gândeşte el. Chiar şi Harper. Dar apoi, doar 90 de secunde mai târziu, Fish ridică încet capul. Este slăbit – probabil i se pare. Dar nu, este real – o voce aproape la fel ca aceea pe care o aude în fiecare zi, dar foarte puţin diferită. Este o nuanţă pe care doar un câine foarte perceptiv ar observa-o.

— La mulţi ani, Harper! La mulţi ani fericiţi, fericiţi!

Fish latră.

ELIN HILDERBRAND

Gemenele

virtual-project.eu

violin